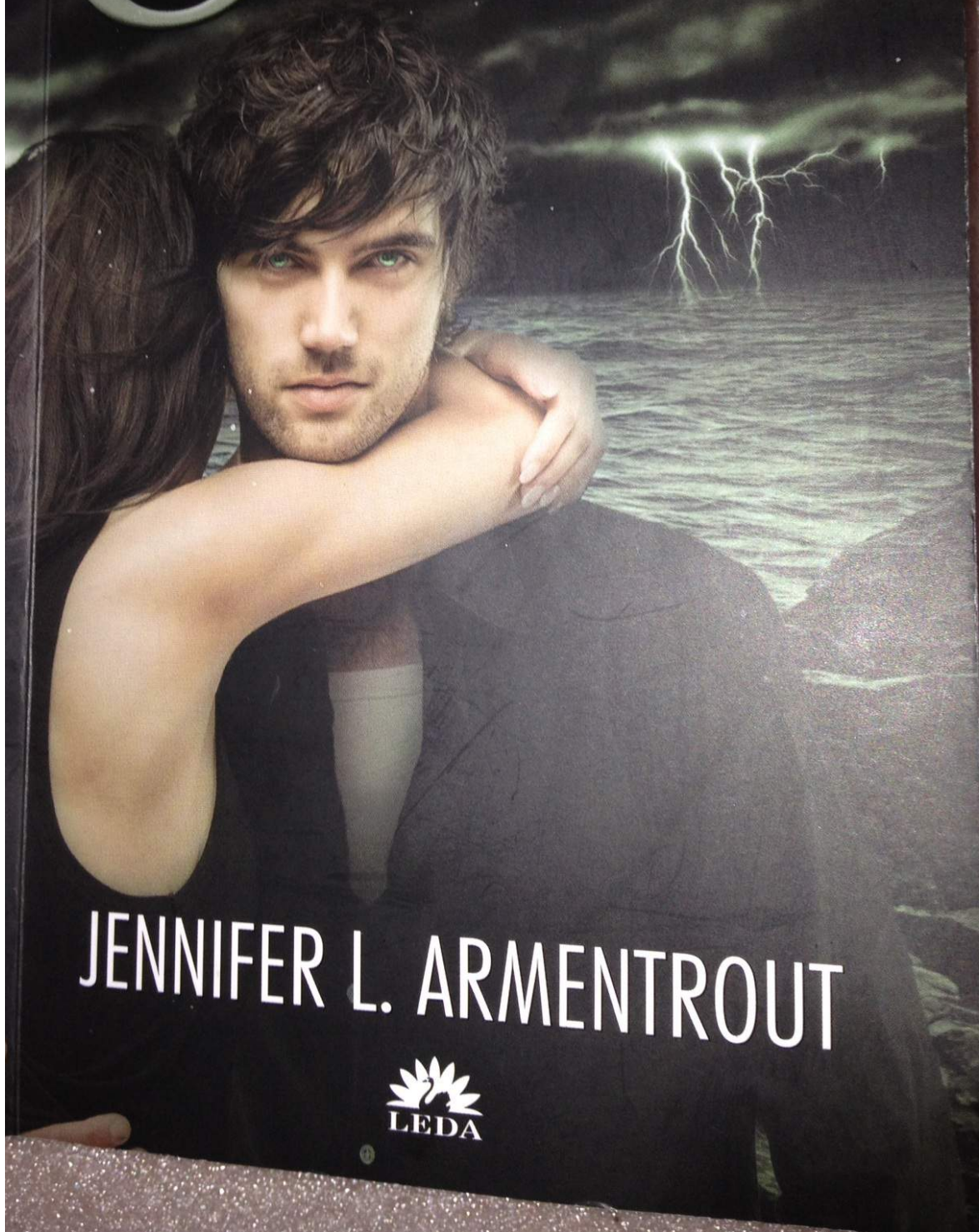

NEW YORK TIMES BESTSELLER

OBSIDIAN

Seria LUX • Cartea întâi

JENNIFER L. ARMENTROUT

JENNIFER L. ARMENTROUT

OBSIDIAN

Seria LUX • Cartea întâi

Traducere din limba engleză de
Claudia Roxana Olteanu

LEDA

GRUPUL EDITORIAL CORINT

*Familiei și prietenilor mei. Vă iubesc
așa cum iubesc prăjiturile.*

CAPITOLUL 1

Stăteam cu ochii la mormanul de cutii din dormitorul meu cel nou, plină de tristețe că nu am internet. De când m-am mutat aici, nu am putut să lucrez deloc la blogul meu de recenzii și aveam senzația că-mi lipsește o mână sau un picior. Așa cum obișnuia să spună mama mea, „Obsesia Nebună a lui Katy” era toată viața mea. Nu chiar toată, dar era foarte importantă. Pentru mama, cărțile însemnau altceva decât pentru mine.

Am oftat. Eram aici de două zile și încă mai aveam atât de multe de despachetat. Mă săturasem să stau printre cutii. Îmi plăcea chiar mai tare decât faptul că mă aflam aici.

Dar, cel puțin, nu mai săream în sus la fiecare scârțâitură care se auzea în casa asta din Virginia de Vest cea minunată în care ne mutaserăm și care părea scoasă direct dintr-un film de groază. Avea chiar și un turnuleț – un turnuleț sinistru. La ce naiba putea să folosească un turnuleț?

Ketterman era o localitate separată, adică nu era un oraș adevărat. Cea mai apropiată așezare era Petersburg – un orașel cu vreo două-trei semafoare, aflat în apropierea altor asemenea

orășele, care, cel mai probabil, nu aveau nici măcar un Starbucks. Poșta nu venea acasă la noi. Trebuia să mergem *noi* la Petersburg să o ridicăm.

Barbarie.

Am avut brusc revelația, ca o palmă peste ochi. Florida dispăruse – mâncată de sutele de kilometri pe care îi făcusem în nebunia mamei de a o lua de la început. Problema mea nu era că îmi lipseau Gainesville, clima, fosta mea școală și chiar și vechiul nostru apartament. M-am rezemat de perete și mi-am frecat fruntea cu mâna.

Îmi lipsea tata.

Iar Florida pentru mine *era* tata. Acolo se născuse el, acolo o cunoscuse pe mama, acolo fusese totul perfect... până când s-a ales praful de tot. Ochii mă ardeau, dar nu voiam să plâng. Plânsul nu schimba nimic, iar tata nu ar fi fost deloc fericit să știe că eu tot mai plâng și după trei ani.

Dar îmi lipsea și mama. Mama de dinainte de moartea tatei, mama care obișnuia să se ghemuiască lângă mine pe canapea, citind unul dintre romanele ei de duzină. Toate astea păreau că s-au întâmplat cu un secol în urmă. Și în mod sigur cu o jumătate de țară în urmă.

De când a murit tata, mama a început să lucreze tot mai mult. Altădată îi plăcea să stea acasă. Acum părea că vrea să stea cât mai departe de casă posibil. Apoi s-a gândit mai bine și a considerat că trebuie să plecăm departe. Acum, de când ne mutaserăm aici, chiar dacă lucra drăcesc de mult, cel puțin părea hotărâtă să fie mai prezentă în viața mea.

Tocmai mă hotărâsem să nu dau curs impulsului interior să fac ordine în cameră și să las naibii cutiile pe ziua de azi, când am simțit deodată un miros familiar care îmi gâdila nasul. Mama gătea. Asta nu era bine deloc.

M-am năpustit în jos pe scări.

Stătea în fața aragazului, îmbrăcată cu șorțul ei cu buline. Chiar și când avea pe ea un șorț lung din cap până în picioare și plin de buline, tot reușea ea cumva să arate bine. Mama a avut dintotdeauna părul ăla blond strălucitor și perfect drept și ochii limpezi, căprui. Pe lângă ea, eu eram întruchiparea banalității, cu ochii mei gri și cu părul simplu, castaniu, chiar și acum, când mama era cu un șorț de bucătărie pe ea.

Și, pe undeva, devenisem mult mai... rotundă decât ea. Coapse arcuite, buze pline și niște ochi uriași, căreia mamei îi plăceau, dar care mă făceau să arăt ca o păpușă rozalie dementă.

S-a întors și a fluturat spatula de lemn spre mine, în semn de salut, împrăștiind pe aragaz ouă pe jumătate făcute.

— Bună dimineața, scumpo.

Am privit înțepenită mizeria din jur, întrebându-mă cum aș putea să opresc acest fiasco în curs de desfășurare fără să-i rănesc sentimentele. Încerca să facă și ea o chestie maternă. Asta era colosal. Un progres.

— Ai venit devreme.

— Am lucrat aproape două schimburi, de aseară și până azi. Vreau să lucrez de miercuri până sâmbătă, de la unșpe până la nouă dimineața. Așa pot să am trei zile libere. Mă gândesc că aș putea să-mi iau o jumătate de normă la vreo clinică de pe aici sau din Winchester.

A răsturnat ouăle pe două farfurii și mi-a așezat ofranda pe jumătate arsă în față.

Miam-miam. Cam târziu pentru a mai face ceva, așa că am început să scormonesc în cutia de pe bufet inscripționată „Tacâmuri & Chestii”.

— Știi că nu-mi place să stau degeaba, așa că o să mă duc zilele astea să mă interesez.

Da, știam.

Și când te gândești că cei mai mulți părinți mai degrabă și-ar tăia brațul stâng decât să-și lase fata adolescentă singură acasă tot timpul – dar nu și mama. Avea încredere în mine fiindcă nu i-am dat niciodată motive să nu aibă. Nu că n-aș fi riscat vreodată. Sau, mă rog, poate că n-am riscat.

Chiar *eram* un copil nițel anost.

În fostele mele grupuri de prieteni nu eram cea mai liniștită fată, dar nu lipseam niciodată de la școală, aveam numai 9 și 10 și, în general, eram ceea ce se cheamă o fată bună. Nu fiindcă mi-ar fi fost teamă să fac ceva nechibzuit sau nebunesc; dar nu voiam să-i creez mamei și alte probleme. Nu când avea atâtea...

Am luat două pahare și le-am umplut cu suc de portocale pe care mama îl cumpăraseră, probabil, când a venit de la serviciu.

— Vrei să mă duc azi la cumpărături? Nu mai avem nimic.

Ea a dat din cap, vorbind cu gura plină de ouă.

— La toate te gândești. O expediție de cumpărături ar fi ideală. A tras geanta de pe masă și a scos niște bani. Cred că ăștia o să ajungă.

Am îndesat banii în buzunarul de la blugi, fără să-i număr; întotdeauna îmi dădea mai mult decât trebuia.

— Mersi, am îngânat.

S-a aplecat înainte, cu o sclipire jucăușă în ochi.

— Știi... azi-dimineață am văzut ceva interesant.

Cu ea nu poți să știi niciodată. Am zâmbit.

— Ce?

— Ai observat că lângă noi stau doi copii cam de vârsta ta? Golden retrieverul care dormea în mine s-a trezit și a ciulit urechile.

— Serios?

— N-ai ieșit încă afară, așa-i? A zâmbit. Aș fi zis că ai stat numai în grădinița urâtă din fața casei până acum.

— Am vrut să mă duc, dar cutiile alea nu se desfac singure. M-am uitat la ea cam urât. Țineam la ea, normal, dar când o vedeam cum era, parcă uneori uitam asta.

— În fine, ce-i cu copiii?

— Păi, e o fată care pare de vârsta ta, și mai e și un băiat. A zâmbit și s-a ridicat în picioare, adăugând: E marfă.

Mi-a rămas în gât o bucată de ou. Mi se părea de-a dreptul greșos s-o aud pe mama vorbind așa despre băieții de vârsta mea.

— Marfă? Mamă, asta-i chiar aiurea.

Mama s-a urnit de lângă bufet, și-a luat farfuria de pe masă și s-a dus la chiuvetă.

— Scumpo, oi fi eu bătrână, dar încă am ochii buni. Și au funcționat perfect mai devreme.

M-am chircit. De două ori greșos.

— Ai devenit pedofilă? E vreo criză de maturitate de care ar trebui să știu ca să-mi fac griji?

Clătindu-și farfuria, s-a uitat la mine peste umăr.

— Katy, sper că o să încerci să faci cunoștință cu ei. E bine să ai deja prieteni înainte de a începe școala. A tăcut, apoi a căscat. Ar putea să-ți arate împrejurimile, nu?

Am refuzat să mă gândesc acum la prima zi de școală, la chestia cu noua colegă de clasă și toate celelalte. Am aruncat ouăle din farfurie la gunoi.

— Da, ar fi bine. Dar n-am de gând să mă duc să le bat la ușă, eventual să-i și rog să se împrietenească cu mine.

— Dar nu trebuie să te rogi de ei. E suficient să-ți pui una din rochițele alea fără spate pe care le purtai în Florida, în loc

de tricoul ăsta. M-a apucat de tricou și m-a scuturat ușor. Ai flirta și tu puțin.

Am privit în jos. Pe tricoul meu scria BLOGUL MEU E MAI BUN DECÂT VLOGUL TĂU. Nu era nimic în neregulă cu el.

— N-ar fi mai bine să mă duc doar în chiloți?

Și-a bătut bărbia cu degetul, gânditoare.

— Atunci ai face cu siguranță impresie.

— Mamă! Am râs. Tu ar trebui să ții la mine și să-mi zici că nici n-ar trebui să-mi treacă prin cap așa ceva!

— Iubito, nu sunt deloc îngrijorată că o să faci vreo prostie. Dar, serios, străduiește-te și tu puțin.

Nu eram prea sigură cam cum trebuia să mă „străduiesc”.

A căscat din nou.

— Bine, scumpo. Mă duc să trag un pui de somn.

— OK, mă duc să iau ceva bun de la magazin.

Și poate niște pământ de flori și niște răsaduri. Grădinița aia de afară era chiar hidoasă.

— Katy?

Mama s-a oprit în ușă, încruntată.

— Da?

A trecut o umbră peste chipul ei și i-a întunecat ochii.

— Știu că e foarte greu pentru tine cu mutatul ăsta, mai ales acum, înaintea ultimului an de școală, dar a fost cea mai bună soluție pentru noi. Să stăm acolo, în apartamentul ăla, fără el... E timpul să începem să trăim din nou. Tatăl tău și-ar fi dorit asta.

Nodul din gât, despre care crezusem că rămăsese în Florida, era tot acolo.

— Știu, mamă. Mă simt bine.

— Sigur?

Ținea pumnii încleștați. Lumina soarelui, care pătrundea pe fereastră, se reflecta în fâșia de aur de pe inelarul ei.

Am dat repede din cap, simțind nevoia s-o liniștesc.

— Sunt bine. Și o să mă duc alături. Poate o să-mi arate unde e magazinul. Știi tu, ca să mă străduiesc puțin.

— Excelent! Dacă ai nevoie de ceva, să mă suni. Bine?

Un căscat lung i-a făcut ochii să se umezească.

— Te iubesc, scumpo.

Am deschis gura să-i spun că o iubesc și eu, dar a dispărut sus înainte să apuc să vorbesc.

Cel puțin încerca să se schimbe, iar eu eram hotărâtă să fac un efort să mă adaptez aici. Nu să mă ascund toată ziua cu laptopul în camera mea, așa cum se temea mama că voi face. Dar să socializez cu copii pe care nu-i mai văzusem în viața mea, chiar nu era stilul meu. Preferam să citesc o carte sau să pălăvrăgesc pe blogul meu.

Mi-am mușcat buza. Parcă îl auzeam pe tata, cu fraza lui favorită de încurajare: „Hai, Kittycat, nu fi doar un spectator.” Mi-am îndreptat umerii. Tata niciodată nu lăsase viața să treacă pe lângă el...

Iar să întreb unde se află cel mai apropiat magazin era un pretext destul de inocent ca să mă prezint. Dacă mama avea dreptate și ei chiar erau de vârsta mea, poate că n-o să fie o catastrofă chiar așa de mare. Mi se părea ridicol, dar iată că făceam și asta. Am mers repede pe spațiul verde din fața casei ca să nu am timp să-mi pierd curajul și am traversat strada.

Am urcat pe veranda largă, am deschis apărătoarea de plasă și am bătut la ușă, după care am făcut un pas înapoi și mi-am netezit tricoul. *Sunt tare. Sunt stăpână pe situație.* Nu e deloc nepotrivit să ceri niște indicații.

S-au auzit niște pași grei venind dinăuntru, apoi ușa s-a dat de perete și m-am trezit în fața unui piept larg, bronzat și muscular. Un piept gol. Privirea mi-a căzut brusc, iar respirația

mea... parcă s-a oprit. Blugii îi erau lăsați jos pe umeri, lăsând la vedere o linie întunecată de păr negru aflată sub abdomen și care dispărea sub talia pantalonului.

Abdomenul lui era lucrat. Perfect. Fiecare mușchi definit. Nu era genul de abdomen pe care mă așteptam să-l aibă un băiat de șaptesprezece ani, atât cât credeam eu că are, dar, mă rog, nu puteam să mă plâng. Și nici nu scoteam o vorbă. Și mă mai și holbam.

În sfârșit, privirea mi s-a ridicat din nou și am văzut niște gene lungi și dese deasupra unor pomeți înalți, care umbreau ca un evantai culoarea ochilor, așa cum se uita în jos spre mine. Eram curioasă să văd ce culoare au ochii lui.

— Pot să te ajut cu ceva?

Buzele pline, bune de sărutat, se mișcaseră plictisite.

Vocea îi era joasă și fermă. Genul acela de voce obișnuită ca oamenii să o asculte și să se supună fără prea multe întrebări. Genele s-au ridicat puțin, descoperind niște ochi atât de verzi și de strălucitori, de parcă erau ireali. Era un verde-smarald intens, care ieșea și mai mult în evidență datorită pielii bronzate.

— Hei, a făcut el, rezemându-se cu mâna de cadrul ușii, în timp ce se apleca spre mine. Știi să vorbești?

Am tras cu greu o gură de aer în piept și m-am dat un pas înapoi. Un val de rușine mi-a înfierbântat fața.

Tipul a ridicat o mână, dându-și pe spate o șuviță rebelă de pe frunte. S-a uitat puțin peste capul meu, apoi din nou la mine.

— Vorbești o dată... vorbești de două ori...

Când am reușit în sfârșit să vorbesc, tot ce-mi mai doream era să mor.

— Voiam... voiam să întreb dacă știi unde e un magazin mai pe-aproape. Mă numesc Katy. M-am mutat alături.

Am arătat cu mâna spre casa mea, de parcă eram o idioată.

— Cam de vreo două zile...

— Știu.

Peeeeerfect.

— Și voiam să aflu de la cineva care este drumul spre un magazin alimentar și eventual un magazin de unde pot să iau niște plante.

— Plante?

Dintr-un motiv sau altul, întrebarea lui nu părea că așteaptă răspuns, dar eu m-am grăbit totuși să dau explicații.

— Păi, da, știi, în fața casei e o grădiniță de flori și...

Nu a zis nimic, doar a ridicat cu dispreț dintr-o sprânceană.

— OK.

Sentimentul de jenă începuse să dispară, înlocuit de o furie crescândă.

— Da, știi, trebuie să cumpăr niște plante...

— Pentru grădiniță. Am înțeles.

S-a rezemat cu șoldul de rama ușii și și-a încrucișat brațele pe piept. În ochii lui verzi sclipea ceva. Nu era enervare, era altceva.

Am respirat adânc. Dacă tipul ăsta îmi mai taie o dată vorba... Vocea mea a împrumutat tonul pe care îl avea mama când eram mai mică și mă jucam cu obiecte ascuțite.

— Vreau să ajung la un magazin unde se găsesc alimente și plante.

— Poate ai aflat că orașul ăsta are un singur semafor, nu?

Acum sprâncenele lui erau amândouă ridicate până la linia părului, ca și cum s-ar fi mirat cât puteam să fiu de idioată, și abia atunci mi-am dat seama ce însemna sclipirea aceea din ochii lui. Râdea de mine cu cel mai pur aer de superioritate.

O clipă, nu am putut decât să mă uit fix la el. Era probabil cel mai sexy tip pe care îl văzusem în viața mea în carne și oase, și tipul ăsta era o jigodie. Ce chestie.

— Știi, nu am vrut decât o informație. Evident am picat într-un moment prost.

Buzele i s-au strâmbat ușor.

— Orice moment e prost să bați la ușa mea, puștoaico.

— Puștoaico? am repetat eu cu ochii măriți de uimire.

Sprânceana neagră și disprețuitoare s-a arcuit din nou. Deja începuse să-mi devină nesuferită sprânceana aceea.

— Nu sunt o puștoaică. Am șaptesprezece ani.

— Nu mai spune! a clipit el. Credeam că ai doispe. Nu. Poate treispe, dar sora mea are o păpușă care seamănă pe undeva cu tine. Tot așa, cu ochii mari și inexpressivi.

I se părea că semăn cu o *păpușă*? Cu o păpușă *inexpressivă*? Am simțit o fierbințeală care mi se urcă din piept în gât.

— Uau, ce tare. Scuză-mă că te-am deranjat. Altă dată n-o să-ți mai bat la ușă. Crede-mă.

M-am întors să plec înainte de a ceda dorinței greu de stăpânit de a-i da un pumn în față. Sau de a plânge.

— Hei, a strigat el.

M-am oprit pe ultima treaptă, dar nu am vrut să mă întorc spre el, ca să nu vadă cât de supărată eram.

— O iei pe șoseaua 2 și intri pe US 220 nord, nu sud. ăsta te duce în Petersburg.

L-am auzit cum respiră iritat, ca și cum mi-ar fi făcut o mare favoare.

— Chiar în mijlocul orașului e *Foodland*. N-ai cum să nu-l vezi. Sau, cine știe, poate *tu* ai. Alături este un magazin de construcții, parcă. Acolo cred că ar putea să fie și chestii de băgat în pământ.

— Mersi, am mormăit eu și am adăugat încet: Jigodie.

A râs, avea un râs sonor și plin.

— Nu așa vorbește o doamnă, Kittycat.

M-am întors repede spre el.

— Să nu îndrăznești să-mi spui așa, am izbucnit.

— E mai frumos decât jigodie, nu crezi? A ieșit în fața ușii: A fost o vizită memorabilă. O s-o păstrez multă vreme în amintire.

OK. Asta era.

— Știi, cred că ai dreptate. Am greșit că te-am făcut jigodie. Fiindcă jigodie e un cuvânt prea drăguț pentru unul ca tine, am spus cu un zâmbet dulce. De fapt, ești un nemernic.

— Nemernic? a repetat el. Ce drăguț.

I-am arătat degetul mijlociu.

A râs din nou, aplecându-și capul. Pletele dezordonate i-au alunecat peste față, ascunzându-i aproape complet ochii ăia de un verde intens.

— Foarte elegant, Kitty. Sunt convins că ai o groază de nume și gesturi frumoase pentru mine, numai că nu prea mă interesează.

Aveam într-adevăr multe lucruri pe care aș fi putut să le spun sau să le fac, dar mi-am adunat toate resursele de demnitate pe care le aveam, m-am întors și am călcat apăsat spre casă, ca să nu-i dau satisfacția să vadă cât de afectată eram de fapt. Până acum obișnuiam să evit asemenea discuții, dar tipul ăsta reușise să scoată la lumină ca nimeni altul latura mea răutăcioasă. Când am ajuns la mașină, am smuls furioasă portiera.

— Pe curând, Kitten! a strigat el după mine și apoi a trântit râzând ușa de la intrare.

Lacrimi de furie și rușine îmi ardeau ochii. Am înfipt cheia în contact și am băgat în marșarier. „Fă un efort”, așa zicea mama. Asta se întâmplă când faci un efort.

CAPITOLUL 2

Tot drumul până la Petersburg am încercat să mă calmez. Chiar și când am ajuns acolo tot mai simțeam în mine un amestec de furie și umilință. De ce dracu' se purtase așa? Credeam că oamenii din orașele mici sunt amabili, nu îmi imaginasem că se poartă ca fiul lui Satan.

Am găsit fără probleme Strada Principală, fiindcă ea chiar era strada principală. Pe Mount View am văzut Biblioteca Districtului Grant și mi-am amintit că trebuie să-mi fac permis la bibliotecă. Posibilitățile de cumpărare din magazinul alimentar erau destul de limitate. *Foodland*, care, de fapt, se citea *Foo land*, fiindcă litera D lipsea, era exact acolo unde îmi spusese Jigodia.

Ferestrele magazinului erau pline de afișe cu fotografia unei fete de vârsta mea, cu păr negru și lung și ochii veseli, care era dată dispărută. Data care era trecută sub fotografie indica faptul că nu mai fusese văzută de mai bine de un an. Se spunea acolo că se oferă și o recompensă, numai că, după ce trecuse atâta timp, mă îndoiam că va mai încasa cineva acea recompensă. Întristată la gândul ăsta, am intrat în magazin.

Întotdeauna cumpărăturile la mine merg rapid, nu pierd timpul plimbându-mă printre rafturi. Pe când aruncam în coș cumpărăturile, mi-am dat seama că o să trebuiască să iau mult mai multe decât de obicei, dat fiindcă acasă nu aveam mai nimic. Așa încât foarte rapid căruțul meu era plin ochi.

— Katy?

Pierdută în gânduri, am sărit ca arsă la auzul unei voci feminine calde și am scăpat din mână un carton de ouă.

— Fir-ar să fie!

— Vai! Ce rău îmi pare! Te-am speriat. Mereu fac așa.

I-am remarcat brațele bronzate în timp ce se apleca să ridice de jos cartonul ca să-l așeze înapoi pe raft. A luat de acolo un alt carton cu mâinile ei subțiri.

— Astea nu sunt sparte.

Mi-am ridicat încet privirea de la masacrul ouălor de pe jos, în urma căruia gălbenușurile strălucitoare se prelingeau pe linoleumul magazinului, și, pe moment, am rămas uluită. La prima vedere, fata asta mi se părea așa de frumoasă, încât nu avea ce căuta într-un magazin alimentar, cu un carton de ouă în brațe.

Ieșea în evidență ca o floarea-soarelui într-un lan de grâu.

Oricare altă comparație nu mi se părea bună. Era brunetă, iar părul ei era ondulat și mai lung decât al meu, ajungându-i până la talie. Era înaltă, iar trăsăturile ei aproape perfecte aveau o anumită puritate. Mi se părea că seamănă cu cineva, mai ales la ochii aceia verzi superbi. Am scrâșnit ușor din dinți. Ce-ar fi dacă...?

Ea a zâmbit.

— Sunt sora lui Daemon. Mă cheamă Dee. A pus cartonul de ouă întregi în căruțul meu. Ouă proaspete! a zâmbit ea.

— Daemon?

Dee a arătat spre poșeta ei roz-închis, așezată în cărucior. Pe ea era un mobil.

— Ai vorbit cu el acum vreo jumătate de oră. Ai trecut pe la noi să... întrebi ceva?

Deci nemernicul avea și un nume. Daemon – destul de potrivit. Și bineînțeles că și sora lui trebuia să fie la fel de atrăgătoare ca el. De ce nu? Bine ați venit în Virginia de Vest, ținutul top-modelelor pierdute. Începeam să mă îndoiesc că mă voi adapta aici.

— Scuză-mă. Nu mă așteptam să mă strige cineva pe nume. Am făcut o pauză. Te-a sunat el?

— Da, a răspuns și și-a împins cu dexteritate căruțul din fața unui mucos dezlănțuit care alerga pe culoarul îngust dintre rafturi. Oricum, v-am văzut când v-ați mutat și eram așa de nerăbdătoare să te cunosc, că am dat fuga aici. Mi-a spus cam cum arăți.

Puteam să-mi imaginez *cum* mă descrisese el.

Pe față i se citea curiozitatea, pe când se uita la mine cu ochii ăia de un verde intens.

— Cu toate că nu arăți deloc așa cum mi-a spus el, în fine, am știut că tu trebuie să fii. Aici ar fi și greu să nu îi știi cam pe toți.

M-am uitat la copilul ăla enervant, care acum se urcase pe raftul cu pâine.

— Cred că fratele tău nu mă prea place.

Pe frunte i-a apărut o cută.

— Cum?

— Fratele tău – nu prea cred că mă place. M-am întors spre căruț, ca să pun un pachet de carne. N-a fost prea... amabil.

— Nu pot să cred, a făcut ea și a început să râdă.

M-am uitat la ea tăios.

— Îmi pare rău. Fratele meu e cam capricios.

Hai, nu, pe bune.

— Sunt destul de sigură că a fost ceva mai mult decât un capriciu.

Ea a scuturat din cap.

— Are o zi proastă. E mai rău decât o fată, crede-mă. Nu te antipatizează. Suntem gemeni. Chiar și mie îmi vine să-l omor în zilele care se termină cu y¹. În fine, Daemon e puțin cam necizelat. Nu prea se înțelege cu... oamenii.

Am râs.

— Crezi tu?

— Ei, îmi pare bine că te-am întâlnit! a exclamat ea, schimbând din nou subiectul. N-am vrut să te deranjez acasă, mă gândeam că ești ocupată cu mutatul și toate cele.

— Nu, nu m-ai fi deranjat.

Încercam să fac față conversației ei. Trecea de la un subiect la altul, precum cineva care are nevoie urgentă de Ritalin².

— Să fi văzut ce bucuroasă am fost când mi-a spus Daemon că ești de vârsta noastră. Îmi venea să fug la el acasă ca să-l îmbrățișez. Se mișca în loc agitată. Dacă aș fi știut că o să fie așa nepoliticos cu tine, mai bine i-aș fi dat una peste ochi.

— Te cred, am zâmbit eu. Și mie îmi venea să-i dau una peste ochi.

— Poți să-ți imaginezi cum e să fii singura fată din cartier și să mai ai pe cap toată ziua și un frate nesuferit.

S-a uitat peste umăr, ridicându-și sprâncenele delicate.

I-am urmărit privirea. Mucosul avea acum câte o cutie de lapte în fiecare mână, ceea ce mi-a amintit că trebuie să cumpăr și lapte.

¹ În limba engleză, toate zilele săptămânii se termină cu litera y.

² Ritalin, medicament pentru tratamentul afecțiunilor nervoase.

— Mă întorc imediat.

M-am îndreptat spre frigiderul cu lactate.

În sfârșit, și-a făcut apariția și mama copilului, țipând:

— Timothy Roberts, pune-le imediat la loc! Ce faci acolo?...

Copilul a scos limba. În general, cea mai bună soluție pentru abținere este să stai pe lângă niște copii mici. Nu că eu aș fi avut nevoie de vreun program de abținere. Mi-am luat cutia de lapte și m-am întors la căruțul meu, unde mă aștepta Dee, cu privirea în podea. Strângea așa de tare mânerul căruțului, încât încheieturile i se albiseră.

— Timothy, întoarce-te aici imediat!

Mama l-a apucat de brațul dolofan. Din cocul ei strâns se desfăcuseră câteva şuvițe de păr.

— Ce ți-am spus eu? a șuierat ea. Ți-am zis să nu te apropii de ele.

De ele? Mă așteptam să mai văd pe cineva în jur, dar nu era decât Dee... și cu mine. Dezorientată, m-am uitat la mamă. A fost șocant să-i văd ochii negri plini de dezgust. O repulsie pură și, în spatele ei, văzându-se din felul în care își strânsese buzele într-o linie subțire și tremurătoare, mai era frică.

Și se uita țintă la Dee.

Apoi și-a luat băiatul agitat în brațe și s-a îndepărtat în grabă, abandonându-și căruțul în mijlocul coridorului.

M-am întors către Dee.

— Ce naiba a fost asta?

Dee a zâmbit, dar zâmbetul ei era cam crispat.

— Oraș mic. Oamenii de pe aici sunt un pic ciudați. Nu îi băga în seamă. În fine, cred că ești sătulă de despachetat și de cumpărături. Astea-s cele mai nasoale chestii posibil. Cred că și iadul ar putea fi împărțit în secțiunile astea. Poți să-ți

imaginezi cum ar fi să despachetezi și să faci cumpărături o eternitate?

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc, tot străduindu-mă să urmăresc șirul neîntrerupt al vorbelor ei, în timp ce mai puneam în căruț ultimele cumpărături. În mod normal, cineva care vorbește atâta m-ar enerva în cinci secunde, dar bucuria din ochii ei și felul în care se legăna pe călcăie erau cumva contagioase.

— Vrei să mai iei ceva? m-a întrebat ea. Eu am cam terminat. De fapt, am venit să te văd pe tine, dar nu m-am putut abține în raionul de înghețată. Mă cheamă mereu.

Am râs și mi-am privit căruțul plin.

— Da, sper că am terminat și eu.

— Atunci, hai să mergem. Stăm amândouă la casă.

Cât am stat la casă, Dee a vorbit întruna și am uitat de incidentul ciudat de la lactate. Dee considera că Petersburgul mai are nevoie de un magazin – fiindcă în asta nu se găseau produse bio – și ar fi vrut niște carne de pui bio pentru ce voia să-i ceară lui Daemon să pregătească pentru cină. După un timp, am reușit să trec peste greutatea cu care o urmăream și chiar am început să mă relaxez. Nu era agitată, era doar foarte... *vie*. Speram să se ia ceva și la mine din vioiciunea ei.

Rândul de la casă mergea mai repede decât în orașele mari. După ce am ieșit din magazin, ea s-a oprit lângă un Volkswagen nou și a deschis portbagajul.

— Frumoasă mașină, am comentat eu.

Ori părinții ei aveau o grămadă de bani, ori Dee avea vreun job.

— O iubesc. A mângâiat capota din spate. E copilul meu. Am îndesat cumpărăturile în spatele sedanului meu.

— Katy?

— Da?

Îmi legănam cheile pe deget și speram să-mi propună să ne întâlnim mai târziu, fără să mă mai gândesc la mitocanul de frate-său. Nu aveam cum să știu cât va mai dormi mama.

— Aș vrea să-mi cer scuze pentru fratele meu. Îl cunosc și sunt convinsă că nu a fost prea drăguț.

Într-un fel, parcă mi-a părut rău de ea, că avea un asemenea cretin pe post de frate.

— Nu e vina ta.

A strâns inelul cheilor în pumn, iar ochii ei s-au îndreptat spre mine.

— E mult prea protector, știi, și din cauza asta nu se prea pricepe să vorbească cu persoane necunoscute.

Ca un fel de câine? Îmi venea să râd, dar ea mă privea cu ochii mari și părea de-a dreptul speriată că nu vreau s-o iert. Cred că e nașpa să ai un asemenea frate.

— Nu-i nicio problemă. Probabil a avut o zi proastă.

— Probabil.

A zâmbit, dar zâmbetul ei părea forțat.

— Pe bune, nu-ți mai face griji. E totul OK, am spus eu.

— Mersi! Să știi că nu vreau să te hărțuiesc. Jur. Mi-a făcut cu ochiul. Dar mi-ar plăcea să ne întâlnim și după-amiază. Ești ocupată?

— De fapt, mă gândeam să mă ocup puțin de buruienile din grădinița din fața casei. Ai vrea să-mi dai o mână de ajutor?

Cu cineva alături, grădinăritul ar fi putut să fie amuzant.

— O, sună tare bine. O să mă duc acasă să duc cumpărăturile astea și pe urmă vin direct la tine, a spus ea. De-abia aștept să grădinăresc puțin! N-am mai făcut asta niciodată.

Până să întreb eu ce fel de copilărie a avut dacă nu s-a bucurat măcar de obligatoria plantare de roșii, ea s-a și repezit în mașină și a dispărut din parcare. Am închis portbagajul și

m-am îndreptat spre partea din față a mașinii. Am deschis portiera și mă pregăteam să urc, când am avut clar senzația că cineva se uită la mine.

Mi-am aruncat ochii în jur, dar nu era nimeni, în afară de un bărbat într-o haină neagră și cu ochelari de soare întunecați, care studia pozele cu persoane dispărute de pe un avizier montat de primărie. M-am gândit automat la *Men in Black*¹.

Singurele chestii care îi lipseau erau micul dispozitiv de ștergere a memoriei și un cățel vorbitor. Aș fi râs, numai că bărbatul nu avea nimic amuzant în el... Mai ales că acum se uita fix la mine.

*

În după-amiaza aceea, puțin după ora unu, Dee a bătut la ușă. Când am ieșit afară, am găsit-o stând în fața scării, legănându-se pe călcâiele sandalelor ei cu talpă de plută. Nu mi se părea prea potrivit îmbrăcată pentru „grădinărit”. Soarele parcă făcea un halou în jurul părului ei negru, iar pe față avea un surâs poznaș. În clipa aceea, mi se părea că seamănă cu o prințesă din basme. Sau un fel de Clopoțica ușor drogată, dacă mă gândeam la cât de agitată era.

— Sper că n-am trezit-o pe mama ta, s-a prefăcut ea că șoptește.

Am clătinat din cap.

— Nicio șansă, ar putea să doarmă și dacă ar fi uragan. De altfel, asta chiar s-a întâmplat.

Dee s-a așezat zâmbind în leagăn. Părea intimidată, cum stătea așa, ținându-și coatele în mâini.

— Cum am ajuns acasă, Daemon a mâncat o jumătate din punga mea de chipsuri de cartofi, a băut două sucuri de

¹ Film din 1997, cu Will Smith și Tommy Lee Jones.

caramel *de-ale mele* și apoi a ras o jumătate de borcan de unt de arahide.

Am început să râd.

— Uau. Cum de e atunci așa de... (*Sexy.*) ... în formă?

— E uimitor. Și-a strâns cu mâinile picioarele la piept. Mănâncă așa de mult, încât trebuie să facem două sau chiar trei drumuri pe săptămână la magazin. Se uita la mine cu o mică luminiță în ochi. Bine, acum, și eu aș fi în stare să-ți mănânc și urechile. Cred că sunt ultima care ar trebui să vorbească.

Invidia mea devenise aproape dureroasă. Eu nu avusesem norocul să mă bucur de un metabolism rapid. Coapsele și fundul meu erau o dovadă grăitoare. Nu eram grasă, dar îmi plăcea profund când mama îmi spunea că sunt „rotunjoară”.

— Asta nu-i deloc corect. Eu mănânc o pungă de chipsuri și mă îngraș zece kile.

— Noi avem noroc.

Zâmbetul ei, care apărea așa de ușor, părea mai strâmb.

— În fine, vreau să-mi povestești despre Florida. N-am fost acolo niciodată.

M-am rezemat de balustrada verandei.

— Imaginează-ți malluri și parări deschise nonstop. Ah, dar plajele! Da, plajele fac toți banii.

Îmi plăcea soarele care îmi încălzea pielea, îmi plăcea să scurm în nisipul umed cu degetele de la picioare.

— Uau, a făcut Dee, dar ochii ei se tot îndreptau către casa de alături, de parcă ar fi așteptat pe cineva. O să-ți fie tare greu să te obișnuiești aici. Adaptarea poate să fie foarte... grea atunci când ești scos din elementul tău.

Am ridicat din umeri.

— Nu știu. Nu pare chiar așa de rău. A, bine, atunci când am auzit că ne mutăm, am zis: cred că *glumești*. Nici măcar nu știam că există locul ăsta.

Dee a răs.

— Păi, da, multă lume nu știe de locul ăsta. Și noi am fost șocați când am venit aici.

— A, deci nici voi nu sunteți de aici?

A încetat să râdă, iar privirea i s-a îndepărtat din nou de mine.

— Nu, nu suntem de aici.

— Părinții voștri s-au mutat aici cu serviciul?

Deși habar n-aveam cam ce fel de serviciu ar fi posibil să ai pe aici.

— Da, lucrează în oraș. Ne vedem destul de rar.

Am avut convingerea fermă că erau mai multe de spus aici.

— Asta trebuie să fie destul de greu. Dar, pe de altă parte... foarte multă libertate, cred. Și mama mea e rareori acasă.

— Înseamnă că înțelegi cum e.

Ochii i-au căpătat un aer ciudat, plin de tristețe.

— Într-un fel, ne trăim singuri viața.

— Și ai zice că viața noastră ar trebui să fie mai interesantă de-atât, nu?

A părut că meditează.

— Știi cum se spune, „ai grijă ce-ți dorești”¹? De multe ori m-am gândit la asta.

Se împingea cu picioarele și își făcea vânt în leagăn, înainte și înapoi, și niciuna dintre noi nu se grăbea să rupă tăcerea care se lăsase. Știam perfect ce voia să spună. Nici nu mai știu de câte ori n-am stat trează noaptea, dorindu-mi din tot sufletul

¹ Ai grijă ce-ți dorești, că s-ar putea să se îndeplinească, un bine cunoscut proverb american.

ca mama să-și vină în fire din letargie și să mergem mai departe... și uite așa am aterizat în Virginia de Vest.

Nori întunecoși apăruseră de nicăieri, aruncând o umbră asupra curții. Dee s-a încruntat.

— O, nu se poate! Se pare că o să avem una din faimoasele noastre furtuni de după-amiază. De obicei durează cam două ore.

— Păcat. Înseamnă că va trebui să lăsăm pe mâine grădăritul. Ești liberă?

— Evident.

Dee s-a înfiorat în aerul care se răcise brusc.

— Mă întreb de unde a apărut furtuna asta. Parcă a venit din senin, nu-i așa? am zis eu.

Dee a sărit jos din leagăn și și-a șters palmele de pantaloni.

— Așa se pare. Ei, cred că mama ta s-a trezit, iar eu trebuie să mă duc să-l scol pe Daemon.

— Doarme? E cam târziu.

— Așa e el, mai ciudat, a zis Dee. Vin mâine pe la tine și mergem la magazinul de grădărit.

Am râs și m-am desprins și eu de balustradă.

— Sună bine.

— Perfect! A coborât treptele țopăind și apoi s-a întors. O să-i zic lui Daemon că îi transmiți salutări!

Am simțit că obrajii mi se înroșesc violent.

— A, nu cred că e cazul.

— Crede-mă, e cazul!

A râs și apoi a plecat în fugă până la casa ei de alături.
Ce bucurie.

Mama era în bucătărie, cu cana de cafea în mână. Se uita la mine și pe bufet se scurgea un val brun de lichid care scotea aburi. Tocmai privirea ei nevinovată o dădea de gol.

Am luat un prosop și m-am dus la bufet.

— E vecină cu noi, o cheamă Dee și am întâlnit-o la magazin. Am șters cu prosopul toată balta de cafea. Are și un frate. Îl cheamă Daemon. Sunt gemeni.

— Gemeni? Interesant. A zâmbit. Și Dee e drăguță, scumpo? Am oftat.

— Da, mamă, e foarte drăguță.

— Sunt așa de fericită. E timpul să ieși și tu din carapace.

Nu-mi dădusem seama până acum că eram într-o carapace.

Mama a început să sufle încet în cafea, apoi a luat o gură, uitându-se la mine peste marginea căzii.

— V-ați făcut planuri împreună pentru mâine?

— Cred că știi deja. Doar ai ascultat.

— Normal. Mi-a făcut cu ochiul. Doar sunt mama ta. Așa fac mamele.

— Trageți cu urechea la ce se vorbește?

— Da. Altfel cum am putea să știm ce se petrece? m-a întrebat ea inocentă.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am întors în sufragerie.

— Intimitatea, mamă.

— Scumpo, a strigat ea după mine din bucătărie, nu există intimitate.

CAPITOLUL 3

În ziua în care am avut net am fost mai fericită și decât dacă cel mai sexy tip s-ar fi uitat după fundul meu și mi-ar fi cerut numărul de telefon. Fiindcă era miercuri, am postat repede un „Așteptând miercurea” pe blogul meu, despre o carte cu un tip sexy cu ceva criminal în el – n-ai cum să dai greș cu asta –, mi-am cerut scuze pentru absența îndelungată, am răspuns la niște comentarii și am mai citit niște bloguri care îmi plăceau mie. Mă simțeam ca și cum m-aș fi întors acasă.

— Katy? a strigat mama din capul scărilor. A venit prietena ta, Dee.

— Vin acum, am strigat eu și am închis laptopul.

Am coborât scăările în fugă și am plecat împreună cu Dee la magazinul de grădinărit, care nu era deloc lângă FOO LAND, așa cum îmi spusese Daemon. Aveau acolo tot ce îmi trebuia ca să refac oribilul spațiu verde din fața casei.

Am ajuns acasă și am apucat amândouă de câte o toartă a sacoșelor, ca să le tragem afară din portbagaj. Erau ridicol de grele, așa că, după ce le-am scos, eram amândouă transpirate.

— Vrei să bei ceva înainte să târâm sacoșele astea în grădiniță? m-am oferit eu, simțind că mă dor și brațele de la cărat.

Ea și-a frecat mâinile puțin și a aprobat din cap.

— Trebuie să m-apuc să ridic greutate. E nasol să cari chestii grele.

Am intrat în casă și ne-am luat niște ceai rece.

— Să-mi aduci aminte să mă duc la sala de fitness, am glumit eu, frecându-mi brațele slabe.

Dee a râs și și-a răsfirat părul transpirat de pe ceafă. Arăta tot superb, chiar așa roșie la față și obosită cum era acum. Eu sunt convinsă că arătam ca un criminal în serie. Dar măcar eram așa de slăbită, încât nu mai eram în stare să fac rău cuiva.

— Uau. Ketterman. Aici fitnessul înseamnă să-ți târăști pubela până la capătul unui drum de pământ sau să ridici baloți de fân.

Am căutat pentru ea un elastic de păr, tot glumind pe seama urâteniei micului meu oraș. Nu am stat în casă mai mult de zece minute, dar când am ieșit din nou, toate sacoșele cu pământ și mraniță erau aliniate lângă verandă.

M-am uitat uimită spre ea.

— Cum au ajuns aici?

Ea s-a lăsat în genunchi și a început să smulgă buruienile.

— Probabil le-a adus fratele meu.

— Daemon?

Dee a aprobat din cap.

— Întotdeauna vrea să facă pe eroul care nu așteaptă mulțumiri.

— Eroul care nu așteaptă mulțumiri, am murmurat eu.

Nu prea îmi venea să cred. Mai degrabă puteam să cred că sacoșele zburaseră singure până aici.

Am început, cu Dee lângă mine, să atac buruienile cu mai multă energie decât aș fi crezut că aveam. Întotdeauna mi s-a

părut că smulgerea buruienilor e o modalitate foarte bună de a te descărca, iar dacă era să mă iau după mișcările frenetice ale lui Dee, se pare că avea și ea o mulțime de frustrări. Cu un frate ca al ei, nici nu era de mirare.

După un timp, Dee s-a uitat la unghiile ei rupte.

— Gata, s-a dus manichiura mea.

Am zâmbit.

— Ți-am zis că trebuia să-ți iei mănuși.

— Dar nici tu n-ai mănuși, a replicat ea.

Mi-am ridicat mâinile pline de pământ și m-am încruntat. Unghiile mele erau tot timpul rupte.

— Mda, dar așa sunt eu de obicei.

Dee a ridicat din umeri și s-a dus să ia grebla. Arăta amuzant cu fusta aia și cu sandalele ei cu talpă de plută, despre care susținea că sunt perfecte pentru grădinărit. S-a întors târând grebla după ea.

— Dar măcar e distractiv.

— E mai distractiv decât la cumpărături? am glumit eu.

Ea a părut că analizează foarte serios problema, încrețindu-și nasul.

— Mda, e mai... relaxant.

— Să știi. Când fac chestii de-astea, nici nu mai gândesc.

— Tocmai asta e mișto. A început să grebleze terenul. De-asta lucrezi în grădină, ca să nu mai gândești?

M-am așezat în fund și am desfăcut o pungă de mraniță. Nu prea știam cum să răspund.

— Tatălui meu... îi plăcea foarte mult să facă asta. Se pricepea de minune la grădinărit. În apartamentul unde am stat până acum, nu aveam grădiniță sau curte sau ceva de genul ăsta, dar aveam un balcon. Acolo ne făcuserăm o grădină, amândoi.

Dee a tăcut un moment.

— Îmi cer scuze. Nu trebuia să-mi bag nasul.

— Nicio problemă. E-n regulă.

M-am ridicat în picioare, scuturându-mă de pământ. Când m-am uitat spre ea, sprijinea grebla de verandă. Brațul ei stâng devenise aproape invizibil. Vedeam prin el balustrada verande. Am clipit din ochi. Brațul tot nu era.

— Katy? Te simți bine?

Cu inima bubuindu-mi în piept, mi-am smuls privirea de la brațul ei transparent și m-am uitat la fața ei, apoi din nou spre braț. Apăruse la loc. Perfect întreg. Am scuturat capul.

— Da, sunt bine. Ăăă... tatăl meu s-a îmbolnăvit. De cancer. În fază terminală – la creier. Avea dureri de cap și tot felul de vedenii.

Am înghițit în sec, privind într-o parte. Avea vedenii, așa cum am avut eu?

— Dar în afară de asta, nu avea nimic până când a fost diagnosticat. După aia i-au dat să facă chimioterapie și radiații, dar... s-a ales praful rapid. A murit în două luni.

— Of, Doamne, Katy, îmi pare așa de rău. Era palidă la față și vocea ei era foarte caldă. E groaznic.

— E OK. M-am chinuit să zâmbesc, deși nu-mi venea deloc. Asta s-a întâmplat cu vreo trei ani în urmă. De-aia a vrut mama să ne mutăm. Un nou început și așa mai departe.

În lumina soarelui, ochii ei străluceau.

— Înțeleg ce simți. Pierzi pe cineva și nu devine mai simplu odată cu trecerea timpului, nu?

— Nu.

După felul în care vorbea, îmi dădeam seama că știe ce spun, dar, până s-o întreb, ușa casei ei s-a deschis larg. Am simțit că mi se strânge stomacul.

— A, nu, am șoptit.

Dee s-a întors și ea și a oftat.

— Ia te uită cine a apărut.

Era trecut de unu, iar Daemon arăta de parcă abia atunci s-ar fi dat jos din pat. Blugii de pe el erau mototoliți, părul ciufulit îi cădea în dezordine. Vorbea la telefon cu cineva, frecându-și cu mâna fălcile.

Și n-avea tricou.

— N-are și el un tricou? am întrebat eu, luând sapa în mână.

— Din păcate, nu cred că are. Nici iarna nu poartă. Mereu umblă pe jumătate dezbrăcat. A scos un fel de geamăt. E neplăcut să fiu nevoită să văd așa de multă... piele. Căh.

Căh pentru ea. Și al dracului de sexy pentru mine. Am început să sap gropi în pământ, în locuri strategice. Îmi simțeam gâtul uscat. Față frumoasă. Corp frumos. Caracter oribil. Sfânta treime a băieților sexy.

Daemon a vorbit la telefon vreo jumătate de oră, iar prezența lui mă făcea să mă simt ca și cum m-aș fi scufundat într-o mlaștină. Nu puteam să-l ignor, îi simțeam privirea chiar și atunci când stăteam cu spatele la el. Mi se curbau umerii sub greutatea privirii lui. La un moment dat m-am uitat spre el și nu mai era, dar s-a întors peste câteva secunde, de data asta cu un tricou pe el. Fir-ar să fie, parcă îmi părea rău că ratasem priveliștea.

Tocmai netezeam niște pământ răsturnat din sac, când Daemon s-a apropiat de noi, cu mersul lui arogant, și a pus o mână grea pe umărul soră-sii. Ea a încercat să se elibereze, dar el o ținea strâns.

— Ce faci, surioară?

Ea și-a dat ochii peste cap, zâmbind însă. Se uita la el și în privirea ei se citea un fel de venerație ca pentru un erou.

— Mersi că ne-ai ajutat cu sacoșele.

— Nu le-am mutat eu.

Dee și-a dat iar ochii peste cap.

— Cum zici tu, cap-sec.

— Nu-i frumos din partea ta.

A tras-o mai aproape de el, zâmbind – zâmbind de-adevăratelea, și arăta chiar drăguț. Ar trebui să încerce să facă asta mai des. Apoi s-a uitat spre mine și și-a îngustat ochii, de parcă abia acum și-ar fi dat seama că eram și eu acolo, în curtea mea. Nu mai era nici urmă de zâmbet pe fața lui.

— Ce faci aici?

M-am uitat în jos, spre mine. Cred că era evident ce făceam, dat fiind că eram plină de pământ și în jurul meu era plin de plante.

— Încerc să aranjez...

— Nu te-am întrebat pe tine. S-a întors spre sora lui, care se înroșise la față. Ce faci *tu* aici?

Nu aveam de gând să-l las să mă enerveze iar. Am ridicat din umeri și am luat o plantă cu ghiveci. Am tras-o afară, rupându-i și o parte din rădăcini.

— Îi dau o mână de ajutor în grădină. Fii și tu mai drăguț. Dee l-a lovit ușor în stomac, apoi s-a eliberat din mâna lui. Uite ce-am făcut noi aici. Cred că mi-am descoperit un talent ascuns.

Daemon și-a întors privirea spre capodopera mea peisagistică. Dacă ar fi să mă întrebe cineva care este jobul ideal, asta aș răspunde, arhitect peisagist. Da, bine, îmi place și natura sălbatică, dar cel mai bine mă simt cu mâinile băgate în pământ până la coate. Toate chestiile astea îmi plac. Lipsa gândurilor, mirosul de pământ și plante, ideea că un strop de apă și nițel pământ proaspăt pot readuce la viață ceva care era ofilit și gata să moară.

Și mă și pricepeam la asta. Nu-mi scăpa nicio emisiune difuzată de TLC. Știam unde trebuie să fie așezată fiecare plantă, care e iubitoare de lumină și care merge mai bine la umbră. Știam cum să creez efectul acela de suprapunere, să așez plantele mai înalte, frunzoase și robuste mai în spate și plantele cu flori în față. Nu trebuie decât să le pui în pământ și *voilà!*

Daemon a ridicat o sprânceană.

Mie mi s-a strâns stomacul.

— Ce?

A ridicat din umeri.

— Drăguț. Cred.

— Drăguț? Dee a părut la fel de ofensată pe cât mă simțeam și eu. E mai mult decât drăguț. Am făcut o chestie grozavă. Bine, de fapt Katy a făcut, eu doar am ajutat-o cu câte ceva.

— Asta faci tu în timpul liber? m-a întrebat el, fără s-o ia în seamă pe soră-sa.

— Ce, acum vrei brusc să vorbești cu *mine*? Am zâmbit strâmb și am luat o mână de mraniță, pe care am aruncat-o la rădăcina florilor, am stropit-o cu apă și apoi am repetat operațiunea. Da, am spus, e un fel de hobby. Ție ce-ți place să faci? Să snopești cățeei în bătaie?

— Nu cred că ar trebui să spun de față cu sora mea, a răspuns el, cu o expresie perversă.

— Îhh, s-a strâmbat Dee.

Impresia mea era că se referă la chestii de plus 18 ani și mi-am dat seama după fața lui că asta a vrut să spună. M-am întors la mranița mea.

— Dar, în orice caz, nu e așa de penibil ca asta, a adăugat el. Am înghețat. De pe degetele mele se desprindeau bucățele de cedru roșu.

— Adică de ce ar fi asta penibil?

Avea aerul că spune *Chiar trebuie să-ți explic?* Bine, înțeleg și eu, grădinăritul nu e cea mai tare chestie din lume. Asta știam. Dar nici cea mai penibilă. Doar fiindcă o simpatizam pe Dee mi-am ținut gura și am început să împrăstii mranița.

Dee l-a împins pe frate-său, dar el nici nu s-a mișcat.

— Nu fi nesimțit. Te rog.

— Nu sunt nesimțit, a contrazis-o el.

Am ridicat sprâncenele.

— Ce e? a făcut Daemon. Vrei să zici ceva, *Kitten*?

— Altceva decât să nu-mi mai spui *Kitten*? Nu. Am netezit mranița, apoi m-am ridicat, admirându-mi opera. M-am uitat spre Dee și i-am zâmbit: Cred că am făcut treabă bună.

— Da.

L-a împins iar pe frate-său spre casa lor. Dar el nu s-a mișcat nici acum.

— Am făcut bine penibilitatea asta. Și știi ceva? Cred că-mi place și mie să fiu așa, penibilă.

Daemon se uita la florile proaspăt plantate cu atâta atenție, de parcă le diseca din priviri pentru un experiment.

— Și cred că ar trebui să extindem penibilitatea și asupra grădiniței noastre, a continuat ea, cu ochii plini de încântare. Putem să mergem și noi la magazin, să cumpărăm chestii de-astea și tu, Katy, ai putea să...

— Ea n-are ce să caute acasă la noi, a izbucnit Daemon, întorcându-se spre soră-sa. Serios.

Șocată de veninul din vorbele lui, m-am dat un pas înapoi.

Dee, însă, nu. Măinile ei delicate s-au strâns în pumn.

— Mă gândeam să lucrăm în grădiniță, care e *afară* – nu înăuntru – cel puțin așa știam eu.

— Nu mă interesează. Nu vreau s-o văd acolo.

— Daemon, nu face asta, a șoptit Dee, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Te rog. Îmi place de ea.

Senzaționalul s-a produs. Fața lui s-a îmblânzit.

— Dee...

— Te rog? a făcut ea din nou, legănându-se ca un copil care cere jucăria preferată, lucru care părea destul de ciudat la o fată înaltă ca ea.

Îmi venea să-l pocnesc pe Daemon fiindcă din cauza lui soră-sa era așa de disperată să aibă prieteni.

El a înjurat încet și și-a încrucișat brațele.

— Dee, ai prieteni.

— Nu e același lucru, știi și tu asta. Și-a încrucișat și ea mâinile la piept. E cu totul altceva.

Daemon mi-a aruncat o privire, strâmbând din buze. Dacă aș mai fi avut în mână sapa, cred că l-aș fi pocnit în cap.

— Ei sunt prietenii tăi, Dee. Sunt la fel ca tine. Nu ai nevoie de o prietenă... ca *ea*.

Până atunci tăcusem, fiindcă nu prea înțelegeam despre ce e vorba și nu voiam să spun ceva care ar fi putut s-o supere pe Dee. Știam că frate-său e un nemernic, dar asta – *asta* era mult prea mult.

— Cum adică, una ca mine?

Și-a înclinat capul într-o parte și a respirat adânc.

Sora lui se uita neliniștită de la unul la altul.

— N-a vrut să spună nimic.

— Aiurea, a mormăit el.

Acum era rândul meu să-mi încheștez pumnii.

— Care *dracu'* e problema ta?

Daemon s-a întors spre mine. Pe chip i se așternuse o expresie ciudată.

— Tu.

— Eu sunt problema ta? Am făcut un pas în față. Nici măcar nu te cunosc. Și nici tu nu mă cunoști pe mine.

— Toate sunteți la fel.

Mușchiul obrazului i-a tresărit nervos.

— Nu am nevoie să te cunosc. Nici nu vreau să te cunosc.

Mi-am aruncat mâinile în lături, exasperată.

— E cum nu se poate mai bine, băiatule, fiindcă nici eu nu vreau să te cunosc pe tine.

— Daemon, a zis Dee, apucându-l de braț. Termină.

El s-a strâmbat, cu ochii la mine.

— Nu vreau să fii prietenă cu sora mea.

Am zis primul lucru care mi-a venit în minte la momentul ăla. Probabil că nu cea mai inteligentă chestie și, în mod normal, nu sunt genul de persoană care să se ia așa la hartă, dar tipul ăsta reușea să mă aducă în culmea furiei și să văd roșu în fața ochilor.

— Iar eu nu dau doi bani pe ce vrei tu.

Stătea lângă Dee, dar într-o clipă se afla în fața mea. Vreau să zic, *fix în fața mea*. Nici cum nu putea să se miște așa de repede. Era imposibil. Și totuși era acolo, mai înalt ca mine, uitându-se de sus, exact ca și cum ar fi dispărut de undeva și ar fi apărut brusc în altă parte.

— Cum... cum ai apărut așa?...

M-am tras un pas înapoi, amuțită de uimire. Intensitatea privirii lui îmi dădea fiori în brațe. *Ce porcărie mai e și asta...*

— Ascultă bine ce-ți spun, a zis el, făcând un pas spre mine.

Eu am făcut unul înapoi, iar el a înaintat iar spre mine și tot așa, până am ajuns cu spatele lipit de unul dintre copacii ăia înalți. Daemon s-a aplecat spre mine, iar ochii lui ireal de verzi parcă m-au acaparat cu totul. Simțeam o fierbințeală care se revărsa dinspre el.

— Îți spun doar o dată. Dacă i se întâmplă ceva surorii mele, pentru numele lui...

S-a oprit, a respirat adânc, uitându-se la mine, cum stăteam cu gura căscată. Respirația mi se blocase. Am văzut ceva licărind în ochii lui, dar și i-a îngustat din nou, ascunzându-și privirea.

Se întâmpla din nou. Noi doi. Fierbințeală și transpirație. Mi-am mușcat buza și am încercat să-mi compun o expresie cât mai indiferentă, dar am știut imediat că știe perfect ce e în mintea mea, în momentul în care fața lui a devenit enervant de arogantă. Mai mult decât arogantă.

— Ești cam murdară, Kitten.

Am clipit. *Neagă. Neagă. Neagă.*

— Ce-ai spus?

— Murdară, a repetat el, așa de încet, încât eram sigură că Dee nici nu auzea ce spune. Plină de praf. Ce credeai că am vrut să spun?

— Nimic, am zis, și nu voiam altceva decât să se dea naibii la o parte.

Nu era deloc relaxant să-l am pe Daemon așa de aproape de mine.

— Lucrez în grădină. Când lucrezi în grădină, te murdărești. Colțurile gurii i-au tresărit.

— Există moduri mai plăcute de a te... murdări. Nu că ți le-aș arăta ție.

Eram convinsă că știe bine toate modurile astea. Am simțit că roșeața din obraji îmi coboară și pe gât.

— Mai degrabă m-aș tăvăli prin balegă decât în orice loc ai dormi tu.

Daemon a ridicat o sprânceană și apoi s-a întors.

— Trebuie să-l suni pe Matthew, i s-a adresat el surorii sale. Acum, nu peste cinci minute.

Am rămas cu spatele lipit de copac, nemișcată și cu ochii mari, până când a dispărut înapoi în casă, trântind ușa în urma lui. Am înghițit în sec și m-am uitat la Dee, care părea tulburată.

— OK, am zis. Asta a fost tare.

Dee a coborât de pe scări, cu palmele acoperindu-i fața.

— Îl iubesc, să știi. Este fratele meu, singurul meu frate... S-a oprit și a ridicat capul. Dar e un nesimțit. Știu că e nesimțit. N-a fost mereu așa.

M-am uitat la ea fără să spun nimic. Inima încă îmi bătea nebunește, pompându-mi sângele prin vene mult prea rapid. Când, în sfârșit, m-am desprins de copac și m-am apropiat de ea, eram amețită, nu știu dacă de frică sau de prea multă adrenalină. Iar dacă nu era frică, mă întrebam ce putea să fie.

— Cu el e greu să ai un prieten, a murmurat ea, privindu-și mâinile. Îi gonește pe toți.

— Nu mai spune, mă întreb de ce.

În realitate, chiar mă întrebam de ce. Posesivitatea lui era puțin cam exagerată. Încă îmi mai tremurau mâinile și, deși nu mai era acolo, încă îl mai *simțeam* – fierbințeala aia o mai simțeam. Fusesse... tulburător. Din păcate.

— Îmi pare așa de rău. A coborât de pe ultima treaptă, frământându-și mâinile. Doar că e mult prea grijuliu cu mine.

— Asta am înțeles, dar eu nu sunt vreun tip care ar putea să te agreseze, sau ceva.

A zâmbit slab.

— Așa e, dar își face mereu griji. Știu sigur că se va... potoli, când va ajunge să te cunoască mai bine.

Mă îndoiam că va fi așa.

— Te rog, spune-mi că nu a reușit să te îndepărteze și pe tine. Dee a venit în fața mea, cu sprâncenele încruntate. Știu că probabil te gândești că nu merită să mai pierzi timpul cu mine...

— Nu. E OK. Mi-am trecut mâna peste frunte și am spus: N-a reușit să mă îndepărteze – nu va reuși să facă asta.

Părea așa de ușurată, încât am crezut că o să leșine.

— Ce bine. Trebuie să plec, dar o să rezolv totul. Îți promit. Am ridicat din umeri.

— N-ai ce să rezolvi. Nu e problema ta.

Chipul ei a căpătat o expresie ciudată pentru câteva clipe.

— Ba da, într-un fel e. Vorbim mai târziu, bine?

Am aprobat din cap și m-am uitat după ea, cum pleca spre casă. Am adunat sacoșele goale. Ce naiba fuseseră toate astea? În viața mea nu m-a antipatizat cineva așa de mult. Și cum a reușit să se miște așa de repede? Am clătinat din cap și am aruncat pungile la gunoi.

Daemon era sexy, dar era o jigodie. Un bătauș. Și ce i-am spus lui Dee a fost perfect adevărat. Nu va putea să mă sperie, ca să nu mai fiu prietenă cu sora lui. Va trebui să se resemneze. Aveam de gând să stau pe aici.

CAPITOLUL 4

Luni nu am mai postat nimic pe blogul meu, mai ales că luna era o rubrică gen „Ce mai citești”, iar eu nu citeam nimic la momentul ăsta. În schimb, am hotărât că biata mea mașină ar avea nevoie de o baie. Mama ar fi fost mândră de mine, dacă ar fi fost trează, să vadă că, în plină vară, eu nu mai stau legată de laptop, ci sunt în curte. Fiindcă în afară de periodicele lucrări prin grădină, de obicei stăteam închisă în casă.

Cerul era senin și în aer plutea un miros ușor de mosc amestecat cu pin. După ce am terminat de curățat interiorul mașinii, am rămas uimită de câte pixuri și elastice de păr am găsit în ea. La vederea ghiozdanului de pe bancheta din spate, mi s-a cam strâns stomacul. Peste două săptămâni aveam să mă duc la noua mea școală și eram sigură că acolo Dee va fi înconjurată de prieteni – prietenii cu care Daemon era de acord, nu cei ca mine, fiindcă era clar că-și imaginează că sunt un fel de traficantă de droguri.

După aceea am luat găleata și furtunul, am spălat mașina cu săpun, dar când am ajuns la capotă, nu am reușit decât să mă

fac flească și să scap buretele de vreo sută de ori. Indiferent din ce parte încercam să ajung, nu-mi ieșea deloc.

Înjurând, am început să curăț buretele de pietricele și iarbă. Îmi venea să arunc cu el în păduricea din apropiere. Plină de frustrare, am azvârlit buretele în găleata cu apă.

— Se pare că ai nevoie de o mână de ajutor.

Am tresărit. Daemon stătea la câțiva pași de mine, cu mâinile vârate în buzunarele blugilor lui decolorați. Ochii lui luminoși sclipeau în soare.

Apariția lui bruscă m-a speriat. Nici măcar nu-l auzisem. Cum naiba poate cineva să se miște așa de încet, mai ales unul atât de mare ca el? Și, ce să vezi, avea și tricou pe el. Nu-mi dădeam seama dacă trebuia să-i fiu recunoscătoare pentru asta, sau dezamăgită. Dacă nu luai în seamă gura lui otrăvită, era un tip care te făcea să salivezi.

M-am scuturat din gândurile astea, pregătindu-mă pentru tradiționala bătălie verbală.

Nu zâmbea, dar, cel puțin, de data asta nu avea nici aerul că vrea să mă omoare. Dacă era să interpretez expresia lui, se-măna mai degrabă cu un fel de acceptare morocănoasă, cam așa cred că arătam eu atunci când eram nevoită să fac o recenzie mai proastă la o carte pe care o așteptasem cu nerăbdare.

— Mi se pare că ai cam vrea să arunci cu ăla. A arătat cu cotul spre găleata în care buretele plutea printre clăbuci. M-am gândit să fac o faptă bună pe ziua de azi și să intervin înainte ca niște bureți nevinovați să-și piardă viața.

Mi-am dat la o parte din ochi niște șuvițe de păr, fără să știu ce să spun.

Daemon s-a aplecat repede, a luat buretele și l-a stors de apă.

— După cum arăți, ai mai multă nevoie de baie decât mașina. Nu mi-am imaginat vreodată că spălatul mașinii poate fi

atât de greu, dar după ce te-am urmărit pe tine vreun sfert de oră, sunt convins că ar trebui să fie introdus ca probă olimpică.

— M-ai urmărit?

Destul de sinistru. Destul de excitant. *Nu! Nu excitant.*

A ridicat din umeri.

— Să știi că poți să duci mașina la spălat oricând. Ar fi mult mai simplu.

— Spălătoriile de mașini sunt doar bani aruncați.

— E adevărat, a zis el liniștit.

Acum îngenunchease și curăța un loc care îmi scăpase, pe aripa mașinii, chiar deasupra anvelopei, după care s-a apucat de capotă.

— Trebuie să-ți iei cauciucuri noi. Astea sunt aproape netede, iar pe aici iernile sunt foarte grele.

Nu-mi păsa de cauciucuri. Nu puteam să înțeleg de ce se află aici și vorbește cu mine, când, ultima dată când ne-am văzut, s-a purtat de parcă eram antihristul și practic mă înfipsea într-un copac, spunând ceva de modurile în care te poți murdări. Și de ce nu m-am pieptănat azi-dimineață?

— În fine, mă bucur că te-am găsit aici.

Terminase capota în timp record și luase de jos furtunul. Mi-a aruncat un fel de zâmbet și a îndreptat jetul de apă spre mașină, iar clăbucii alunecau de pe ea ca dintr-o cană care dădea pe dinafară.

— Cred că ar fi cazul să-mi cer scuze.

— Crezi că ar fi cazul?

Daemon s-a întors cu fața la mine, și-a îngustat ochii în lumina puternică a soarelui și abia am avut timp să mă feresc din raza furtunului când a trecut la partea opusă a mașinii.

— Păi, da, după Dee, trebuia să-mi mișc fundul aici și să fac frumos. Ca să nu-i distrug șansa de a avea o prietenă „normală”.

— O prietenă normală? Dar ce fel de prieteni are ea?

— Anormali, a replicat el.

Prefera ca sora lui să aibă prieteni „anormali”?

— Știi, dacă-ți ceri scuze numai fiindcă ești obligat, scuzele în sine nu mai au valoare.

A scos un sunet afirmativ.

— Adevărat.

M-am uitat fix la el.

— Tu vorbești serios?

— Mda, a scos el cu greutate cuvântul, continuând să curețe mașina de resturile de săpun. De fapt, n-am încotro. Trebuie să fac frumos.

— Nu pari genul de persoană care face ceva ce nu îi convine.

— În mod normal, nu sunt. A trecut în spatele mașinii. Dar soră-mea mi-a luat cheile de la mașină și până nu mă port frumos, nu mi le dă înapoi. Ar fi prea mare bătaie de cap să fac alte chei.

Am încercat să mă abțin, dar tot am izbucnit în râs.

— Ți-a luat cheile?

S-a întors încruntat spre mine.

— Nu mi se pare amuzant.

— Ai dreptate, am râs. E de-a dreptul comic.

Daemon m-a săgetat cu o privire rea.

Mi-am încrucișat brațele.

— Îmi pare rău, însă. Nu pot să-ți accept scuzele nu tocmai sincere.

— Nici măcar când vezi că îți spăl mașina?

— Nici. Am zâmbit când l-am văzut cum își îngustează ochii. S-ar putea să nu mai vezi niciodată cheile alea.

— Și uite cum s-a dus naibii planul meu.

Fără să vrea, în colțul gurii i s-a ivit un zâmbet.

— Am zis că dacă tot nu-mi pare rău cu adevărat, aş putea măcar să-mi iau revanşa în alt fel.

Într-un fel eram enervată, dar în alt fel, eram amuzată – oarecum amuzată.

— Întotdeauna ești așa de cald și prietenos?

A trecut pe lângă mine și s-a dus să închidă apa.

— Întotdeauna. Tu întotdeauna te holbezi la băieți când te oprești la ei să le ceri indicații?

— Tu întotdeauna răspunzi la ușă pe jumătate dezbrăcat?

— Întotdeauna. Și nu mi-ai răspuns la întrebare. Așa te holbezi întotdeauna?

Obrajii îmi erau fierbinți.

— Nu mă holbam.

— Pe bune? a făcut el.

Jumătatea aia de zâmbet apăruse din nou, făcându-i gropițe în obraji.

— Oricum, m-ai trezit din somn. Nu sunt o persoană matinală.

— Nu era chiar așa de devreme, am subliniat eu.

— Dorm mai mult. E vară, știi. Tu nu dormi vara mai mult decât de obicei?

Mi-am dat după ureche o şuviță de păr care îmi alunecase din coadă.

— Nu. Întotdeauna mă trezesc devreme.

A scos un geamăt.

— Parcă ești soră-mea. Nu-i de mirare că te place așa de mult.

— Dee are gusturi bune... spre deosebire de alții, am spus.

I-au tresărit buzele.

— Și e o tipă grozavă, am adăugat. Chiar îmi place de ea, așa că dacă ai venit aici să faci pe fratele mare și rău, n-ai nicio șansă.

— Nu de-asta am venit.

A început să adune de pe jos găleata, spray-urile și detergenții. Cred că ar fi trebuit să-l ajut să pună toate alea la locul lor, dar eram prea fascinată să-l privesc ocupându-se de micul meu proiect de curățenie. Deși avea în continuare jumătatea aia de zâmbet ciudat, puteam să jur că discuția noastră îl cam stânjenea. Perfect.

— Atunci de ce ai venit, dacă nu să-ți ceri niște scuze jalnice?

Nu puteam să-mi iau ochii de la gura lui când vorbea. Pun pariu că știa să sărute. Să sărute așa cum trebuie, nu bălos și greșos, ci genul ăla de sărut care te face să-ți strângi degetele de la picioare.

Trebuia să termin cu uitatul ăsta și gata.

Daemon a așezat toate lucrurile pe treptele verandei și s-a îndreptat de spate. Când și-a întins mâinile deasupra capului, tricoul s-a ridicat, lăsând să i se vadă puțin mușchii apetisanți. Privirea lui a întârziat un pic pe fața mea și am simțit o căldură în stomac.

— Poate că sunt doar curios să văd de ce e așa de încântată de tine. Lui Dee nu-i plac prea mult străinii. Niciunuia dintre noi, de altfel.

— Am avut și eu odată un câine căruia nu-i plăceau străinii.

Daemon m-a privit țintă o clipă, apoi a râs. Era un sunet profund, prelung. Plăcut. Sexy. *Of, Doamne*, m-am uitat în altă parte. Era genul ăla de băiat care frânge inimi și le lasă într-un șir nesfârșit în urma lui. Era o belea. Poate o belea plăcută, dar în plus mai era și nemernic. Iar eu nu voiam să am de-a face cu nemernici. Nu că aș fi *avut* de-a face cu cineva până acum. Mi-am dres vocea.

— Atunci, mersi pentru chestia cu mașina.

Brusc, m-am trezit iar cu el în fața mea. Așa de aproape de mine, încât picioarele lui aproape că le atingeau pe ale mele.

Am tras o gură de aer și am vrut să mă dau înapoi. Era cazul să înceteze cu asta.

— Cum faci să te miști așa de repede?

Nu a luat în seamă întrebarea mea.

— Sora mea mai mică pare să te placă, a zis el, cu aerul că nu poate să înțeleagă de ce.

M-am zbârlit și mi-am tras capul mai în spate, dar mi-am concentrat privirea peste umărul lui.

— Mai mică? Sunteți gemeni.

— Eu m-am născut mai devreme ca ea cu patru minute și treizeci de secunde, s-a lăudat el și ochii ni s-au întâlnit. Practic, e sora mea mai mică.

Îmi simțeam gâtul uscat.

— E copilul familiei?

— Corect, de-aia sunt eu cel care tânjește după atenția celorlalți.

— Cred că asta explică mitocănia ta, am replicat eu.

— Se poate, dar majoritatea mă consideră fermecător.

Am vrut să-i răspund, dar am făcut greșeala să mă uit în ochii lui. M-am pierdut instantaneu în culoarea lor ireală, care îmi amintea de cele mai pure și mai sălbatice locuri din Everglades.

— Îmi... îmi vine destul de greu să cred asta.

Buzele lui s-au arcuit ușor.

— N-ar trebui, Kat. Mi-a apucat o șuviță de păr care îmi alunecase din clamă și a răsucit-o pe deget. Ce culoare e asta? Nu e nici blond, nici șaten.

Obrajii mei erau în flăcări. Mi-am tras părul din mâna lui.

— Se numește șaten-deschis.

— Hmmm, a făcut el, dând din cap. Noi doi avem de făcut niște planuri.

— Ce?!

M-am dat într-o parte, ca să mă îndepărtez de trupul lui mare, și am tras aer adânc în piept după ce am reușit să iau puțină distanță. Inima îmi spărga pieptul.

— N-avem niciun plan de făcut.

Daemon s-a așezat pe trepte, și-a întins în față picioarele lungi și s-a sprijinit în coate.

— Stai bine? am spus eu iritată.

— Foarte bine. S-a uitat în sus, spre mine, strângând din ochi. Revenind la planuri...

Stăteam în picioare la vreo doi metri de el.

— Ce tot vorbești acolo?

— Știi că-ți spuneam eu de chestia aia cu mișcatul fundului încoace, nu? Cu cheile de la mașină? Și-a încrucișat picioarele, privind peste vârfurile copacilor. Planurile alea sunt despre cum pot eu să-mi recuperez cheile.

— Trebuie să-mi dai mai multe detalii.

— Normal, a oftat el. Dee mi-a ascuns cheile. Și se pricepe de minune să ascundă lucruri. Am întors deja casa cu fundul în sus, dar nu le-am găsit.

— Atunci, n-ai decât s-o faci să-ți spună unde le-a pus. Slavă Domnului că nu aveam frați.

— Păi, aș fi întreat-o, dacă ar fi fost acasă. Dar a plecat din oraș și nu se întoarce decât duminică.

— Cum?

Nu-mi pomenise niciodată de vreo plecare. Sau de vreo rudă din apropiere.

— N-am știut asta.

— A fost o chestie de ultim moment.

Și-a întins din nou picioarele, iar cu unul bătea un ritm neauzit.

— Și singura șansă ca să-mi spună este să câștig niște puncte bonus. Vezi tu, soră-mea are chestia asta cu punctele bonus din școala primară.

Am început să zâmbesc.

— Așa, și...?

— Trebuie să obțin puncte bonus ca să-mi dea cheile, a explicat el. Iar unicul fel în care aș putea să le obțin ar fi să fac ceva drăguț pentru tine.

Am izbucnit din nou în râs. Expresia lui era grozavă.

— Scuze, dar trebuie să recunoști că e destul de amuzant.

Daemon a răsuflat adânc, cu dezgust.

— Da, extraordinar de amuzant.

M-am oprit din râs.

— Și deci ce trebuie să faci?

— Ar trebui să te invit la o partidă de înot mâine. Dacă fac asta, atunci o să-mi spună unde sunt ascunse cheile – *cu condiția* să fiu drăguț.

Mi se părea că glumește, dar, cu cât mă uitam mai atent la el, cu atât îmi dădeam seama că era serios. Am rămas cu gura căscată.

— Deci singurul mod de a-ți recupera cheile e să mă duci la înot și să te porți frumos cu mine?

— Uau. Ce repede te-ai prins.

Iar am început să râd.

— Păi, atunci poți să-ți iei la revedere de la cheile tale.

Pe fața lui s-a citit surpriza.

— De ce?

— Fiindcă nu merg nicăieri cu tine, i-am spus eu.

— Dar nu avem altă soluție.

— Nu. Tu n-ai altă soluție, eu am. Am aruncat o privire spre ușa casei, în spatele lui, întrebându-mă dacă mama o fi pe

acolo, încercând să tragă cu urechea, apoi am adăugat: Nu eu sunt cea care are nevoie de chei.

Daemon s-a uitat la mine o secundă, apoi a zâmbit.

— Nu vrei să ieși cu mine?

— Clar nu.

— De ce?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mai întâi, ești un nesimțit.

A aprobat din cap.

— Se poate.

— Și nu-mi petrec timpul cu un tip care e obligat de soră-sa să stea cu mine. Nu sunt disperată.

— Nu ești?

Am simțit că mă umplu de furie și am făcut un pas înainte.

— Pleacă imediat de pe veranda mea.

A părut că analizează situația.

— Nu.

— Cum? am izbucnit eu. Cum adică „nu”?

— Nu plec până nu accepți să mergi cu mine la înot.

Începeam să mă enervez foarte tare.

— Foarte bine. N-ai decât să zaci aici, fiindcă mai degrabă aș mânca sticlă decât să vin cu tine.

A râs.

— Asta sună foarte radical.

— Deloc, i-am răspuns eu și am urcat scările.

Daemon s-a răsucit și m-a apucat de gleznă. Nu mă strângea tare, iar mâna lui era uimitor de caldă. M-am uitat în jos la el, iar el a zâmbit, nevinovat ca un înger.

— O să stau aici zi și noapte. O să-mi instalez tabăra pe veranda ta. Și n-am să plec. Avem o săptămână la dispoziție, Kitten. Ori vii mâine cu mine și scapi, ori stau aici până când o să vrei să vii. Oricum n-o să poți să pleci de acasă.

Am căscat gura la el.

— Nu vorbești serios.

— Ba da.

— Spune-i că am fost și că m-am simțit bine. Minte și tu.

Am încercat să-mi eliberez piciorul din mâna lui, dar mă ținea bine.

— Și-ar da seama că mint. Suntem gemeni. Ne dăm seama de chestiile astea. A făcut o pauză, apoi m-a întrebat: Sau ești prea timidă ca să înoți cu mine? Nu te simți în largul tău la gândul că vei fi cu mine aproape dezbrăcată?

M-am ținut cu mâinile de balustradă și am încercat să-mi trag piciorul din mâna lui. *Cretinul* de-abia mă ținea, și totuși n-am reușit să-mi mișc piciorul.

— Sunt din Florida, idiotule. Mi-am petrecut o jumătate din viață în costum de baie.

— Și atunci care-i problema?

— Nu-mi placi.

Am încetat să mai trag de picior. Simțeam pe piele un fel de zumzăit de la mâna lui. Era cea mai ciudată senzație pe care o încercasem vreodată.

— Dă-mi drumul la picior.

Cu încetinitorul, el și-a desprins pe rând fiecare deget, uitându-se tot timpul în ochii mei.

— Nu plec, Kitten. O să trebuiască să faci asta.

Am deschis gura în același timp cu ușa din spatele nostru. Cu un gol în stomac, m-am întors și am văzut-o pe mama, glorioasă în pijamaua ei de iepuraș pufos. Of, Doamne Dumnezeule.

Ea s-a uitat de la mine la Daemon, interpretând pe dos situația. Sclipirea din ochii ei mă făcea să vreau să vomit în capul lui Daemon.

— Ești vecinul nostru?

Daemon s-a răsucit și a zâmbit. Avea dinți albi și perfecți.
— Numele meu e Daemon Black.

Mama a zâmbit.

— Kellie Swartz. Îmi pare bine să te cunosc. S-a uitat la mine. Puteți să intrați înăuntru, dacă vreți. Nu e nevoie să stați afară pe căldura asta.

— Sunteți foarte amabilă, a răspuns Daemon, s-a ridicat în picioare și mi-a dat un cot, destul de tare. Poate ar fi mai bine să intrăm, ca să punem la punct detaliile planurilor noastre.

— Nu, am zis, uitându-mă urât la el. Nu e cazul.

— Ce planuri? a întrebat mama, zâmbind. Îmi plac planurile.

— Încerc s-o conving pe fiica dumneavoastră cea drăguță să meargă cu mine mâine să înotăm, numai că ea crede că n-o să fiți de acord cu asta. M-a mângâiat pe mână și am fost gata să cad peste balustradă. Cred că e și puțin cam timidă, a adăugat el.

— Cum? Mama a scuturat din cap. N-am nimic împotriva să meargă cu tine la înot. Cred că e o idee nemaipomenită. Mereu îi spun că trebuie să mai iasă și ea. E bine și cu sora ta, dar...

— *Mamă.* Am privit-o printre gene. Chiar nu cred că e...

— Și eu îi spuneam același lucru lui Katy. Daemon și-a pus brațul pe umerii mei. Sora mea nu e în oraș săptămâna asta. Mă gândeam că aș putea să mai ies și eu cu Katy.

Mama mea a zâmbit, încântată.

— Ce drăguț din partea ta.

L-am apucat și eu de talia lui subțire și mi-am înfipt adânc degetele în carnea lui.

— Da, ce drăguț din partea ta, Daemon.

El a tras repede aer în piept și i-a dat drumul încet.

— Știți ce se spune despre băieții din vecini...

— În orice caz, a spus mama, Katy știi sigur că nu are niciun plan pentru mâine.

S-a uitat la mine și puteam să văd efectiv cum în mintea ei mă și imagina în viitor cu Daemon și cu câțiva copii pe lângă noi. Nu aveam o mamă normală.

— E liberă să meargă la înot.

Mi-am luat mâna de pe mijlocul lui Daemon și am ieșit de sub brațul lui.

— Mamă...

— E în regulă, scumpo. I-a făcut cu ochiul lui Daemon și a dat să intre la loc în casă. Îmi pare bine că te-am cunoscut, în sfârșit.

Daemon a zâmbit.

— Și mie.

Chiar în clipa în care mama a închis ușa în urma ei, m-am întors brusc și l-am îmbrâncit pe Daemon, dar el era țeapăn ca un zid.

— Ticălosule.

Rânjind, a coborât treptele cu spatele.

— Ne vedem la prânz, Kitten.

— Te urăsc, am șuiert eu.

— Sentimentul e reciproc. Mi-a aruncat o privire peste umăr. Pe douăzeci de dolari c-o să porți un costum de baie întreg.

Era absolut insuportabil.

CAPITOLUL 5

Când prima rază de lumină a pătruns pe fereastră, m-am întors pe o parte, pe jumătate adormită.

Am gemut.

Azi era ziua pe care trebuia să mi-o petrec cu Daemon. Toată noaptea mă foisem și mă întorsesem pe toate părțile, vădând un băiat cu niște ochi șocant de verzi și un slip care îi tot cădea. Am luat de pe noptieră ultimul roman pe care îl citeam pentru recenzie și toată dimineața am rămas în pat citind, încercând cu disperare să mă gândesc la orice altceva în afară de aventura care avea să urmeze.

Când soarele ajunsese aproape sus, am lăsat cartea, am aruncat pătura de pe mine și m-am dus la duș.

Câteva minute mai târziu, stăteam înfășurată în prosop și îmi examinam opțiunile de costum de baie. M-am simțit imediat ori-pilată. Daemon avusese dreptate. Ideea de a sta lângă el aproape dezbrăcată mă făcea să îmi vină să vărs toate chipsurile pe care le mâncam. Chiar dacă nu puteam să-l sufăr și cred că era chiar prima persoană pe care o uram cu adevărat, el era totuși un... zeu. Cine știe ce fel de fete era el obișnuit să vadă în costum de baie.

Chiar dacă nu l-aș fi atins pentru nimic în lume, eram destul de matură să admit că în sinea mea mi-ar fi plăcut să mă *vrea*.

Nu aveam decât trei costume de baie care puteau trece drept acceptabile: unul întreg, inform. Simplu și insipid. Unul din două piese, cu sutien și șort, iar al treilea un bikini roșu, din două piese.

Nici dacă eram înfășurată într-o foaie de cort nu m-aș fi simțit confortabil lângă el.

Am aruncat înapoi în dulap costumul întreg și am început să le studiez pe celelalte. Le-am pus pe mine în oglindă, pe rând, și m-am privit cu mare atenție. Părul meu șaten-deschis îmi venea până la mijlocul spatelui, niciodată nu mi-a plăcut să mă tund. Ochii mei erau de un cenușiu mat – nu magnetici sau irezistibili ca ai lui Dee. Aveam buze pline, dar nu atât de expresive ca ale mamei.

M-am uitat bine la costumul roșu. Eu am fost dintotdeauna mai rezervată, mai prudentă decât mama. Costumul roșu de baie nu era deloc rezervat. Era sexy, chiar provocator. Adică era așa cum în mod clar nu eram eu și, ce să fac, asta mă deranja. Katy cea rezervată și practică era prudentă și plictisitoare. Asta eram eu. De aceea nu avea mama nicio problemă să mă lase singură tot timpul, tocmai fiindcă știa că nu aș face vreodată ceva care să o supere.

Genul de fată pe care Daemon se aștepta s-o domine fără probleme și s-o intimideze. Probabil că se aștepta ca acum, fiindcă m-a tachinat atât, să port un costum întreg și să rămân în pantaloni scurți și tricou. Ce mi-a spus când ne-am întâlnit prima oară? Că arăt ca o puștoaică de treisprezece ani?

Am simțit cum înlăuntrul meu izbucnește ceva fierbinte și arzător.

Să-l ia naiba.

Voiam să fiu atrăgătoare și îndrăzneată. Poate chiar voiam să-l șochez puțin pe Daemon, numai ca să-i arăt că s-a înșelat. Fără să mai stau pe gânduri, am aruncat într-un colț costumul simplu și am așezat pe biroul meu costumul cel roșu.

Decizia mea era luată.

Mi-am pus fâșiile de material în timp record, o pereche de pantaloni scurți de blugi și un tricou fără mâneci, cu flori frumoase imprimate pe el, care să-mi ascundă îndrăzneala. După ce mi-am găsit tenișii, am luat un prosop și am coborât scările.

Mama mea pierdea timpul prin bucătărie, cu tradiționala cană de cafea în mână.

— Te-ai trezit târziu. Ai dormit bine azi-noapte? a vrut ea să știe curioasă.

Uneori mă întrebam dacă mama mea nu îmi ghicește gândurile. Am ridicat din umeri și m-am strecurat pe lângă ea să iau sucul de portocale. Se uita fix la mine, dar eu eram mult prea concentrată să-mi prăjesc niște pâine.

— Am citit.

— Katy? a întrebat ea după o veșnicie.

Mâna mi-a tremurat puțin în timp ce îmi ungeam cu unt felia de pâine.

— Da?

— Merge... îți merge bine aici? Îți place?

Am aprobat din cap.

— Da, e frumos.

— Bine. A respirat adânc. Cred că aștepti cu nerăbdare ziua de azi.

M-am întors spre ea, simțind cum mi se revoltă stomacul. Pe de o parte, îmi venea s-o strâng de gât fiindcă îl ajutase pe Daemon să mă prindă în capcana cu planurile lui, dar avea scuza că nu știa nimic despre ele. Știam că îi era frică să nu

ajung s-o urăsc, fiindcă mă rupsesse de tot ce îmi era drag și insistase să ne mutăm aici.

— Da, cred că da, am mințit.

— Sunt convinsă că o să te distrezi de minune, a zis ea. Dar să ai grijă.

I-am aruncat o privire plină de înțeles.

— Mă îndoiesc că o să intru în vreo belea la înot.

— Unde vă duceți?

— Nu știu. Nu mi-a spus. Pe undeva pe-aproape, cred.

Mama s-a îndreptat către ușă.

— Știi ce vreau să zic. E un băiat foarte arătos.

Apoi mi-a aruncat privirea cu *și eu am fost ca tine, așa că fii atentă*, după care a plecat.

Am răsuflat ușurată și i-am spălat cana de cafea. Nu cred că aş mai fi putut suporta o altă discuție despre sex, nu acum, în orice caz. Prima de acest gen a fost suficient de traumatizantă.

M-am înfiorat când mi-am adus aminte.

Eram atât de concentrată la retrăirea acelui moment oribil de apropiere mamă-fiică, încât am tresărit când am auzit o bătaie în ușă. Inima mi-a sărit din piept când m-am uitat la ceas.

11.46 a.m.

După ce am respirat adânc pentru a mă liniști, m-am împleticit spre ușă. Daemon stătea acolo, cu un prosop aruncat neglijent peste umăr.

— Am ajuns cam devreme.

— Văd, am zis eu, cu o voce seacă. Nu te-ai răzgândit? Ai putea oricând să încerci cu minciuna.

A ridicat o sprânceană.

— Nu sunt mincinos.

M-am uitat țintă la el.

— Așteaptă o clipă să-mi iau ce-mi trebuie.

N-am mai așteptat să răspundă și i-am închis ușa în na. Era un gest copilăresc, dar l-am simțit ca pe o mică victorie. M-am întors în bucătărie, mi-am luat tenișii și celelalte, după care m-am dus și am deschis iar ușa. Daemon era fix în loc, unde îl lăsasem.

Simțeam în stomac un fel de spasme nervoase când am închis ușa din față și l-am urmat pe Daemon în alee.

— OK, deci unde mă duci?

— Care ar mai fi distracția dacă ai ști? a întrebat el. N-am mai fi o surpriză.

— De-abia am venit în oraș, mai știi? Oricum totul e o surpriză pentru mine.

— Arunci de ce mai întrebi?

Și-a ridicat o sprânceană arogantă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu mergem cu mașina?

Daemon a râs.

— Nu. Unde mergem noi nu poți ajunge cu mașina. Nu e un loc foarte cunoscut. Cei mai mulți de aici nici nu-l știu.

— A. Asta mă face să mă simt specială.

— Știi ce cred eu, Kat?

Am tras cu coada ochiului la el și l-am surprins privindu-mă cu atâta intensitate, încât am roșit.

— Sunt aproape sigură că nu vreau să aflu.

— Cred că sora mea te consideră specială. Încerc să aflu dacă nu are cumva dreptate.

Am zâmbit.

— Oamenii pot fi numiți *speciali* din mai multe motive, nu-i așa, Daemon?

Parcă a tresărit când și-a auzit numele. După un moment, tensiunea a mai scăzut și am mers împreună în josul străzii,

după care am traversat șoseaua principală. Mi s-a părut curios când am intrat în păduricea de vizavi de șosea.

— Vrei să mă bagi prin pădure ca să mă rătăcesc? am întrebat eu, jumătate în glumă, jumătate serios.

El mi-a aruncat o privire peste umăr, iar genele îi umbreau ochii.

— Și ce să fac cu tine acolo, Kitten?

M-a trecut un fior.

— Posibilitățile sunt nesfârșite.

— Nu-i așa?

Mergea foarte sigur prin vegetația deasă și peste rădăcinile groase care se împleteau în pădure.

Eu mă chinuiam să nu-mi rup gâtul împiedicându-mă de atâtea cioturi și de pietrele acoperite cu mușchi.

— Ce-ar fi să zicem că am făcut asta?

— Crede-mă. Nici eu nu-mi doresc să fiu aici. A sărit peste trunchiul unui copac doborât. Dar bombăneala asta nu simplifică deloc lucrurile.

S-a întors și mi-a întins mâna să mă ajute.

— E o plăcere să vorbesc cu tine, am replicat.

Un moment, m-am gândit să nu îi dau mâna, dar am făcut-o până la urmă. Am simțit că pielea noastră se electrizează. Mi-am mușcat buza, iar el m-a ajutat să trec peste buștean, după care mi-a dat drumul.

— Mulțumesc.

Daemon s-a uitat în altă parte și a continuat să meargă.

— Te bucuri că începe școala? m-a întrebat.

Ce? Ca și cum îl interesa pe el.

— Nu-i prea grozav să fii nou undeva. Știi, să ieși în evidență ca un deget învinețit. E enervant.

— Știu.

— Știi?

— Mda, știu. Mai avem un pic de mers.

Aș fi vrut să-i mai pun niște întrebări despre asta, dar de ce să-mi bat capul? Mi-ar fi dat un alt răspuns vag sau aluziv.

— Un pic? De când tot mergem așa?

— De vreo douăzeci de minute, poate ceva mai mult. Ți-am spus că e un loc destul de ascuns.

Am mers după el, trecând peste un alt copac dezrădăcinat, și am zărit în față un luminiș.

— Bine ai venit în micul nostru colț de rai.

Buzele lui aveau o strâmbătură sardonică.

Fără să-l bag în seamă, am intrat în luminiș.

— Uau. Locul ăsta e superb.

— Este.

Stătea în picioare lângă mine, apărându-și ochii cu mâna de soarele care se reflecta în oglinda liniștită a apei.

Îmi dădeam seama după cum stătea, cu umerii drepti, că locul ăsta are o semnificație specială pentru el. Iar faptul că înțelegeam asta făcea să-mi tremure stomacul. M-am întins spre el și i-am atins brațul, iar el s-a întors spre mine.

— Ți mulțumesc că m-ai adus aici.

Înainte ca Daemon să apuce să deschidă gura și să strice momentul, mi-am tras mâna și am privit în altă parte.

Prin mijlocul poienii trecea un râu, care se deschidea într-un mic lac natural. Apa se încrețea sub adierea vântului. Din mijlocul lacului ieșeau niște stânci plate, care păreau foarte netede. Luminișul forma în mod curios un cerc perfect în jurul lacului. În jur, sub lumina soarelui, erau petice mari de iarbă bogată și flori sălbatice. Era liniștitor.

M-am apropiat de marginea apei.

— Cât e de adâncă?

— În general, cam șase metri, dar dincolo de stâncile alea are vreo nouă.

Era chiar în spatele meu, după ce se apropiase cu mersul ăla înfiorător de silențios.

— Lui Dee îi place foarte mult aici. Înainte de a veni tu, își petrecea mai tot timpul aici.

Pentru Daemon, venirea mea era începutul unui sfârșit. Apocalipsa. Kat-maghedonul.

— Să știi că n-am să-i fac necazuri surorii tale.

— Vom vedea.

— Nu sunt o persoană cu influență proastă, am încercat eu din nou.

Ar fi fost mult mai simplu dacă era mai maleabil.

— N-am avut niciodată necazuri până acum, am adăugat.

A trecut pe lângă mine, cu ochii la apa liniștită.

— Nu îi trebuie prieteni ca tine, a spus.

— Dar nu-i nimic în neregulă cu mine, am izbucnit eu. Știi ce? Las-o baltă.

A oftat.

— De ce lucrezi în grădină?

M-am oprit, cu mâinile încleștate.

— Ce?

— De ce lucrezi în grădină? a întrebat el din nou, fără să-și ia ochii de la apă. Dee zicea că faci asta ca să nu gândești. La ce nu vrei să te gândești?

Adică era un moment de confesiuni și compasiuni?

— Nu e treaba ta.

Daemon a ridicat din umeri.

— Atunci hai să mergem să înotăm.

Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să înot. Să-l înec pe el? Mai degrabă. El însă și-a descălțat tenișii și și-a dat jos blugii. Pe dedesubt avea un slip. Apoi și-a scos dintr-o singură mișcare și tricoul. *Fiiir-ar*. Mai văzusem băieți la bustul gol și până atunci. Am locuit în Florida, unde toți tipii simțeau

nevoia să umble pe jumătate despuiați. Și, la naiba, l-am mai văzut și pe tipul *ăsta* tot așa, pe jumătate despuiat. N-ar trebui să fie o mare chestie.

Dar, frate, nu era bine deloc.

Avea o constituție grozavă, nu era prea masiv, dar era mult mai musculos decât ar trebui să fie un tip de vârsta lui. Daemon s-a îndreptat cu o mișcare fluidă spre apă și, la fiecare pas, mușchii lui flexau și se strâneau.

Nu-mi dădeam seama cât timp am căscat gura după el, până s-a aruncat în apă. Îmi simțeam obrazii fierbinți. Am expirat și abia atunci mi-am dat seama că îmi ținusem respirația. Trebuia să-mi revin. Sau îmi trebuia un aparat de filmat ca să immortalizez momentul, fiindcă sunt convinsă că aș fi făcut bani buni cu o înregistrare video în care să apară el. M-aș fi îmbogățit... Cu condiția să nu deschidă gura.

Daemon a ieșit la suprafață câțiva metri mai departe, iar apa îi sclipea în păr și pe gene. Părul lui negru era dat pe spate, iar ochii ăia verzi și stranii ieșeau și mai mult în evidență acum.

— Nu vii?

Amintindu-mi de costumul roșu de baie pe care îl alesesem, nu voiam decât s-o iau la fugă. Sentimentul de încredere de mai devreme dispăruse. Mi-am scos tenișii cu mișcări intenționate încetinite, prefăcându-mă că savurez frumusețea locului, în timp ce inima mea bătea să-mi spargă coastele.

S-a uitat curios la mine câteva clipe.

— E clar că ești timidă, nu-i așa, Kitten?

Am încremenit.

— De ce spui asta?

— Fiindcă ți s-a zbârlit părul, ca la pisici.

Daemon râdea de mine. S-a îndepărtat, cu apa spărgându-i-se de piept.

— Deci? Intri în apă?

Of, Doamne, nu avea de gând să se întoarcă cu spatele sau ceva. Iar în ochii lui era un fel de provocare, ca și cum de-abia aștepta să dau înapoi. Poate asta și voia sau poate asta aștepta. Nu mai aveam niciun dubiu că știa foarte bine ce efect are asupra fetelor.

Katy cea decentă și plictisitoare ar fi intrat în apă complet îmbrăcată.

Dar nu voiam să fiu așa. Luasem costumul ăla roșu cu un scop. Voiam să-i demonstrez că nu mă las intimidată așa de ușor. Eram hotărâtă să câștig runda asta.

Daemon părea plictisit.

— Îți dau un minut să vii aici.

Am rezistat tentației de a-i da replica și am respirat adânc. La urma urmelor, nu mă dezbrăcam de tot.

— Dacă nu, ce?

A venit mai aproape de mal.

— Dacă nu, vin după tine.

L-am privit încruntată.

— Chiar aș vrea să văd cum ai face asta.

— Patruzeci de secunde.

Înota spre mine, privindu-mă cu intensitate, pătrunzător.

Mi-am trecut mâna peste față și am oftat.

— Treizeci de secunde, m-a persiflat el, mai aproape de mine.

— Doamne, am bombănit eu și mi-am scos tricoul.

Am stat puțin pe gânduri dacă să i-l arunc sau nu în cap. M-am grăbit să-mi scot și pantalonii, fiindcă ajunsese la capăt cu numărătoarea lui batjocoritoare.

Am pășit pe mal cu mâinile în șolduri.

— Acum ești mulțumit?

Daemon și-a pierdut zâmbetul și s-a uitat fix la mine.

— Niciodată nu sunt mulțumit în preajma ta.

— Ce-ai zis?

Mi-am îngustat ochii, privindu-i fața inexpressivă. Nu puteam să cred că a spus asta.

— Nimic. Mai bine intră în apă, că o să roșești până în vârful degetelor de la picioare.

Îmbujorându-mă și mai mult sub privirea lui cercetătoare, m-am întors și am căutat o parte a malului care nu era așa de abruptă. Apa era grozavă și îmi răcorea pielea pe care o simțeam neplăcut de fierbinte.

Nu știam deloc ce să zic.

— E superb aici.

El m-a privit un moment și, din fericire, a dispărut sub apă. A răsarit din nou la suprafață, cu apa picurându-i de pe față. Simțeam nevoia să-mi răcoresc obrazii, așa că m-am băgat cu capul la fund. Răceala apei m-a înviorat. Când am ieșit la suprafață, mi-am dat pe spate șuvițele lungi de păr care îmi acoperiseră fața.

Daemon se uita la mine de la câțiva metri distanță, cu obrazii foarte aproape de oglinda lucioasă a lacului, expirând sub ea, ceea ce producea din când în când bule în apă. Era ceva în privirea lui care parcă mă chema.

— Ce e? am întrebat eu după un moment de tăcere.

— De ce nu vii aici?

În niciun caz nu aveam de gând să mă apropiu. Nici măcar dacă mi-ar fi fluturat vreo prăjitură. Încrederea și numele lui nu puteau să stea împreună în aceeași propoziție. M-am întors, m-am scufundat din nou, îndreptându-mă spre stâncile din mijlocul lacului.

Din câteva brațe puternice am ajuns la ele și m-am ridicat din apă pe suprafața lor caldă și dură. Am început să-mi scutur părul ud. El călca apa în mijlocul lacului.

— Pari cam dezamăgit.

Daemon nu a răspuns. O expresie ciudată, aproape confuză, i-a trecut peste față.

— Ia să vedem... ce-avem noi aici?

Îmi legănam picioarele în apă și m-am strâmbat la el.

— Ce tot spui acolo?

— Nimic.

S-a apropiat de mine.

— Ai zis ceva.

— Crezi tu că am zis?

— Ești ciudat.

— Nici tu nu ești cum mă așteptam, a zis el încet.

— Ce înseamnă asta? am întrebat, în timp ce el mă apucase de picior, iar eu încercam să mă eliberez.

— Nu sunt suficient de bună ca să fiu prietenă cu sora ta?

— Nu ai nimic în comun cu ea.

— De unde știi tu? m-am zbătut eu din nou, fiindcă mă apucase de celălalt picior.

— Știu.

— Avem multe în comun. Și îmi place de ea. E drăguță și amuzantă. M-am tras înapoi, eliberându-mă din strânsoarea lui. Iar tu ar trebui să nu mai fii așa nemernic și să-i gonești toți prietenii.

Daemon nu a zis nimic, apoi a râs.

— Tu sigur nu ești ca ei.

— Care ei?

Iar a trecut un moment lung. Apa îi plesnea ușor umerii, iar când s-a împins înapoi, dinspre pieptul lui veneau mici valuri până la mine.

Am scuturat din cap, uitându-mă cum dispare din nou sub apă. M-am întins pe spate și am închis ochii. Felul în care soarele îmi încălzea fața și fierbințeala care îmi pătrundea prin piele de la stânca pe care stăteam îmi amintea de zilele de plajă.

Apa rece îmi uda degetele de la picioare. Aș fi fost în stare să rămân aici toată ziua, zăcând la soare. În afară de Daemon, totul era perfect.

Nu aveam idee ce tot spunea el că nu sunt ca ei sau că ea nu are nevoie de o prietenă ca mine. Probabil că era ceva mai mult decât un frate psihotic exagerat de protector. M-am rezemat în coate, așteptându-mă să-l văd făcând pluta, dar el dispăruse. Nu-l vedeam nicăieri. M-am ridicat în picioare, atentă să nu alunec pe piatră, și am scrutat suprafața lacului, căutând prin apa liniștită claia lui bogată de păr negru.

M-am întors cu grijă în partea opusă, simțind deja o strângere de inimă. Oare mi-a făcut o farsă și m-a lăsat aici? Dar nu l-aș fi auzit dacă pleca?

Am așteptat, gândindu-mă că ar putea să țâșnească de sub apă în orice moment, fiindcă plămânii lui trebuiau să respire, dar secundele s-au făcut un minut, apoi alt minut. Căutam mereu pe suprafața apei vreo urmă care să-mi arate unde e Daemon și, cu fiecare privire în jur, deveneam mai neliniștită.

Mi-am dat părul după urechi și mi-am apărat ochii cu palma de soarele puternic. Nu se poate să-și țină răsufierea așa de mult timp. E imposibil.

Respirația mi se poticnise și îmi înghețase în piept. Asta nu era bine. M-am apropiat de marginea stâncii și m-am uitat în apă.

Dacă a pățit ceva?

— Daemon! am țipat eu.

Dar nu a venit niciun răspuns.

CAPITOLUL 6

— Daemon!

În capul meu se înghesuiau o mulțime de gânduri. De cât timp era sub apă? Unde l-am văzut ultima oară? Cât timp mi-ar lua să caut ajutoare? Nu-mi plăcea Daemon și, da, îmi trecuse prin minte să-l înec în lacul ăsta, dar asta nu însemna că mi-aș fi dorit ca tipul ăsta să moară de-adevăratelea.

— Doamne, Dumnezeule, am șoptit eu. Nu poate să se întâmple asta.

Nici nu aveam curaj să gândesc până la capăt. Trebuia să fac ceva. Chiar când mă pregăteam să plonjez în apă, suprafața aces-teia s-a mișcat și Daemon a țâșnit în sus. Am fost și surprinsă, și ușurată, dar apoi am simțit brusc nevoia să vomit. Și să-l pocnesc.

El s-a urcat pe stâncă și am văzut cum i se încordează muș-chii brațelor în mișcarea asta.

— Te simți bine? Pari cam speriată.

Revenindu-mi puțin, l-am apucat de umărul ud, de parcă aș fi vrut să-mi conving stomacul strâns că el era în viață și că nu avea creierul afectat din cauza lipsei de oxigen.

— Ești bine? Ce s-a întâmplat?

Apoi i-am tras una în braț. *Tare.*

— Să nu mai faci asta niciodată!

Daemon s-a apărat cu mâinile.

— Calmează-te, ce-ai?

— Ai stat sub apă așa de mult, că am crezut că te-ai înecat!

De ce-ai făcut asta? Cum ai putut să mă sperii în halul ăsta? Am sărit în picioare și am respirat adânc. Ai stat sub apă o veșnicie.

El s-a încruntat.

— N-am stat așa de mult. Am înotat.

— Nu, Daemon, ai stat o groază de timp. Cel puțin zece minute! M-am uitat după tine, te-am strigat. Am crezut... am crezut că ai murit.

S-a ridicat și el în picioare.

— N-aveau cum să treacă zece minute. E imposibil. Nimeni nu-și poate ține respirația așa de mult.

Am înghițit în sec.

— Se pare că tu poți.

Daemon m-a privit atent.

— Tu chiar ai fost îngrijorată, așa-i?

— Tu ce părere ai? Dacă am zis *Am crezut că te-ai înecat*, tu ce n-ai înțeles?

Tremuram toată.

— Kat, am mai ieșit la suprafață. Probabil că nu m-ai văzut tu. Am intrat prea repede la fund.

Mințea. Fiecare părticică din corpul meu știa asta. Oare chiar era capabil să-și țină respirația așa de mult timp? Și dacă putea, de ce nu spunea că poate?

— Și ți se întâmplă des asta? a întrebat el.

Am întors repede capul spre el.

— Ce să mi se întâmple?

— Să îți închipui tot soiul de chestii. Și-a fluturat mâna ușor. Sau ai o chestie cu aprecierea timpului?

— Nu mi-am închipuit nimic! Și pot să apreciez foarte bine timpul, nemernicule!

— Atunci nu știu ce să zic. A făcut un pas înainte și s-a apropiat de mine. Nu eu sunt cel care visează că am stat zece minute sub apă, când de fapt au fost cel mult două minute. Știi ce, poate că data viitoare când o să ajung în oraș, după ce o să-mi recapăt cheile, o să-ți iau un ceas.

Într-un mod de-a dreptul stupid, n-am să înțeleg niciodată cum, uitasem de ce ne aflam aici. Într-un anumit moment, de când îl văzusem aproape dezbrăcat și până când crezusem că a murit, îmi pierdusem mințile.

— Păi, să ai grijă să-i spui lui Dee cât de *minunat* am petrecut împreună, ca să-ți dea înapoi cheile alea idioate, am zis eu când i-am întâlnit privirea. După aia n-o să mai fie nevoie să mai trecem prin asta.

Zâmbetul ăla arogant i se întindea pe toată fața.

— Asta e treaba ta, Kat. Sunt convins c-o să te sune mai târziu și o să întrebe.

— O să-ți recapeți cheile. Sunt gata să...

Piciorul mi-a alunecat pe piatra udă, mi-am pierdut echilibrul și mâinile mi-au zburat în aer.

Mișcându-se cu viteza luminii, el a întins mâna și m-a prins, trăgându-mă spre el. M-am trezit la pieptul lui cald și ud, cu brațul lui pe mijlocul meu.

— Fii mai atentă, Kitten. Dee s-ar supăra pe mine dacă ți-ai sparge capul și te-ai îneca.

Absolut de înțeles. Probabil că și-ar imagina că a făcut-o el. Am vrut să-i răspund, dar nu puteam. Nu erau prea multe haine între noi. Sângele meu zvâcnea prea tare. Cred că era din cauza spaimei ăleia cu înecatul.

Am simțit o neliniște ciudată, cum stăteam așa, uitându-ne unul la celălalt, iar din cauza vântului care adia și răcorea pielea udă, partea care era lipită de el părea și mai fierbinte.

Niciunul din noi nu zicea nimic.

Pieptul lui se ridica și se lăsa ușor, iar ochii lui de un verde intens păreau să-și schimbe nuanța. Parcă mă traversa o senzație mult prea puternică, un fior electric – o reacție la ceva din el?

Ei bine, era o senzație tâmpită, stupidă și illogică. El mă urmărea. Apoi Daemon și-a luat brațul de pe mijlocul meu și a făcut un pas înapoi. Și-a dres glasul și a spus pe un ton grav:

— Cred că e timpul să ne întoarcem.

Am aprobat din cap, dezamăgită, fără măcar să-mi dau seama de ce sunt dezamăgită. Schimbările permanente ale poziției lui mă făceau să mă simt ca într-un carusel nenorocit care se tot învârtea, dar... dar tipul ăsta avea ceva.

Cât timp ne-am uscat și ne-am îmbrăcat, n-am mai vorbit. Am pornit înapoi spre casă tăcuți. Se pare că niciunul dintre noi nu avea nimic de spus, ceea ce era chiar plăcut. Îmi plăcea mai mult de el când nu vorbea.

Dar când am ajuns pe aleea din fața casei lui, l-am auzit înjurând încet. Am simțit o pală de vânt polar care trece printre noi. I-am urmărit privirea iritată. Pe alee se afla o mașină necunoscută, un Audi din alea scumpe care costau cât salariul mamei. M-am întrebat dacă or fi părinții lui și dacă ăsta va fi episodul doi din Kat-maghedon.

Mușchii falcilor i-au tresărit nervos.

— Kat, eu...

De undeva dintr-o latură a casei lui s-a auzit o ușă deschizându-se și închizându-se cu zgomot. Un bărbat în jur de treizeci de ani a apărut pe verandă. Părul lui șaten-deschis nu semăna cu pletele negre pe care le aveau Dee și Daemon. Indiferent cine o fi fost, arăta bine și era îmbrăcat frumos.

Și el părea nervos.

Bărbatul a coborât scările două câte două. Nu s-a uitat la mine. Nici măcar o dată.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat.

— Absolut nimic. Daemon și-a încrucișat brațele la piept. Din moment ce sora mea nu e acasă, sunt curios ce cauți tu în casa mea?

Bun. Deci nu era un membru al familiei.

— Mi-am permis să intru, a răspuns el. Nu mi-am dat seama că ar putea să fie o problemă pentru tine.

— Află că este, Matthew.

Matthew. Am mai auzit numele ăsta când fusese vorba de telefonul pe care trebuia să-l dea Dee. În sfârșit, privirea de gheață a bărbatului s-a oprit asupra mea. Ochii i s-au mărit ușor. Erau de un albastru viu, tulburător. Buzele i s-au strâmbat după ce m-a privit de sus până jos. Parcă nu era o simplă curiozitate, ci un fel de evaluare.

— De la oricine m-aș fi putut aștepta la asta, Daemon, dar nu de la tine.

La dracu', iar chestia asta. Începeam să mă întreb dacă nu aveam atârnată de mine vreo pancartă pe care scria „monstru”. Atmosfera era încărcată de tensiune, și toate astea din cauza mea. Nu avea nicio logică. Nici măcar nu știam cine-i tipul.

Ochii lui Daemon s-au îngustat.

— Matthew, dacă vrei să mai poți merge pe picioarele tale, ai face bine să-ți ții gura.

Cu totul stupefiată, am făcut un pas în lateral.

— Cred că e cazul să plec.

— Eu cred că Matthew trebuie să plece, a zis Daemon, așezându-se în fața mea, asta dacă nu are cumva alt motiv decât să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala.

Nici măcar Daemon nu reușea să blocheze repulsia care se citea în privirea bărbatului.

— Îmi cer scuze, am zis eu și vocea îmi tremura puțin, dar nu înțeleg ce se petrece aici. Am fost doar să înotăm.

Privirea lui Matthew s-a mutat spre Daemon, care și-a îndreptat umerii.

— Nu e ceea ce crezi tu. Trebuie să ai puțină încredere în mine. Dee mi-a ascuns cheile și m-a obligat să ies cu ea ca să mi le dea înapoi.

Am simțit că mă înroșesc puternic. Chiar trebuia să-i spună și tipului ăsta că nu fusese decât un simulacru jalnic de întâlnire? Și atunci bărbatul a râs.

— Deci asta e mica prietenă a lui Dee.

— Eu sunt aia, am zis eu, încrucișându-mi brațele.

— Credeam că ai rezolvat treaba asta. A arătat către mine, iar vocea i-a sunat ca și cum eram un soi de clown ucigaș care stă lângă Daemon. Credeam că ai reușit s-o faci să înțeleagă.

— Păi, nu știu, de ce nu încerci tu s-o faci să înțeleagă, a ricanat Daemon. Până acum eu n-am reușit.

Buzele lui Matthew s-au subțiat.

— Amândoi ar trebui să înțelegeți.

În timp ce ei se uitau fix unul la celălalt, s-a auzit un tunet puternic, care m-a speriat. Deasupra noastră a izbucnit un fulger care m-a orbit pentru o clipă. După ce lumina fulgerului s-a stins, au apărut pe cer nori negri și amenințători. Simțeam în aer energia care se descărca, o simțeam alunecându-mi pe piele.

Apoi Matthew s-a întors și a plecat spre casa lui Daemon, nu înainte de a-mi mai arunca o privire sumbră. În clipa în care ușa s-a trântit în urma lui, norii s-au împrăștiat. M-am holbat la Daemon cu gura căscată.

— Ce... ce-a fost asta? am întrebat eu.

Dar el deja pornise spre casă și ușa s-a auzit din nou pocnind ca o împușcătură într-un canion. Am rămas împietrită acolo, fără să înțeleg ce s-a întâmplat. M-am uitat în sus la cerul senin. Nici urmă de furtună violentă. Am văzut o groază de furtuni izbucnite din senin în Florida, dar nimic așa de sinistru. Și dacă mă gândeam iar la plimbarea noastră la lac, nici acolo nu știam ce se întâmplase, dar eram sigură că Daemon rămăsese sub apă mult prea mult. Și mai eram convinsă că într-un fel sau altul nu era normal.

Niciunul din ăștia nu era normal.

CAPITOLUL 7

În seara aceea m-a sunat Dee și, deși aș fi vrut să-i spun că timpul pe care l-am petrecut cu Daemon nu a fost deloc ca-n sânul lui Avram, am mințit. I-am spus că a fost *superb*. Că își *merită* cheile și ceva în plus. M-am gândit că altfel o să-l oblighe să mă scoată iar undeva.

Aproape că mi-a părut rău că am mințit când am auzit ce bucuroasă era.

Săptămâna care a urmat a trecut cu greu. Mi s-a părut o veșnicie, în care eu trebuia să mă gândesc cu groază că mai e doar o săptămână jumate până începe școala. Dee nu se întorsese încă din vizita ei la rude sau de unde era ea. Singură și plictisită la culme, am reluat relația mea cu internetul.

Sâmbătă, la lăsarea serii, m-am trezit cu Daemon la ușa mea pe neașteptate, cu mâinile înfundate în buzunarele blugilor. Stătea pe verandă și privea cu capul lăsat pe spate cerul albastru fără nori. Începeau să se zărească deja câteva stele, dar mai erau vreo două ore până să apună soarele.

Surprinsă de venirea lui, am ieșit din casă. Și-a întors capul așa de brusc, încât mi-a fost teamă că și-a sucit vreun mușchi.

— Ce faci? am întrebat eu.

Sprâncenele i s-au lăsat. Au trecut câteva secunde, după care a zâmbit ușor într-un colț al gurii. Și-a dres vocea.

— Îmi place să mă uit la cer. Are ceva special.

Privirea i s-a îndreptat iar spre cer.

— E nesfârșit, știi.

Daemon aproape că părea profund.

— Sigur nu mai e vreun nebun care să iasă din casa ta și să urle la tine că stăm de vorbă?

— Acum nu, dar există întotdeauna o altă dată.

Nu-mi dădeam seama dacă vorbește serios sau nu.

— Pot să mă lipsesc de „data” aia.

— Mda. Făceai ceva?

— În afară de faptul că pierd timpul cu blogul meu, nu.

— Ai un blog?

S-a întors cu fața spre mine și s-a sprijinit de stâlp. Se vedea clar pe fața lui că mă ia peste picior. Spusese *blog* de parcă ar fi zis că fumez iarbă.

— Mda, am un blog.

— Cum se numește blogul tău?

— Nu e treaba ta, am spus cu un zâmbet dulce.

— Interesant nume. A răspuns la zâmbetul meu cu un fel de rânjet. Și despre ce e blogul tău? Tricotat? Puzzle-uri? Despre singurătate?

— Ha-ha, ce isteț ești! Am oftat. Fac recenzii la cărți.

— Primești și bani pentru asta?

Am râs cu hohote când am auzit.

— Nu. Deloc.

Daemon părea nedumerit.

— Deci faci recenzii la cărți, dar nu primești nimic dacă cineva cumpără cartea recomandată de tine?

— Nu fac recenzii ca să câștig bani sau așa ceva.

Deși n-ar fi fost prea rău dacă aș fi primit, și mi-am amintit că trebuie să-mi fac permis la bibliotecă.

— O fac pentru că îmi place. Îmi place să citesc cărți și îmi place să vorbesc despre ele.

— Și ce fel de cărți citești?

— De toate felurile. M-am sprijinit și eu de stâlpul din fața lui, dându-mi ușor capul pe spate ca să-i văd privirea atentă. În general îmi plac chestiile paranormale.

— Vampiri și vârcolaci?

Frate, nu mai termina odată cu atâtea întrebări?

— Da.

— Fantome și extraterestri?

— Poveștile cu fantome îmi plac, alea cu extraterestri, nu prea. ET nu e chiar pe gustul meu și sunt mulți cititori care cred tot așa.

Și-a ridicat o sprânceană.

— Dar ce-ți place ție?

— În orice caz, nu creaturi verzi și mârzoase din spațiu, am răspuns. Așa, îmi mai plac și romanele grafice, cărțile istorice...

— Citești romane grafice?

În tonul lui se citea neîncrederea.

— Serios?

Am aprobat din cap.

— Ce ți se pare ciudat? Fetele n-ar trebui să citească romane grafice și comicsuri?

S-a uitat la mine lung, apoi a făcut un semn cu bărbia spre pădure.

— Nu vrei să facem o expediție?

— A, știi că nu sunt bună la expediții de-astea, i-am amintit eu.

A apărut un surâs. Era ceva în surâsul ăla. Dur. Sexy.

— Nu te duc să te cațeri pe stânci. Doar o plimbare pe o cărare nepericuloasă. Sunt sigur că poți să faci față.

— Dee nu ți-a zis nici acum unde ți-a ascuns cheile? am întrebat eu, suspicioasă.

— Ba da, mi-a zis.

— Atunci ce cauți aici?

Daemon a oftat.

— Fără niciun motiv. Mă gândisem doar să trec pe la tine, dar dacă ești așa de bănuitoare, mai bine s-o lăsăm baltă.

Mușcându-mi buzele, m-am uitat după el cum coboară scările. Era stupid. Muream de plictiseală de atâtea zile. Mi-am dat ochii peste cap și am strigat după el:

— Bine, hai să mergem.

— Ești sigură?

Am aprobat din cap, plină de nerăbdare.

— De ce mergem în spatele casei? am întrebat eu, văzând încotro se îndreaptă. Stâncile Seneca sunt în partea asta. Credeam că toate drumurile pornesc de aici, am arătat eu spre partea din față a casei, de unde se vedeau în depărtare vârfurile formațiunilor stâncoase enorme care dominau orizontul.

— Da, dar și pe aici, prin spate, e un drum care duce tot acolo și e mai scurt, a explicat el. Cei mai mulți de aici nu cunosc decât drumurile principale, care sunt și foarte aglomerate. În zilele lungi de plictiseală am găsit vreo două cărări care se află mai departe de drumul principal.

M-am strâmbat.

— Cât de departe?

A chicotit.

— Nu *chiar* așa de departe.

— Deci e o cărare lină? Pun pariu că ție o să ți se pară plictisitoare.

— Orice prilej să ies să mă plimb e bine-venit. Și pe urmă, nu e ca și cum te-aș duce în drumeție până la Smoke Hole Canyon. Acolo, da, ar fi destul de departe, așa că nu-ți face griji, bine?

— În regulă, ia-o înainte.

Ne-am oprit acasă la Daemon să ia două sticle de apă și am pornit. O vreme am mers fără să vorbim, apoi el a spus:

— Ești foarte naivă, Kitten.

— Nu-mi mai zice așa.

Îmi era greu să merg la fel de repede ca el, așa că rămăsesem cu câțiva pași în urmă.

S-a uitat peste umăr, fără să se oprească.

— Nu ți-a mai spus nimeni așa până acum?

Am ocolit un tufiș mare și țepos.

— Ba da, toți îmi spun Kitten, dar la tine sună așa...

Și-a ridicat amândouă sprâncenele.

— Cum sună?

— Nu știu, ca o insultă.

El a încetinit pasul, așa că acum mergeam unul lângă altul.

— Sau ca o perversiune sexuală.

A întors capul, râzând. Am simțit cum mi se încordează mușchii.

— De ce râzi mereu de mine?

A clătinat din cap și s-a uitat în jos la mine, zâmbind.

— Nu știu, pur și simplu mă faci să râd.

Am lovit cu piciorul o pietricică.

— În fine. Deci ce era cu tipul ăla, Matthew? Se purta de parcă m-ar urî de moarte, sau așa ceva.

— Nu te urăște. Dar nu are încredere în tine, a zis el, vorbind din ce în ce mai încet.

Am scuturat din cap, uimită.

— Să aibă încredere că... ce? Că nu atentez la virtutea ta?

A izbucnit în râs și a durat câteva secunde bune până să răspundă.

— Păi da. Nu prea îi plac fetele frumoase care umblă după mine.

— Ce?

M-am împiedicat de o rădăcină care ieșea din pământ. Daemon m-a prins repede și mi-a dat drumul după ce mi-am recăpătat echilibrul. Mâinile lui au întârziat doar câteva clipe pe talia mea, dar scurtul contact a făcut să-mi furnice pielea prin haine.

— Asta-i o glumă, nu? l-am întrebat.

— La ce anume te referi?

— La tot!

— Ei, hai. Nu-mi spune că nu știai că ești drăguță! Părea că încearcă să interpreteze tăcerea mea. Nu ți-a spus niciun băiat până acum că ești drăguță?

Nu era primul care îmi făcea complimente, dar cred că până atunci nu prea îmi pasase de ele. Băieții cu care fusesem prietenă înainte îmi spusese că sunt drăguță, dar niciodată nu considerasem că asta e un motiv ca să mă antipatizeze cineva. M-am uitat în altă parte și am ridicat din umeri.

— Ba da.

— Sau... poate nu ești conștientă de lucrul ăsta?

Am ridicat iar din umeri, uitându-mă aiurea la trunchiurile copacilor, și eram pe punctul de a schimba subiectul și de a nega cealaltă afirmație a lui. În mod sigur nu umblam după tipul ăsta arogant.

— Știi ce am crezut eu întotdeauna? a zis el cu o voce caldă.

Continuam să stăm pe loc pe cărarea aia, iar în jurul nostru nu se auzea decât ciripitul unor păsări. Vocea mea parcă a plutit purtată de o adiere blândă de vânt.

— Nu.

— Am ajuns la concluzia că în general oamenii frumoși, adică cei cu adevărat frumoși, și pe dinăuntru și pe dinafară, nu sunt niciodată conștienți de efectul pe care îl produc.

Privirea lui mi-a căutat ochii și preț de o clipă am stat așa, foarte aproape unul de altul, aproape atingându-ne.

— Sunt unii care fac paradă de frumusețea lor și care risipesc tot ce au. Frumusețea lor e trecătoare. E ca o carcasă sub care nu se ascund decât goliciune și umbre.

Am făcut cel mai nepotrivit lucru pe care îl puteam face. Am râs.

— Iartă-mă, dar e prima dată când te aud spunând ceva profund. Nu știu ce fel de extraterestri l-au răpit pe Daemon ăla pe care îl știam eu, dar aș vrea să-i rog să-l țină acolo, la ei.

S-a încruntat.

— Am fost doar sincer.

— Știu, dar asta e cu adevărat... uau.

Și iată cum reușeam să stric un moment în care mi-a spus probabil cel mai frumos lucru.

A ridicat din umeri și a luat-o din nou înainte pe cărare.

— N-o să mergem prea departe, a zis el după câteva minute. Deci îți place istoria?

— Da, știu că asta mă face să par o tocilară.

Eram recunoscătoare că schimbasesc subiectul.

I-a tresărit ușor colțul gurii.

— Știai că pe aici au trecut odinioară indienii Seneca?

M-am înfiorat.

— Să nu-mi spui că e vreun cimitir pe sub picioarele noastre, te rog.

— Păi... pe undeva pe aici sunt sigur că ar putea să fie și niște morminte. Chiar dacă au fost doar în trecere pe aici, e

foarte posibil să fi și murit vreunii dintre ei, poate chiar în locul ăsta, și...

— Daemon, chiar nu vreau să aud asta.

L-am îmbrâncit ușor în braț.

Iar avea aerul ăla ciudat și a clătinat din cap.

— Bine, o să-ți spun povestea sărind peste o parte din detaliile sinistre, dar normale.

O creangă lungă cobora până aproape de pământ pe cărare și Daemon a ridicat-o ca să mă strecur pe sub ea, iar când am trecut, m-am atins accidental cu umărul de pieptul lui, după care el a lăsat creanga să cadă și a luat-o iar înainte.

— Ce poveste?

— O să vezi. Acum fii atentă... Cu mulți ani în urmă, pe aici nu erau decât dealuri și păduri, ceea ce nu s-a schimbat prea mult, în afară de cele câteva așezări care au apărut între timp. Daemon ținea mâna în lateral, împingând crengile care se întindeau pe cărare ca să-mi facă loc să trec, în timp ce vorbea: Imaginează-ți că zona asta era așa de slab populată, încât trebuia să mergi zile întregi sau chiar săptămâni până când întâlneai un vecin.

M-am înfiorat.

— Ce pustietate.

— Dar trebuie să înțelegi că acum câteva sute de ani așa era viața lor obișnuită. Fermieri sau munteni, oamenii locuiau la kilometri buni unii de ceilalți, iar distanța se străbătea pe jos sau călare. Nu era chiar cel mai sigur mod de a călători.

— Îmi dau seama, am spus eu încet.

— Tribul indienilor Seneca a migrat din estul Statelor Unite și, la un moment dat, a trecut chiar pe cărarea asta spre Stâncile Seneca. Mi-a căutat privirea. Știai că drumul ăsta îngust din spatele casei tale duce exact la poalele stâncilor?

— Nu. Mi s-a părut întotdeauna că sunt foarte departe. Nu mi-am imaginat să fie așa aproape.

— Dacă mergi vreo trei kilometri pe cărarea asta, ajungi chiar la baza lor. E un drum destul de greu și nici măcar cățărații experimentați nu se încumetă s-o ia pe aici. Vezi tu, Stâncile Seneca se întind din districtul Grant în districtul Pendleton, iar punctele cele mai înalte sunt Spruce Knob și un afloriment lângă Seneca numit Champe Rocks. Acum e destul de greu să ajungi la ele, fiindcă ar însemna să intri pe proprietățile oamenilor, dar merită, dacă stai să te gândești că poți să urci la vreo 270 de metri în cer, a încheiat el melancolic.

— Pare distractiv.

Nu era chiar așa. Se pare că nu mă puteam abține să nu fiu ironică, dar am încercat să atenuez puțin printr-un zâmbet cald. Nu voiam să stric atmosfera. Era probabil cea mai lungă discuție cu un Daemon care nu spunea ceva care să mă facă să-i arăt degetul.

— Asta dacă nu ți-e frică să nu aluneci, a adăugat el și a râs când a văzut ce față fac. În orice caz, a continuat, Stâncile Seneca sunt din cuarțit, care e o piatră de nisip. De-aia are uneori o nuanță rozalie. Cuarțitul este considerat un cuarț beta. Oamenii care cred că... există puteri supranaturale sau puteri... ale naturii, așa cum credeau triburile indiene odată, cred că orice rocă de cuarț beta poate conserva sau poate transforma energiile și chiar le poate manipula. Aparatele electrice sau de alt fel se strică, unele chestii dispar.

— Aha, clar.

M-a săgetat cu o privire aspră și m-am hotărât să nu-l mai întrerup.

— E posibil ca tocmai cuarțul beta să-i fi atras încoace pe indienii Seneca. Nimeni nu știe ce căutau aici, din moment ce

nu erau din Virginia de Vest. Nimeni nu știe nici cât timp au stat pe aici, sau ce făceau, comerț sau război. A tăcut câteva momente, uitându-se cu atenție în jur, de parcă i-ar fi văzut pe indieni acolo, ca niște umbre ale trecutului, apoi a adăugat: Dar există o legendă foarte romantică despre ele.

— Romantică? am întrebat eu, în vreme ce ajungeam la un mic izvor.

Nu puteam să-mi imaginez ce ar putea să fie romantic la niște stânci înalte de trei sute de metri.

— Vezi tu, era atunci o frumoasă prințesă indiană pe care o chema Pasărea Zăpezii, care le-a cerut primilor șapte războinici dintre cei mai curajoși ai tribului să-și demonstreze dragostea făcând ceva ce numai ea putea să facă. Mulți bărbați o doreau, datorită frumuseții și rangului ei. Dar ea voia un egal. Când a venit ziua în care trebuia să-și aleagă un soț, ea a pus la cale o întrecere, astfel încât doar războinicul cel mai viteaz și mai devotat să poată câștiga. Le-a cerut претенdenților ei să urce împreună cu ea pe cea mai înaltă stâncă, a continuat Daemon, vorbind în șoptă, în timp ce mergeam umăr lângă umăr pe cărarea îngustă. Au plecat cu toții, dar, când urcușul a devenit mai anevoios, trei dintre ei s-au întors. Al patrulea a obosit, al cincilea a căzut epuizat. Rămăseseră doar doi, iar frumoasa Pasărea Zăpezii mergea în fruntea lor. În sfârșit, a ajuns pe culmea cea mai înaltă și s-a întors să vadă cine este cel mai puternic și mai curajos războinic. Rămăsesse unul singur, care mai avea de urcat câțiva metri, dar, pe când se uita la el, acesta a început să alunece înapoi.

Povestea mă captivase într-adevăr. Pentru mine era inimaginabil să faci șapte bărbați să intre în competiție și să înfrunte moartea pentru a-ți câștiga mâna.

— Pasărea Zăpezii a stat un moment să se gândească și și-a dat seama că bărbatul acesta era evident cel mai puternic dintre războinici, totuși nu era egalul ei. Putea să-l salveze sau putea să-l lase să cadă. Era un brav luptător, dar nu reușise să ajungă în vârf, lângă ea.

— Dar era chiar în spatele ei, nu? Cum a putut să-l lase să cadă?

Am decis că era o poveste proastă dacă Pasărea Zăpezii l-a lăsat pe tip să cadă.

— Tu ce-ai fi făcut? m-a întrebat el curios.

— În primul rând, eu n-aș fi cerut unui grup de bărbați să-și demonstreze iubirea făcând o chestie așa riscantă și idioată ca asta, dar dacă aș fi fost totuși în situația asta, ceea ce ar fi imposibil...

— Kat? a făcut el muștrător.

— I-aș fi întins mâna ca să-l ajut, normal. N-aș fi putut să-l las să moară.

— Dar s-a dovedit a nu fi puternic.

— Nu contează, am argumentat eu. Era foarte aproape de ea și, la urma urmelor, cum poți să zici de o fată că e frumoasă, când lasă pe un bărbat să cadă și să moară numai fiindcă a alunecat? Cum poți să fii capabil să iubești pe cineva, sau chiar să fii demn de iubirea cuiva, dacă faci asta?

El a aprobat din cap.

— Ei bine, și Pasărea Zăpezii a gândit la fel.

Ușurată, am zâmbit. Dacă ea n-ar fi făcut așa, povestea asta de dragoste ar fi fost mizerabilă.

— Bine.

— Pasărea Zăpezii a considerat că acel războinic era egalul ei, așa că hotărârea a fost luată. L-a prins de mână pe bărbat, ca să nu cadă. S-au dus la șeful tribului, iar acesta a fost

mulțumit de alegerea fiicei lui. Le-a dat binecuvântarea să se căsătorească, iar pe războinic l-a făcut succesorul lui.

— De aici vine numele de Stâncile Seneca? De la indieni și de la Pasărea Zăpezii?

A aprobat din cap.

— Așa spune legenda.

— E o poveste frumoasă, dar mie chestia asta cu urcatul pe stânci sute de metri ca să-ți arăți iubirea mi se pare cam exagerată.

A chicotit.

— Trebuie să fiu de acord cu tine.

— Sper, altfel o să te trezești mâine-poimâine că faci întreceri cu mașini pe cine știe ce autostradă.

Îmi venea să-mi mușc limba după ce am scos asta pe gură. Sper că n-a crezut că am spus că va face asta pentru *mine*.

M-a privit cu răceală.

— Nu prea cred să se întâmple asta.

— Se poate ajunge la locul din care au început indienii să se cațere? am întrebat eu curioasă.

A clătinat din cap.

— Se poate ajunge la canion, dar e foarte departe. Nu-ți recomand să faci asta de una singură.

Am râs la gândul acesta.

— Stai liniștit, nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu asta. Mă întreb de ce or fi venit indienii aici. Căutau ceva? Am ocolit un bolovan imens și apoi am continuat: Parcă nu-mi vine să cred că au venit pentru un morman de pietre.

— Nu se știe. Și-a ținut buzele și a tăcut câteva clipe. Oamenii au tendința să considere vechile credințe primitive și prostesti, dar întotdeauna vom găsi în trecut mai mult adevăr decât în ziua de azi.

M-am uitat la el cu mare atenție, ca să-mi dau seama dacă vorbește serios. Cuvintele lui arătau mai multă maturitate decât te-ai fi așteptat la un băiat de vârsta lui.

— De ce ziceai că erau așa de importante pentru ei stâncile astea?

S-a uitat în jos spre mine.

— E vorba de tipul de rocă... Deodată a făcut ochii mari. Kitten?

— Ți-am zis să nu-mi mai...

— Taci, a șoptit el, privind nemișcat peste umărul meu. Mi-a pus o mână pe braț. Promite-mi că n-o să te sperii.

— De ce ar trebui să mă sperii? am șoptit eu.

M-a tras repede spre el pe neașteptate. M-am sprijinit cu mâinile pe pieptul lui ca să nu cad peste el. Pieptul lui părea să... zumzăie sub mâinile mele.

— Ai mai văzut vreodată un urs?

Calmul meu s-a risipit, copleșit de spaimă.

— Cum? E un urs?...

M-am tras din strânsoarea lui și m-am întors.

O, da, era chiar un urs.

La nici cinci metri de noi, un urs imens, negru și blănos, adușmeca aerul cu botul lui lung și mustăcios. Urechile îi tresăreau la orice zgomot pe care îl făcea respirația noastră. O clipă am fost cumva împietrită. Nu mai văzusem niciodată un urs în realitate. Creatura avea ceva maiestuos în ea. Felul în care i se mișcau mușchii sub blana groasă, felul în care se uita la noi cu ochii lui întunecați, cu aceeași atenție cu care îl priveam și noi.

Animalul a venit mai aproape, pășind peste peticele de lumină care pătrundeau printre crengile de deasupra lui. Blana lui s-a făcut de un negru strălucitor în lumina soarelui.

— Nu fugi, mi-a șoptit Daemon.

Nici dacă aş fi vrut n-aş fi putut să mă mişc.

Ursul a scos un sunet, ceva între lătrat şi mormăit, s-a ridicat pe labele din spate şi am văzut că avea aproape doi metri. Următorul sunet pe care l-a scos a fost un răget pe cinste, care mi-a trimis fiori pe şira spinării.

Nu era bine deloc.

Daemon a început să ţipe şi să-şi fluture mâinile, dar asta nu l-a impresionat deloc pe urs. Animalul s-a lăsat iar în patru labe, ceea ce a făcut să-i tremure umerii masivi.

Ursul s-a repezit spre noi.

Frica îmi strânsese gâtul şi nici nu mai puteam să respir, aşa că am închis strâns ochii. Era aiurea să fii mâncat de viu de un urs. L-am auzit pe Daemon înjurând şi, cu toate că aveam ochii închişi, am văzut printre gene o lumină de-a dreptul orbitoare. Lumina era însoţită de o pală de fierbinţeală care mi-a zburat părul în spate. Apoi a mai fost un fulger de lumină, urmat de data asta de un întuneric care m-a înghiţit cu totul.

CAPITOLUL 8

Când am deschis din nou ochii, simțeam în gură un gust ciudat de metal. Ploaia izbea în acoperiș și în depărtare se auzeau tunete. Undeva, în apropiere, s-a auzit bubuind un fulger care a umplut aerul cu un curent abia simțit de electricitate. Când începuse să plouă? Cerul era senin, perfect albastru când mă uitasem eu ultima dată la el.

Am încercat să trag aer în piept, dezorientată.

Umărul meu se sprijinea pe ceva cald și tare. Am întors capul și am simțit că ceva-ul ăla se ridică brusc și se lasă încet în jos. Mi-a trebuit doar o clipă ca să-mi dau seama că obrazul meu era lipit de un piept. Eram în leagăn, iar brațul lui, înfășurat în jurul taliei mele, mă ținea strâns lângă el.

Nu îndrăzneam să mă mișc.

Îi simțeam corpul cu fiecare părticică a corpului meu. Coapsa lipită de a mea. Îi percepeam respirația adâncă și regulată sub mâna pe care o țineam pe stomacul lui. Simțeam mâna lui strânsă pe mijlocul meu și cum își mișcă degetul mare ușor, liniștitor, pe marginea tricoului meu. Cercurile pe care le descria degetul lui făceau ca materialul să se strângă și să se

ridice, până când a ajuns la piele. Carne lângă carne. Eram înfierbântată și tremuram. Nu prea avusesem ocazia până acum să simt asta.

Mâna lui a rămas nemișcată.

Am ridicat capul și m-am uitat în ochii lui izbitor de verzi.

— Ce-a... ce s-a întâmplat?

— Ai leșinat, a zis el și și-a desprins brațul de pe mijlocul meu.

— Pe bune?

M-am tras înapoi, punând o oarecare distanță între noi, și mi-am dat părul din ochi. Simțeam și acum gustul acela metalic în cerul gurii.

El a aprobat din cap.

— Cred că te-ai speriat de urs. A trebuit să te aduc în brațe până aici.

— Atâta drum?

Fir-ar să fie! Și eu am pierdut asta?

— Și ce... ce s-a întâmplat cu ursul?

— Cred că s-a speriat de furtună. De fulgere, probabil. S-a încruntat puțin, uitându-se la mine. Te simți bine?

Brusc, am fost orbiți de lumina unui fulger. Câteva momente mai târziu, bubuitul unui tunet acoperise zgomotul ploii. Nu puteam vedea expresia lui Daemon din cauza întunericului.

Am scuturat din cap.

— Ursul s-a speriat de furtună?

— Cred că da.

— Înseamnă că am avut noroc, am șoptit eu, privind în jos.

Eram udă learcă, la fel ca și Daemon. Ploaia se întetise și nu se vedea nimic mai departe de verandă, dându-mi senzația că ne aflăm în propria noastră lume.

— Plouă și aici la fel ca în Florida.

Nu știam ce altceva să spun. Creierul meu parcă fusese scurtcircuitat.

— Daemon mi-a împins ușor piciorul cu genunchiul.

— Cred că va trebui să mă mai suportți câteva minute.

— Cred că arăt ca o pisică înecată.

— Arăți foarte bine. Udătura te avantajează.

M-am încruntat.

— Știu precis că minți.

El s-a răsucit și, fără niciun cuvânt, m-a apucat de bărbie, ridicându-mi capul spre el. Un zâmbet pervers îi juca în colțurile gurii.

— Nu mint în legătură cu ceea ce gândesc.

Aș fi vrut să-i dau o replică deșteaptă, poate chiar să flirtez, dar privirea lui fixă îmi risipea orice gând coerent.

S-a aplecat spre mine și parcă în ochii lui se citea confuzie, iar buzele îi erau ușor întredeschise.

— Cred că acum înțeleg.

— Ce înțelegi? am șoptit eu.

— Îmi place să văd cum roșești.

Vocea lui era aproape un murmur, iar degetul lui mare mă mângâia pe obraz.

Și-a aplecat capul și s-a sprijinit cu fruntea de fruntea mea. Am rămas așa amândoi, învăluiți în ceva ce nu mai fusese între noi până atunci. Cred că nici nu mai respiram. Inima mea lovise de câteva ori tremurat, apoi păruse că îngheață, dorința care mă umpluse părea că e gata să dea pe dinafară în orice moment.

Nici măcar nu îl plăceam. Nici el nu mă plăcea pe mine. Era o nebunie, dar iată că se întâmpla.

Iar a lovit un fulger, de data aceasta și mai aproape. Buitura de tunet care a urmat n-a reușit nici măcar să ne facă

să tresărim. Eram în lumea noastră. Apoi zâmbetul acela i-a dispărut de pe față. Ochii îi erau plini de confuzie și disperare, dar nu se desprindeau de ai mei.

Timpul părea că se oprișe, fiecare secundă se întindea la nesfârșit în fața mea și fiecare respirație devenise parcă dureroasă și chinuitoare. De așteptare și de dorința de a-i arăta orice ar fi căutat el în ochii mei, în timp ce ai lui căpătaseră o nuanță de verde întunecat. Fața îi era încordată, de parcă ar fi dat o luptă cu el însuși. Era ceva în ochii lui care nu mă făcea deloc să mă simt în siguranță.

Am știut exact clipa în care s-a hotărât. A respirat adânc și a închis ochii lui frumoși. I-am simțit respirația pe obraz, apropiindu-se de buzele mele. Știam că ar trebui să mă retrag. Nu era bine, nu era bine deloc. Dar respirația mi se oprișe. Buzele lui erau așa de aproape de ale mele și voiam cu disperare să-l sărut, să-mi dau mai repede seama dacă erau așa de moi cum credeam eu.

— Hei, copii! a strigat Dee.

Daemon s-a tras repede înapoi, alunecând parcă într-o mișcare fluidă, și a ajuns în capătul celălalt al leagănului.

Am tras cu greu o gură de aer, simțind cum dezamăgirea îmi strânge stomacul. Tot trupul îmi tremura ușor, de parcă nu ar fi avut suficient oxigen. Fusesem atât de absorbiți unul de altul, încât nici nu observasem că ploaia se oprișe.

Dee a urcat scările, dar zâmbetul i s-a șters încet de pe față pe când se uita de la mine la fratele ei. Și-a îngustat ochii. Eram sigură că obrajii mei erau roșii ca focul, un indiciu evident că întrerupsese ceva. Dar ea s-a mulțumit să-și privească fix fratele, buzele ei desenând un „o” perfect.

El i-a zâmbit. Cu zâmbetul ăla dintr-un colț al gurii care îți dădea impresia că râde în sinea lui.

— Salut, surioară. Ce faci?

— Nimic, a zis ea, cu ochii îngustați. *Tu* ce faci?

— Nimic, a răspuns el, sărind din leagăn. S-a uitat la mine peste umărul lui larg. Încercam doar să câștig puncte bonus.

Cuvintele lui au căzut ca niște pietre în ceața plăcută prin care pluteam eu, apoi el a sărit de pe verandă și s-a îndreptat spre casa lui. M-am uitat la Dee, dar aș fi vrut să fug după Daemon și să-l lovesc până cade la pământ.

— Era gata să mă sărute fiindcă așa era planul ca să-și capete cheile înapoi sau ca să fii tu mulțumită?

Vocea îmi era gâtuită. Mă *durea* pielea.

Dee s-a așezat în leagăn lângă mine.

— Nu. Asta n-a făcut niciodată parte din plan. A clipit încet. Era gata să te sărute?

Am simțit că-mi ard și mai tare obrazii.

— Nu știu.

— Uau, a făcut ea încet, cu ochii mari. Asta chiar e ceva neașteptat.

Și așa de ciudat. Nici măcar nu voiam să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă nu venea ea și în mod sigur nu voiam să mă gândesc la asta cu ea de față.

— Ăăă, deci ai fost la rude?

— Da, a trebuit să mă duc, înainte să înceapă școala. Scuză-mă că n-am avut cum să-ți spun. S-a întâmplat cam brusc. Dee a făcut o pauză. Ce făceați voi doi înainte... mai înainte de partea cu gata-de-sărut?

— Ne-am plimbat. Atâta tot.

— Ciudat, a continuat ea, privindu-mă atent. I-am luat într-adevăr cheile, dar între timp și le-a recuperat.

M-am strâmbat.

— În fine, oricum, mersi pentru asta. Nimic nu-ți consolidează mai eficient încrederea de sine decât un tip care iese cu tine fiindcă este șantajat.

— A, nu! Nu m-am gândit la asta! Am crezut doar că trebuie să fie un pic... motivat, ca să se poarte mai frumos.

— Probabil că ține tare mult la mașina lui, am mormăit eu.

— Da... așa e. Ați petrecut mult timp împreună cât am fost eu plecată?

— N-am petrecut chiar așa de mult timp. Am fost o dată la lac și după aia ne-am mai întâlnit azi. Atât.

A avut o expresie ciudată, apoi a zâmbit.

— V-ați distrat bine?

Nu prea știam ce să răspund, așa că am ridicat din umeri.

— Mda, s-a purtat destul de decent. Vreau să zic, a mai avut niște izbucniri, dar una peste alta n-a fost prea rău.

Dacă nu luam în considerare faptul că fusese silit să-și petreacă timpul cu mine și că voia să mă sărute ca să câștige *puncte bonus*.

— Daemon poate să fie foarte drăguț atunci când vrea. Dee s-a lăsat pe spate în leagăn și s-a împins cu picioarele ca să-l facă să se miște, apoi m-a întrebat: Pe unde v-ați plimbat?

— Pe una din cărările astea, am răspuns, dar apoi a apărut un urs.

— Un urs? A făcut ochii mari. Doamne, ce chestie, și ce-ați făcut?

— Păi, eu am cam leșinat, sau așa ceva.

Dee s-a holbat la mine.

— Ai leșinat?

Am roșit.

— Mda, Daemon m-a luat în brațe și m-a adus înapoi aici, pe verandă, și, în fine, aici a fost ce-a fost.

Iar s-a uitat atent la mine, plină de curiozitate. Apoi a clătinat din cap. A schimbat subiectul și m-a întrebat dacă a mai pierdut și alte evenimente cât timp a fost plecată. Am pus-o la curent cu ce se mai întâmplase, dar mintea mea era în altă parte. Înainte de a pleca, Dee a zis, printre altele, că poate ne uităm mai târziu la un film. Cred că am acceptat.

Mult timp după ce intrasem în casă și mă îmbrăcasem cu treningul meu vechi, am fost la fel de confuză în privința lui Daemon. În timpul plimbării noastre fusese chiar plăcut, înainte să se transforme iar într-o super-jigodie. Plină de rușine și frustrare, m-am aruncat pe pat, cu ochii în tavan.

Tencuiala era străbătută de o adevărată rețea de crăpături. Le măsuram cu privirea, în timp ce mintea mea rememora toate secvențele care duseseră la episodul cu „gata-de-sărut”. Stomacul îmi tremura și acum când îmi aminteam cât de aproape de mine fuseseră buzele lui. Dar cel mai greu îmi venea să recunosc că am vrut să mă sărute. Simpatia și dorința nu ar trebui să meargă împreună.

*

— Stai să înțeleg mai bine. Dee s-a încruntat de pe fotoliul vechi în care era cocoțată și care avea o nevoie disperată de o nouă tapițerie. Tu n-ai idee la ce facultate vrei să mergi?

Am gemut.

— Parcă ești maică-mea.

— Păi, da, dar ești în ultimul an de liceu. Dee a tăcut un moment. Voi nu trebuie să vă înscrieți imediat cum începe școala?

Dee și cu mine stăteam în livingul meu și ne uitam pe niște reviste, când deodată mama a intrat absolut-din-întâmplare în cameră și a trântit un teanc de broșuri cu facultăți pe măsuta de cafea. Mersi, mamă.

— Dar tu nu ar trebui să te înscrii? Și tu ești una dintre „noi”.

Licărirea de interes din ochii ei s-a stins.

— Da, dar acum vorbeam despre tine.

Mi-am dat ochii peste cap și am râs.

— Nu m-am hotărât ce vreau să fac. Așa că nu simt nevoia să-mi aleg deja o facultate.

— Dar toate facultățile îți oferă cam același lucru. Ai putea să alegi un loc unde ai vrea să mergi. California, New York, Colorado – a, stai, ai putea chiar să mergi în străinătate! Ar fi nemaipomenit. Eu așa aș face în locul tău. M-aș duce undeva în Anglia.

— Păi, poți să te duci, i-am amintit eu.

Dee a lăsat ochii în jos. A ridicat din umeri.

— Nu, nu pot.

— De ce nu?

Mi-am urcat picioarele pe canapea și le-am încrucișat. Nu mi se părea că pentru ei banii ar fi o problemă, mai ales când te uitați ce mașini au și cu ce haine sunt îmbrăcați. O întrebasesem dacă avea vreun job și îmi spusese că are o alocație lunară care îi permite să trăiască confortabil. Remușcărilor părintești, fiindcă locuiau în oraș, și chestii de-astea. O afacere bună, dacă stai să te gândești.

Mama mea îmi dădea mereu bani de cheltuială, dar mă îndoiam sincer că și-ar putea permite să plătească lunar trei sute de dolari ca să-mi ia o mașină de fițe. Nici gând. Trebuia să mă mulțumesc cu sedanul meu mititel, ruginit cum era. Trebuia să merg înainte cu pași mici.

— Poți să te duci oriunde vrei, Dee.

Zâmbetul lui Dee avea ceva trist în el.

— Cel mai probabil o să rămân aici după absolvire. Poate o să mă înscriu la vreo facultate din alea la distanță.

În primul moment am crezut că glumește.

— Vorbești serios?

— Da, sunt cam blocată aici.

Mă intriga la culme ideea că cineva ar putea fi forțat să rămână într-un anumit loc.

— Dar ce te ține aici?

— Familia mea e aici, a zis ea încet, ridicând privirea. În fine, să știi că filmul ăla de-aseară mi-a dat coșmaruri. Mă oripilează ideea că ai putea să stai într-o casă bântuită de fantome care se uită la tine când dormi.

N-am putut să nu observ că încerca să schimbe subiectul.

— Da, a fost un film destul de sinistru.

Dee s-a strâmbat.

— Mi-a amintit de Daemon. Așa îi plăcea și lui să stea să se uite la mine când dormeam, i se părea amuzant. A scuturat din umerii ei delicați. Așa mă supăra chestia asta! Chiar și atunci când dormeam adânc, tot îl simțeam uitându-se la mine și mă trezeam din somn. Iar el nu se mai oprea din râs.

Imaginea lui Daemon ca băiețel care-și necăjește sora geamănă m-a făcut să zâmbesc. Dar imaginea aceea a fost înlocuită imediat de cea actuală. Am oftat, plină de frustrare, și am închis revista.

Nu-l mai văzusem din seara aceea de pe verandă, dar de-abia era luni. Nu era ceva neobișnuit să treacă două zile fără să ne vedem. Și nu că aş fi vrut să-l văd.

Mi-am ridicat privirea spre Dee și am văzut-o deschizând revista la ultima pagină. Întotdeauna făcea așa, ca să citească horoscopul. Își rezemase bărbia în mână și își lovea ușor buza cu degetul care avea unghia dată cu lac vișiniu.

Degetul a început parcă să se estompeze, aproape dispăruse cu totul. Tot aerul din jurul ei părea să zumzăie.

Am clipit de mai multe ori. Degetul apăruse la loc. Perfect. Iar aveam halucinații. Am aruncat revista deoparte.

— Trebuie să mă duc la bibliotecă. Simt nevoia să citesc cărți noi.

— Am putea să facem o ieșire, ca să cumpărăm cărți. S-a săltat în fotoliu, înviorată din nou. Voiam să citesc și eu cartea pe care ai recenzat-o tu pe blog cu o săptămână înainte de a te muta aici. Aia cu copiii care au puteri supranaturale.

Inimioara mea dansa fericită. Îmi citise blogul. Nici măcar nu-mi aminteam să-i fi spus vreodată cum se numește blogul.

— Ar fi distractiv, dar eu voiam să mă duc în seara asta la bibliotecă, e mult mai bine, că e gratis. Nu vrei să vii cu mine?

— În seara asta? m-a întrebat ea cu ochii mari. În seara asta nu pot. Dacă vrei, mâine-seară.

— Nu-i nicio problemă dacă nu poți. Vreau să ajung acolo de vreo câteva zile, dar am tot amânat, și am nevoie de ceva dulce pentru creier înainte să trebuiască să citesc chestii de școală.

Pletele negre s-au unduit în jurul fețișoarei ei drăgălașe când a clătinat din cap.

— A, nu-i nicio problemă. Mi-ar face plăcere să vin cu tine. Dar nu pot în seara asta. Am ceva de făcut. Dacă nu era așa, veneam cu tine.

— E OK, Dee. Mă duc singură la bibliotecă și mergem altă dată la librărie. Acum mă descurc destul de bine prin oraș. Nu e problema că m-aș putea rătăci sau ceva. Sunt doar vreo... cinci străzi.

Am făcut o pauză, apoi am schimbat imediat subiectul, întrebând-o ce planuri are pentru diseară.

Gura lui Dee parcă s-a crispat.

— Nimic, doar că s-au întors în oraș niște prieteni.

Era clar că întrebarea mea nevinovată o pusese în încurcătură și nu părea prea dispusă să vorbească despre asta. S-a foit pe scaun și a început să-și studieze unghiile. Îmi dădeam seama că sunt cam insistentă, dar nu pricepeam cum de întrebarea mea o incomodase așa de tare. Și, pe de altă parte, mă simțeam și puțin rănită și dezamăgită că nu mă includea și pe mine printre prietenii ei.

— Sper să vă simțiți bine diseară, am mințit eu.

Bine, nu era chiar o minciună. Era cam o jumătate de minciună. Nu sunt prea mândră de mine, dar asta e. Bine sau rău, mă simțeam dată la o parte.

Dee s-a foit iar în fotoliu, uitându-se la mine. Avea ochii mijiiți, ca atunci, pe verandă.

— Cred că ar trebui să aștepți până mâine, ca să vin cu tine. În ultimul timp au dispărut vreo două fete pe aici.

Mă duceam la bibliotecă, nu într-o casă unde se producea metamfetamină, dar mi-am adus aminte de afișul cu fata dispărută pe care îl văzusem în oraș și am ridicat din umeri.

— Bine, mă mai gândesc.

Dee a rămas la mine până când mama a început să se pregătească să plece la serviciu. La plecare, s-a oprit la marginea verandei.

— Serios, dacă poți să aștepți până mâine, vin și eu cu tine la bibliotecă.

Am încuviințat din nou și am îmbrățișat-o scurt. I-am simțit lipsa chiar din clipa când a plecat. Casa era mult prea tăcută fără ea.

CAPITOLUL 9

După ce am luat masa împreună cu mama, am plecat. Nu mi-a luat prea mult să nimeresc drumul spre bibliotecă. Străzile, care, de câte ori fusesem până atunci în oraș, erau pline, acum păreau cam pustii. În drum spre centru, cerul se acoperise de nori și asta îi dădea un aer sinistru de oraș-fantomă.

Deși eram abătută din cauza ciudăteniei care era în acest moment viața mea și din cauza sentimentului nebulos de tristețe că Dee nu mă invitase și pe mine cu prietenii ei, când am intrat în bibliotecă am început să zâmbesc. Gândul la gemeni și la toate celelalte s-a risipit brusc atunci când am pătruns în biblioteca tăcută și am văzut mulțimea de cărți care stăteau aliniate pe rafturi. Ca și în grădină, mă simțeam perfect relaxată în atmosfera liniștită de bibliotecă.

M-am oprit la o măsuță goală și am respirat fericită. Întotdeauna reușeam să mă pierd cu totul în lectură. Cărțile erau pentru mine o evadare necesară, în care mereu mă aruncam cu capul înainte, fericită.

Timpu! a trecut neașteptat de repede, iar bibliotecă avea acum un aer întunecat. Bibliotecile au în general un aer semiobscur

spre seară, dar la acesta se adăugase acum și cerul înnoțat, și arăta destul de sinistru. Nici nu mi-am dat seama cât de târziu era, până când am observat că bibliotecara stinsese aproape toate luminile și de-abia vedeam pe unde să merg ca să ajung la masa ei. Pe urmă, de-abia așteptam să ies cât mai repede din locul ăla pustiu și scârțâitor.

Un fulger a luminat rafturile de cărți și un tunet s-a rostogolit afară. Speram să am timp să ajung la mașină înainte să înceapă să toarne cu găleata. Strângând la piept teancul de cărți pe care voiam să le iau acasă, m-am dus repede la biroul bibliotecarei. Mi-a completat rapid fișa și abia am avut timp să-i mulțumesc, că ea a și plecat să închidă.

— Ia te uită, am murmurat eu.

Furtuna care stătea să izbucnească transformase ziua în noapte, părea mult mai târziu decât era în realitate. Afară, străzile erau tot pustii. Am privit în urmă, gândindu-mă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să rămân aici până se termina furtuna, dar atunci s-a stins și ultimul bec din bibliotecă. Am scrâșnit ușor din dinți și mi-am îndesat cărțile în rucsac, pregătindu-mă să plec. Când am pus piciorul pe trotuar, cerul s-a deschis și a început să toarne, udându-mă până la piele în câteva secunde. Mă chinuiam să-mi apăr rucsacul de ploaie, în timp ce scotoceam după chei și băteam din picioare. Ploaia aia era groaznic de rece!

— Domnișoară, fiți amabilă! mi-a întrerupt o voce gravă eforturile. Dacă ați vrea să mă ajutați...

Fusesem așa de preocupată de deschiderea portierei și de adăpostirea cărților de ploaie, încât nici nu simțisem că se apropiase cineva. Mi-am aruncat rucsacul în mașină și am strâns mai tare geanta în mână, întorcându-mă să văd cine vorbește. Din întuneric își făcuse apariția un bărbat care stătea

acum chiar sub un stâlp de lumină. Ploaia curgea în valuri peste el, lipindu-i de față șuvițele lungi de păr deschis la culoare. Ochelarii lui cu ramă de sârmă alunecaseră spre vârful nasului coroiat și el stătea cu mâinile strânse la piept, tremurând ușor din tot corpul lui firav.

— Mașina mea, care e acolo, a strigat el, ca să-l aud prin sunetul ploii care acoperea totul, apoi a arătat cu mâna în spate, are pană. Speram să-mi puteți imprumuta o cheie tubulară.

Aveam o cheie tubulară, dar fiecare fibră din corpul meu îmi spunea să declar că n-am. Chiar dacă bărbatul părea că n-ar fi fost în stare nici să arunce prea departe cu o piatră.

— Nu prea cred.

Vocea mea era mai slabă decât aș fi vrut. Mi-am dat pe spate părul ud și mi-am dres glasul. Apoi am strigat spre el:

— Nu știu dacă am sau nu.

Zâmbetul bărbatului era sfios.

— Nu puteam să nimeresc un moment mai prost de-atât, nu-i așa?

— Nu, nu puteați.

M-am mutat de pe un picior pe altul. O parte din mine ar fi vrut să-l las acolo, cu scuzele de rigoare, dar mai era o parte din mine - mult mai mare - care nu fusese niciodată în stare să refuze pe cineva. Mi-am mușcat buza de jos, ezitând lângă portiera mașinii. Nu puteam să-l las așa în ploaie. Bietul om părea că o să se prăbușească dintr-o clipă în alta. Compasiunea pentru el îmi înlăturase sentimentul de teamă care apare întotdeauna când te confrunți cu necunoscutul.

Nu puteam să-l las în ploaie, când știam că pot să-l ajut. Și parcă ploaia se mai domolise.

Deja hotărâtă, m-am forțat să zâmbesc puțin.

— Să mă uit. S-ar putea să am.

— Omul se luminase la față.

— Ați fi salvatoarea mea. Rămăsese în același loc, nu se apropiase, probabil fiindcă simțise neîncrederea mea. Se pare că ploaia o să se oprească, dar după norii ăia negri care vin încoace, cred că o să fie o furtună grozavă, a adăugat.

Am trântit portiera mașinii și m-am îndreptat spre portbagaj. L-am deschis și am început să băjbăi cu mâna pe mocheta, căutând trapa de la roata de rezervă.

— Ca să fiu sinceră, nu sunt prea sigură că am.

Mă întorsesem cu spatele la străinul acela doar de câteva secunde, când am simțit o pală rece de aer care mi-a ridicat firisoarele de păr de pe ceafă. Adrenalina a început să alerge prin venele mele, făcându-mi inima să se lovească de coaste și stomacul să se strângă în ghearele dureroase ale spaimii.

— Ființele umane sunt atât de stupide, de credule.

Vocea lui era la fel de rece ca și vântul care îmi îngheța spatele.

Până să am timp să procesez ceea ce spusese, am simțit cum o mână udă și rece ca gheața îmi strânge mâna dureros. Îi simțeam respirația lipicioasă pe gâtul meu și am avut senzația că totul s-a sfârșit. Nici măcar nu am avut timp să reacționez.

M-a tras de mână și m-a întors cu față la el. Am țipat din cauza durerii pe care am simțit-o în braț. Acum eram față în față cu el și nu mai părea deloc neajutorat ca înainte. De fapt, parcă era mai înalt și mai vânjos.

— Dacă... dacă vrei bani... poți să-i iei pe toți.

Voiam să-i arunc geanta și să fug.

Străinul a zămbit și apoi m-a împins. *Ture*. Impactul cu asfaltul dur a făcut să vâjâie aerul în jurul meu și imediat am simțit o durere înfiorătoare la încheietura mâinii. Cu mâna cea bună am apucat geanta și am întins-o spre el.

— Te rog, l-am implorat eu. Ia-o. N-o să spun nimic nimănui. Ia-o. Jur să nu spun.

Atacatorul s-a lăsat pe vine în fața mea și mi-a luat geanta, cu buzele strâmbate într-un rânjet disprețuitor. În spatele lentilelor, ochii lui păreau că-și schimbă culoarea.

— Banii tăi? N-am nevoie de banii tăi.

A aruncat geanta într-o parte.

Mă holbam la el, respirând șuierător, cu greutate. Nu-mi venea să cred ce se întâmpla. Dacă nu voia să mă jefuiască, atunci ce voia? Mintea mea s-a blocat în punctul acela al raționamentului și nu puteam decât să repet îngrozită în sinea mea: Nu. Nu. Nu.

Capul îmi era invadat de o mulțime de gânduri și de imagini. Dar reușeam să mă mișc și m-am tras din fața lui până m-am lovit de bordură. Eram sufocată de frică. Știam că trebuie să țip. Simțeam urletul care îmi umplea gâtul. Am deschis gura.

— Nu țipa, m-a avertizat el și vocea lui a sunat ca un ordin mușcător.

Am simțit cum mi se încordează mușchii de la picioare. M-am răsucit și mi-am tras genunchii, pregătită să fug. Aș fi putut să fug. Nu s-ar fi așteptat la asta. Puteam s-o fac. Acum!

Măinile lui au țâșnit brusc din întuneric, m-au apucat de picioare și au smucit. Am căzut pe partea stângă pe asfalt, lovindu-mă cu mâna și cu fața de suprafața dură, și am simțit instantaneu o durere care m-a orbit. Ochiul a început să se umfle imediat și pe braț îmi curgea un șuvoi de sânge cald. Îmi venea să vomit. Am încercat să-mi trag picioarele din mâinile lui, dar nu am reușit și am început să lovesc cu ele. El a icnit, dar a continuat să mă țină strâns.

— Te rog! Dă-mi drumul!

Am dat iar din picioare, ca să mă eliberez. Brațele mi se juleau pe asfaltul aspru, provocându-mi alte dureri, dar și ceva mai puternic.

Mă cuprinsese furia, care împingea deoparte frica, lup-tându-se să fi ia locul. Combinația asta de sentimente mi-a dat putere să acționez. Am dat din picioare și m-am zvârcolit, am împins și am tras, dar nimic nu m-a ajutat să mă eliberez. Nici măcar un milimetru.

— Dă-mi drumul!

De data asta am țipat, iar țipătul care mi-a ieșit din gât s-a transformat în urlet.

A avut o mișcare rapidă, iar fața lui părea că se încetosează, așa cum remarcasem și la mâinile lui Dee. Apoi m-am trezit cu el peste mine, acoperindu-mi gura cu mâinile. Greutatea lui era insuportabilă, cu toate că înainte mi se păruse mic și firav. Mă strivea pur și simplu, dar mai tare mă distrugea gândul la ceea ce avea să fie mai departe.

Trebuie să mă fi auzit cineva. Era singura mea speranță.

Și-a aplecat capul și mi-a adulmecat părul. M-am simțit scuturată de un val de repulsie. A șuierat:

— Am avut dreptate. Urma lor e pe tine. Mi-a eliberat gura și m-a prins de umeri. Unde sunt?

— Nnn... nu înțeleg, am spus eu sugrumat.

— Normal că nu înțelegi.

Fața lui se strâmbase de dezgust.

— Nu ești decât un mamifer umblător stupid. Fără valoare.

Am ținut ochii închiși. Nu voiam să mă uit la el. Nu voiam să-i văd fața. Voiam să plec acasă la mine. *Te rog...*

— Uită-te la mine!

Nu am vrut, și atunci m-a scuturat iar cu putere. M-am lo-vit cu capul de asfalt. Durerea asta nouă m-a făcut să tresar și singurul meu ochi bun s-a deschis automat. M-a prins de bărbie cu mâna aceea de gheață. Privirea mea a rătăcit câteva clipe pe fața lui și apoi s-a fixat în ochii lui. Erau adânci și goi. Nu mai văzusem niciodată așa ceva.

Și în ochii ăia am văzut ceva încă și mai rău. Mai rău decât să fii jefuit, mai rău decât să fii bătut sau abuzat. Acolo am văzut moartea – moartea mea – și niciun fel de remușcare din partea lui.

— Spune-mi unde sunt.

Fiecare cuvânt era ca un lătrat.

Vocea îi era cumva înfundată, de parcă ar fi fost sub apă. Sau poate eu eram. Poate că mă înecam.

— Bine, a scuipat el. Poate îți trebuie puțină încurajare.

Într-o clipă, mâinile lui au fost pe gâtul meu și au început să strângă. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, mi-am oprit și ultima gură de aer pe care o luasem. Panica mi-a cuprins pieptul ca niște gheare și am încercat să-i desfac degetele de pe gâtul meu, lovind zadarnic cu picioarele în încercarea mea disperată de a mă elibera. Strânsoarea lui îmi blocase traheea fragilă.

— Ești gata să-mi spui? m-a întrebat el. Nu?

Nu știam ce vrea de la mine. Încheietura nu mă mai durea așa de tare; carnea mea strivită de pe brațe și de pe față parcă nu mă mai ustura la fel ca înainte, fiindcă apăreau mereu alte dureri, mai puternice decât celelalte. Și nu aveam aer, nu mai aveam aer deloc. Inima îmi bubuia în piept, cerând oxigen. În cap aveam o presiune imensă, de parcă ar fi fost gata să explodeze. Picioarele îmi amortiseră. În ochi îmi apăruseră steluțe de lumină.

O să mor.

N-o s-o mai văd niciodată pe mama. O, Doamne, o să fie distrusă. Nu puteam să mor așa, alurea. M-am rugat în gând să mă găsească cineva până nu e prea târziu, dar toate începuseră să se estompeze. Am alunecat într-un abis negru ca smoala. Nu mai simțeam presiunea așa de puternic acum. Usturimea din gât parcă mai trecuse. Durerea dispărea încet. Mă pierdeam în întuneric.

Și, brusc, nu i-am mai simțit mâinile pe gât, iar cumva în depărtare am auzit un zgomot surd, ca și cum ar fi căzut cineva pe asfalt. Aveam senzația că mă aflu în fundul unui puț adânc și că zgomotele veneau de undeva de departe, de sus.

Dar puteam să respir din nou. Am tras cu lăcomie fiecare gură de oxigen, înghițind minunatul aer cu gâtul meu rănit și simțind cum organele mele pornesc din nou să funcționeze. Am început să tușesc, din cauza lăcomiei cu care respiram.

Cineva a strigat ceva într-o limbă plăcută, muzicală. Nu o mai auzisem niciodată, apoi s-a auzit iar o înjurătură, urmată de zgomotul unei lovituri. Lângă mine a aterizat un corp și m-am rostogolit încet într-o parte. Durerea m-a făcut să strâng ochii, dar am primit-o cu bucurie. Asta însemna că trăiesc.

Se luptau în întuneric. Unul dintre ei – un bărbat – l-a apucat pe celălalt și l-a ridicat la câțiva metri în aer. Puterea cu care a făcut asta era șocantă, brutală. Inumană. Imposibilă.

Când mă chinuiam să mă ridic, m-a apucat un alt acces de tuse. M-am sprijinit în mână, lăsându-mi greutatea pe ea, ceea ce m-a făcut să tip.

— Fir-ar să fie! a explodat o voce joasă.

Am văzut un fulger roșu-galben de lumină. Lămpile de pe stâlpii din stradă au explodat, lăsând toată zona în întuneric. Am început să vomit, amețită. Am auzit pietrișul scârțâind aproape și în raza privirii mele au apărut niște ghete. Am întins mâna instinctiv, ca să-l țin la distanță pe cine-o fi fost.

— E în regulă. A plecat. Te simți bine?

Am simțit o mână așezându-se cu blândețe pe umărul meu, liniștindu-mă. Într-un colț îndepărtat al creierului aveam certitudinea că vocea asta îmi era cunoscută.

— Nu te mai mișca.

Am încercat să-mi înalț capul, dar din cauza amețelii am fost gata să-mi pierd cunoștința. Privirea mi s-a tulburat, apoi

s-a limpezit din nou. Ochiul meu stâng era umflat și complet închis și simțeam în el fiecare zvâcnit al pulsului.

— Totul e în regulă.

Am simțit o căldură care radiază din umăr și se duce spre braț, se lasă în jurul incheieturii și pătrunde adânc, relaxându-mi mușchii dureroși. Îmi amintea de zilele petrecute pe plajele cu nisip alb, când mă prăjeam la soare.

— Mulțumesc pentru...

Mi-am pierdut cuvintele când am reușit în sfârșit să-mi focalizez privirea pe fața salvatorului meu. Încet-încet, am văzut pomelii înalți ai obrazilor, nasul drept și buzele pline. Un chip izbitor și așa de rece, încât nu puteam să-l asociez nicidecum cu mâna de unde venea căldura aceea care acum îmi pătrunsese în tot corpul. Ochiul lui de un verde straniu, intens, s-au întâlnit cu al mei.

— Kat, a zis Daemon, iar fruntea lui era încrețită de îngrijorare. Mă auzi?

— Tu, am șoptit eu și capul mi s-a lăsat încet într-o parte.

Am observat în treacăt că ploaia se opri.

El și-a arcuit o sprânceană neagră.

— Da, eu sunt.

Amețită, m-am uitat în jos, spre mâna lui, care îmi ținea incheietura. Nu mă mai durea deloc, dar atingerea lui părea să facă și altceva. Mi-am smucit mâna, dezorientată.

— Pot să te ajut, a insistat el, întinzând din nou mâna spre mine.

— Nu! am țipat eu și m-a durut.

El a mai ezitat câteva clipe, apoi s-a ridicat, cu ochii la incheietura mea.

— Cum vrei. O să sun la poliție.

Am încercat să nu ascult ce vorbea la telefon cu poliția. În cele din urmă, am reușit să respir normal.

— Mulțumesc.

Vocea îmi era hârăită și mă durea când vorbeam.

— Nu-mi mulțumi. Și-a trecut degetele prin păr. E vina mea, fir-ar să fie.

Cum adică era vina lui? Creierul meu încă nu funcționa prea bine, fiindcă nu prea înțelegeam ce spune. M-am lăsat cu grijă pe spate și m-am uitat în sus – sus de tot – spre el și instantaneu mi-a părut rău că m-am uitat. Arăta fioros. Și protector.

— Ți place ce vezi, Kitten?

Mi-am lăsat privirea în jos... spre mâinile lui încleștate. Nu aveau nici măcar o zgârietură.

— Lumină. Am văzut lumină.

— Păi, așa se zice, că e o lumină la capătul tunelului.

M-am cutremurat de groază amintindu-mi. În seara asta fusesem gata să mor.

Daemon s-a lăsat pe vine lângă mine.

— Fir-ar să fie, scuză-mă. Nu trebuia să spun asta. Te doare rău?

— Gâtul... mă doare. Mi-am atins gâtul cu precauție și am strâns din ochi. Și incheietura mâinii. Nu știu dacă... nu e ruptă.

Am ridicat mâna cu grijă. Era umflată și deja căpătase minunate nuanțe de albastru și violet.

— Dar am văzut un fulger... de lumină.

El s-a uitat atent la brațul meu.

— E fractură sau entorsă. Altceva nu mai ai?

— Altceva? Omul ăla... voia să mă omoare.

Ochii lui s-au îngustat.

— Asta am priceput. Întrebam doar dacă mai ai și vreo altă rană mai gravă. S-a oprit o clipă și a reflectat. De exemplu, la cap.

— Nu... adică nu cred.

A expirat profund.

— Bine, bine. S-a ridicat și s-a uitat în jur. De fapt, ce căutai aici?

— Am... am vrut să mă duc la bibliotecă.

A trebuit să mă opresc, ca să mi se mai potolească usturimea din gât.

— Nu era chiar așa... de târziu. Și nu eram într-un... oraș bântuit... de criminali. Mi-a zis că vrea să-l ajut... că avea pană. Ochii lui s-au făcut mari de uimire.

— Vine un necunoscut la tine în parcare, pe întuneric, și-ți cere să-l ajuți, iar tu sari să-i dai ajutor? N-am mai auzit de mult ceva atât de stupid. Și-a încrucișat brațele la piept și m-a privit fix. Ți se pare că gândești foarte bine, nu-i așa? Să accepti bomboane oferite de necunoscuți și să urci în dube pe care scrie *Pisicuțe gratis*?¹

Am oftat. El a început să se plimbe de colo-colo.

— Părerea de rău nu ți-ar fi fost de niciun ajutor dacă n-aș fi venit eu, nu crezi?

M-am prefăcut că nu aud ultima lui remarcă.

— Dar tu... cum de erai aici?

Gâtul meu parcă era mai bine, în sfârșit. Tot mă durea ca naiba, dar măcar nu mai aveam senzația că trebuie să-mi extrag cuvintele din asfalt.

Daemon s-a oprit din plimbare și și-a trecut mâna peste piept, deasupra inimii.

— S-a întâmplat să fiu.

— Frate, credeam că voi ar trebui să fiți drăguți și fermecători.

S-a încruntat.

— Care „voi”?

¹ În original, *Free Kittens* – joc de cuvinte intraductibil: *Kitten*, în engleză, înseamnă pisicuță.

— Nu știi, genul de cavaler în armură strălucitoare care salvează domnița la ananghie.

M-am oprit brusc. Cred că totuși mă lovisem la cap.

— Nu sunt cavalerul tău.

— OK..., am șoptit eu.

Mi-am îndoit încet genunchii și mi-am sprijinit capul de ei. Mă dureau toate, dar nu așa cum mă duruse când omul ăla mă strângea de gât. M-am înfiorat la gândul ăsta.

— Unde e acum?

— A fugit. De mult, m-a asigurat Daemon. Kat...?

Am ridicat capul. Silueta lui masivă mă copleșea, așa cum se uita la mine. Privirea lui era enervantă, pătrunzătoare. Nu știam ce să spun. Nu-mi plăcea felul în care se profila umbra făcută de trupul lui Daemon în lumina lunii și am făcut o mișcare, încercând să mă ridic.

— Nu cred că e bine să te ridici.

S-a lăsat iar pe vine în fața mea.

— Trebuie să apară ambulanța și poliția. N-am chef să leșini iar.

— N-o să leșin, l-am contrazis auzind, în sfârșit, sirenele mașinilor.

— Nu vreau să trebuiască să te prind în brațe dacă leșini. Și-a privit mâinile câteva clipe. Ți-a zis ceva?

Simțeam o nevoie disperată să înghit, dar mă durea prea tare gâtul.

— A zis... că am o urmă pe mine. Și mă tot întreba... unde sunt ei. Nu știu de ce.

El s-a uitat repede în altă parte, cu respirația grăbită.

— O fi vreun nebun.

— Probabil, dar... pe cine căuta?

Daemon s-a întors cu fața spre mine, teribil de încruntat.

— Poate vreo fată suficient de tâmpită încât să ajute un criminal nebun să-și facă *pana*?

Am strâns buzele.

— Ce măgar ești. Ți-a mai zis... asta cineva până acum? El mi-a aruncat un zâmbet sincer amuzat.

— Vai, Kitten, în fiecare zi din viața mea binecuvântată. M-am uita fix la el, neștiind ce să cred.

— Nici nu știu ce să mai zic...

— Din moment ce ai spus deja mulțumesc, cred că acum nu mai are rost să zici nimic. S-a ridicat în picioare cu un fel de grație fluidă. Numai, te rog, nu te mișca. Asta-i tot ce-ți cer. Stai acolo și încearcă să nu mai intri în alte belele.

M-am încruntat și asta m-a durut.

Cavalerul meu nu-tocmai-fermecător stătea deasupra mea, cu picioarele depărtate și cu brațele în lături, de parcă se pregătea să mă apere iar. Ce-ar fi dacă s-ar întoarce omul ăla? Poate că de-asta era îngrijorat Daemon.

Am început să tremur și îmi clănțăneau și dinții. Daemon și-a scos tricoul și mi-a înfășurat capul în materialul cald, foarte atent ca niciun colțișor de tricou să nu-mi atingă fața rănită. M-am simțit învăluită de mirosul lui și, pentru prima dată de la atac, m-am simțit în siguranță. Cu Daemon. Ca să vezi.

Ca și cum corpul meu realiza că nu mai trebuie să se lupte, am simțit că încep să alunec într-o parte și am știut că asta o să-mi învinețească și ochiul celălalt când voi da cu capul de pavaș, fiindcă era clar că o să leșin din nou ca acum câteva zile. M-am întrebat în treacăt de ce eram eu blestemată să leșin mereu în fața lui Daemon, apoi am căzut pe asfalt ca un sac de cartofi.

CAPITOLUL 10

Nu prea eram obișnuită cu spitalele. Le uram la fel de tare cum uram muzica country. Mi se părea că acolo miroase a moarte și a dezinfectant. Spitalele mă făceau să-mi amintesc de tata, de sfârșitul care venise rapid după ce cancerul îi infundase ochii în orbite și chimioterapia îl umflase.

Spitalul ăsta nu era diferit de celelalte, dar șederea aici a fost mult mai complicată.

A inclus poliția, o mamă înnebunită de grijă și un salvator brunet și ursuz, care bântuia mereu pe lângă micul salon în care mă băgaseră. Chiar dacă era nepoliticos și ingrât din partea mea, mă străduiam din răspuțeri să nu-l bag în seamă.

Mama mea, care era de serviciu în seara aceea la spital când m-a adus ambulanța sub escorta poliției, puneă tot timpul mâna pe mine, mă strângea de mână sau mă mângâia pe față – pe părțile care nu erau afectate. Ca și cum atingerile acelea îi dădeau certitudinea că sunt vie, că respir și că nu am decât niște vânătăi. Mă simțeam mizerabil pentru asta, dar chiar începuse să mă enerveze.

Mă simțeam mai rea ca niciodată.

Capul și spatele mă dureau groaznic, dar cel mai rău mă doureauă încheietura și brațul. După ce m-au întors pe toate părțile și mi-au făcut o mie de înțepături și o duzină de radiografii, au constatat că nu era nimic rupt. Aveam doar o entoră în încheietură și un tendon rupt la mână, pe lângă nenumărate vânătăi și zgârieturi. Mi-au pus imediat mâna stângă într-o atelă până la cot.

Imi promiseseră vag că voi primi și niște calmante, dar deocamdată nu aveam nimic.

Ofițerii de poliție au fost destul de drăguți, poate puțin cam tăioși. Mi-au pus toate întrebările posibile. Știam că e important să le povestesc tot ce îmi aminteam, dar șocul mă cam epuizase și adrenalina dispăruse de mult. Nu voiam decât să plec acasă.

Ei credeau că fusese o tentativă de jaf nereușită, până când le-am zis că nu a vrut niciun ban. După ce le-am povestit ce mi spusese agresorul, au ajuns la concluzia că era poate un bolnav mintal sau un dependent de droguri aflat în criză.

După ce polițiștii au terminat cu întrebările pentru mine, au trecut la Daemon. Păreau că se cunosc destul de bine. Unul dintre ei chiar l-a bătut pe umăr și i-a zâmbit. Erau prieteni. Ce drăguț. N-am putut să ascult ce spunea el, că mama începuse interogatoriul ei personal.

Nu voiam decât să tacă toți și să mă lase în pace.

— Domnișoară Swartz?

Surprinsă să-mi aud numele de familie, m-am scuturat din gândurile mele. Un agent de poliție mai tânăr se întorsese iar la patul meu. Nu-mi aminteam cum îl cheamă și eram mult prea oboșită ca să mă uit pe insigna lui.

— Da?

— Cred că e de ajuns pentru seara asta. Dacă îți mai amintești ceva, te rog să ne suni imediat.

Am aprobat din cap și am regretat instantaneu. M-am strâmbat de durerea care mă săgetase.

— Scumpo, te simți bine? a întrebat mama, cu vocea plină de îngrijorare.

— Mă doare capul.

S-a ridicat în picioare.

— Mă duc să caut un doctor care să-ți dea calmantele alea.

Asta îmi trebuia, asta voiam, nimic altceva.

Agentul se întorsese să plece, dar s-a mai oprit o dată.

— Nu cred că ai de ce să-ți faci griji. Eu...

Hărăitul stației de emisie-recepție l-a întrerupt. Vocea dispecerului s-a auzit din eter. „Către toate echipajele disponibile, avem cod 18 pe Well Spring Road. Victima este femeie, în jur de șaptesprezece ani. Posibil DFL. Solicităm AMU¹.”

Uau. Ce șanse erau să fiu atacată în aceeași noapte în care o altă adolescentă este ucisă în acest orașel? Trebuia să fie o coincidență. M-am uitat la Daemon. Ochii i se îngustaseră. Auzise și el anunțul.

— Dumnezeu, a făcut agentul, apoi a deschis emisia. Echipajul 414 pleacă de la spital și se îndreaptă spre caz.

S-a îndepărtat de patul meu, vorbind în stația lui, și a plecat.

Cu excepția lui Daemon, care se rezema de perete lângă perdea, nu mai era nimeni în cameră. El a ridicat o sprânceană, uitându-se curios la mine. Mi-am mușcat buza și am întors capul, mișcare ce mi-a stârnit un fulger de durere dintr-o tâmplă în cealaltă. Am rămas așa până a venit mama, zorită, cu doctorul după ea.

— Scumpo, doctorul Michaels are vești bune.

— Așa cum știi deja, nu ai nicio fractură și se pare că nu ai nici contuzii. După ce-ți facem externarea, poți să te duci acasă

¹ DFL - Decedat la fata locului; AMU - Ajutor medical de urgență.

să te odihnești, a zis el, frecându-și tâmpilele care începuseră să-i încărunească. S-a uitat mai întâi la Daemon, apoi și-a întors din nou privirea spre mine. Dar dacă o să ai amețeli sau senzație de greață, tulburări de vedere sau pierderi de memorie, trebuie să vii imediat la spital.

— OK, am zis eu, cu ochii lipiți de pastile.

În momentul acela, puteam să fiu de acord cu orice.

După ce a plecat doctorul, mama s-a foit nițel prin cameră și mi-a adus un pahar din plastic cu apă, iar eu am luat pastilele din mână ei și le-am înghițit rapid. Nici măcar nu-mi păsa ce fel de pastile erau.

Mama era iar pe punctul de a izbucni în plâns, așa că am întins mâna spre ea, dar am fost întreruptă de o voce surescitată care venea din hol.

Dee a intrat în salon ca o furtună, palidă și alarmată.

— Nu se poate, Katy, te simți bine?

— Da. Puțin cam bătută în cap.

Am ridicat mâna și am zâmbit chinuit.

— Nu-mi vine să cred că s-a putut întâmpla asta. S-a întors spre fratele ei. *Cum* a fost posibil să se întâmple așa ceva? Credeam că tu...

— Dee, a prevenit-o Daemon.

Ea și-a întors privirea de la fratele ei și s-a așezat pe marginea patului.

— Îmi pare așa de rău pentru asta.

— Nu e vina ta.

A aprobat din cap, dar se vedea clar că se simțea vinovată.

La difuzor s-a auzit numele mamei. Trăsăturile ei s-au încordat, s-a scuzat că pleacă și a promis că se întoarce în câteva clipe.

— O să ieși repede de-aici? a întrebat Dee.

Mi-am concentrat din nou, cu greu, atenția asupra ei.

— Cred că da. Am făcut o pauză. Când se întoarce mama. Ea a dat din cap.

— Ai văzut... l-ai văzut pe agresor?

— Da, spunea tot felul de tâmpenii. Am închis ochii și parcă mi-a luat mai mult timp să-i deschid ca de obicei. Ceva despre cum să-i găsească pe „ei”. Nu știu.

Mi-am schimbat poziția pe salteaua tare. Vânățiile nu mă mai dureau așa de mult.

— A fost ciudat.

Dee a pălit.

— Sper să-ți dea drumul mai repede. Urăsc spitalele.

— Și eu.

A încrețit din nas.

— Au un miros... nu știu cum, ciudat.

— Așa îi spun și eu maică-mii, dar ea zice că fabulez.

Dee a scuturat din cap.

— Nu fabulezi. Au mirosul ăsta... stătut.

Mi-am ridicat pleoapele tremurătoare și mi-am îndreptat atenția asupra lui Daemon. Stătea rezemat cu capul de perete și cu ochii închiși, dar eram sigură că ascultă ce vorbim. Am fost din nou izbită de caracterul special al gemenilor. Daemon și Dee nu se potriveau deloc acolo, eu, da. Eu mă asortam perfect cu pereții albi și cu draperiile verde-deschis. Eram la fel de comună ca și linoleumul de pe jos, dar ăștia doi păreau că luminează camera cu frumusețea lor desăvârșită și cu prezența lor pe care nu aveai cum s-o treci cu vederea.

Ah, medicamentul începuse să-și facă efectul. Eram poetică. Și drogată. *Ce fericire.*

Dee s-a mișcat pe pat și nu l-am mai putut vedea pe Daemon. Am avut imediat un sentiment de panică și m-am chinuit

să-mi schimb poziția ca să-l pot vedea. Pulsul mi s-a normalizat imediat ce ochii mei s-au oprit pe silueta lui nemișcată. Nu mă prostea el pe mine. Încearca să se prefacă relaxat, rezemat așa de zid cu ochii închiși și așa mai departe, dar avea fălcile încleștate și știam că e încordat ca un arc, plin de o energie vigilentă.

— Te descurci bine, a spus Dee și mi-a zâmbit. Eu aș fi fost total îngrozită, ascunsă pe undeva într-un colț.

— O să mă îngrozesc și eu, am murmurat. Dă-mi puțin timp.

Nu știam prea bine cât trecuse de când plecase mama, dar s-a întors în salon cu o expresie îngrijorată pe fața ei frumoasă.

— Scumpo, îmi pare rău că am dispărut așa, a zis ea repede. A fost un accident foarte grav și tot aduc o mulțime de victime. S-ar putea să mai stai puțin aici. Eu trebuie să rămân, măcar până stabilim dacă e mai bine să-i transferăm la un spital mai mare. Lipsesc mai multe asistente, iar spitalul nu are suficient personal să facă față unei asemenea situații de criză.

Am privit ținută la ea, incremenită. Simțeam că iar devin rea. Ce-mi păsa mie de ceilalți? Fusesem cât pe ce să mor în seara asta și aveam nevoie de mama mea.

— Doamnă Swartz, putem s-o ducem noi acasă, a zis Dee. Sunt sigură că vrea să plece de aici. Iar pentru noi chiar nu ar fi o problemă s-o ducem.

Am implorat-o din ochi pe mama să mă ducă ea acasă.

— Cred că m-aș simți mai bine s-o știu aici, aici sau, oricum, să fiu cu ea, în cazul în care ar avea vreo contuzie, știți, să nu i se facă rău.

— Dar o să avem noi grijă să nu-i fie rău. Dee o privea insistent pe mama. O ducem direct acasă și stăm cu ea. Vă promit.

Simțeam că în mama se dă o luptă între nevoia de a mă ști sub supravegherea ei și responsabilitatea pentru răniții aceia din accidentul de mașină. Mă simțeam prost că o pun în fața unei asemenea alegeri. Plus că știam că prezența mea în spital o făcea să-și amintească dureros de tata. Ochii mei s-au mutat spre Daemon și am simțit că mi se mai domolesc puțin frustrările. Am zâmbit slab spre mama.

— Stai liniștită, mamă. Mă simt mult mai bine și sunt convinsă că nu am nimic grav. Nu vreau să stau aici.

Mama a oftat, frământându-și mâinile.

— Nu pot să cred că a trebuit să se întâmple accidentul ăsta tocmai acum.

Din nou s-a auzit în difuzor numele ei. A făcut ceva neobișnuit pentru ea – a înjurat.

— Fir-ar să fie!

Dee a sărit imediat în picioare.

— Doamnă Swartz, o să ne descurcăm.

Mama s-a mai uitat o dată la mine, apoi spre ușă.

— Bine, dar dacă vedeți ceva neobișnuit la ea – s-a întors spre mine – sau dacă începe să te doară mai tare capul, să mă suni imediat. Adică nu! Să suni la 911.

— Așa o să fac, am asigurat-o eu.

S-a aplecat deasupra mea și m-a sărutat cu grijă pe obraz.

— Odihnește-te, scumpo. Te iubesc.

Apoi a plecat în fugă pe coridor.

Dee a zâmbit cumva poznaș când m-am uitat la ea.

— Mulțumesc, i-am zis. Dar nu trebuie să stai cu mine.

Ea s-a încruntat.

— Ba da, o să stau. Fără discuții. S-a îndepărtat de patul meu, zicând: Mă duc să văd ce pot să găsesc ca să te scoatem de aici.

Am clipit doar și ea dispăruse deja, dar Daemon venise mai aproape. Avea o expresie stoică și stătea la picioarele patului meu.

— Ai de gând să mă insulti din nou? Fiindcă nu prea am chef de asta.

— Vrei să zici chef.

— Chef. Chef. Nu contează.

Am deschis ochii și l-am văzut privindu-mă insistent.

— Chiar te simți bine?

— Mă simt perfect, am zis eu mai tare. Soră-ta se poartă de parcă ar fi vina ei.

— Nu-i place ca oamenii să sufere, a zis el încet. Și, în general, oamenii cam asta fac dacă stau prin preajma noastră.

Am simțit un fior prin măruntaie. Chiar dacă fața lui nu exprima nimic, vorbele erau pline de durere.

— Ce vrei să spui?

Nu mi-a răspuns.

În clipa următoare a revenit Dee, zâmbind cu toată fața.

— Putem pleca, am luat recomandările doctorului și toate cele.

— Hai să te ducem acasă, a spus Daemon, apropiindu-se de marginea patului, și, spre surprinderea mea, m-a ajutat să mă ridic în fund, apoi în picioare.

Am făcut câțiva pași împleticiți și a trebuit să mă opresc.

— Uau, îmi vâjăie capul.

Dee mă privea cu compasiune.

— Cred că este efectul medicamentelor.

— Am început să... vorbesc aiurea?

— Nicidecum, a răs Dee.

Am oftat, gata să cad din picioare de slăbiciune. Am simțit că sunt ridicată în aer și ajung la pieptul tare al lui Daemon, după care am fost așezată blând într-un cărucior.

— Regulamentul spitalului, a explicat Daemon și a început să împingă câruțul, oprindu-se doar cât să pot semna vreo două formulare, după care s-a îndreptat spre parcare.

M-a ajutat să urc în spatele mașinii lui Dee, având grijă să nu-mi atingă atela, m-a luat iar în brațe și m-a așezat pe banchetă.

— Să știi că pot să merg singură.

— Știu.

A trecut pe partea cealaltă a mașinii și a urcat lângă mine.

M-am chinuit să nu depășesc partea mea de banchetă și să-mi țin capul drept, fiindcă mă îndoiam că i-ar fi convenit să mă reazem de el, numai că imediat ce s-a așezat lângă mine, capul mi-a căzut fără să vreau pe pieptul lui. El rămas un moment țeapăn, după care și-a pus brațul în jurul umerilor mei. Căldura lui mi-a înmuiat instantaneu oasele. În clipa aceea mă simțeam perfect, cuibărită așa la pieptul lui. Mă simțeam în siguranță, la fel ca atunci când își pusese mâna pe mine și mă încălzise cu ea.

Mi-am îndesat și mai tare fața cu partea nevătămată în țesătura fină a tricoului său și mi s-a părut că mă strânge mai tare la pieptul lui, dar poate era din cauza pastilelor. Când mașina a pornit, deja pluteam, gândurile mele ciocnindu-se incoerent unul de altul.

Nu știi sigur dacă visam sau nu când am auzit-o pe Dee spunând cu o voce care părea infundată și îndepărtată:

— I-am zis să nu se ducă. Îmi amintesc foarte bine.

— Știu.

A urmat o pauză.

— Nu-ți face griji. De data asta o să am grijă să nu se întâmple nimic. Îți jur.

Tăcerea a fost urmată de alte șoapte.

— Ai făcut ceva, nu-i așa? a întrebat ea. Acum e mai puternic.

— N-am vrut... asta. Daemon mi-a dat la o parte părul de pe față cu un gest delicat. Pur și simplu s-a întâmplat. La dracu!

Au trecut alte clipe lungi în care eu mă străduiam să rămân trează. Dar evenimentele din seara aceea erau prea mult pentru mine și în cele din urmă m-am abandonat căldurii care venea de la Daemon și liniștii minunate din jurul meu.

Când am deschis iar ochii, am văzut lumina zilei strecurându-se printre draperiile groase de la sufragerie și particulele minuscule de praf care se mișcau în raza aceea, deasupra unei Dee liniștite. Era la câțiva pași de mine, ghemuită pe fotoliu, și dormea profund. Măinile ei delicate erau strânse sub obraz și gura era ușor întredeschisă. Semăna mai mult cu o păpușă de porțelan decât cu o ființă umană.

Am zâmbit și imediat am strâns din ochi. Zvâcnetul durerii mi-a risipit ceața care stăruia în mintea mea, iar frica de azi-noapte mi-a înghețat din nou sângele. Am rămas nemișcată preț de câteva momente, încercând să respir profund, ca să mă liniștesc și să-mi redobândesc controlul asupra emoțiilor care mă copleșeau. Eram în viață – mulțumită lui Daemon, care, se pare, era acum și perna mea.

Capul meu se odihnea pe picioarele lui. Una dintre mâini se așezase pe curbura șoldului meu. Inima a început să-mi bată mai tare. Era imposibil să-i fi fost comod să stea așa toată noaptea.

Daemon s-a mișcat ușor.

— Ești bine, Kitten?

— Daemon? am șoptit eu, încercând să mă liniștesc. Euscuză-mă, n-am vrut să adorm pe tine.

— Nu-i nimic.

M-a ajutat să mă ridic în capul oaselor. Camera s-a învârtit puțin în jurul meu.

— Ești bine? m-a întrebat din nou.

— Da. Ai stat aici toată noaptea?

— Da, a spus el scurt și a tăcut.

Îmi aminteam că Dee se oferise să stea cu mine, nu el. Să mă trezesc cu capul în poala *lui* era ultimul lucru la care m-aș fi așteptat.

— Îți amintești ceva? a întrebat el încet.

Am simțit o strângere de inimă. Am încuviințat din cap, și mă așteptam ca gestul acesta să-mi provoace dureri mai mari.

— Aseară am fost atacată.

— Cineva a încercat să te jefuiască, a zis el.

Nu, nu fusese deloc așa. Îmi aminteam cum bărbatul luase poșeta, apoi căzusem, dar nu voia banii mei.

— N-a vrut să mă jefuiască.

— Kat...

— Nu. Am încercat să mă ridic, dar m-a prins cu brațul într-un cerc de fier pe care nu puteam să-l desfac. Nu voia banii mei, Daemon. Îi voia pe ei.

Daemon s-a încordat.

— N-are nicio logică.

— Nu zău! Am mișcat brațul și m-am încruntat constatând cât de greu atârnă atela. Dar mă tot întreba unde sunt ei și vorbea despre o urmă de pe mine.

— Tipul nu era în toate mințile, a spus el cu voce joasă. Îți dai seama, nu? Nu stătea prea bine cu capul. Nimic din ce ți-a spus nu are sens.

— Nu știu. Nu părea nebun.

— Să bați o fată până-i sună apa-n cap nu ți se pare destul de nebunesc? Și-a ridicat sprâncenele. Atunci sunt curten ce înseamnă pentru tine nebun.

— N-am zis asta.

— Da' ce-ai zis? S-a mișcat, cu grijă să nu mă lovească. Și asta m-a surprins într-un fel. Era pur și simplu sonat, numai că tu vrei să faci din asta cu totul altceva, nu-i așa?

— Nu vreau să fac nimic. Am respirat greu. Daemon, nu era un nebun oarecare.

— A, acum ești și specialistă în nebuni?

— După o lună cu tine, consider că mi-am luat masteratul în domeniul ăsta, am izbucnit eu.

M-am uitat urât la el, apoi am întors capul. Parcă pluteam.

— Ești bine?

S-a întins spre mine și mi-a pus mâna pe brațul meu zdravăn.

— Kat?

I-am dat mâna la o parte.

— Da, sunt bine.

Cu umerii țepeni, a privit drept în față.

— Știu că probabil te-a dat peste cap întâmplarea de azi-noapte, dar nu transforma toată treaba asta în ceva ce nu e.

— Daemon...

— Nu vreau ca Dee să se teamă de-acum că e un idiot pe-aici care atacă fete.

Ochii lui erau duri. Reci.

— Înțelegi ce-ți spun?

Îmi tremurau buzele. Pe de o parte îmi venea să plâng. Pe de altă parte voiam să mă năpustesc asupra lui. Deci toată grija lui era pentru soră-sa? Ce proastă am fost. Privirile ni s-au întâlnit. În ochii lui era atâta intensitate, de parcă ar fi vrut să mă oblighe să înțeleg.

Dee a căscat cu zgomot.

M-am tras de lângă el. Normal, unu la zero pentru Daemon.

— Bună dimineața! a ciripit Dee, trântindu-și amândouă picioarele deodată pe podea, ceea ce a făcut să se audă un zgomot neașteptat de greu, la cât de delicată era ea. V-ați trezit de mult, copii?

Printre buzele lui Daemon a scăpat un alt oftat, mai zgomo-
tos și mai plictisit.

— Nu, Dee, de-abia ne-am trezit și noi și stăteam de vorbă. Sforăiai prea tare, așa că nu am putut să dormim.

Dee s-a strâmbat.

— Nu prea cred, Katy, te simți bine... în dimineața asta?

— Da, mă mai doare puțin și sunt cam înțepenită, dar, una peste alta, sunt bine.

A zâmbit, dar în ochii ei tot se mai vedea un sentiment de vinovăție. Ceea ce chiar n-avea sens. A încercat să-și netezească buclele, dar ele reveneau la loc imediat cum își lua mâna de pe ele.

— Cred că mă duc să-ți pregătesc micul dejun.

Până să răspund, era deja în bucătărie, de unde am auzit o grămadă de uși deschizându-se și închizându-se, apoi zornăit de oale și de tigăi.

— ...OK.

Daemon s-a ridicat în picioare și a început să se întindă. Mușchii puternici de pe spate i se vedeau prin tricou încordându-se. M-am uitat în altă parte.

— Țin la sora mea mai mult decât la orice în universul ăsta, a zis el încet. Apăsa pe fiecare cuvânt, ca să pricep. Aș fi în stare să fac orice pentru ea, ca să fiu sigur că e fericită și că e în siguranță. Te rog să n-o sperii cu povești aiurea.

M-am simțit mică de tot.

— Ești o jigodie, dar n-o să-i spun nimic. M-am uitat în sus spre el, dar nu puteam să mă concentrez când ochii lui erau așa de strălucitori. OK? Ești mulțumit?

O expresie fugară a trecut pe fața lui. Furie? Regret?

— Nu chiar. De fapt, deloc.

Ne-am uitat fix unul la celălalt. Atmosfera avea ceva încărcat, părea de-a dreptul palpabilă.

— Daemon! a strigat Dee din bucătărie. Am nevoie de ajutorul tău!

— Ar trebui să ne ducem să vedem ce face până nu-ți distruge bucătăria. Și-a frecat fața cu mâinile. Ar fi în stare.

Fără să spun nimic, l-am urmat pe hol, unde lumina pătrundea nestingherită pe ușa deschisă. Am clipit din cauza strălucirii ei neașteptate și mi-am amintit brusc că nu mă pieptănasem și nici nu mă spălasem pe dinți. M-am tras instinctiv mai departe de Daemon.

— Cred că trebuie să... plec.

El s-a uitat la mine ridicând o sprânceană.

— Unde să pleci?

Am simțit că roșesc.

— Sus. Trebuie să fac un duș.

În mod surprinzător, nu mi-a trântit în nas ușa pe care o lăsasem deschisă. A dat din cap și a intrat în bucătărie. Când am ajuns în capul scării, mi-am dus inconștient mâinile la gură și m-a străbătut iar un fior. Cât de aproape de moarte fusesem aseară?

— Chiar crezi că o să fie bine? am auzit-o pe Dee.

— Da, o să-și revină, a răspuns Daemon răbdător. N-ai de ce să-ți faci griji. N-o să se mai întâmple nimic. Am rezolvat totul când m-am întors.

M-am furișat mai aproape, pe palier.

— Nu mai face fața asta. N-o să ți se întâmple nimic. Daemon a oftat, de data asta cu frustrare. Și nici ei, bine?

A urmat o pauză.

— Trebuia să ne așteptăm la asta.

— Tu te-ai așteptat? a întrebat Dee, cu voce ascuțită. Fiindcă eu nu m-am așteptat, am sperat doar că putem să avem și noi o prietenă – o prietenă adevărată – fără ca ei să...

Acum vorbeau încet și nu mai înțelegeam ce spun. Vorbeau despre mine? Așa se părea, dar nu înțelegeam nimic. Am rămas acolo absolut confuză, încercând să-mi dau seama ce voiau să spună.

Apoi s-a auzit vocea ridicată a lui Daemon.

— Cine poate să știe, Dee? O să vedem ce-o să fie mai departe. A făcut o pauză, apoi a izbucnit în râs. Cred că vrei să omori în bătaie ouăle alea. Lasă că le fac eu.

Am mai ascultat câteva momente cum vorbeau despre lucruri normale, apoi m-am urnit din loc. Pe neașteptate, mi-a revenit în minte o altă discuție pe care o auzisem la ei. Cu o seară în urmă, în mașină, când oscilam între somn și veghe, i-am auzit vorbind între ei despre niște îngrijorări pe care nu le pricepeam.

Voiam să-mi alung senzația săcăitoare că imi ascundeau ceva. Nu uitasem neliniștea ciudată a lui Dee în legătură cu plecarea mea de una singură la bibliotecă. Și nu uitasem nici lumina stranie pe care o văzusem când ieșisem de la bibliotecă, aceeași lumină pe care o văzusem și în pădure, când ne-am întâlnit cu ursul și am leșinat, ceva ce nu mi se mai întâmplase niciodată până atunci. Și apoi ziua aceea de la lac, când Daemon se transformase în Aquaman¹.

¹ Aquaman, regele Atlantidei, personaj de benzi desenate.

Am intrat amorțită în baie și am aprins lumina, pregătindu-mă să-mi văd fața făcută varză. Am dat capul într-o parte și am scăpat o exclamație uluită. Știam că aveam de aseară niște răni adânci pe obraji. Îmi aminteam și ce tare mă duruseră. Îmi aminteam de ochiul care mi se umflase așa de tare că nu mai puteam să-l deschid. Dar acum vedeam că ochiul meu era doar ușor învinețit, obrajii erau rozalii, de parcă pielea crescuse deja la loc. M-am uitat spre gât. Vânătaile de-abia se mai vedeau, ca și cum atacul ar fi avut loc cu mult timp în urmă, nu aseară.

— Ce dracu' am șoptit eu.

Rănille mele erau aproape vindecate, cu excepția brațului pe care îl aveam în atelă... dar care nu prea mă durea. Mi-a revenit în minte o altă imagine, cu Daemon aplecându-se peste mine, atunci, pe stradă, și mâinile lui calde. Oare mâinile lui...? Imposibil. Am scuturat din cap.

Dar tot uitându-mă în oglindă, nu puteam să scap de senzația că e ceva necurat la mijloc. Ceva ce gemenii știau. Nu reușeam să pun nimic cap la cap.

CAPITOLUL 11

În duminica dinaintea începerii școlii, Dee m-a luat în oraș să ne cumpărăm caiete, dar ea și-a schimbat până la urmă toate rechizitele vechi. Mai aveam numai trei zile de vacanță și după aceea venea Labor Day¹. Deja tânjeam după ea. Înainte de a pleca acasă, Dee, ca de obicei, era flămândă, așa că ne-am dus la restaurantul ei favorit.

— E un restaurant... cam demodat, am zis.

Dee a zâmbit, lipăind ritmic cu sandalele ei.

— Demodat? O fi demodat pentru o fată de oraș ca tine, dar aici e chiar frumos.

Am mai aruncat o privire în jur. Restaurantul Smoke Hole nu arăta prea rău; de fapt, era chiar simpatic, ca un local practic, unde te oprești în drum spre casă, și chiar îmi plăceau pietrele alea care decorau marginile meselor.

— Seara și după școală e mult mai aglomerat, a adăugat ea, sorbind din pahar. De-abia găsești loc.

¹ Ziua Muncii, sărbătoare națională în SUA care are loc în prima zi de luni din septembrie.

— Vii des aici?

Îmi era destul de greu să mi-o imaginez pe frumoasa Dee petrecându-și timpul aici, ca să mănânce sandviciuri calde cu carne de curcan și să bea *milkshake*-uri.

Dar uite că stătea în fața mea și era deja la al doilea sandvici cu carne de curcan și la al treilea *milkshake*. De când o întâlnisem prima oară pe Dee, nu încetasem să mă minunez de cantitatea imensă de mâncare pe care o consuma la o singură masă. Era chiar puțin deranjant.

— Eu și cu Daemon venim aici cel puțin o dată pe săptămână ca să mâncăm lasagna. E bună de mori!

Ochii ei se umpluseră de plăcere și de poftă.

Am râs.

— E clar că-ți place mâncarea de aici, oricum, trebuie să-ți mulțumesc că m-ai scos din casă. Sunt fericită să mai plec puțin, de când mama stă acasă. Tot timpul e pe capul meu.

— E îngrijorată.

Am aprobat din cap, jucându-mă cu paiul.

— Mai ales după faza cu fata aia care a fost ucisă în aceeași noapte. O cunoșteai?

Dee și-a aplecat ochii în farfurie și a scuturat din cap.

— Nu foarte bine. Era cu un an mai mare ca noi, dar multă lume o cunoștea. Știi cum e într-un oraș mic. Mi se pare că am citit undeva că nu e chiar sigur că a fost o crimă. Că ar fi făcut atac de cord. A tăcut, apoi și-a țuguat buzele, uitându-se în spatele meu. Curios.

— Ce? am întrebat eu și m-am întors să văd la ce se uită, apoi am revenit cu fața la ea cât am putut de repede.

Era Daemon.

Dee își ținea capul aplecat într-o parte, iar părul ei negru îi cădea în valuri pe umeri.

— Nu știam că o să vină și el aici.

— O, frate, este chiar el, cel al cărui nume nu trebuie rostit. Dee a izbucnit în hohote de râs și toată lumea din restaurant s-a întors spre ea.

— Ce simpatică ai fost.

M-am scufundat în scaunul meu. După dimineața aceea în care el și soră-sa mi-au pregătit micul dejun, mă evitase, ceea ce era foarte bine. Voiam să-i mulțumesc totuși că mi-a salvat viața. Să-i mulțumesc cu adevărat, fără să ajungem să ne jig-nim, dar de câte ori l-am văzut, s-a uitat la mine cu o privire care mă avertiza să stau la distanță.

Daemon era poate cel mai desăvârșit mascul pe care-l văzusem vreodată – cred că orice artist și-ar fi dorit să aibă ocazia să-l immortalizeze – arăta bine în orice fel de lumină. Dar în același timp putea să fie și cea mai mare jigodie de pe planetă.

— Nu vine încoace, nu? am șoptit eu, iar Dee a părut deodată foarte amuzată.

— Salut, surioară.

Am tras aer adânc în piept când i-am auzit vocea joasă. Mi-am ascuns sub masă mâna bandajată. Eram sigură că dacă o vede iar, își va aminti de neplăcerile pe care i le-am creat.

— Salut, a zis Dee, sprijinindu-și bărbia în palmă. Ce cauți tu aici azi?

— Mi-e foame, a răspuns el sec. Aici vin oamenii să mănânce, nu?

Mă uitam fix la porția mea de burger și cartofi prăjiți din care mâncasem cam jumătate și îi plimbam prin farfurie, rugându-mă la oricine m-ar fi putut ajuta să devin invizibilă în separeul aranjat rustic până când va pleca. M-am străduit să mă gândesc la ceva, orice – cărți, emisiuni de televiziune, filme, Daemon, iarba de afară...

— Adică, ceilalți oameni, nu tu, care ai venit aici ca să te joci cu mâncarea

Of, fir-ar să fie! Mi-am lipit pe față cel mai simpatic zâmbet pe care am putut să-l scot și mi-am îndreptat umerii. Dar în clipa când i-am întâlnit ochii, zâmbetul mi-a pierit. Se uita la mine întrebător, de parcă abia aștepta să-i răspund, să ripostez.

— Păi da, știi, de obicei mama mă duce la Chuck E. Cheese să luăm masa, așa că aici nu sunt chiar în elementul meu. M-am obișnuit cu pixurile lor, și de-asta.

Dee a pufnit și s-a uitat în sus la frate-său.

— Nu-i grozavă?

— E al naibii de simpatică. Și-a încrucișat brațele, iar vocea lui suna la fel de sec ca întotdeauna. Ce-ți face mâna?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere. Mâna mea era foarte bine. Aș fi vrut să renunț la atelă, dar mama nu mă lăsa să o scot nici la duș.

— E mult mai bine. E perfect. Mulțumesc...

— Nu-mi mulțumi, m-a întrerupt el, trecându-și mâna prin claia neagră de păr. Apropo, fața ta arată mult mai bine.

Mi-am dus mâna la față inconștient.

— Păi... mersi, ce să zic.

M-am uitat la Dee șocată și am schițat cu buzele întrebarea *fața mea?*

Ea m-a privit amuzată, apoi s-a întors la frate-său.

— Vrei să stai cu noi? Aproape am terminat.

A fost rândul lui Daemon să pufnească.

— Nu, mersi.

Am început iar să-mi fac de lucru în farfuria mea. De parcă era absurd să stea la masă cu noi.

— Păcat că nu vrei.

În vocea lui Dee nu era niciun regret.

— Daemon, ai și ajuns?

Mi-am ridicat privirea la auzul unei voci încântate de femeie. O blondă micuță, frumușică, își flutura mâna la ușa de la intrare. Daemon i-a făcut și el cu mâna, nu la fel de încântat, și am urmărit-o cum topăia efectiv spre masa noastră. Când a ajuns lângă Daemon, s-a înălțat pe vârfuri și l-a sărutat repede pe obraz, apoi și-a trecut brațul pe sub al lui, posesivă.

Am avut o senzație urâtă de indignare sau furie. Avea o iubită? M-am uitat la Dee. Sora lui nu părea prea bucuroasă.

În sfârșit, fata și-a îndreptat atenția spre masa noastră.

— Bună, Dee, ce mai faci?

Dee a răspuns zâmbetului ei larg cu unul crispat.

— Bine, Ash, tu ce-ai mai făcut?

— Am făcut *foarte* bine.

L-a înghiontit pe Daemon, ca și cum aveau ei doi ceva secret.

Simțeam că mă sufoc.

— Am crezut că ai plecat iar, a zis Dee, iar ochii ei, atât de calzi, acum erau duri. Credeam că pleci cu frații tăi și te întorci când începe școala.

— M-am răzgândit.

S-a uitat iar spre Daemon, care începuse să se foiască stânjenit.

— Hmm, interesant, a răspuns Dee, iar fața ei căpătase aerul unei pisici hoațe. Vai, dar ce nepoliticoasă sunt. Ash, ea este Katy – a arătat spre mine –, de-abia s-a mutat în orașelul nostru trepidant.

M-am chinuit să-i zâmbesc. N-ar fi trebuit să fiu geloasă sau să-mi pese, dar, fir-ar să fie, fata asta era chiar drăguță.

Zâmbetul lui Ash a pălit. S-a dat un pas înapoi.

— Asta e ea?

M-am uitat uimită spre Dee.

— Nu pot să fac asta, Daemon. Poate că vouă vi se pare în regulă, dar mie nu. Ash și-a aruncat pe spate părul blond cu mâna ei bronzată. Nu-i normal.

Daemon a oftat.

— Ash...

Buzele ei pline s-au subțiat.

— Nu.

— Ash, nici măcar n-o cunoști. Dee s-a ridicat în picioare. Ești caraghioasă.

Toată agitația din restaurant s-a oprit efectiv. Toată lumea se uita la noi.

Mă simțeam cuprinsă de un val de căldură, cred că se citea pe fața mea ceva între rușine, furie și groază când mă uitam la Ash.

— Scuze, am făcut eu ceva?

Ochii extraordinar de albaștri ai lui Ash s-au fixat pe mine.

— Păi să le luăm pe rând; mai întâi, faptul că existi.

— Poftim? am făcut eu.

— Ai auzit foarte bine, a izbucnit Ash, apoi s-a întors spre Daemon. Din cauza asta merg toate anapoda? De-asta aleargă frații mei peste tot...

— Destul. Daemon a apucat-o pe Ash de braț. E un McDonalds mai jos. O să-ți iau un Happy Meal. Poate așa o să fii mai fericită.

— Ce merge anapoda? am întrebat eu enervată.

Era greu să-mi stăpânesc dorința de a-mi înfige mâinile în părul ei.

Ochii lui Ash m-au străpuns ca două lasere gemene.

— Toate merg anapoda.

— OK, ne-am distrat destul. Daemon s-a uitat la soră-sa cu o sprânceană ridicată. Ne vedem acasă.

Fierbând de furie, i-am urmărit cum pleacă. Dar sub furie simțeam și durere.

Dee s-a lăsat să cadă pe scaun.

— Of, Doamne. Îmi pare rău. E o ticăloasă.

M-am uitat la ea și simțeam că-mi tremură mâinile.

— De ce mi-a spus toate chestiile alea?

— Nu știu. E geloasă, probabil. Dee se juca alene cu paiul, evitându-mi privirea. Lui Ash îi place de Daemon, dintotdeauna l-a plăcut. La un moment dat ieșeau împreună.

Nu am putut să nu remarc din mers că folosise trecutul.

— În fine, a auzit și ea că a venit să te salveze în noaptea aia. Normal că nu te poate suferi.

— Vorbești serios? Nu puteam să o cred. Toate astea fiindcă Daemon m-a salvat de la moarte? Frustrată, am lovit cu atela în masă. Iar Daemon mă tratează de parcă aș fi cel mai mare terorist. E ridicol.

— El nu te urăște, a răspuns ea încet. Cred că ar vrea, ca să fiu sinceră. Dar nu te urăște. De-aia se și poartă așa.

Nu pricepeam nimic din toate astea.

— De ce să vrea să mă urască? Eu nu vreau să-l urăsc, dar mi-e foarte greu să nu fac asta, după cum se poartă.

Dee și-a ridicat ochii plini de lacrimi.

— Kat, îmi pare rău. Familia mea e cam ciudată. Așa e și orașul ăsta. Așa e și Ash. Vezi tu, ai ei... sunt prietenii noștri de familie. Fiindcă familiile noastre au foarte multe lucruri în comun.

M-am uitat țintă la ea, așteptând să-mi explice ce legătură aveau toate astea cu răutatea lui Ash.

— Ei sunt tripleți, știi? Dee s-a sprijinit de peretele separului, uitându-se în gol spre farfuria ei. Are doi frați, Adam și Andrew.

— Stai puțin, am întrerupt-o eu. Zici că există aici și niște tripleți, iar voi sunteți gemeni?

A aprobat din cap, cu fața crispată.

— Într-un oraș cu o populație de, cât, vreo cinci sute de oameni?

— Da, știu, e ciudat, a zis ea, uitându-se la mine. Dar avem asta în comun, și asta ne-a făcut să fim așa de legați unul de altul. În orașelele mici, ciudățeniile nu sunt privite cu ochi buni. Iar eu sunt oarecum prietenă cu fratele ei, Adam.

Am rămas cu gura căscată.

— Ai un iubit?

Când a încuviințat, eu am scuturat din cap.

— Nu mi-ai pomenit nimic de existența lui până acum.

A ridicat din umeri și și-a ferit privirea.

— Nu m-am gândit să-ți spun despre asta. Nu mă întâlnesc prea des cu el.

Mi-am închis, în sfârșit, gura. Care fată nu vorbește despre iubitul ei? Dacă eu aș avea un iubit, aș vorbi despre el. Măcar o dată, și tot aș aduce vorba. Poate chiar de două ori. O priveam acum pe Dee cu alți ochi și mă întrebam ce alte lucruri îmi ascunde. M-am rezemat de spătarul scaunului și privirea mi-a alunecat peste capul lui Dee și parcă s-a aprins brusc un bec.

Am început să observ unele lucruri – mici amănunte.

De exemplu, cum se uita insistent la mine ospătărița roșcată, cu creionul înfipt în coc, și cum își pipăia întruna piatra neagră și strălucitoare de la gât. Apoi mai era și un bătrân care stătea la bar, cu mâncarea neatinsă în față, și se holba la noi murmurând ceva. Părea nițel cam sonat. Mi-am aruncat privirea prin restaurant. Mi-a atras atenția o femeie îmbrăcată într-un taior sobru. Ea mi-a rânjit disprețuitoare, apoi s-a

întors spre însoțitorul ei. Acesta a privit înapoi peste umăr și a pălit.

M-am întors în grabă spre Dee. Ea părea că nu observă nimic în jurul ei, sau poate doar încerca din răspuțeri să nu vadă nimic. Atmosfera era plină de tensiune. Era ca și cum undeva fusese trasă o linie invizibilă, iar eu trecusem linia aceea. Simțeam efectiv că toți ochii erau ațintiți asupra mea. Iar privirile lor erau pline de neîncredere și de o altă emoție, cu mult mai rea.

Frică.

*

Ultimul lucru pe care aș fi vrut să-l port în prima zi de școală era o atelă, dar cum mama insistase să o mai țin până a doua zi, după școală, când mergeam la control, eram silită să aud acum nu numai exclamații de genul „Uite, fata cea nouă!” pe holurile PHS.¹ Pe lângă asta, mai venea și „Uite, fata cea nouă care a fost bătută!”.

Se holbau toți la mine de parcă aș fi fost un extraterestru cu două capete care pătrundea în zbor în școală. Nu eram prea sigură dacă trebuia să mă simt ca o vedetă sau ca un bolnav mintal scăpat de sub supraveghere. Nimeni nu mi-a adresat vreun cuvânt.

Din fericire, PHS avea o configurație simplă și era ușor să nimerești clasele. Eu eram obișnuită cu licee de patru etaje care aveau mai multe aripi și campusuri deschise. PHS avea două etaje și atât.

Mi-am găsit rapid clasa și m-am așezat în bancă, ignorând privirile curioase și câteva tentative de zâmbet. Nu mi-am văzut colegii din jur în prima oră, dar, cu câteva secunde înainte de a suna pentru ora următoare, a apărut Daemon, cu un zâmbet ușor pe buzele lui pline. În momentul acela, practic toate

¹ PHS – Petersburg High School – Liceul din Petersburg.

discuțiile s-au oprit. Mai multe fete din jurul meu chiar au încetat să mai mâzgălească în caiete.

Daemon intrase ca un star rock, cu aroganța lui mortală. Atrăsese atenția tuturor, mai ales când și-a aruncat caietul de trigonometrie dintr-o mână în alta sau când și-a trecut degetele prin părul des și ondulat, care i-a căzut din nou pe frunte. Blugii îi atârnavă jos pe umeri, așa că atunci când a ridicat mâna a lăsat să se vadă o porțiune de piele aurie, care a făcut ca matematica să pară mult mai interesantă.

O fată roșcată de lângă mine a oftat și a spus în șoaptă:

— Doamne, ce n-aș da pentru așa o bucată. Ar trebui să existe în meniu un sandvici Daemon.

Altă fată a chicotit.

— Ești groaznică.

— Un sandvici cu garnitură de gemeni Thompson.

— Lesa, ce nebună ești, a râs bruneta.

Îmi fixasem rapid privirea în caiet, dar știam că se va așeza pe scaunul din spatele meu. Mă furnica spinarea. O clipă mai târziu, am simțit o împunsătură de pix în spate. Mi-am mușcat buza și am privit peste umăr.

Zâmbea cu un colț al gurii.

— Ce-ți face mâna, Kittykat?

În interiorul meu se luptau tulburarea și groaza. Oare scrisese ceva pe spatele meu? Nu m-ar fi mirat să facă asta. Am simțit că roșesc din cauza ochilor lui verzi strălucitori.

— Bine, am zis eu, dându-mi părul după urechi. Măine cred că îmi scoate atela.

Daemon bătea tactul cu pixul în bancă.

— Asta ar trebui să te ajute.

— Să mă ajute la ce?

A descris un cerc cu pixul în aer, părând că se referă la aspectul meu.

— La cum arăți tu.

Mi-am îngustat ochii. Nici nu voiam să știu ce vrea să spună. Nu era nimic în neregulă cu blugii sau cu tricoul meu. Arătam la fel ca toți ceilalți din clasă, mai puțin cei câțiva copii care aveau tricourile băgate în pantaloni. Nu vedeam nicăieri vreo pălărie de cowboy sau rochii de seară. Copiii arătau exact la fel ca și cei din Florida, singura diferență era că ăștia erau mai puțin predispuși la cancer de piele.

Lesă și prietena ei încetaseră să mai vorbească și se uitau la mine și la Daemon cu gura căscată. Mi-am jurat că dacă Daemon o să spună vreo mitocănie de-a lui, o să-l pocnesc aici, în mijlocul clasei. Atela mea era destul de grea ca să-l fac să simtă.

S-a aplecat în față și i-am simțit respirația caldă pe obraji când a început să vorbească.

— N-am vrut să spun decât că nu se vor mai holba așa la tine când o să scapi de atelă.

Nu eram fraieră să cred că la asta se referea. Mai mult de-atât, acum, când el se apropiase așa de mult de mine, *toți* se holbau. Iar noi doi ne priveam în ochi, de parcă eram într-o luptă măreață a privirilor fixe, iar eu nu voiam deloc să cedez. A trecut ceva printre noi, un fel de curent pe care îl mai simțisem și altă dată când eram cu el.

Un băiat de pe celălalt rând a fluierat ușor.

— Ash o să-ți tăbăcească fundul, Daemon.

Zâmbetul lui Daemon s-a mai lărgit puțin.

— Nu prea cred, îi place prea mult fundul meu ca să facă asta.

Băiatul a chicotit.

Tot cu ochii la mine, și-a aplecat banca mai aproape.

— Ghici ce?

— Ce?

— Am intrat pe blogul tău.

Vai. Doamne. Frate. Iisuse. Cum l-a găsit? Stai. Mai important era faptul că *l-a găsit*. Oare blogul meu putea fi găsit cu o căutare pe Google? Asta era ca și cum aș primi o porție de mâncare minunată, cu un supliment de mâncare minunată.

— Văd că te ții de capul meu iar. Chiar trebuie să obțin un ordin de restricție?

— În visele tale, Kitten. A rânjit. A, stai, deja sunt eroul principal în visele tale, nu?

Mi-am dat ochii peste cap.

— În visele mele urâte, Daemon, în coșmaruri.

A zâmbit și ochii îi sclipeau vesel, și eram gata să-i zâmbesc și eu, dar din fericire apăruse profesorul și a început să facă prezența, punând forțat punct la, mă rog, ce-o fi fost aia. M-am întors cu fața la banca mea, expirând adânc și încet.

Daemon râdea ușor.

Când a sunat clopoțelul de ieșire, m-am ridicat de pe scaun cât de repede am putut. Am plecat fără să mă mai uit înapoi să văd ce face Daemon. Matematica urma să-mi dea și mai multe bătaii de cap dacă el avea să stea în fiecare zi în spatele meu.

Pe coridor, Lesa și prietena ei au rămas în urmă ca să meargă alături de mine.

— Ești nouă aici, a zis bruneta.

Foarte perspicace.

Lesă și-a dat peste cap ochii ei negri.

— Da, că nu era evident, Carissa.

Carissa nu a băgat-o în seamă pe prietena ei, ci și-a împins pe nas ochelarii ei cu ramă pătrată și a evitat cu îndemânare un puști idiot care se învârtea pe coridorul aglomerat.

— Cum se face că-l cunoști așa de bine pe Daemon Black?

Având în vedere că prima persoană care vorbea cu mine o făcea numai pentru că vorbisem cu Daemon, nu m-am simțit deosebit de încântată.

— M-am mutat lângă ei pe la mijlocul lui iulie.

— Vai, mă faci să fiu geloasă, a spus Lesa și și-a ținut buzele. Jumătate din populația școlii ar da orice să facă schimb cu tine.

Iar eu aș fi schimbat oricând locul cu cineva.

— Apropo, numele meu e Carissa, iar ea e Lesa, dacă nu ți-ai dat seama. Noi ne-am născut aici.

Carissa aștepta.

— Numele meu e Katy Swartz și sunt din Florida.

Curios, fetele nu aveau accentul acela la care m-aș fi așteptat.

— Ai venit aici, în Virginia de Vest, din Florida? Lesa făcuse ochii mari. Ești nebună?

Am zâmbit.

— Mama mea, da.

— Ce-ai pățit la mână? a întrebat Carissa, urcând în urma mea cu prietena ei pe scările aglomerate.

Nu aveam de gând să povestesc ce mi s-a întâmplat la toți de pe scară, dar Lesa se pare că știa deja.

— A fost jefuită în oraș, nu știi? A lovit-o ușor cu șoldul pe Carissa. În aceeași noapte în care a murit Sarah Butler.

— A, da, a făcut Carissa, încruntându-se. Măine la serbare vor să facă o comemorare. Foarte trist.

Nu prea știam ce să spun, așa că m-am mulțumit să dau din cap.

Lesă a început să zâmbească atunci când am ajuns la etaj. Eu aveam engleza, la capătul coridorului, și eram sigură că o să fiu cu Dee în clasă.

— Oricum, ne-a părut bine să te cunoaștem. Nu avem prea mulți oameni noi pe aici.

— Nu, a aprobat Carissa. Din clasa a noua, de când au venit tripleții, n-a mai venit nimeni.

— Te referi la Ash și la frații ei? am întrebat eu, confuză.

— Și cei din familia Black, a răspuns Lesa. Toți șase au aterizat la un interval de câteva zile. Și au înnebunit toată școala.

— Stai puțin. M-am oprit în mijlocul drumului, fapt care mi-a adus, firește, mai multe uitături urâte de la cei care se ciocneau de mine. Cum adică „toți șase”? Și „toți au venit aici în același timp”?

— Cam așa, a spus Carissa, aranjându-și ochelarii. Iar Lesa nu a glumit. Luni de zile după venirea lor a fost o adevărată nebunie. Dar poți să ne învinuiești pentru asta?

Lesă s-a oprit în fața unei clase, ridicând mirată din sprâncene.

— A, tu n-ai știut că erau trei copii în familia Black?

Mă simțeam tot mai confuză și am clătinat din cap.

— Nu. Nu sunt numai Daemon și Dee?

S-a auzit clopoțelul, iar Lesa și Carissa s-au uitat spre clasa care se umpluse de copii. Lesa însă mi-a explicat:

— Erau tripleți și ei. Dee și doi frați, Daemon și Dawson. Erau perfect identici, la fel ca băieții Thompson. Nu puteai să-i deosebești nicicum.

M-am uitat șocată la ele, înțepenită acolo.

Carissa a zâmbit cu tristețe.

— E foarte trist. Fratele acela – Dawson – a dispărut acum un an. Toată lumea e destul de convinsă că a murit.

CAPITOLUL 12

Nu am mai avut timp s-o întreb pe Dee de celălalt frate, fiindcă am întârziat la ora de engleză. Și pentru mine era dureros să deschid subiectul ăsta. Nu-mi venea să cred că mai avuseseră un frate, iar mie nu mi-au spus nimic până acum. Nu mi-au spus nimic nici despre părinții lor, nici despre cât de importanți erau pentru ei ceilalți tripleți și nici unde se duc ei când dispar o zi sau două.

Iar celălalt frate dispăruse? Murise? Îmi părea rău pentru ei, chiar dacă eram supărată că mie nu-mi spusese. Știam foarte bine cum e să pierzi pe cineva. Și, colac peste pupăză, mai era și faptul că două familii cu tripleți s-au mutat în același mic oraș la câteva zile diferență, ceea ce era pur și simplu ciudat, deși Dee îmi spusese că Thompsonii erau prieteni de familie. Poate că aranjaseră toată povestea asta.

După oră, peste Dee a venit Ash cu un blond care putea foarte bine să fie top-model. Nu-ți trebuia prea multă imaginație ca să-ți dai seama că era unul dintre frații ei. Iar după ce ei au plecat, Dee nu mi-a spus decât că ne întâlnim la prânz, după care a trebuit să plecăm în grabă la celelalte ore.

Ora mea era de biologie și la ea participa și Lesa. S-a așezat în banca din fața mea, zâmbind.

— Cum ți se pare prima zi aici?

— Bine. Normal.

Normal cu excepția a tot ceea ce aflasem.

— Ție?

— Deja mi se pare lungă și plictisitoare, a răspuns ea. De-abia aștept să se termine anul ăsta. Sunt pregătită să plec naibii din Dodge și să mă mut într-un oraș normal.

— Un oraș normal? am râs eu.

Lesa s-a aplecat spre mine, punându-și mâinile pe banca mea.

— Orașul ăsta este epicentrul ciudățeniilor. Unii oameni de aici, cum să zic, nu sunt prea normali.

Mă gândeam că o să-și fluture degetele pe lângă cap, dar nu cred că se referea totuși la genul ăla de anormalitate.

— Dee mi-a zis că oamenii de pe aici nu sunt prea prietenoși. A chicotit.

— Normal că zice asta!

M-am încruntat.

— Ce vrei să spui?

A făcut ochii mari, apoi a clătinat din cap.

— N-am zis-o în sens negativ, dar unii dintre copii sau oamenii din oraș nu sunt prietenoși cu ea sau cu ceilalți asemenea ei.

— Asemenea ei, am zis eu încet. Nu prea știu ce înseamnă asta.

— Nici eu, a ridicat Lesa din umeri. Ți-am zis, unii sunt cam ciudați pe aici. Orașul în sine e ciudat. Lumea zice că umblă peste tot bărbați în negru, adică îmbrăcați în negru, nu ca ăia din film. Eu cred că sunt de la guvern. I-am văzut și eu cu ochii mei. Și mai sunt și alte chestii pe care zice lumea că le vede

Mi-am amintit de bărbatul pe care îl văzusem și eu la magazin.

— Cum ar fi?

Rânjind, Lesa și-a aruncat ochii spre catedră. Profesorul nu venise încă. S-a apropiat și mai mult și a început să vorbească în șoaptă.

— OK, sunt sigură că o să ți se pară o nebunie, și îți spun de la început că eu nu cred în toate prostiile astea, bine?

Se pare că urma o poveste interesantă.

— OK.

Ochii ei negri sclipeau.

— Sunt oameni pe aici care susțin că au văzut în apropiere de Stâncile Seneca niște siluete luminoase. Știi, ca niște contururi luminoase de oameni. Unii zic că sunt fantome sau extraterestre.

— Extraterestre? Am izbucnit în râs, atrăgând câteva priviri. Scuză-mă. Pe bune?

— Pe bune, a repetat ea zâmbind. Eu nu cred, dar vin pe aici o grămadă de oameni care caută dovezi pentru asta. Vorbesc foarte serios. Suntem ca un fel de Point Pleasant¹.

— Ăăă... va trebui să-mi explici ce-i asta.

— Ai auzit vreodată de Omul-Molie? Când a văzut ce față am făcut, a început să râdă. Asta e o altă poveste tâmpită cu o libelulă uriașă care zboară de colo-colo și îi avertizează pe oameni că o să se întâmple ceva nasol. Unii susțin că l-au văzut acolo, la Point Pleasant, înainte de prăbușirea unui pod, când au murit o groază de oameni. Și că înainte cu câteva zile au văzut pe acolo oameni îmbrăcați în negru.

¹ Oraș în Virginia de Vest, în care cei interesați de paranormal sunt convinși că se află Omul-Molie, o creatură care poate să prezică nenorocirile și care locuiește într-un depozit de dinamită abandonat, din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. La Point Pleasant există chiar și Muzeul Omului-Molie.

Am deschis gura să zic ceva, dar a intrat profesorul în clasă. La început, nu l-am recunoscut. Părul lui șaten-deschis era pieptănat pe spate. Tricoul cu guler era frumos călcat și nu se-măna deloc cu Țoalele alea vechi cu care era îmbrăcat când îl văzusem eu.

Domnul Garrison, profesorul meu de biologie, era Matthew – același tip care fusese acasă la Daemon în ziua în care ne întorceam de la lac.

A luat niște hârtii de pe catedră și s-a uitat în clasă, scânnându-ne. Ochii i s-au oprit pe mine și am simțit că mi se scurge tot sângele din față.

— Te simți bine? m-a întrebat Lesa în șoaptă.

Domnul Garrison a mai întârziat o clipă cu privirea asupra mea, apoi s-a uitat în altă parte. Am dat drumul aerului pe care îl reținusem fără să vreau în plămâni.

— Mda, am șoptit eu, înghițind cu greu. Mă simt bine.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, uitându-mă drept înainte, în timp ce domnul Garrison se plimba prin clasă, prezentându-ne materialul de curs și laboratoarele pe care trebuia să le facem. Spre oroarea mea, programase și o disecție obligatorie. Ideea de a diseca un animal, fie el viu sau mort, îmi dădea fiori.

Dar mai mulți fiori îmi dădea domnul Garrison. Oriunde se afla în clasă, îi simțeam privirea ațintită asupra mea, de parcă putea să vadă prin mine. Ce dracu' se întâmplă aici?

*

Cantina școlii era lângă sala de sport, o sală mare, dreptunghiulară, care mirosea a mâncare arsă și a dezinfectant. Mînnunat. Sala era plină de mese albe și, când am ajuns eu acolo, majoritatea erau deja ocupate. Stând la rând, am remarcat-o în fața mea pe Carissa.

Ea s-a întors, m-a văzut și a zâmbit.

— Azi avem spaghetti, sau, în fine, așa le zic ei.

M-am strâmbat și mi-am pus o porție pe tavă.

— Nu arată chiar așa de rău, am remarcat.

— În comparație cu chiftelele, nu. Ea și-a mai pus și niște tăieței cu salată, apoi și-a luat băutura. Știu. Ciocolata cu lapte și spaghetti nu prea merg împreună.

— Nu, nu merg, am râs eu, luând o sticlă de apă. Au voie să mănânce aici și cei din afara campusului?

— Nu, dar pe noi ne lasă să mâncăm în altă parte. Carissa i-a înmănat câțiva dolari femeii de la casă, apoi s-a întors spre mine. Ai cu cine să stai la masă?

Am dat din cap, scotocindu-mă în buzunare.

— Da, stau cu Dee. Tu?

— Cum? a făcut Carissa.

M-am uitat la ea. Se holba la mine cu gura căscată.

— Stau cu Dee. Sunt sigură că poți și tu să...

— Nu, nu pot.

Carissa m-a apucat de mână și m-a tras deoparte.

Am ridicat mirată din sprâncene.

— Serios? De ce? Sunt proscriși sau ce?

Ea și-a împins ochelarii pe nas și și-a dat ochii peste cap.

— Nu. Sunt chiar de gașcă și toate cele, dar ultima fată care a stat cu ei la masă a dispărut.

Am simțit niște noduri în stomac, așa că râsul meu suna cam nervos.

— Glumești, nu?

— Nu, a spus ea solemn. A dispărut cam în același timp cu fratele lor.

Nu puteam să cred. Ce mai urma să aflu? Extratereștri? Bărbați în negru? Omul-Molie? Că Zâna Măseluță exista în realitate?

Carissa a privit spre o masă plină de prieteni. Mai erau câteva locuri goale.

— O chema Bethany Williams. A venit aici pe la mijlocul clasei a zecea, la scurt timp după ce veniseră și ei. A făcut un semn cu capul către spatele cantinei. Și s-a împrietenit cu Dawson, apoi au dispărut amândoi în preajma începerii școlii.

De ce mi se părea cunoscut numele ăla? Dar mai avea vreo importanță? Erau așa de multe lucruri pe care nu le știam despre Dee.

— În fine, nu vrei să stai cu noi? m-a întrebat Carissa. Am clătinat din cap, simțindu-mă prost că o refuz.

— I-am promis lui Dee că stau cu ea azi.

Carissa mi-a răspuns cu un zâmbet ușor:

— Atunci, poate mâine?

— Da, am spus zâmbind. Mâine sigur.

Mi-am așezat mai bine rucsacul în spate și am plecat cu tava spre spatele cantinei. Am văzut-o imediat pe Dee. Stătea de vorbă cu unul dintre frații Thompson, răsucindu-și pe deget o șuviță din părul ei brunet. Vizavi de zeul cu păr de aur mai stătea unul, cu spatele la mine, cocoțat pe jumătate pe masă. M-am întrebat care dintre ei o fi fost „oarecum” iubitul ei. Masa era ocupată, cu excepția a două scaune. Și toți erau băieți, cu excepția lui Dee.

Apoi am văzut în spatele băiatului de pe masă clăia strălucitoare de păr blond a lui Ash. În mod curios, ea stătea mult mai sus decât ceilalți. O clipă mai târziu am și înțeles de ce.

Stătea pe genunchii lui Daemon. Brațele ei îi înconjurau gâtul și mă uitam la ea cum se lipește cu pieptul de el, zâmbind la vorbele lui.

Nu încercase el să mă sărute, atunci, pe verandă? Eram convinsă că nu mi s-a părut. Daemon era o jigodie în adevăratul sens al cuvântului.

— Katy! m-a strigat Dee.

Toată lumea de la masă s-a uitat la mine. Până și geamănul care stătea cu spatele s-a întors. Ochii lui albaștri precum cerul s-au făcut mai mari când s-a uitat la mine. Celălalt stătea reze-mat de spătar, cu brațele încrucișate. Strâmbătura de pe fața lui era o adevărată operă de artă.

— Stai jos, a spus Dee, bătând ușor cu palma în masă, vizavi de ea. Vorbeam despre...

— Stai puțin, a zis Ash.

Buzele ei vopsite în roșu s-au strâns, bosumflate.

— Doar n-o inviți pe *asta* să stea cu noi la masă? Nu prea cred.

Am simțit iar nodurile în stomac, lăsându-mă fără cuvinte.

— Taci din gură, Ash, a mormăit geamănul care se întor-sese spre mine. Iar vrei să faci scene.

— Nu vreau să fac nimic. Și-a strâns mai tare brațele în jurul gâtului lui Daemon. Dar nu e cazul să stea cu noi.

Dee a oftat.

— Ash, nu mai fi așa de nesuferită. N-are de gând să ți-l fure pe Daemon.

Obrajii îmi ardeau, stând acolo, stânjenită. Simțeam furia lui Ash venind în valuri, peste masă, direct spre mine.

— Nu mi-e frică mie de asta, a chicotit Ash, uitându-se in-diferentă la mine și strâmbând din buze. Pe bune.

Cu cât stăteam mai mult acolo, cu atât mă simțeam mai prost. Mi-am mutat privirea de la Dee la Daemon, dar el se uita undeva peste umărul lui Ash, mestecând.

— Tu stai aici, mi-a arătat iar Dee scaunul. O să-i treacă.

Mi-am pus tava pe masă. Daemon i-a șoptit ceva lui Ash, iar ea l-a lovit peste braț. Și nu foarte încet. El și-a lipit obrazul de gâtul ei și în mine a apărut iar sentimentul acela nedorit și întunecat.

Mi-am luat cu greu ochii de la ei și m-am uitat la Dee.

— Nu știu dacă ar trebui.

— N-ar trebui, a izbucnit Ash.

— Taci, a zis Dee, apoi mi-a spus cu un ton prietenos: Îmi pare rău că am printre cunoștințe și asemenea jigodii hidoase.

Aproape că îmi venea să zâmbesc, dar simțeam cum arsura din piept mi se împrăștie în tot corpul.

— Ești sigură? m-am trezit eu spunându-i.

Daemon și-a ridicat capul de pe gâtul lui Ash, ca să poată să-mi arunce o privire lungă, cumva tulburătoare.

— Cred că poți să-ți dai seama și singură dacă ești bine-venită aici sau nu.

— Daemon, a șuierat Dee, cu obrazii în flăcări. S-a întors la mine, cu lacrimi în ochi. Nu vorbește serios.

— Ai vorbit serios, Daemon? l-a întrebat Ash, foindu-se în brațele lui, cu capul aplecat într-o parte.

Inima mea deja îmi spărga pieptul când i-am întâlnit ochii. Era încruntat.

— De fapt, am vorbit serios. S-a aplecat peste masă, uitându-se fix la mine printre genele dese. Nu ești bine-venită aici.

Dee a mai spus ceva, dar eu nu am mai auzit. Simțeam că îmi arde fața. Cei din jur începuseră să se uite la noi. Unul dintre gemenii Thompson chicotea, iar celuilalt părea că-i vine să intre sub masă de rușinea mea. Ceilalți copii de la masă se uitau fix în farfuriile lor. Unul dintre ei a pufnit în râs.

În viața mea nu mai fusesem atât de umilită.

Daemon și-a întors privirea și s-a uitat din nou peste umărul lui Ash.

— Taie-o, a zis Ash, fluturându-și spre mine degetele subțiri.

Totți ochii erau îndreptați spre mine și vedeam în ei un amestec de milă și o jenă de mâna a doua, care m-a făcut să-mi

amintesc de un episod petrecut cu trei ani în urmă. Era prima zi în care mă întorceam la școală după ce murise tata. La ora de engleză am izbucnit în plâns când profesorul ne-a spus că o să citim *Poveste despre două orașe*, cartea preferată a tatălui meu. Toți au întors atunci capul spre mine. Unii cu milă. Alții se simțeau jenați de izbucnirea mea.

Mi-am amintit că polițiștii și asistentele se uitaseră tot așa la mine în noaptea de după atac, privirile alea arătându-mi că mă consideră tare neajutorată.

Nu mi-au plăcut privirile alea atunci.

Și nici acum nu-mi plăceau. N-am nicio justificare pentru ceea ce am făcut în clipa următoare, decât că am vrut neapărat s-o fac, simțeam nevoia s-o fac...

Am apucat cu mâinile tava de plastic, m-am aplecat peste masă și am răsturnat-o peste capetele lui Daemon și Ash. Pastele cu sos s-au vărsat din farfurie. Lichidul roșu vâscos a căzut mai mult pe Ash, iar pastele s-au lipit de umărul larg al lui Daemon. O spaghetă lungă a rămas agățată de urechea lui Daemon, legănându-se ușor.

Parcă puteai auzi respirația șocată a celor de la mesele alăturate.

Dee și-a dus mâna la gură, cu ochii mari, abia reprimându-și râsul.

Ash a sărit din brațele lui Daemon țipând, cu mâinile îndepărtate de corp și cu palmele ridicate. Ai fi zis că i-am aruncat cu sânge pe față, după expresia ei oripilată.

— Tu... tu..., a bolborosit ea, ștergându-se întruna cu dosul palmei pe obrajii murdari de sos.

Daemon a luat spaghetti de la ureche și s-a uitat lung la ea, înainte de a o arunca pe masă. Apoi a făcut ultimul lucru la care m-aș fi așteptat.

A răs.

A răs cu adevărat – cu râsul acela gros și gâlgâitor, care venea parcă din stomac, un răs care se citea și în ochii lui de culoarea mentei și care îi făcea să strălucească la fel ca ochii surorii lui.

Ash își lăsase mâinile jos, cu pumnii strânși.

— Te omor.

Daemon a sărit de pe scaun, apucând-o pe fată de talia subțire. Veselia îi dispăruse cu totul.

— Calmează-te, i-a poruncit el încet. Serios. Calmează-te.

Ea l-a împins pe Daemon, dar fără prea mare succes.

— Jur pe toate stelele și toți sorii că o să te distrug.

— Ce mai e și asta? Iar te uiți prea mult la desene animate?

Nu mă mai simțeam intimidată de jigodia asta. Mi-am cântărit ușor brațul în atelă și pentru prima dată în viața mea m-am gândit serios să lovesc pe cineva.

Preț de o clipă, pot să jur că am văzut în ochii ei o strălucire puternică de chihlimbar. Apoi domnul Garrison a apărut brusc lângă masa noastră.

— Cred că ajunge.

Ca și cum ar fi fost acționată de un buton, Ash s-a așezat la locul ei. Furia i se potolise și, cu ochii la mine, a apucat un teanc de șervețele de pe masă.

Daemon și-a îndepărtat încet o grămăjoară de spaghete de pe umăr și a aruncat-o pe farfurie fără un cuvânt. Mă așteptam ca dintr-un moment în altul să explodeze, dar el avea aceeași expresie ca și sora lui, de parcă se abținea cu greu să nu izbucnească iar în răs.

— Cred că ar trebui să-ți cauți o altă masă, a spus domnul Garrison atât de încet, încât nu putea fi auzit decât de cei de la masa noastră. Du-te acum.

Șocată, mi-am luat rucsacul și am așteptat să-mi spună să mă duc la director sau să cheme alți profesori de acolo, dar nu a spus nimic de genul ăsta. Domnul Garrison se uita doar fix la mine. Aștepta. Apoi mi-am dat seama. Aștepta să plec. La fel cum așteptau și ceilalți de la masă.

Am dat automat din cap, m-am întors și am plecat, mergând prin mijlocul cantinei. Toți ochii mă urmăreau, dar nu-mi păsa. Nu am cedat când am auzit-o pe Dee strigându-mă. Nu am cedat nici când am trecut pe lângă cele două fete cu fețe stupefiate, Lesa și Carissa.

Nu voiam să cedez. Nu mai voiam. Eram sătulă de toată mizeria cu... *asta* a lui Daemon, ce-o fi ea. Nimic din ce făcusem eu nu îi justifica purtarea.

Nu mai aveam de gând să fiu mototoala de Katy.

CAPITOLUL 13

La sfârșitul zilei devenisem faimoasă. Eram „Fata Care Le-A Aruncat Mâncarea În Cap”. Oriunde mă duceam, pe coridor sau în clasă, eram pregătită să am de-a face cu un contraatac din partea lor, mai ales atunci când am văzut că unul dintre gemenii Thompson era în aceeași clasă cu mine la istorie, sau când am văzut-o pe Ash, cu hainele schimbate, umblând la dulapul ei.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

Dee și-a cerut scuze din toată inima înainte de ora de sport, apoi m-a îmbrățișat ca să-mi mulțumească pentru ce-am făcut. A tot încercat să vorbească cu mine când făceam echipele pentru volei, dar eu eram... neclintită. Era clar că Ash mă urăște la culme. De ce? Era imposibil să mă urască din cauza lui Daemon. Era altceva. Dar nu știam ce poate să fie.

După școală am plecat acasă cu mașina, încercând să analizez ce se întâmplase de când venisem aici. Din prima zi am simțit ceva ciudat, pe verandă și în casă. Ziua aceea de la lac, când Daemon căpătase branhii. Fulgerul de lumină, același

fulger, atunci când am văzut ursul și la bibliotecă. Și toate prostiile alea pe care le debita Lesa.

Dar când am ajuns acasă și am văzut în fața verandei o grămadă de pachete, am uitat de toate porcăriile din acea zi. Unele pachete aveau pe ele abțibilduri cu fețe zâmbitoare. Am înhățat cutiile, chicotind bucuroasă. Erau cărțile mele – *noile apariții*, cărți pe care le comandasem în avans cu *mult* timp în urmă.

Am urcat în fugă scările și am pornit laptopul. Am verificat recenzia pe care o postasem aseară. Niciun comentariu. Ce oameni stupizi. Dar am căpătat încă cinci *follower*-i. Oameni ca lumea. Am închis pagina, fiindcă voiam să-i găsesc un alt design. Apoi am căutat pe Google „oameni de lumină” și după ce rezultatele inițiale mă trimiteau la tot felul de grupuri de studiere a Bibliei, am căutat „Omul-Molie”.

Vai. Doamne. Dumnezeule.

Ăștia din Virginia de Vest erau scrântiți. Și în Florida se mai găsea unul din când în când să spună că l-a văzut pe Yeti prin Glades, sau pe *chupacabra*, dar n-am mai auzit până acum de ceva uriaș zburător. Arăta ca un fluture satanic gigantic.

De ce dracu' mă uit eu la așa ceva?

Era o tâmpenie. Am închis, înainte să mă apuc să caut extraterestri în Virginia de Vest. Nici n-am coborât bine, că am auzit o bătaie în ușă. Era Dee.

— Hei, a zis ea, putem să vorbim?

— Normal. Am închis ușa în urma mea și am ieșit afară. Mama încă doarme, am spus.

A dat din cap și eu m-am așezat în leagăn.

— Katy, îmi pare tare, tare rău pentru ce s-a întâmplat azi. Ash se comportă câteodată ca o jigodie.

— Nu ești tu vinovată pentru purtarea ei, am zis eu sincer. Dar chiar nu pricep de ce ea și Daemon s-au purtat așa. M-am

oprit, fiindcă simțeam din nou fierbințeala aia idioată în gât, apoi am adăugat: N-ar fi trebuit să le pun mâncarea în cap, dar nu am fost în viața mea mai jignită ca acum.

Dee s-a așezat lângă mine, cu gleznelor încrucișate.

— Mi se pare că a fost chiar amuzant, adică ce-ai făcut tu, nu ce-au făcut ei. Dacă mi-aș fi închipuit că o să se comporte atât de groaznic, i-aș fi pus la punct dinainte.

Da, vezi să nu!

A respirat adânc.

— Ash nu e iubita lui Daemon. Ar vrea să fie, dar nu e.

— Nu mi s-a părut că n-ar fi.

— Bine, ei se... întâlnesc din când în când.

— Profită de ea? Dezgustată, am clătinat din cap. Ce nemernic.

— Cred că amândoi profită unul de altul. Pe cuvânt, anul trecut s-au întâlnit o scurtă perioadă, dar pe urmă s-a terminat. Azi e prima oară după luni de zile când îl văd că-i acordă atenție.

— Ea mă urăște, am spus după câteva minute, oftând. Dar în clipa asta nu mă interesează. Voiam să te întreb ceva.

— OK.

Mi-am mușcat buzele.

— Noi două suntem prietene, da?

— Normal! S-a uitat la mine cu ochii mari. Îți spun sincer, Daemon reușește să-i îndepărteze pe toți, dar tu ai rezistat cel mai mult, așa că pot să te consider prietena mea cea mai bună.

Am fost ușurată s-o aud spunând asta. Nu partea aia cu rezistatul meu, că aia suna cam ciudat. Ca și cum și-ar strica prietenii sau așa ceva.

— Și eu cred la fel.

A zâmbit cu gura până la urechi.

— Perfect, fiindcă m-aș fi simțit caraghioasă să-ți spun asta dacă tu ai fi vrut să nu mai fim prietene.

Sinceritatea din vocea ei mi-a atins coarda sensibilă. Parcă n-aș mai fi vrut s-o chestionez. Poate era ceva despre care nu voia să vorbească fiindcă era prea dureros. Într-un timp destul de scurt, ne apropiaserăm foarte mult și n-aș fi vrut s-o supăr.

— Ce voiai să mă întrebi? a reluat ea.

Mi-am dat părul pe spate, cu ochii în podea.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre Dawson?

Dee a înlemnit. Ca să fiu sinceră, cred că nici nu mai respira. Apoi și-a trecut încet mâna peste celălalt braț, în sus și-n jos, înghițind în sec.

— Presupun că ți-a spus cineva la școală.

— Da, mi-au zis că a dispărut împreună cu o fată.

A strâns din buze și a dat din cap.

— Îmi dau seama că ți se pare, probabil, ciudat că nu ți-am zis nimic despre el, dar nu-mi place să vorbesc despre asta. Încerc nici să nu mă gândesc la el. S-a uitat la mine cu ochii în lacrimi. Asta înseamnă că sunt rea?

— Nu, am zis eu cu căldură. Și eu încerc să nu mă mai gândesc la tata, fiindcă e mult prea dureros pentru mine.

— Eram foarte apropiați, Dawson și cu mine, a spus ea, trecându-și mâna peste față. Daemon a fost dintotdeauna cel mai retras, tot timpul era undeva, singur, de capul lui, dar Dawson și cu mine eram super-apropiați. *Toate* le făceam împreună. Era mai mult decât un frate. Era prietenul meu cel mai bun.

Nu știam ce să spun. Dar asta explica în mod clar felul aproape disperat în care își dorea să fim prietene, ca și sentimentul comun pe care fiecare îl intuia în cealaltă. Singurătatea.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să deschid discuția asta. Dar nu înțelegeam și...

Și eram o băgăcioasă mizerabilă.

— Nu, stai liniștită. S-a întors spre mine. Și eu aș fi fost curioasă. Înțeleg perfect. Și ar fi trebuit să-ți spun. Ce fel de prietenă sunt, că a trebuit să află de la școală de fratele meu.

— Am fost puțin derutată. Au fost atâtea... Am renunțat să continui și am scuturat din cap. Nimic. Când o să vrei să vorbești despre el, eu sunt aici. Bine?

Dee a aprobat din cap.

— Au fost atâtea ce?

Nu era bine să-i povestesc despre toate ciudățeniile prin care trecusem. Și îi promisesem lui Daemon că n-am să-i spun nimic lui Dee despre atac. M-am chinuit să zâmbesc.

— Ei, nimic. Deci, ce crezi, de-acum trebuie să-mi păzesc spatele? Să intru în programul de protecție a martorilor?

A început să râdă în hohote.

— Păi, în locul tău n-aș încerca să vorbesc cu Ash prea curând.

De asta îmi dădusem seama și singură.

— Și Daemon?

— Bună întrebare, a zis ea, privind într-o parte. N-am idee ce-o să facă el.

*

A doua zi, la școală, așteptam cu groază ora a doua. Stomacul mi se răscolise și de-abia mâncasem ceva dimineață, fiindcă aveam senzația că o să vomit. Nu aveam nicio îndoială că Daemon o să vrea să se răzbune pentru ziua de ieri.

De cum au intrat în clasă, Lesa și Carissa au venit glonț la mine, să mă întrebe de ce am răsturnat mâncarea în capul lui Ash și Daemon.

Am ridicat din umeri.

— Ash a fost jigodie.

Sunt sigură că păream mult mai sigură pe mine decât eram în realitate. În sinea mea, aş fi vrut ca episodul ăsta să nu fi existat. E adevărat, Ash fusese necivilizată şi mă jignise, dar nu făcusem oare şi eu acelaşi lucru? Dacă eu eram cea care aruncase spaghetti pe *ei*, ea era cea căreia i se aruncase în cap cu spaghetti, iar asta trebuie să fie şi mai umilitor.

Eram ruşinată. Nu făcusem niciodată în viaţa mea rău nimă-nui. De parcă ceva din personalitatea nesuferită a lui Daemon mi se transmitea şi mie, iar asta nu-mi plăcea. Ajunsesem la concluzia că era cea mai bună soluţie pentru toată lumea să stau dracului departe de el de acum înainte.

Cu ochii mari de uimire, Lesa s-a aplecat peste intervalul dintre bănci.

— Şi Daemon?

— El e întotdeauna javră, am răspuns eu.

Carissa şi-a scos ochelarii şi a chicotit.

— Ce mi-ar fi plăcut să ştiu că vei face asta. Aş fi filmat scena.

M-a trecut un fior la gândul că aş fi putut să fiu acum şi pe YouTube. M-am uita spre uşă.

— Prin şcoală circulă zvonul că tu şi Daemon aţi fost împreună toată vara.

Lesă părea că aşteaptă să-i confirm zvonul. Putea să aştepte mult şi bine.

— Oamenii sunt ridicoli.

Le-am susţinut privirea până când Carissa a început să tuşească şi a întrebat:

— Azi stai cu noi?

Îşi pusese iar ochelarii şi le-a făcut vânt în sus, pe nas. Am clipit din ochi, surprinsă.

— Tot mai vreţi să stau cu voi după tot ce s-a întâmplat ieri?

Eu mă gândeam că o să-mi iau prânzul în toaletă până la sfârșitul anului.

Lesa a dat din cap.

— Ce tot spui? Ești cea mai tare. Noi n-am avut probleme cu ei, dar sunt sigură că sunt o groază de persoane pe aici care ar fi vrut să facă ce-ai făcut tu.

— Și a fost o chestie tare mișto, a adăugat Carissa, zâmbind. Ai fost ca un ninja care se luptă cu mâncarea.

Am râs, ușurată.

— Mi-ar plăcea să stau cu voi, dar n-o să rămân decât la patru ore. Azi mă duc să-mi scot atela.

— Vai, o să pierzi serbarea, a spus Lesa. Sărăcuța de tine. Nu vii diseară la meci?

— Nu. Nu prea le am cu fotbalul.

— Nici noi, dar tot ne ducem.

Lesa s-a trântit în scaun și cârlionții i-au sărit în sus și-n jos în jurul feței ei în formă de inimă.

— Eu și Carissa ne ducem doar ca să ieșim și noi undeva. Nu sunt prea multe de făcut în orașul ăsta.

— Se fac și petreceri după meciuri, a spus Carissa și și-a dat la o parte părul care îi căzuse peste ochelari. Lesa mă târăște mereu acolo.

Lesa și-a dat ochii peste cap.

— Carissa nu bea.

— Și ce? a făcut Carissa.

— Și nu fumează, nu face sex, nu face nimic interesant. Lesa s-a ferit de mâna Carissei, care se îndrepta spre ea. Plictisitor.

— Îmi cer scuze că am și eu niște standarde. S-a uitat printre gene la Lesa. Spre deosebire de alții.

— Și eu am standarde. Lesa s-a întors spre mine, cu un zâmbet ușor. Numai că pe-aici trebuie să ți le mai ajustezi.

Am început să râd.

Și atunci a intrat în clasă Daemon. M-am făcut mică în scaun și mi-am mușcat buza.

— O, Doamne.

Istețe, fetele au tăcut. Mi-am luat pixul, prefăcându-mă că subliniez ceva din notițele pe care le luasem cu o zi înainte. Dar nu aveam prea multe, așa că m-am apucat să trec data de azi, cu mare încetineală.

Daemon s-a așezat în spatele meu și stomacul mi-a ajuns instantaneu în gât. O să vomit. Chiar aici, în clasă, în fața...

M-a împuns în spate cu pixul.

Am înghețat. El și pixul lui afurisit. M-a împuns iar, de data asta ceva mai tare. M-am întors spre el, cu ochii îngustați.

— Ce?

Daemon a zâmbit.

Toată clasa se uita la noi. Era ca și cum s-ar fi repetat scena de la prânz. Pun pariu că se întrebau dacă o să-i vărs rucsacul în cap de data asta. În funcție de ce spunea el, lucrul ăsta chiar s-ar fi putut întâmpla. Dar mă îndoiam că a doua oară o să scap la fel de ușor.

Se bătea ușor cu degetul în bărbie și se uita la mine printre genele dese, cu un aer șmecher.

— Îmi ești datoare cu un tricou.

M-am lovit cu mandibula de spătarul scaunului.

— Dacă vrei să știi, a continuat el încet, sosul de spaghete nu iese de pe haine.

Mi-am regăsit cumva puterea să articulez:

— Sunt convinsă că ai o grămadă de tricouri.

— Am, dar ăla era preferatul meu.

— Ai un tricou preferat? am ridicat eu o sprânceană.

— Și cred că i-ai distrus și lui Ash tricoul ei preferat.

A început iar să rânjească, făcând o gropiță în obraz.

— Sunt convinsă că ai fost alături de ea în această situație traumatizantă.

— Nu știu dacă va putea vreodată să-și revină, a răspuns el.

Mi-am dat ochii peste cap, știind că ar fi trebuit să-mi cer scuze, dar nefiind în stare să o fac. Da, se pare că devineam o persoană oribilă. Mă pregăteam să mă întorc la banca mea.

— Îmi ești datoare. Din nou.

L-am privit nemișcată câteva clipe. Am auzit că sună clopoțelul, dar parcă suna undeva, departe. Mă sufocam.

— Nu-ți sunt datoare cu nimic, am spus încet, ca să nu audă decât el.

— Sunt nevoit să te contrazic.

S-a aplecat mai aproape, ajungând chiar lângă mine. Gurile noastre erau la doar câțiva centimetri distanță. O distanță absolut nepotrivită, pe bune, dat fiind că eram în clasă, iar ieri el stătea cu o fată în brațe.

— Nu ești deloc așa cum mă așteptam, a spus.

— Și cum te așteptai tu să fiu?

Într-un fel, mă tulbura să știu că era surprins de mine. Ciudat. Privirea mi-a căzut pe buzele lui minunate. Păcat de o așa gură.

— Noi doi trebuie să stăm de vorbă, a spus.

— N-avem nimic de discutat.

Și-a lăsat ochii în jos și dintr-odată aerul părea fierbinte. Insuportabil de fierbinte.

— Ba da, a zis el încet, avem. Diseară.

Aș fi vrut să-i spun s-o lase baltă cu discutatul, dar am strâns din dinți și am dat din cap. Chiar trebuia să vorbim, măcar ca să am ocazia să-i spun să nu mai vorbim niciodată. Voiam să fiu iar Katy cea drăguță, pe care el o jignise și o pusese la zid.

Profesorul și-a dres glasul. Am clipit des, dându-mi seama că toată clasa se uita la mine. Roșind până în vârful urechilor, m-am întors și m-am apucat cu mâinile de bancă.

Ora începuse, dar fierbințeala încă mai plutea în aer, umplându-mă de neliniște. Îl simțeam efectiv pe Daemon în spate, cu ochii la mine. Nici nu îndrăzneam să mă mișc. Până când Lesa s-a întins peste bancă și mi-a aruncat în poală o hârtie împăturită.

Înainte ca profesorul să observe, am desfăcut bilețelul și l-am ascuns sub caiet. Când profesorul s-a întors cu fața la tablă, am ridicat puțin caietul să-l citesc.

Succes la vânătoare, Batman!

M-am uitat spre ea, clătinând din cap. Dar simțeam în piept o ușoară palpitație, o tulburare de respirație care n-avea ce să caute acolo. Nu-l plăceam. Era o jigodie. Capricioasă. Cu toate că fuseseră câteva clipe foarte scurte – niște nanosecunde – în care mi s-a părut că îl văd pe adevăratul Daemon. Sau cel puțin, un Daemon *mai bun*. Și partea asta a lui mă făcea curioasă. Iar cealaltă parte a lui, cea mizerabilă, sigur nu mă făcea curioasă.

Dar mă stârnea, într-un fel.

CAPITOLUL 14

M-am străduit să mă concentrez la ore, dar mintea mea era mereu la Daemon și la ce voia el să vorbim în seara aceea. Din fericire, n-a fost nevoie să mă chinuiesc decât o jumătate de zi, fiindcă plecam mai devreme, ca să-mi scot atela.

Așa cum mă și așteptam, mâna era complet vindecată.

În drum spre casă, m-am oprit la oficiul poștal. În cutia noastră era o tonă de rahaturi, dar și câteva plicuri galbene care mi-au adus zâmbetul pe față. Toate aveau ștampila *Media Mail*¹. Mi-am adunat bunătățile, m-am dus acasă și am pierdut timpul cu succes. Mă simțeam agitată, de parcă aș fi băut un energizant din alea nenorocite.

M-am schimbat de mai multe ori și, într-un târziu, după ce am răscolit tot șifonierul și nu mi-a plăcut nimic, am ales o rochiță de plajă. Toată agitația asta cu probatul nu m-a făcut să scap de senzația de neliniște pe care o aveam.

Despre ce voia oare Daemon să vorbim?

¹ Serviciu poștal specializat în transportul de cărți, reviste și CD-uri.

Ca să treacă mai repede timpul, m-am apucat să schimb *complet* designul blogului meu. Și asta nu mi-a adus decât alte neliniști, fiindcă eram sigură că am stricat antetul și partea de jos. Când am reușit să fac să dispară în spațiul virtual și un widget care reprezenta numărătoarea inversă până la apariția unei cărți, m-am hotărât, în sfârșit, să las computerul în pace.

S-a dovedit că aveam o groază de așteptat. Daemon a venit la mine abia după ora opt, la câteva minute după ce mama plecase la Winchester. Stătea rezemat de balustradă și se uita la cer, ca de obicei. Așa cum bătea lumina lunii pe jumătate din fața lui, cealaltă jumătate rămânând ascunsă în întuneric, avea ceva ireal în el.

Apoi Daemon și-a îndreptat privirea spre mine, s-a uitat puțin la rochia mea, apoi iar în sus. Ai fi zis că vrea să vorbească, dar se gândește de două ori înainte de a începe.

Mi-am făcut curaj, m-am apropiat și m-am oprit lângă el.

— Dee e acasă?

— Nu.

A continuat să admire cerul nopții. Era plin de stele sclipitoare.

— S-a dus la meci cu Ash, dar nu cred că o să stea prea mult. Daemon a făcut o pauză și s-a uitat la mine. I-am spus că o să trec pe la tine în seara asta. Cred că o să se întoarcă repede, ca să fie sigură că nu ne omorâm unul pe altul.

M-am uitat în altă parte, ca să-mi ascund zâmbetul.

— Ei, dacă nu mă omori tu, sunt sigură că Ash ar fi fericită s-o facă.

— Pentru megaspectacolul cu spaghetele sau din alt motiv? a întrebat Daemon.

M-am uitat la el dintr-o parte, lung.

— Părei destul de fericit ieri cu ea în brațe.

— A, acum pricep. S-a desprins de balustradă și a venit lângă mine. Așa se explică totul.

— Serios?

M-am încordat.

Ochii lui au strălucit în întuneric.

— Ești geloasă.

— Cum zici tu. M-am forțat să râd. De ce aș fi geloasă?

Daemon a venit după mine pe scări și am ajuns în aleea din fața casei.

— Fiindcă am petrecut ceva timp împreună.

— Faptul că am petrecut ceva timp împreună nu e un motiv să fiu geloasă, mai ales că tu ai fost *obligat* să stai cu mine.

Mi-am dat și eu seama ce penibilă sunt, fiindcă eram într-un fel geloasă. Uf.

— Asta voiai să vorbim?

El a ridicat din umeri.

— Vino. Hai să ne plimbăm puțin.

M-am uitat la el și mi-am netezit rochia cu mâinile.

— Nu crezi că e cam târziu?

— Cred că mă exprim mai bine când merg. Mi-a întins mâna. Dacă nu, mă transform în jigodia de Daemon care nu-ți place ție.

— Ha. Ha. M-am uitat fix la mâna lui, simțind fluturași în stomac. Dar nu te țin de mână.

— De ce?

— Fiindcă n-o să mă plimb de mână cu tine, când eu nici măcar nu te plac.

— Au! Daemon și-a dus mâna la inimă și a strâns din ochi. Asta m-a rănit.

Mai avea nevoie de ceva lecții de actorie.

— Sper că n-ai de gând să mă duci în pădure și să mă lași acolo?

— Ar fi o răzbunare destul de potrivită, dar n-o să fac asta. Mă îndoiesc că ai rezista prea mult acolo dacă n-ar veni cineva să te salveze.

— Îți mulțumesc pentru încredere.

Mi-a aruncat un zâmbet scurt, apoi am mers în tăcere câteva minute, traversând drumul principal. Aerul nopții era mult mai rece decât ora la care mă îmbrăcasem eu și regretam acum că nu-mi pusesem și niște colanți. Era toamnă de-a binelea.

Curând am ajuns în pădure, iar acolo lumina lunii pătrundea cu greu printre crengile groase ale copacilor. Daemon a băgat mâna în buzunarul de la spate și a scos de acolo o lanternă micuță, care însă lumina surprinzător de tare. Fiecare celulă din corpul meu părea să fie conștientă de apropierea lui, așa cum mergeam, ca într-un cocon de întuneric, la lumina lanternei care sărea în sus și-n jos la fiecare pas. Și detestam din tot sufletul celulele astea trădătoare.

— Ash nu este iubita mea, a spus el într-un târziu. Am fost la un moment dat un cuplu, dar acum suntem doar prieteni. Și, ca s-o iau înaintea, pot să-ți spun că nu suntem *genul ăla* de prieteni, chiar dacă stătea în brațele mele. N-aș putea să-ți explic de ce făcea asta.

— De ce ai lăsat-o? am întrebat eu și imediat mi-a venit să-mi dau singură una peste gură.

Nu era treaba mea și nici nu mă interesa.

— Sincer, nu știu. Faptul că sunt băiat e un motiv suficient?

— Nu chiar, am zis, cu ochii în pământ.

Aproape că nu-mi vedeam picioarele.

— Nici eu nu mi-am închipuit că ar fi, a răspuns el.

Nu puteam să-i văd expresia feței și aș fi vrut s-o văd, fiindcă de multe ori nu eram deloc sigură de ce spune, ochii lui parcă erau în război permanent cu cuvintele pe care le rostea.

— În fine, vreau... să-mi cer scuze pentru povestea cu prânzul. Am fost așa de surprinsă că și-a cerut scuze, încât m-am împiedicat de o piatră. El m-a prins imediat și, înainte de a

se îndepărta, i-am simțit răsuflarea caldă pe obraz. Am simțit furnicăături în tot corpul, dar am reușit să-mi revin. Scuzele lui Daemon au venit peste mine ca o găleată de apă rece în cap. Nu știu ce era mai rău: să știu că nu și-a dat seama ce nemernic fusese sau să știu că era perfect conștient de ce făcea.

— Kat? a făcut el cu o voce moale.

M-am uitat la el.

— M-ai pus într-o situație penibilă, am spus.

— Știu...

— Nu, nu cred că știi. Am început să merg mai repede, strângându-mi coatele în mâini. Și mă calci pe nervi pentru că nu reușesc să te înțeleg. Acum ești OK, iar în clipa următoare ești cea mai mare javră de pe planetă.

— Dar am luat și puncte bonus. Mă ajunsese din urmă și ținea lanterna în față, ca să văd rădăcinile și pietrele de pe drum. Nu-i așa? N-am primit puncte bonus pentru lac sau pentru plimbarea noastră? Nici măcar pentru că te-am salvat în noaptea aia?

— Ai luat puncte bonus de la *sora ta*. Am clătinat din cap. Nu de la mine. Și chiar dacă ai fi luat și de la mine, le-ai pierdut rapid pe toate.

A tăcut câteva clipe.

— Asta-i nasol. E chiar nasol.

M-am oprit.

— Nu știu de ce mai vorbim.

— Uite, îmi pare rău de ce s-a-ntâmplat. Pe bune. A expirat adânc și a adăugat: Nu meritai să ne purtăm așa cu tine.

Nu știam ce să mai spun. Părea sincer și aproape întristat, dar nu era ca și cum n-ar fi avut încotro și ar fi fost obligat să se poarte așa. Tot căutând ce să spun, m-am hotărât să zic ceva la care știam că n-o să reacționeze prea bine.

— Îmi pare rău de fratele tău, Daemon.

S-a oprit brusc, aproape ascuns în întuneric. A urmat o tăcere așa de lungă, încât credeam că n-o să mai zică nimic.

— N-ai nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat cu fratele meu.

Îmi simțeam stomacul strâns.

— Nu știu decât că a dispărut...

Își strângea și desfăcea mereu mâna pe care o avea lângă mine, iar cu cealaltă ținea lanterna orientată drept în jos.

— Asta s-a întâmplat de mult.

— Anul trecut, am zis eu încet. Nu?

— A, da, ai dreptate. Pare că a trecut mai mult. Se uita într-o parte și îi vedeam doar o jumătate din față. Deci ai aflat despre el?

M-am înfiorat în aerul rece.

— Vorbeau copiii la școală. Eram curioasă de ce nu mi-a spus nimeni despre el sau despre fata aceea.

— Trebuia să-ți fi spus? a întrebat el.

M-am uitat la el, sperând să-i văd fața, dar era mult prea întuneric.

— Nu știu. Dar s-ar zice că e o chestie importantă, despre care oamenii ar vorbi, în general.

Daemon a început din nou să meargă.

— Nu e ceva despre care ne place să vorbim, Kat.

Cred că era de înțeles. M-am grăbit, ca să țin pasul cu el.

— Nu vreau să-mi bag nasul...

— Nu vrei?

Vocea îi era încordată, mișcările lui erau țepene.

— Fratele meu nu mai e. Familia unei fete nefericite nu-și va vedea probabil niciodată fiica, iar pe tine te frământă de ce nu ți-a spus nimeni nimic ție?

Mi-am mușcat buzele și m-am simțit mizerabil.

— Îmi pare rău. Dar toată lumea e așa de... secretoasă. De exemplu, nu știu nimic despre familia voastră. Niciodată nu

v-am văzut părinții, Daemon. Iar Ash mă urăște de moarte fără niciun motiv. E ciudat cum două serii de tripleți s-au mutat aici în același timp. Ieri v-am aruncat mâncarea în cap și nu mi s-a întâmplat nimic. Asta iar e ciudat. Dee are un iubit de care n-am mai auzit niciodată până acum. Orașul e ciudat. Oamenii se holbează la Dee ca și cum ar fi o prințesă, sau de parcă le-ar fi frică de ea. Și la *mine* se holbează. Și...

— S-ar zice că vezi o legătură între toate astea.

De-abia puteam să mă țin după el. Intrasem tot mai adânc în pădure, cred că de-acum ne apropiam de lac.

— Este vreo legătură?

— De ce ar fi?

Vocea lui era gravă și plină de frustrare.

— Poate ești tu puțin paranoică. Și eu aș fi, dacă aș fi fost atacat la scurt timp după ce m-am mutat într-un alt oraș.

— Vezi, așa faci întotdeauna! am exclamat eu. Te superi fiindcă ți-am pus o întrebare, așa face și Dee.

— Poate fiindcă știm că ai trecut deja prin multe și nu vrem să te împovărăm mai tare?

— Cum ați putea să mă împovărați voi mai tare?

Și-a încetinit mersul.

— Nu știu. Nu putem.

Am clătinat din cap, iar el s-a oprit pe malul lacului, stingând lanterna. În întunericul nopții, apa strălucea ca o piatră de onix lustruită. Sutele de stele care se reflectau în apa nemișcată făceau lacul să semene cu cerul nopții, dar nu așa de îndepărtat ca acesta. Aveai impresia că dacă întinzi mâna, poți atinge stelele.

— În ziua aia la lac, a zis Daemon după câteva momente, am avut câteva minute în care chiar m-am simțit bine.

Mi s-a oprit respirația când am auzit asta. Și eu avusesem câteva minute în care m-am simțit bine.

— Până când te-ai transformat în Aquaman?

Daemon tăcea, cu umerii încordați.

— De obicei, stresul face asta, te face să crezi că se întâmplă niște chestii care nu există, a spus în cele din urmă.

M-am uitat la el, la trăsăturile frapante ale feței lui, luminate de lună, și mi s-a părut ireal. Ochii lui exotici, linia obrazului, toate acestea se vedeau parcă și mai bine în lumina aceea. Daemon se uita la cer, cu un aer meditativ și solemn.

— Nu e vorba de stres, am zis eu într-un târziu. E ceva... ciudat aici.

— Altceva în afară de tine?

Mi-au venit în cap mai multe răspunsuri, dar le-am dat la o parte. Să mă cert cu el noaptea în mijlocul pădurii nu era în capul listei mele de priorități.

— De ce ai vrut să vorbești cu mine, Daemon?

El și-a frecat ceafa cu mâna.

— Faza de ieri de la prânz nu e gravă în comparație cu ce o să urmeze. Nu poți să fii prietenă cu Dee, în orice caz, nu genul ăla de prietenă pe care-l vrei tu.

Am simțit o fierbințeală care îmi cuprinde obrazii și mi se duce în jos, pe gât.

— Tu vorbești serios?

Și-a lăsat mâna jos.

— Eu nu spun că nu trebuie să mai vorbești deloc cu ea, dar fii mai distantă. N-ai decât să fii drăguță cu ea, să stai de vorbă la școală, dar nu mai mult de atât. Altfel o să fie rău și pentru ea, și pentru tine.

Mi s-au ridicat deodată toate firișoarele de păr de pe corp.

— Mă ameninți, Daemon?

Ochii ni s-au întâlnit. Ai lui păreau plini de... ce? Regret?

— Nu. Îți spun doar cum o să fie. Ar trebui să ne întoarcem.

— Nu. Mi-am înfipt picioarele în pământ, uitându-mă fix la el. De ce? Ce e așa de rău că sunt prietenă cu sora ta?

A trecut o clipă și l-am văzut cum își strânge fălcile.

— N-ar trebui să fii aici cu mine, a spus.

A tras aer în piept, cu ochii mari. A făcut un pas înainte. Am simțit brusc o adiere caldă care zbura frunzele de pe jos și îmi dădea părul pe spate. Părea că vântul vine dinspre Daemon, alimentat de furia lui crescândă.

— Tu nu ești ca noi. Tu nu semeni *deloc* cu noi. Dee merită să aibă ceva mai bun, oameni care sunt la fel ca ea. Așa că lasă-mă în pace. Lasă-mi familia în pace.

A fost mai rău ca o palmă peste față. La orice mă așteptam să îmi spună, dar nu la asta. Am încercat să respir adânc, dar aerul parcă mi se oprea în gât. Am făcut un pas înapoi, clipind des ca să scap de lacrimile de furie care-mi umpleau ochii.

Daemon nu își lua ochii de la mine.

— Ai vrut să știi de ce. De-asta.

Am înghițit cu greu.

— De ce... de ce mă urăști așa de tare?

O fracțiune de secundă a părut că masca s-a spart și durerea i-a strâmbat fața. Dar s-a întâmplat așa de repede, încât nici nu mai eram sigură dacă văzusem asta cu adevărat. Nu mi-a răspuns.

Simțeam că lacrimile care mi se adunau în ochi mi se vor scurge pe obraji. Dar refuzam să plâng în fața lui, să îi dau *lui* această putere asupra mea.

— Știi ceva? Du-te dracului, Daemon.

El s-a uitat într-o parte.

— Kat, nu poți...

— Taci din gură! am țipat eu. Taci naibii din gură.

Am trecut pe lângă el și am plecat. Aveam senzația că pielea mea e fierbinte și, în același timp, rece, de parcă aveam în mine și gheață, și foc. Aveam să izbucnesc în plâns. Știam asta. De-asta aveam nodul ăla în gât.

— Kat, m-a strigat Daemon. Așteaptă, te rog.

Mi-am adunat forțele și am luat-o la fugă.

— Haide, Kat, nu te îndepărta prea mult. O să te rătăcești. Măcar ia lanterna!

Ca și cum îi păsa lui. Voiam să scap de el înainte să-mi pierd cumpătul. Eram în stare să-l pocnesc. Sau să plâng, fiindcă indiferent dacă îmi plăcea de el sau nu, ceea ce spusese mă *duruse*. Ca și cum era ceva în neregulă cu mine.

M-am împiedicat de câteva crengi și pietre de pe cărare, dar știam că pot să găsesc drumul până la șosea. Îl auzeam mergând repede în urma mea, auzeam cum îi trosnesc sub picioare vreascurile pe care călca grăbit.

Simțeam o durere ascuțită în piept. Mergeam repede, să ajung acasă și s-o sun pe mama, ca s-o conving cumva să ne mutăm imediat, chiar mâine.

Să fug de aici.

Mi-am strâns pumnii. Dar de ce ar trebui să fug? Nu făcusem nimic rău! Furioasă pe mine și dezgustată cum eram, m-am împiedicat de un ciot. Era gata să cad lată. Am mormăit.

— Kat! a strigat Daemon din spate.

Mi-am recăpătat echilibrul și m-am grăbit înainte, mai ales că, spre ușurarea mea, am zărit în față șoseaua. Am pornit spre ea într-o goană nebună. Pașii lui Daemon se auzeau acum departe. Am pus piciorul pe șoseaua întunecată și mi-am șters fața cu mâinile. Rahat. Chiar *plângeam*.

Daemon a urlat, dar vocea lui a fost acoperită imediat de hurea unui camion care gonea spre mine cu farurile aprinse, la doar 15 metri distanță. Eram prea șocată ca să mă pot mișca.

Avea să mă lovească.

CAPITOLUL 15

Valea s-a cutremurat ca de o bubuitură de trăsnet – dar mult mai puternică. A fost o explozie sonică pe care am simțit-o până în măruntaie. Era prea târziu ca șoferul să mă vadă sau să oprească. Am întins mâinile în față, de parcă aș fi putut să mă apăr așa. Huruitul camionului mă asurzise. Eram pregătită să aștept impactul devastator, iar ultimul meu gând a fost la mama, cum o să reacționeze ea când o să-mi vadă trupul mutilat, dar impactul n-a mai venit.

Puteam să și sărut bara de protecție, așa era de aproape. Mâinile mele erau la câțiva centimetri distanță de radiatorul fierbinte. Am ridicat încet capul. Șoferul stătea nemișcat la volan, cu ochii mari și goi. Nu se mișca și nu clipea. Nici nu eram sigură că respiră.

Ținea în mână o cană de cafea, la jumătatea drumului spre gură. Încremenit – totul era încremenit.

Am simțit un gust metalic în colțurile gurii. Creierul meu refuza să înțeleagă.

Motorul mașinii încă mergea, îmi huruia în față.

Am întors capul de la șoferul încremenit și l-am văzut pe Daemon. Părea că se concentrează intens, răsufla greu și ținea mâinile încordate de-o parte și de alta a trupului.

Și ochii lui frumoși arătau altfel. Straniu. Am mai făcut un pas înapoi și m-am tras din fața camionului, tot cu mâna în față, de parcă l-aș fi avertizat să nu se apropie de mine.

— Doamne Dumnezeule..., am șoptit și am simțit cum bătaia nebunească a inimii se opri aproape complet.

Ochii lui Daemon străluceau fosforescenți în întuneric, luminați din interior. Lumina aceea părea să devină din ce în ce mai puternică, apoi pumnii au început să-i tremure și tremurul s-a transmis parcă în tot corpul lui, ca niște valuri minuscule.

Apoi Daemon a început să se estompeze, tot trupul lui, cu haine cu tot, a dispărut, rămânând doar un contur de lumină intensă, roșu-galbenă.

Oamenii de lumină.

Rahat...

Timpul a părut că se oprește în loc. Ba nu, *timpul se opri deja*.

A reușit cumva să împiedice mașina aia să mă lovească. A oprit un camion de șapte tone care urma să mă facă praf, cu ce? Cu un cuvânt? Cu puterea gândului?

Cu o putere uluitoare.

Puterea asta făcea ca aerul din jurul nostru să vibreze ciudat. Pământul tremura sub atingerea lui puternică. Eram convinsă că dacă pun mâna pe jos aș putea să simt vibrația.

Am auzit-o pe Dee strigându-ne din depărtare, iar vocea ei era plină de tulburare. Cum reușise să ne găsească?

A, da. Daemon lumina toată strada – așa era de strălucitor.

M-am uitat din nou spre camion și am văzut că nu numai el trepidează, ci și șoferul. Părea că încearcă să treacă de bariera invizibilă care îl ținea înghețat în timp. Monstrul de metal tremura și motorul urla, fiindcă piciorul șoferului era înțepenit pe pedala de accelerație.

Am început să alerg pe lângă șosea. Am auzit din fugă zgomotul camionului care trecea vuind pe lângă mine. Am alergat pe cărarea cotită care ducea spre casele noastre, construite în mijlocul pustietății. Am văzut-o din mers pe Dee care venea în fugă spre mine, dar am evitat-o. Nu aveam în minte decât că și ea era la fel ca *el*.

Ce erau? Siguri nu erau oameni. Ce am văzut eu era imposibil. Nicio ființă umană nu ar fi putut face asta.

Nicio ființă umană n-ar fi putut să oprească un camion la ordin, să stea sub apă așa de mult timp sau să dispară și să apară la loc. Toate ciudățeniile pe care le observasem până atunci păreau să capete deodată sens.

Am continuat să fug, trecusem de aleea din fața casei și nu aveam idee nici unde fug, nici de ce. Creierul meu nu funcționa. Acționez instinctiv. Crengile îmi agățau părul și rochița cea frumoasă pe care o purtam. M-am împiedicat de un bolovan, dar m-am ridicat și am continuat să înaintez.

Am auzit deodată pe cineva gonind în spatele meu. Cineva m-a strigat, dar nu m-am oprit, am fugit mai tare prin pădurea care se deschidea în fața mea. Nu mă gândeam la nimic în momentele alea. Nu voiam decât să scap.

Am auzit o înjurătură aproape, în spatele meu, apoi am simțit un trup greu izbindu-se de mine. M-am prăbușit la pământ, înfășurată în ceva cald. Reușise cumva să-mi amortizeze căderea răsucindu-se în aer, așa că am aterizat peste el. Apoi s-a rostogolit deasupra mea, țintuindu-mă la pământ. M-am

impins în pieptul lui ca să ies de sub el și am încercat să-l lovesc. N-am reușit nici una, nici alta. Țineam ochii închiși, de teamă să nu văd iar strălucirea aceea nefirească din ochii lui.

— Dă-te la o parte!

Daemon m-a apucat de umeri și m-a scuturat ușor.

— Potolește-te!

— Pleacă de-aici! am strigat eu, tot încercând să-l împing, dar el mă ținea strâns.

— Kat, potolește-te! a țipat el iar. Nu-ți fac nimic!

Cum aș fi putut să-l cred? O mică parte a creierului, care încă mai funcționa, mi-a amintit că într-adevăr îmi *salvase* viața. Am încetat să mă mai zbat.

Daemon rămăsese deasupra mea.

— Nu-ți fac nimic, Kat.

Vocea lui era mai caldă, dar mai păstra o mică urmă de furie din efortul pe care-l făcuse să mă potolească fără să mă rănească.

— N-aș putea să-ți fac rău niciodată.

Cuvintele lui mi-au strâns stomacul. Ceva din mine răspundea la cuvintele astea și îl credea, cu toată împotrivirea minții mele. Nu-mi dădeam seama care dintre gândurile astea era mai nebunesc, dar unul dintre ele se părea că va triumfa. Cu respirația încă întretăiată, am încercat să mă liniștesc. El și-a slăbit puțin strânsoarea, dar încă stătea deasupra mea. Îi simțeam respirația pe gât.

Daemon s-a tras ușor înapoi, mi-a pus un deget sub bărbie și mi-a întors fața spre el.

— Uită-te la mine, Kat. Trebuie să te uiți la mine chiar acum.

Țineam ochii închiși. Nu voiam să știu dacă ochii lui sunt și acum la fel de siniștri. Daemon s-a mișcat puțin, a luat mâinile

de pe umerii mei și mi-a atins obraji. Aș fi putut să încerc să fug în momentul acela, dar din clipa în care mâinile lui calde mi-au atins obraji, nu am mai fost capabilă să fac nicio mișcare. Degetele lui îmi mângâiau ușor fața.

— Te rog.

Vocea lui pierduse orice urmă de furie.

Am respirat adânc și întretăiat și am deschis ochii. El căuta să-mi prindă privirea. Ochii lui erau la fel de ciudați, verdele acela intens, dar erau ochii lui dintotdeauna. Nu erau cei pe care-i văzusem cu câteva minute înainte. Lumina palidă a lunii pătrundea printre crengile copacilor, alunecând încet peste pomeții lui înalți și dansând ușor pe buzele lui întredeschise.

— Nu-ți fac nimic, a spus el din nou, cu voce blândă. Vreau să vorbesc cu tine. Trebuie să vorbesc cu tine, pricepi?

Am dat din cap, fiindcă nu eram în stare să spun ceva. El a închis o clipă ochii și a oftat cumva sfâșietor.

— Bine. Acum o să-ți dau drumul, dar, te rog, promite-mi că nu mai fugi. Nu mă simt în stare să alerg iar după tine. Ultima ta ispravă era să mă termine.

A făcut o pauză, așteptând să-i răspund. Chipul lui părea într-adevăr încordat și obosit.

— Hai, Kat, spune-mi. Promite-mi că n-o să fugi. Nu pot să te las să alergi pe aici de una singură. Înțelege ce-ți spun?

— Da, am hârâit eu slab.

— Bine.

Mi-a dat încet drumul, lăsându-se pe o parte, după ce mi-a mângâiat încet obrazul cu un gest inconștient. Am rămas nemîșcată jos, până când el s-a ridicat în picioare.

Sub privirea lui îngrijorată, m-am tras înapoi în coate până când am ajuns cu spatele la un copac, de care m-am rezemat.

După ce a părut că se liniștește văzând că nu am de gând să fug, a venit lângă mine.

— De ce a trebuit să ieși în fața camionului? m-a întrebat el, dar nu a așteptat să-i răspund. Am încercat totul ca să te țin departe de asta, dar tu mi-ai dat toată munca peste cap și te-ai dus acolo.

— Nu m-am dus intenționat acolo.

Mi-am ridicat la frunte mâna care-mi tremura.

— Ba da. A clătinat din cap. De ce-ai venit aici, Kat? De ce? Eu – noi nu aveam nicio problemă, dar ai venit tu și totul s-a dus naibii. N-ai nici cea mai vagă idee. Rahat. Am sperat că poate avem norocul să pleci.

— Îmi pare rău că mai sunt încă aici.

Mi-am tras picioarele de lângă el și mi le-am strâns la piept.

— Nu știu cum fac de reușesc mereu să înrăutățesc situația. A clătinat din cap, părând că e gata să înjure iar. Noi suntem altfel. Cred că acum îți dai și tu seama.

Mi-am lăsat fruntea pe genunchi. Mi-a luat ceva timp să-mi adun ce mai rămăsese din gândurile mele, apoi am ridicat capul.

— Daemon, ce ești tu?

A zâmbit trist și și-a frecat capul cu podul palmei.

— E cam greu de explicat.

— Te rog, spune-mi. Trebuie să-mi spui, fiindcă altfel o iau razna, l-am avertizat eu.

Nu mințeam. Cu cât tăcea mai mult, cu atât simțeam că-mi pierd iar controlul pe care abia reușisem să-l obțin.

Când a început să vorbească, avea ceva intens în privire.

— Nu cred că vrei să știi cu adevărat, Kat.

Și expresia feței, și vocea lui păreau așa de sincere, încât m-au înfricoșat. Știam că ceea ce avea să-mi spună acum,

indiferent ce era, avea să-mi schimbe pentru totdeauna viața. După ce aveam să știu ce erau el și familia lui, nimic nu urma să mai fie ca înainte. N-aș fi putut să spun de ce, dar asta avea să mă schimbe pentru totdeauna. Știam asta, dar chiar și așa, voiam să aflu, nu mai puteam să dau înapoi. Katy cea de demult deja dispăruse. Eram sigură de asta. Acea Katy ar fi preferat să pretindă că nu s-a întâmplat nimic. Acum eram altfel și trebuia să știu.

— Ești... om?

Hohotul scurt al lui Daemon n-avea în el niciun pic de veselie.

— Nu suntem de pe aici.

— Serios?

A ridicat o sprânceană.

— Păi, da, cred că ți-ai dat bine seama că nu suntem oameni. Am respirat sacadat.

— Speram să nu fie așa.

A râs din nou, de data asta cu ceva veselie.

— Nu, suntem de departe, de foarte departe.

Am simțit un gol în stomac și mi-am strâns mai tare genunchii.

— Ce înțelegi prin „foarte departe”? Fiindcă deja încep să văd scene din *Războiul Stelelor*.

Daemon s-a uitat la mine concentrat.

— Nu suntem de pe planeta asta.

OK. Gata. A spus cam ce bănuiam și eu, numai că asta nu mă lămurea cu nimic.

— Și ce sunteți? Vampiri?

Și-a dat ochii peste cap.

— Tu vorbești serios?

— Poftim? am făcut eu indignată. Mi-ai zis că nu sunteți oameni, iar asta îmi cam limitează opțiunile ca să înțeleg ce ați putea să fiți! Ai oprit un camion fără măcar să-l atingi.

— Citești prea multe cărți, a oftat Daemon. Nu suntem vârcolaci sau vrăjitori. Zombi sau alte minuni.

— Păi, ce să zic, mă bucur că măcar nu sunteți zombi. Îmi place să știu că ce mi-a mai rămas din creier nu e în pericol, am mormăit eu. Și nu citesc prea mult. Nu există prea mult citit. Dar nici extraterestri nu există.

Daemon s-a aplecat repede spre mine și și-a pus mâinile pe genunchii mei. Am înțepenit la atingerea lui, mă simțeam înfierbântată și înghețată în același timp. Privirea lui intensă parcă intra în mine și nu-mi puteam lua ochii de la el.

— În universul acesta vast, infinit, crezi tu că Pământul – locul ăsta – este singura planetă pe care se găsește viață?

— Nnnu, am îngânat eu. Deci chestiile astea... sunt normale pentru... Cum naiba vă numiți voi?

Și-a dat capul pe spate câteva secunde lungi, iar inima mea își întetise ritmul în așteptarea răspunsului său. Părea că se luptă cu el însuși dacă să-mi spună sau nu, iar eu eram aproape sigură că indiferent ce mi-ar spune, n-o să-mi placă...

CAPITOLUL 16

Ăsta era unul dintre momentele alea din viața mea în care nu știam dacă ar trebui să râd, să plâng sau să fug mâncând pământul.

Daemon a zâmbit încordat.

— Știu la ce te gândești. Nu că-ți citesc gândurile, dar scrie clar pe fața ta. Crezi că sunt periculos.

Și jigodie... și sexy, dar asta nu aveam să-i spun lui. Și o formă extraterestră de viață? Am clătinat din cap.

— Oricât ar părea de nebunesc, nu mi-e frică de tine.

— Nu?

— Nu. Am râs, dar râsul meu avea ceva spart, nu era deloc convingător. Nu arăți deloc ca un extraterestru!

Mi se păruse important să subliniez asta.

El și-a arcuit sprânceana.

— Și cum arată extraterestrii?

— Nu așa... nu ca tine, am zis eu repede. Ei nu sunt superbi și...

— Ți se pare că sunt superb?

A zâmbit.

L-am săgetat cu o privire grea.

— Taci din gură. Ca și cum n-ai ști că toată lumea de pe planeta asta te consideră frumos. M-am strâmbat, șocată că avem discuția asta. Extraterestrii – dacă există –, am continuat eu, sunt omuleți verzi cu ochii mari și brațe filiforme sau... sau niște insecte uriașe. Sau niște creaturi micuțe și noduroase.

Daemon a râs în hohote.

— ET?

— Da! Ca ET, boule. Mă bucur că ți se pare amuzant. Că vrei să mă zăpăcești și mai mult decât m-ați zăpăcit până acum. Poate m-am lovit la cap și nu mi-am dat seama.

Am vrut să mă ridic.

— Stai jos, Kat.

— Nu-mi spui tu mie ce să fac!

S-a ridicat parcă plutind, cu mâinile depărtate de corp. Strălucirea aia sinistră i-a umplut din nou ochii, care păreau acum două globuri de lumină pură.

— Stai. Jos.

Am stat jos. După ce i-am arătat degetul mijlociu, normal. Chiar dacă Domnul Extraterestru Dur era pe punctul de a-mi explica toată povestea lui extraterestră, știam instinctiv că nu-mi va face niciun rău.

— O să-mi arăți cum ești tu în realitate? N-ai și beculețe, nu? Și, te rog, nu-mi spune că am fost pe punctul de a mă săruta cu o insectă gigantică fiindcă asta chiar m-ar...

— Kat!

— Scuze, am bombănit eu.

Daemon a închis ochii și a respirat adânc. Pe piept i-a apărut o lumină și, la fel ca în șosea, a început să vibreze și apoi să dispară, până când nu a mai rămas decât conturul acela roșu-galben de lumină. Apoi lumina a căpătat formă. Două pi-cioare, un trunchi, brațe și cap, toate din lumină. O strălucire

așa de intensă, încât lumina totul în jurul nostru, transformând noaptea în zi.

Mi-am ferit ochii cu mâna care îmi tremura.

— Rahat.

Iar când a început să vorbească, nu se auzea nimic. Vorbea în capul meu: *Așa arătăm noi. Suntem făpturi de lumină. Chiar și în formă umană, putem dispune de lumină după voia noastră.* A făcut o pauză. *După cum vezi, nu sunt o insectă gigantică. Și nici n-am... beculețe.* Chiar dacă vocea lui suna doar în capul meu, tot puteam să simt dezgustul cu care spusese asta.

— Nu, am șoptit.

Niciun personaj din cărțile cu tematică paranormală pe care le citisem nu lumina așa. Unele sclipeau în întuneric. Altele aveau aripi. Dar niciunul nu era o ciudățenie de soare gigantic.

Și nu sunt nici o creatură micuță și noduroasă, ceea ce, apropo, mi s-a părut de-a dreptul jignitor. Un braț de lumină s-a întins spre mine. Din el s-a format mâna cu degetele, iar mâna s-a deschis cu palma în sus. *Poți să mă atingi. Nu pățești nimic. Îmi imaginez că asta e plăcut pentru ființele umane.*

Pentru ființele umane? Doamne. Dumnezeu. Mare. Am înghițit nervos în sec și am ridicat mâna. Pe de o parte, n-aș fi vrut să-l ating, să mă apropiu de ceva așa de... așa de... în fine, ceva din altă lume. Dar trebuia s-o fac. Degetele mele le-au atins pe ale lui și am simțit pe mână un curent electric care mi-a urcat până în umăr. Lumina zumzăia pe pielea mea.

Am înghițit cu greu o gură de aer. Daemon avusese dreptate. Atingerea nu fusese deloc dureroasă. Era caldă și plăcută. Era ca și cum ai fi putut atinge soarele fără să te arzi. Mi-am strâns degetele în jurul mâinii lui și am privit cum lumina devenea tot mai intensă, până când mâna mea nu s-a mai văzut deloc. Din mâna lui ieșeau mici raze de lumină care se jucau pe încheietura mâinii mele și pe braț.

M-am gândit eu c-o să-ți placă. Și-a tras mâna din mâna mea și a făcut un pas înapoi. Lumina a început să pălească, apoi în fața mea a rămas Daemon – omul Daemon. Am simțit imediat lipsa căldurii lui.

— Kat, a zis el, de data asta tare.

Nu puteam decât să mă holbez la el. Îmi dorisem să aflu adevărul, dar era altceva să-l auzi – și să-l vezi – în realitate.

Daemon a părut că înțelege prin ce trec, fiindcă s-a așezat încet jos. Arăta relaxat, dar eu știam că era ca un fel de animal sălbatic, încordat ca un arc și gata să sară dacă aş face o mișcare greșită.

— Kat?

— Ești extraterestru.

Vocea mea era slabă.

— Da, cam asta încercam să-ți spun.

— O... o, uau. Mi-am dus mâna strânsă la piept, uitându-mă uluită la el. Și de unde ești? De pe Marte?

A râs.

— Nici pe departe. A închis ochii puțin. O să-ți spun o poveste. Vrei?

— O să-mi spui o poveste?

A dat din cap și și-a trecut degetele prin părul ciufulit.

— Povestea asta o să ți se pară nebunească, dar încearcă să-ți amintești ce-ai văzut. Ce știi acum. M-ai văzut făcând lucruri care ți se par imposibile. Acum, pentru tine, n-ar trebui să mai pară nimic imposibil.

A urmat o pauză, în care a părut că-și adună gândurile.

— Locul de unde venim noi e dincolo de Abell.

— Abell?

— Cea mai îndepărtată galaxie de a voastră, la aproape treisprezece miliarde de ani-lumină de aici. Iar noi suntem mai departe cu încă vreo zece miliarde de ani-lumină. Nu există

telescoape sau navete spațiale așa de puternice încât să ajungă până la noi acasă. Nici n-or să fie vreodată. A privit în jos la mâinile lui deschise, încruntat. Nu că ar avea vreo importanță dacă ar exista. Ceea ce numim noi acasă nu mai există. Locul acela a fost distrus când noi eram copii. De aceea am fost nevoiți să plecăm și să căutăm un loc comparabil cu planeta noastră la nivel de hrană și atmosferă. Nu avem nevoie de oxigen ca să respirăm, dar nici nu ne face rău. Acum am început și noi să respirăm, mai mult din obișnuință.

Mi-am amintit deodată de ceva.

— Deci nu aveți nevoie să respirați.

— Nu, nu prea, a spus, părând puțin vinovat. Ne-am obișnuit să respirăm, dar uneori mai uităm. Ca atunci când înotăm.

Aha, asta era explicația faptului că Daemon putuse să stea așa de mult sub apă.

— Continuă.

S-a uitat la mine câteva clipe, apoi a dat din cap.

— Eram prea mici ca să știm cum se numea galaxia noastră. Sau dacă specia noastră obișnuia să denumească toate aceste lucruri, însă îmi amintesc numele planetei noastre. I se spunea Lux. Iar noi ne numim luxeni.

— Lux, am spus eu încet, amintindu-mi ceva de prin anii de școală de la început. Așa se spune în latină la lumină.

A ridicat din umeri.

— Noi am ajuns aici cu o ploaie de meteoriți, în urmă cu cincisprezece ani, împreună cu alții ca noi. Dar mulți au venit înaintea noastră, chiar cu o mie de ani înainte. Nu toți de îndepărtate. Alții au plecat pe planete pe care nu au putut să supraviețuiască, dar când a fost clar că Pământul era cel mai bun pentru noi, mulți au venit aici. Mă urmărești?

Mă uitam la el cu o privire goală.

— Cred că da. Spuneai că sunt mai mulți ca tine. Și Thompsonii sunt ca tine?

Daemon a aprobat din cap.

— Am venit împreună aici.

Presupun că de-asta era Ash atât de posesivă.

— Și cât de mulți sunteți aici?

— Te referi la orașul ăsta? Cel puțin vreo două sute.

— Vreo două sute, am repetat eu. Apoi mi-am amintit de privirile curioase ale celor din oraș – oamenii de la restaurant și felul în care se uitau la mine... fiindcă eram cu Dee – o extra-terestră. De ce tocmai aici?

— Noi... obișnuim să stăm în grupuri mai mari. Nu e chiar... mă rog, asta n-are importanță acum.

— Zici că ați venit cu o ploaie de meteoriți? Unde e nava voastră spațială?

Mă simțeam ridicolă și să pronunț cuvintele astea.

El m-a privit ridicând o sprânceană, arătând iar ca acel Daemon pe care îl știam eu.

— Noi nu avem nevoie de vehicule precum navele spațiale ca să călătorim. Suntem lumină – putem călători cu lumina, cum ai face autostopul.

— Dar dacă voi veniți de pe o planetă aflată la milioane de ani-lumină depărtare și călătoriți cu viteza luminii... V-a luat milioane de ani să ajungeți aici?

Fostul meu profesor de fizică ar fi fost mândru de mine.

— Nu. Așa cum am făcut când te-am salvat de Mack-ul¹ ăla, noi avem capacitatea de a curba spațiul și timpul. Nu sunt un om de știință, deci nu pot să-ți explic cum se face asta, pur și simplu, putem. Unii mai bine decât alții.

Nu era nimic normal în ceea ce-mi spunea el, dar nu l-am întrerupt. Așa cum spusese și el, nici ceea ce văzusem în seara

¹ Marcă americană de camioane.

aia nu era normal, așa că probabil nu mai eram eu capabilă să discern ce era și ce nu era normal.

— Ca să părem normali, îmbătrânim și noi ca toți oamenii. Dar după aceea, putem să ne schimbăm... pielea. A observat tresărirea mea și a ridicat din umeri. Nu știu cum să-ți explic fără să te șochez, în orice caz nu toți putem să ne schimbăm înfățișarea. Rămânem cu ce am ales inițial.

— Păi atunci, tu ai făcut o alegere bună.

Colțurile gurii i-au tresărit într-un început de zâmbet, în vreme ce își plimba degetele pe iarba din fața lui.

— Am copiat tot ce am văzut. Pentru cei mai mulți dintre noi, asta a funcționat. Iar faptul că am ajuns să arătăm la fel, probabil e o chestie de ADN. Noi ne naștem câte trei odată, în caz că ai nelămuriri. Întotdeauna a fost așa la noi. A făcut o pauză, ridicându-și privirea, și a adăugat: În rest, suntem și noi ca oamenii.

— Cu excepția faptului că ești un glob de lumină pe care îl pot atinge? am murmurat eu, uluită.

I-au tresărit din nou colțurile gurii.

— Da, asta și faptul că suntem mult mai avansați decât ființele umane.

— Cât de mult înseamnă „mult mai avansați”? am întrebat eu încet.

A zâmbit puțin auzindu-mă și a început să-și plimbe iar mâna peste iarbă.

— Hai să zicem că dacă am duce vreodată un război cu ființele umane, ele nu ar câștiga. Nici într-un miliard de ani.

Inima îmi bătea foarte tare și m-am tras din nou înapoi, pentru că, fără să-mi dau seama, mă aplecasem în față, spre el.

— Și ce chestii puteți să mai faceți?

În ochii lui Daemon am văzut o sclipire scurtă.

— Cu cât știi mai puține lucruri, cu atât e mai bine.

Am scuturat din cap.

— Nu. Nu poți să te apuci să-mi zici asemenea chestii și să te oprești. Îmi ești... ești dator.

— După cum văd eu lucrurile, tu îmi ești datoare. Cam de vreo trei ori, a răspuns el.

— Cum adică, de trei ori?

— Noaptea cu atacul, noaptea asta și atunci când ai decis că Ash trebuie să poarte spaghetti, a răspuns, numărându-le pe degete. Sper să nu se mai ivească și a patra oară.

— Mi-ai salvat viața atunci cu Ash?

— Păi, da, că atunci când a zis că poate să te distrugă, chiar asta voia să facă. A oftat, dându-și capul pe spate și închi-zându-și ochii. Fir-ar să fie! De ce nu? Ar trebui să-ți fie clar de acum. Noi toți putem controla lumina. Putem s-o manipulăm în așa fel încât să nu fim văzuți, dacă nu vrem. Putem să aruncăm umbre, chestii de-astea. Nu numai asta, dar putem să manevrăm lumina și s-o folosim cum vrem. Și trebuie să mă crezi pe cuvânt când îți spun că nu ți-ai dori vreodată să fii lovit de așa ceva. Nu prea cred că o ființă umană ar putea supraviețui.

— OK..., am respirat eu înecat. Stai. La faza aia cu ursul, am văzut un fulger.

— Eu am fost ăla și, ca s-o iau înainte, nu, nu am omorât ursul. Doar l-am speriat. N-am prea înțeles de ce ai leșinat. Poate ai fost prea aproape de lumina mea. Probabil că te-a afectat. În orice caz, noi toți avem un soi de putere de vindecare, dar nu toți știm să o folosim prea bine, a continuat el, cu bărbia în piept. Eu sunt destul de bun, dar Adam – unul dintre băieții Thompson – poate să vindece efectiv orice, atâta timp cât mai există o fărâmbă de viață. Și, în linii mari, suntem indestructibili. Suntem slabi numai dacă suntem prinși în forma noastră adevărată. Sau dacă suntem decapitați când avem formă umană. Numai așa putem fi distruși.

— Păi, da, de obicei, tăierea capetelor poate să distrugă. Mentea mea era complet goală, eram capabilă doar să pricep ce-mi spune și nu puteam să urmăresc decât maximum un gând pe minut. Mi-am pus mâinile pe față și am rămas așa, legănându-mi capul.

— Ești un extraterestru.

S-a uitat la mine cu sprâncenele ridicate.

— Putem face multe lucruri, dar numai după ce ajungem la pubertate, și atunci este destul de greu să ne controlăm puterile. Uneori putem să facem niște chestii care se termină cam prost.

— Pare destul de... greu.

— Este greu.

Mi-am luat mâinile de pe față și mi le-am strâns la piept.

— Și ce mai puteți să faceți?

Mi-a răspuns uitându-se foarte atent la mine.

— Promite-mi că n-o iei iar la fugă.

— Promit, am acceptat eu, gândindu-mă: *ce dracu', mai mult de-atât nu poate să mă șocheze.*

— Putem să manipulăm obiecte. Orice fel de obiecte, vii sau lipsite de viață. Și mai mult de-atât. A ridicat o frunză de pe jos și a ținut-o între noi. Privește.

Din frunză a început să se ridice imediat un fum. Apoi flăcări puternice, portocalii au țâșnit din vârful degetelor lui și au cuprins frunza. În câteva secunde, aceasta arsese complet, dar flăcările încă mai străluceau pe degetele lui.

M-am aplecat în față și am întins mâna spre foc. Dinspre degetele lui venea o fierbințeală puternică. Mi-am tras mâna înapoi și m-am uitat la el.

— Ție nu-ți face nimic focul?

— Cum ar putea să-mi facă, dacă din asta sunt făcut?

Și-a lăsat pe pământ degetele din care ieșeau flăcări. Din mâna lui săreau scânteii, dar pământul a rămas neatins. A scuturat mâna.

— Vezi? S-a dus.

Cu ochii mari de uimire, m-am tras mai aproape de el.

— Și ce mai poți să faci?

Daemon a zâmbit, după care a dispărut. M-am tras înapoi și m-am uitat în jur. Se rezema de un copac, la câțiva metri distanță.

— Cum... naiba... — stai! Ai mai făcut asta. Chestia asta stranie cu mișcatul pe tăcute. Nu că ai fi tu prea tăcut. M-am rezemat de copac, uluită. Ce repede poți să te miști.

— Cu viteza luminii, Kitten, așa de repede.

A reapărut în fața mea și s-a așezat încet jos.

— Unii dintre noi pot să manipuleze și forma pe care am ales-o inițial. Adică se pot transforma într-o altă ființă umană, sau într-un animal, sau chiar într-un lucru.

M-am holbat la el.

— De-asta se estompează Dee câteodată?

A clipit.

— Ai văzut asta?

— Da, dar am crezut că mi se pare, am spus și mi-am întins puțin picioarele. Am impresia că face asta când se simte relaxată. I se estompează doar o mână sau conturul corpului.

Daemon a aprobat din cap.

— Niciunul dintre noi nu poate să controleze perfect ceea ce putem face. Unii au multe probleme cu capacitățile astea.

— Tu poți?

— Da, eu sunt grozav.

Mi-am dat ochii peste cap, dar apoi mi-am continuat întrebările.

— Dar părinții voștri? Ai zis că lucrează în oraș, dar eu nu i-am văzut niciodată.

Și-a lăsat iar privirea în pământ.

— Părinții noștri nu au putut ajunge aici.

Mă durea inima pentru el și Dee.

— Vai... îmi pare rău.

— Nu ai de ce. Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Nici măcar nu ne mai amintim de ei.

Asta mi se părea foarte trist. Chiar dacă și amintirile mele despre tata începeau să se șteargă, dar tot le mai aveam. Și aveam atât de multe întrebări despre cum au reușit ei să supraviețuiască fără părinți, dacă a avut cineva grijă de ei când erau mici.

— Doamne, ce proastă sunt. Eu chiar am crezut că lucrează în alt oraș.

— Nu ești proastă, Kat. Ai crezut ceea ce am vrut noi să crezi. Ne pricepem foarte bine la asta, a oftat el. De fapt, se pare că nu chiar așa de bine pe cât credeam.

Extratereștri... Uau, nebunii ăia de care îmi povestea Lesa aveau dreptate. Probabil că au văzut pe vreunul dintre ei. Poate că și Omul-Molie exista. Și *chupacabra* suga pe undeva sângele unei capre.

Ochii străinii ai lui Daemon au sclipit o secundă, apoi s-au fixat pe mine.

— Suporți mai bine decât mă așteptam.

— Păi, cred că am timp destul să mă panichez și să fac o criză micuță mai târziu. Probabil o să cred că mi-am pierdut mințile.

După ce am spus asta, mi-a trecut altceva prin minte.

— Voi puteți să... controlați gândurile oamenilor? Puteți să citiți gândurile?

A clătinat din cap.

— Nu. Puterile noastre sunt legate numai de esența luminii. Poate dacă cineva ar reuși să manipuleze asta, cine știe? Atunci totul ar fi posibil.

Mă tot uitam la el, cu un amestec de furie și neîncredere.

— Și eu care tot timpul ăsta am crezut că o iau razna. Tu îmi spuneai mereu că mi se pare și că inventez tot felul de rahaturi. Ca și cum ai vrut să-mi faci o lobotomie extraterestră. Frumos, n-am ce zice.

A deschis ochii mari și am văzut în ei o scânteie de furie și încă ceva ce n-am putut să-mi dau seama ce e.

— Trebuia să fac asta, a insistat el. Nu putem să spunem în gura mare cine suntem. Numai Dumnezeu știe ce s-ar întâmpla atunci cu noi.

M-am străduit să las la o parte furia deocamdată și l-am întrebat:

— Câți oameni știu de existența voastră?

— Păi, sunt niște localnici care își imaginează cine știe ce despre noi, a spus el. Există un departament din guvern, de la Ministerul Apărării, care știe despre noi, dar cam atât. Nu știu ce puteri avem. Nu pot să știe, aproape că a mârâit el, întâlnindu-mi ochii. MA-ul ne consideră niște ciudați nepericuloși. Atâta timp cât nu încălcăm regulile lor, ne dau bani, case și ne lasă în pace. Așa că atunci când îl apucă pe unul dintre noi nebuneala să facă paradă de puterile lui, e nasol din mai multe motive. Ne ferim să ne folosim puterile, mai ales în fața ființelor umane.

— Fiindcă asta v-ar da de gol.

— Și asta, dar... Și-a frecat obrazul cu mâna. Ori de câte ori ne folosim puterile în preajma unei ființe umane, acestea lasă o urmă pe ființa aceea și în felul ăsta se vede că ea a mai fost pe lângă unul ca noi. Așa că nu încercăm să ne folosim

capacitățile de față cu oamenii, dar cu tine... în fine, cu tine nimic n-a mers așa cum trebuie.

— Când ai oprit camionul, chestia asta a lăsat... o urmă pe mine?

A clipit și s-a uitat într-o parte.

— Și atunci când ai speriat ursul? Și urma asta poate fi văzută de ceilalți ca tine? Am înghițit în sec și am simțit un fior de groază. Deci Thompsonii sau orice alți extraterestri știu că eu am fost expusă la... vrăjile tale extraterestre?

— Cam așa ceva, a spus el. Și nu sunt prea încântați de asta.

— Atunci de ce-ai mai oprit camionul? Pentru tine e clar că sunt o mare bătaie de cap.

Daemon s-a întors încet spre mine. Ținea ochii închiși. Nu mi-a răspuns nici acum.

Am respirat adânc, gata să fug sau să lupt.

— Și ce-ai de gând să faci cu mine?

Când a vorbit, vocea parcă îi tremura.

— Ce-am de gând să fac cu tine?

— Din moment ce acum știu cine ești, asta înseamnă că reprezintă un risc pentru toți. Ai fi în stare... să-mi dai foc, sau Dumnezeu știe ce altceva ai putea să-mi faci.

— De ce ți-aș mai fi povestit toate astea dacă aveam de gând să fac așa ceva?

Bună observație.

— Nu știu.

S-a dat mai în față, dar, când a văzut că mă feresc, s-a oprit înainte de a mă atinge.

— N-o să-ți fac nimic. Bine?

Mi-am mușcat buzele.

— Dar cum poți să ai încredere în mine?

A tăcut iar și, în cele din urmă, s-a întins spre mine și m-a apucat de bărbie.

— Nu știu. Pur și simplu am încredere în tine. Și acum, cinstit, nu te-ar crede nimeni. Iar dacă te-ai apuca să faci tămbălău pe chestia asta, ar intra în scenă MA și nu cred că-ți dorești asta. Cei de-acolo sunt în stare de orice ca oamenii să nu afle nimic despre noi.

Am rămas nemișcată și nu am scos niciun sunet cât timp Daemon m-a ținut ușor de bărbie. Mă încercau tot felul de senzații. Așa cum mă uitam la el și simțeam că prezența lui mă copleșește, era foarte ușor să intru în ceva din care nu aș mai fi putut să ies niciodată. M-am traș înapoi.

— Deci de-asta mi-ai zis toate chestiile alea? Nu mă urăști?

Daemon s-a uitat în jos, spre mâna lui care rămăsese întinsă spre mine. A lăsat-o să cadă.

— Nu te urăsc, Kat.

— Și de-asta nu voiai să fiu prietenă cu Dee, fiindcă îți era teamă că o să aflu adevărul?

— Și de-asta, dar și fiindcă ești om. Oamenii sunt slabi. Oamenii nu ne aduc decât necazuri.

Ochii mei s-au îngustat.

— Nu suntem slabi. Iar voi vă aflați pe planeta noastră. Ce-ai zice de puțin respect, băiatule?

Ochii lui de smarald sclipeau amuzați.

— Bine zis.

A urmat o pauză, iar ochii lui îmi cercetau atent chipul.

— Cum te descurci cu situația asta?

— Încerc să procesez toate informațiile. Nu știu. Nu cred că o să mai fac vreo criză.

Daemon s-a ridicat în picioare.

— Bine, atunci hai să ne întoarcem, înainte ca Dee să creadă că te-am omorât.

— Chiar ar putea să creadă asta?

Fața i s-a întunecat.

— Sunt în stare de orice, Kitten. N-aș ezita nicio clipă să omor pe cineva ca să-mi apăr familia, dar tu nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.

— Îmi pare bine că mi-ai spus.

El și-a lăsat capul într-o parte.

— Există însă și alții care ar face orice să capete puterile pe care le au luxenii, mai ales pe ale mele. Și ar face orice să ajungă la mine sau la cei ca mine.

Am simțit cum mi se strecoară iar neliniștea aceea în piept.

— Și ce legătură are asta cu mine?

Daemon s-a lăsat pe vine în fața mea, privind cu atenție pădurea din jurul nostru.

— Urma aceea pe care am lăsat-o pe tine când am oprit camionul poate fi reperată. În clipa asta luminezi ca un foc de artificii de 4 iulie.

Mi s-a tăiat respirația.

— Se vor folosi de tine ca să ajungă la mine.

Daemon a întins mâna și mi-a luat o frunză din păr. Mâna lui a întârziat puțin pe lângă obrazul meu.

— Iar dacă reușesc să pună mâna pe tine... moartea va fi o ușurare.

CAPITOLUL 17

Lumina strălucitoare a zilei năvălea prin ferestre, străpungând întunericul somnului meu, în care mă simţeam așa de bine. Am mormăit și mi-am îngropat fața în perna moale. Aveam gura uscată, iar capul mă durea rău. Nu voiam să mă scol din pat. Acum nu-mi mai aminteam de ce mă gândisem că e mai bine să dorm cât mai mult, dar știam că avusesem eu un motiv să cred asta.

Mușchii m-au durut când m-am rostogolit în pat. Am deschis ochii pe jumătate. Doi ochi de un verde intens se uitau țintă la mine. Mi-am înăbușit un țipăt și am sărit în sus speriată. În disperarea mea, picioarele mi s-au încurcat în pătura subțire și am căzut din pat.

— Doamne sfinte..., am hârâit eu.

Dee m-a prins de mână și m-a sprijinit până mi-am extras picioarele din pătură.

— Scuză-mă, n-am vrut să te sperii, a spus.

Am împins pătura cu picioarele, într-un morman pufos pe podea. Eram în picioarele goale. Iar tricoul ăla mare de pe mine sigur nu era al meu. Am roșit când mi-am adus aminte

cum mi-a aruncat Daemon din ușa tricoul. Avea mirosul lui, un miros puternic de condimente și plante.

— Ce faci aici, Dee?

A roșit puțin și s-a așezat în șezlongul de lângă patul acela mare.

— Mă uitam la tine cum dormi.

M-am strâmbat.

— OK, asta-i sinistru.

Părea și mai rușinată.

— Nu în sensul că mă uitam la tine ca să *mă uit la tine*. Adică așteptam să te trezești. Și-a dat pe spate bucele negre. Voiam să stăm de vorbă. *Simțeam nevoia* să stau de vorbă cu tine.

M-am așezat pe pat. Dee părea obosită, de parcă n-ar fi dormit toată noaptea. Avea cearcăne întunecate sub ochi și mâinile îi atârnau inerte pe lângă corp.

— Oricum, a fost destul de șocant. Am făcut o pauză, apoi am adăugat: Și sinistru.

Dee s-a frecat la ochi.

— Voiam să vorbesc cu tine...

N-a mai continuat.

— OK, bine, așteaptă puțin.

A dat din cap și s-a lăsat cu capul pe pernele pastelate, cu ochii închiși. Mi-am aruncat repede ochii prin camera lor de oaspeți și m-am dus la baie. Am găsit pe chiuveta lor periuța mea de dinți și alte lucruri personale pe care mi le luasem de acasă când Daemon mă adusese aici.

Am dat drumul tare la apă, până nu s-a mai auzit nimic în jurul meu. După ce m-am spălat pe dinți, am început să mă spăl pe față. O privire aruncată în oglindă m-a convins că nu arătam nici eu mai odihnită ca Dee. Arătam ca dracu'. Părul

meu era vraiste. Pe obraz aveam o linie subțire, roșie, ca o zgârietură fină. Am luat apă fierbinte în palme și mi-am aruncat-o pe față. Zgârietura mă ustura.

E ciudat cum durerea aceea superficială mi-a trezit brusc memoria. În capul meu au început să năvălească amintirile din noaptea precedentă. Îmi aminteam *totul*.

Și mă simțeam amețită.

— O, Doamne. Am strâns marginea rece a chiuvelei de marmură în mâini până mi s-au albit încheieturile. Prietena mea cea mai bună e extraterestră.

M-am întors pe călcâie și am dat ușa de perete. Dee stătea în fața ușii, cu mâinile la spate.

— Ești extraterestră.

A încuviințat încet din cap.

M-am uitat atent la ea. Poate ar fi trebuit să mă simt speriată sau confuză, dar altceva mă frământa pe mine. Curiozitatea. Nedumerirea. Am făcut un pas înainte.

— Fă-o.

— Ce să fac?

— Chestia aia extraterestră cu becul, am zis.

Dee a zâmbit cu gura până la urechi.

— Nu-ți e teamă de mine?

Am dat din cap că nu. Cum ar fi putut să-mi fie teamă de Dee?

— Nu. Adică, sunt destul de șocată de toate chestiile astea, dar tu ești o ciudățenie extraterestră. Asta-i mișto, într-un fel. Bizar, dar tot o chestie mișto.

Au început să-i tremure buzele. Lacrimile care porniseră să-i curgă din ochi semănau cu niște diamante strălucitoare.

— Nu mă urăști? Eu te plac foarte mult și n-aș vrea să mă urăști sau să fii speriată de mine.

— Nu te urăsc.

Dee a sărit în față, mai repede decât ochiul meu uman ar fi putut să înregistreze. M-a îmbrățișat cu o putere surprinzătoare, apoi s-a dat înapoi, trăgându-și nasul.

— N-am putut să dorm toată noaptea de grijă, mai ales că Daemon nu mi-a dat voie să vorbesc cu tine. Nu mă gândeam decât că mi-am pierdut cea mai bună prietenă.

Era aceeași Dee, extraterestră sau nu.

— Nu m-ai pierdut. Nu plec nicăieri.

O clipă mai târziu, mă strângea iar, de ziceai că vrea să-mi scoată sufletul.

— OK, a zis. Mor de foame. Schimbă-te și o să pregătesc micul dejun.

A dispărut din cameră într-o fracțiune de secundă. Îmi mai trebuia ceva timp să mă obișnuiesc cu asta. Mi-am înșfăcat teancul de haine pe care-l luasem în grabă de acasă, după ce-i spuseseam mamei că o să dorm la Dee. M-am schimbat repede, apoi am coborât.

Dee se apucase deja să pregătească masa și pălăvrăgea la mobil. Zăngănitul de oale și susurul apei care curgea la robinet îi acoperea vocea. A plesnit clapeta telefonului și s-a întors spre mine.

Apoi era chiar în fața mea, trăgându-mă de mână spre masă.

— Când s-au întâmplat toate chestiile alea aseară, nu mă gândeam decât că o să zici că suntem niște sonați.

— Păi..., am început eu. Normali nu sunteți, asta-i clar. A chicotit.

— Da, dar uneori e foarte plictisitor să fii normal.

M-am simțit un pic jignită de cuvintele ei și am dat să-mi trag un scaun. Scaunul s-a mișcat înainte ca eu să apuc să pun

mâna pe el, trăgându-se singur de lângă masă. Șocată, m-am uitat la ea.

— Tu ai făcut asta?

Dee a zâmbit.

— Foarte practic, în orice caz.

M-am așezat încet, sperând să nu se miște din nou.

— Deci te miști la fel de repede ca lumina.

— Cred că putem să ne mișcăm chiar mai repede.

A sărit în fața aragazului. A pus mâna deasupra unei tigăi. Aceasta a început să sfârâie imediat sub palma ei. Ea a întors capul spre mine, zâmbind.

Aragazul nu era deschis, dar mirosul de bacon prăjit umpluse deja bucătăria.

M-am aplecat în față.

— Cum faci asta?

— Cu căldura, a zis ea. E mai rapid în felul ăsta. În câteva secunde gătesc un porc întreg.

Și, într-adevăr, în câteva minute mi-a dat o farfurie cu ouă și bacon. Văzând-o cât de repede se mișcă și ce mână de microunde are, mi s-a părut că o să devin un caz grav de invidie extraterestră.

— Deci, ce ți-a zis Daemon aseară?

S-a așezat și ea la masă, cu un munte de ouă în farfurie.

— Mi-a arătat câteva din șmecheriile voastre extraterestre.

Mâncarea mirosea delicios și eram moartă de foame.

— Apropo, mersi pentru micul dejun.

— Cu plăcere. Și-a ridicat părul într-un coc răvășit. N-ai idee ce greu este să pretinzi că ești altcineva decât ești în realitate. Din cauza asta nu avem prea mulți prieteni apropiați care să fie... ființe umane. De-asta tot încearcă Daemon să-mi bage în cap că „Ființa umană nu e egal prieten” sau

JENNIFER L. ARMENTROUT

Mă jucam cu furculița în mâncare, în timp ce ea devorase deja o jumătate din porția ei.

— Ei, acum nu mai trebuie să te prefaci.

Și-a ridicat ochii strălucitori.

— Vrei să-ți zic ceva tare?

Venind de la ea, doar puteam pot să-mi imaginez cum avea să fie pentru mine.

— Mda.

— Putem să vedem chestii pe care oamenii nu le văd. De exemplu, energia pe care o împrăștiți în jurul vostru. Cred că ăia din mișcarea New Age numesc asta aură, sau așa ceva. Asta arată energia umană, ai putea spune forța de viață. Și se schimbă imediat ce sentimentele se schimbă, de exemplu când sunt bolnavi.

M-am oprit cu furculița în aer.

— Poți să vezi energia mea acum?

A clătinat din cap.

— Acum ai o urmă pe tine. Nu pot să-ți văd energia, dar când te-am văzut prima dată era roz-deschis, adică normală. Când vorbeai cu Daemon se făcea roșie.

Roșul probabil înseamnă furie. Sau dorință.

— Eu nu prea mă pricep să interpretez asta. Unele puteri sunt mai simple decât altele, dar Matthew e cel mai tare la citit energiile.

— Ce? Mi-am lăsat furculița în farfurie. Profesorul nostru de biologie este extraterestru? Rahat... ca în filmul ăla, *The Faculty*¹.

¹ *The Faculty* (tradus în limba română *Școală sub teroare*), film horror SF din 1998, regizat de Robert Rodriguez, a cărui acțiune are loc într-o școală.

Dar acum îmi explicam de ce reacționase așa când mă văzuse atunci cu Daemon, ca și privirile ciudate pe care mi le aruncase în clasă.

Dee aproape că s-a înecat cu suc de portocale.

— Noi nu furăm corpurile altora.

Așa speram și eu.

— Uau. Deci aveți și voi slujbe normale.

— Da. A sărit de pe scaun și a privit spre ușă. Vrei să vezi la ce mă pricep eu?

Când am dat din cap că da, s-a îndepărtat de masă și a închis ochii. Aerul din jurul ei a început să zumzăie încet. O clipă mai târziu se transformase dintr-o adolescentă într-o siluetă de lumină și apoi într-un lup.

— Hmm. Mi-am dres vocea. Cred că tocmai mi-am dat seama cum a luat naștere legenda vârcolacilor.

A pășit încet spre mine și mi-a împins mâna cu botul ăla cald. Nu prea știam ce ar trebui să fac, așa că am mângâiat-o pe capul blănos. Lupul a scos un lătrat care semăna mai mult cu un chicotit, apoi s-a retras. Peste câteva clipe, era din nou Dee.

— Și asta nu e tot. Uite. Și-a scuturat brațele, zicând: Să nu te sperii.

— OK.

Mi-am încheștat mâna pe paharul cu suc de portocale.

Și-a închis ochii și corpul ei a început să se estompeze în lumină, după care s-a transformat în cu totul altcineva. Avea părul șaten-deschis trecut de umeri și tenul mai deschis la culoare. Sprâncenele se arcuiau deasupra ochilor căprui, iar buzele ei trandafirii zâmbeau ușor. Era mai mică de înălțime și arăta mai normală.

— Eu?! am chițăit.

Mă holbam la mine.

— Hei, a făcut Dee-ca-mine. Poți să ne deosebești?
Cu inima bubuindu-mi în piept, am încercat să mă ridic de pe scaun, dar n-am reușit. Deschideam gura să vorbesc, dar nu reușeam să scot niciun sunet.

— Asta e... straniu, am chițăit eu iar. Chiar așa arată nasul meu? Ia întoarce-te.

S-a întors. Am ridicat din umeri.

— Fundul meu nu pare chiar atât de rău.

Replica mea a răs și apoi a început să se estompeze. O clipă a rămas doar conturul unui corp, prin care puteam să văd frigiderul. În clipa următoare apăruse Dee. S-a așezat din nou la masă.

— Pot să arăt ca oricine, în afară de fratele meu. Adică, aș putea să arăt și ca el, dar mi se pare greșos. S-a scuturat toată. Toți putem să ne schimbăm înfățișarea, dar eu pot s-o păstrez așa la nesfârșit. Cei mai mulți nu pot să facă asta decât maximum câteva minute.

Pieptul i se umflase de mândrie.

— Ați făcut asta vreodată? Adică să vă prefaceți că sunteți altcineva dintre cunoscuții mei?

A scuturat din cap.

— Daemon s-ar supăra dacă ar ști că am făcut asta. Nu că ar lăsa o urmă prea mare pe tine, și oricum, acum ești deja luminoasă, așa că nu mai contează.

— Deci și Daemon poate să facă asta? Să se transforme în cangur, dacă vrea el?

Dee a râs.

— Daemon poate să facă aproape orice. El este printre cei mai puternici dintre noi. Cei mai mulți dintre noi facem cu ușurință una sau două chestii – restul le facem mai greu. Dar pentru el toate sunt ușoare.

— E de-a dreptul grozav, am mormăit eu.

— Odată a mutat și casa din loc puțin, a zis Dee, încrețindu-și nasul. A stricat toată fundația.

Doamne Dumnezeule...

Am luat o gură de suc.

— Și cei din guvern nu știu că puteți face toate chestiile astea?

— Nu. Sau cel puțin, noi așa credem, a spus Dee. Întotdeauna ne-am ascuns capacitățile. Suntem conștienți că oamenii s-ar speria de noi dacă ar afla că putem să facem toate astea. Și ar încerca să profite de noi. Așa că nu riscăm să ne expunem.

Am reflectat puțin la asta, în timp ce mi-am mai pus un pahar cu suc. Mi se părea că mintea mea mai are nițel și explodează.

— Și deci cum se face că ați venit aici? Daemon zicea că s-a întâmplat ceva acolo, la voi.

— Într-adevăr, ceva s-a întâmplat.

Dee a strâns farfuriile de pe masă și s-a dus cu ele la chiuvetă. Spăla vasele cu spatele țeapăn.

— Planeta noastră a fost distrusă de arumi.

— Arumi¹? Apoi am făcut legătura. Întuneric? Nu? Ția care vor să vă fure capacitățile?

— Da, a spus și s-a uitat la mine peste umăr, aprobând din cap. Ei sunt dușmanii noștri. Cam singurii dușmani ai luxenilor, în afară de oameni, adică în cazul în care aceștia ar începe să se poarte urât cu noi fiindcă am venit aici. Arumii sunt la fel ca noi – numai că exact pe dos, ei vin de pe o planetă identică cu a noastră. Ei ne-au distrus planeta. Mama mea îmi spunea

¹ Arum este o specie de plante cu flori de o mare varietate, din familia Araceae; toate părțile plantei sunt otrăvitoare. Cea mai cunoscută, *Arum palaestinum*, are floarea neagră.

o poveste la culcare, despre cum la început universul era plin de cea mai pură lumină, care strălucea atât de tare, încât umbrele deveniseră invidioase. Arumii sunt copiii întunericului, invidioși și hotărâți să distrugă toată lumina din univers, fără să-și dea seama că fără lumină nu ar putea exista nici ei. Mulți luxeni simt că, ori de câte ori este ucis un arum, dispare o lumină în univers. Este singura mea amintire despre mama.

— Și părinții voștri au murit în acest război? am întrebat eu, apoi am regretat imediat. Scuză-mă, n-ar fi trebuit să te întreb asta.

Dee s-a oprit puțin din spălat.

— Nu-i nimic. Ar trebui să știi și lucrurile astea, dar n-aș vrea să te sperii.

Nu-mi dădeam seama de ce ar fi putut să mă sperie moartea părinților ei, dar m-am neliniștit puțin de ceea ce puteam să aflu.

— Și aici sunt arumi. Cei de la guvern cred că sunt tot luxeni. Noi trebuie să păstrăm secretul, altfel MA ar putea afla de la arumi de puterile noastre. Dee s-a întors cu fața la mine, sprijinindu-se cu mâinile de chiuvetă, și a spus: Și acum, pentru ei, tu ești ca un far în întuneric.

Mi-a dispărut brusc pofta de mâncare, așa că am împins farfuria la o parte.

— Și nu există nicio posibilitate să scap de urma asta?

— În timp o să dispară singură, a răspuns Dee, zâmbind forțat. Până atunci însă, ai face bine să cam stai pe lângă noi, mai ales pe lângă Daemon.

Iam, iam, ce plăcere. Dar ar fi putut să fie și mai rău.

— OK, deci o să dispară... la un moment dat. Dacă asta e singura mea problemă, cred c-o să mă descurc.

— Nu e, a zis ea. Trebuie să avem grijă ca oamenii din guvern să nu afle că tu știi adevărul. Principala lor misiune e să se asigure că noi nu ne expunem. Îți dai seama ce-ar fi dacă ar ști toată lumea de existența noastră?

Mi-au trecut prin minte mitinguri și jafuri, fiindcă noi cam așa reacționăm atunci când nu înțelegem ceva.

— Iar ei sunt capabili de orice ca să păstreze secretul existenței noastre. Dee s-a uitat adânc în ochii mei. Nu poți să spui asta nimănui, Kat.

— N-o să spun. N-aș povesti niciodată nimănui. Spusesem asta fără să mă gândesc. N-aș fi în stare să vă trădez în halul ăsta.

Ăsta era adevărul. Pentru mine, Dee era ca o soră. Iar Daemon era... în fine, nu știu ce era el, dar oricum nu i-aș fi trădat niciodată. Mai ales după ce avuseseră atâta încredere în mine ca să-mi spună toate chestiile astea uluitoare.

— N-o să spun nimănui.

Dee a ingenuncheat lângă mine și și-a așezat mâna pe mâna mea.

— Eu te cred, dar nu putem să permitem ca MA să afle de existența ta, fiindcă atunci ai dispărea.

CAPITOLUL 18

— Katy, azi ești foarte tăcută. Te frământă ceva?

Am clipit și mi-am dorit deodată ca mama să nu se fi priceput așa de bine să mă citească.

— Sunt doar obosită.

M-am forțat să zâmbesc, ca să nu-i dau de bănuț.

— Sigur e numai oboseală?

Eram copleșită de sentimente de vinovăție. Stăteam așa de puțin cu mama și îmi părea rău că tocmai acum eram așa de absentă.

— Scuze, mami. Cred că sunt puțin întoarsă pe dos.

S-a apucat să spele vasele de la cină.

— Cum mai merge cu Daemon și Dee?

Până acum reușisem să evit să vorbesc despre ei.

— Foarte bine. Chiar mă gândeam să mă duc să văd cu ei un film mai târziu.

A zâmbit.

— Te duci cu amândoi?

Am privit-o printre gene.

— Mamă, te rog.

— Scumpo, sunt mama ta. Am dreptul să te întreb.

— Nu știu sigur, de fapt. Nici măcar nu știu dacă mergem. Era doar o idee. Am luat un măr din fructieră și am mușcat din el, pe urmă am întrebat-o: Tu ce vrei să faci în seara asta?

A încercat să pară indiferentă.

— În seara asta mă duc la o cafea cu domnul Michaels.

— Domnul Michaels? Cine mai e și ăsta? am întrebat eu cu gura plină. Stai nițel. Nu e doctorul ăla drăguț de la spital?

— Ba da, el și numai el.

— Aveți întâlnire? M-am rezemat de bufet, zâmbind cu mărul în gură. Hai, mami, zi.

Mama mea a roșit – a roșit pe bune.

— Mergem doar la o cafea. Nu e o întâlnire.

Acum îmi explicam de ce stătuse toată ziua să-și inventarizeze șifonierul, ajungând până acolo încât m-a pus și pe mine să-i aleg două rochii care mi se par mai frumoase.

— Atunci, sper să te simți bine la întâlnirea ta care zici că nu e o întâlnire.

A început să-mi povestească zâmbind despre planurile ei pentru diseară și despre un pacient pe care îl avusese ieri. Înainte de a se pregăti de plecare, mi-a adus două rochii pe care le găsisese în fundul șifonierului.

— Dacă ieși în seara asta, ce-ar fi să te îmbraci cu una din rochiile astea? Ți-ar sta bine cu ele. Pentru mine sunt prea tinerești.

Am strâmbat din nas.

— Mamă, eu n-am întâlnire în seara asta.

A ripostat:

— Nici eu.

— Cum zici tu! am strigat eu după ea, fiindcă o luase la fugă pe scări.

Nu i-a luat prea mult timp să se aranjeze și să plece. Fiindcă nu era o întâlnire formală, se întâlnea cu el la un mic restaurant din oraș. Speram din tot sufletul să se simtă bine; merita și ea să se distreze puțin. De când murise tata, nu cred că am văzut-o vreodată uitându-se de două ori la un tip. Ceea ce însemna că domnul Michaels trebuia să fie un om deosebit.

În afară de ce spusese Dee, că ar trebui să stăm împreună, nu făcusem niciun plan concret pentru seara asta. Știam că Daemon mă supraveghease toată ziua din casă, dar am refuzat sub orice formă să-l las să bântuie pe la mine. Îmi spusese că arumii sunt mai puternici noaptea și că atunci obișnuiesc ei să atace. Așa că în timpul zilei m-am simțit destul de liniștită. Voiam doar să-mi petrec ziua în mod obișnuit, să citesc, să intru pe blog și să stau cu mama.

Dar era destul de ciudat să faci chestii normale după ce ai aflat un asemenea secret. Mi se părea că ei ar trebui să acționeze cumva, să se apuce de prevenit accidente, să eradichez foamea sau să salveze pisicile din copaci.

Am aruncat cotorul de măr la gunoi și mi-am răsucit inelul de pe deget, uitându-mă la rochiile de pe masă. N-o să am prea curând o întâlnire ca să le îmbrac.

Un ciocănit puternic în ușa m-a trezit din meditație. M-am dus să deschid și l-am văzut pe Daemon. Chiar îmbrăcat în niște blugi ordinari și un tricou alb simplu, care îi stătea fix pe corp, tot superb arăta. Asta era destul de enervant. Dar și mai enervant era felul în care stătea el acolo și se uita fix la mine. Ochii lui de jad strălucitor ardeau plini de intensitate.

— Hei, am făcut eu.

A dat din cap, iar eu nu-mi dădeam seama deloc în ce poziție era.

Of, Doamne.

— Hmm, vrei să intri?

A scuturat din cap.

— Nu, mă gândeam că ieșim să facem ceva.

— Să facem ceva?

A avut o sclipire amuzată în privire.

— Păi da. Asta dacă n-ai de postat vreo recenzie sau n-ai vreo grădină de îngrijit.

— Ha. Ha.

Am vrut să-i trântesc ușa în nas.

A întins mâna și a blocat ușa fără s-o atingă.

— Bine. Hai să mai încerc o dată. N-ai vrea să facem ceva împreună?

Nu chiar, dar eram curioasă. Și, într-un fel, parcă înțelegeam de ce Daemon era așa de distant. Poate – cine știe – am fi putut face împreună ceva fără să vrem să ne omorâm unul pe altul.

— Și unde ai vrea să mergem?

Daemon s-a îndepărtat de ușă și a ridicat din umeri.

— Hai să mergem la lac.

— De data asta o să mă asigur înainte de a traversa drumul.

L-am urmat, evitând să mă uit în ochii lui amuzați. Mi-am indesar mâinile în buzunarul pantalonilor mei scurți și m-am hotărât să-i vorbesc fără ocolișuri.

— Sper că nu mă duci în pădure fiindcă te-ai răzgândit și ai ajuns la concluzia că secretul vostru nu e în siguranță din cauza mea?

Daemon a izbucnit în râs.

— Ești chiar paranoică.

Am pufnit.

— OK, asta mi-o spune un extraterestru care, după toate aparențele, mă poate arunca în aer fără să mă atingă.

— Sper că n-ai început să încui toate ușile și să te legi prin colțuri, nu?

Mi-am dat ochii peste cap și am început iar să merg.

— Nu, Daemon, dar îți mulțumesc că ești atât de preocupat de sănătatea mea mentală și așa mai departe.

— Hei. Și-a ridicat mâinile în aer. Trebuie să mă asigur că n-o iei razna ca să spui în tot orașul cine suntem noi.

— Cred că n-ar trebui să-ți faci griji pentru asta, din mai multe motive, am replicat eu sec.

Daemon s-a uitat la mine cu o privire pătrunzătoare.

— Tu ai idee cât de puțini oameni au fost apropiați de noi? Vreau să zic, apropiați în adevăratul sens al cuvântului.

M-am strâmbat. Nu era greu să-mi dau seama ce vrea să spună. Și, destul de ciudat, nu prea îmi plăcea ce spunea.

A răs cu râsul acela sănătos și gâlgâitor.

— Și mă trezesc că ne dă de gol o fetiță. Înțelegi ce greu îmi e să... am încredere?

— Nu sunt o fetiță, și dacă aș putea da timpul înapoi, de data asta n-aș mai sări în fața camionului.

— Îmi pare bine să știu asta, a răspuns el.

— Dar nu regret că am aflat adevărul. Așa s-au lămurit multe chestii pentru mine. Chiar, poți să dai timpul înapoi? am întrebat eu serios.

Până acum nu mă gândisem la asta, dar acum eram chiar curioasă.

Daemon a oftat și a scuturat din cap.

— Putem să manipulăm timpul – da. Dar nu facem asta și oricum, vorbim de viitor. N-am auzit până acum ca să poți cineva să schimbe trecutul.

Camdeam că mi iese ochii din orbite.

— Mamă, pe lângă noi Superman pare penibil.

A zâmbit și a aplecat capul ca să evite o creangă joasă.

— Dar să știi că n-o să-ți zic care este kriptonitul¹ nostru.

— Pot să te întreb ceva? am întrebat eu după ce merseserăm câteva minute pe cărarea plină de frunze.

A dat din cap și eu am tras adânc aer în piept.

— Fata aia care a dispărut, Bethany – era iubita lui Dawson, nu?

Mi-a aruncat o privire piezișă.

— Da.

— Și aflate și ea adevărul despre voi?

Au trecut mai multe secunde înainte să-mi răspundă.

— Da.

M-am uitat iar la el. Avea o expresie resemnată și privea drept înainte.

— Și de-asta a dispărut?

A urmat iar o tăcere.

— Da.

OK. Nu voia să-mi răspundă decât cu da sau nu. Frumos.

— A povestit cuiva despre voi? Vreau să zic... de-asta a trebuit să dispară?

Daemon a oftat greu.

— E foarte complicat, Kat.

Complicat putea să însemne mai multe lucruri.

— E... moartă?

Nu mi-a răspuns.

M-am oprit să-mi scot din sandală o piatră cu formă ciudată.

— N-ai de gând să-mi spui?

A zâmbit cu o detașare care m-a înfuriat.

¹ Referire la filmul *Superman*, în care kriptonitul era singurul element care putea să-i distrugă invincibilitatea eroului; călcâiul lui Ahile.

— Zi-mi și mie de ce ai vrut să ne plimbăm? Mi-am scuturat sandala și m-am încălțat. Fiindcă îți place să fii misterios?

— De ce să nu recunosc, e destul de amuzant să văd cum ți se înroșesc obrajii când ești frustrată.

L-am privit furioasă.

Daemon a rânjit și a pornit-o din nou. Niciunul dintre noi n-a mai zis nimic până am ajuns la lac. El s-a dus la mal și s-a uitat spre mine, fiindcă mă oprisem la câțiva metri în spatele lui.

— Lăsând la o parte faptul curios că îmi face plăcere să te văd așa dată peste cap, îmi imaginam că o să ai mai multe întrebări pentru mine.

Era într-adevăr anormal că-i plăcea să mă enerveze. Mai anormal era însă că și mie îmi plăcea să-l enervez.

— Am.

— La unele n-o să-ți răspund. La altele, da. Daemon a făcut o pauză, părând că reflectează, apoi a spus: Aș putea la fel de bine să termin cu toate întrebările tale. Așa n-am mai avea de ce să aducem subiectul ăsta în discuție; dar dacă vrei să obții niște răspunsuri, va trebui să faci ceva eforturi.

Să nu mai aducem în discuție faptul că ei sunt *extratereștri*?
Ha. OK.

— Ce-ar trebui să fac?

— Vino cu mine pe stâncă.

S-a întors cu spatele la mine și și-a aruncat tenișii din picioare.

— Ce? N-am costum de baie.

— Și? S-a întors spre mine zâmbind. Ai putea să-ți scoți o parte din haine...

— Nu prea cred.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Mi-am imaginat eu, a răspuns el. N-ai mai înotat nicio dată îmbrăcată?

Ba da. Cine n-a făcut asta? Dar nu era chiar *așa* de cald.

— Dar de ce trebuie să înotăm ca să-ți pun întrebări?

Daemon s-a uitat lung la mine o clipă, apoi și-a lăsat ochii în jos, iar genele îi umbreau pomeții.

— O faci pentru mine, nu pentru tine. Mi se pare normal.

Obrajii lui se înroșiseră ușor la soare.

— Știi ziua aia când am înotat aici?

— Da, am spus eu, făcând un pas în față.

A ridicat capul să-mi întâlnească privirea. Ochii lui verzi păreau ușor tulburați, ceea ce-i dădea un aer vulnerabil.

— Te-ai simțit bine?

— Atunci când nu te purtai ca o jigodie, și dacă nu iau în calcul faptul că ai fost șantajat să faci asta, da.

S-a uitat în altă parte, zâmbind.

— Eu m-am simțit mai bine ca niciodată. Știu că pare stupid, dar...

— Nu e stupid.

Am simțit că inima îmi bate mai repede. Dintr-odată parcă începeam să-l înțeleg. Cred că, în sinea lui, își dorea să fie normal.

— OK. Hai s-o facem. Numai să nu mai stai iar cinci minute sub apă.

Daemon a râs.

— De acord.

Mi-am scos sandalele, iar el și-a scos tricoul. M-am străduit să nu mă holbez prea tare la el, mai ales că se uita la mine ca și cum s-ar fi așteptat să mă răzgândesc. I-am zâmbit din mers, am pășit pe malul lacului și mi-am băgat degetele de la picioare în apă.

— Doamne, ce rece e apa!

Mi-a făcut cu ochiul.

— Fii atentă la asta.

Ochii lui au căpătat o strălucire sinistă și tot corpul a început să-i vibreze și apoi să se transforme într-un glob de lumină orbitoare... care s-a ridicat până la cer și apoi a plonjat în apă, luminând-o dinăuntru. A înotat în toate părțile, făcând cercuri în jurul stâncilor din mijlocul lacului, de zeci de ori în câteva secunde. Făcea pe grozavul.

— Puteri extraterestre? am întrebat eu, clănțănind din dinți.

S-a aplecat peste marginea stâncii, cu apa prelingându-i-se din păr, și a întins mâna spre mine.

— Hai, acum s-a mai încălzit puțin.

Am strâns din dinți, pregătită să intru în apa rece ca gheața, și am fost uluită să-mi dau seama că temperatura nu mai era acum chiar așa de scăzută. Nu era caldă, dar sigur nu mai era nici înghețată. Am intrat cu totul în apă și am înotat spre stâncă.

— Mai ai și alte talente de șmecher?

— Pot să fac în așa fel încât să nu mă mai vezi deloc.

I-am dat mâna și el m-a tras din apă pe stâncă, cu hainele lipite de mine. Mi-a dat drumul și s-a tras la locul lui. Tremuram de frig și mă bucuram că stânca se încălzise la soare.

— Cum poți să faci niște chestii fără ca eu să le văd?

S-a lăsat pe spate sprijinit în coate și nu părea deloc afectat de apa rece.

— Suntem făcuți din lumină. Putem să manipulăm spectrele din jurul nostru ca să ne folosim de ele. Ca și cum am fractura lumina, dacă asta ți se pare mai ușor de înțeles.

— Nu chiar.

Ar fi trebuit să fiu mai atentă la orele de știință.

— M-ai văzut când am trecut în starea mea naturală, nu? A așteptat să încuviințez din cap și a continuat. Și ai văzut că vibrez cumva înainte de a mă dispersa în mici particule de lumină. Ei bine, pot să elimin selectiv lumina și în acest fel pot să devin transparent.

Mi-am strâns genunchii la piept.

— Asta-i destul de impresionant, Daemon.

Mi-a zâmbit, arătându-și gropița din obraz, apoi s-a lăsat pe spate cu mâinile așezate sub cap.

— Șiu că ai o groază de întrebări. Dă-i bătaie.

Aveam așa de multe, încât nici nu știam cu care să încep.

— Voi credeți în Dumnezeu?

— Cred că e un tip super.

Am clipit nedumerită, fără să-mi dau seama dacă ar trebui să râd sau nu.

— Aveți și voi un dumnezeu?

— Îmi amintesc de ceva care seamăna cu o biserică, dar cam atât. Bătrânii nu ne-au vorbit niciodată de vreo religie, a spus el. E adevărat că nici nu mai avem bătrâni.

— Ce înțelegi tu prin „bătrâni”?

— Ce înțelegi și tu. O persoană în vârstă.

M-am strâmbat la el.

A zâmbit.

— Următoarea întrebare.

— De ce ești tu așa de nemernic?

Am rostit cuvintele aproape fără să-mi dau seama.

— Fiecare trebuie să fie bun la ceva, nu?

— Tu ești foarte bun la asta.

A deschis ochii și m-a privit o clipă, apoi i-a închis din nou.

— Nu mă placi deloc, așa-i?

Am ezitat.

— Nu e vorba că nu te plac, Daemon. Dar ești greu de... plăcut. Nu prea reușesc să te înțeleg.

— Nici eu pe tine, a zis el, cu ochii închiși și fața relaxată. Ai acceptat imposibilul. Ești drăguță cu sora mea și chiar cu mine – cu toate că sunt de acord că m-am purtat ca o jigodie. Ieri ai fi putut foarte bine să pleci de-acasă și să povestești la toată lumea despre noi, dar n-ai făcut-o. Și nu tolerezi nicio mizerie de-a mea, a adăugat el, râzând încet. Îmi place asta la tine.

Hei. Stai așa.

— Mă placi?

— Următoarea întrebare? a făcut el.

— Voi aveți voie să vă împrieteniți – cu oameni?

A ridicat din umeri.

— „Aveți voie” sună ciudat. Dacă se întâmplă asta? Da. Este de dorit? Nu. Așa că putem să avem întâlniri, dar ce rost ar avea? Nu am putea să avem o relație pe termen lung în condițiile în care noi avem de păstrat acest secret.

— Deci și voi sunteți la fel ca noi în alte... hmmm... privințe?

Daemon s-a săltat în fund și a ridicat o sprânceană.

— Poftim?

Am simțit că-mi ard obraji.

— Știi, cum ar fi sexul. Adică, voi sunteți tot o lumină și-așa. Nu prea înțeleg cum ar putea să fie anumite chestii la voi.

Daemon a zâmbit cu o jumătate de gură și asta a fost singurul avertisment pe care mi l-a dat. Cu mișcarea lui uluitor de rapidă, într-o fracțiune de secundă eram pe spate și el se afla deasupra mea.

— Mă întrebi dacă mă atrag ființele umane – fetele? a întrebat el.

Șuvițele lungi de păr negru îi alunecaseră în față. Din ele se desprindeau picături minuscule de apă care îmi curgeau pe obraji.

— Sau mă întrebi dacă sunt atras de *tine*?

Și-a îndoit coatele și s-a apropiat de mine încet. Nu mai era niciun milimetru de spațiu între corpurile noastre. La atingerea trupului lui, am rămas fără aer. Masculinitatea lui se mula pe toată moliciunea mea. Pentru mine era înfricoșător să fiu așa de aproape de el și mă simțeam străbătută de o mie de senzații. Am început să tremur. Nu de frig, ci de atingerea lui caldă și plăcută. Simțeam fiecare respirație a lui, iar când a mișcat puțin din umeri, am făcut ochii mari și am icnit.

Oh, da, clar, *anumite chestii* funcționau perfect normal.

Daemon s-a rostogolit de pe mine și s-a lăsat pe spate.

— Următoarea întrebare? a întrebat el, cu voce joasă și profundă.

Am rămas nemișcată. Mă uitam fix la cerul senin.

— Era suficient să-mi spui, știi? M-am uitat la el. Nu trebuia să-mi *arăți*.

— Dacă-ți spuneam, nu mai era distractiv. A întors capul spre mine. Următoarea întrebare, Kitten?

— De ce îmi spui așa?

— Fiindcă semenii cu o pisicuță pufoasă, care își arată ghearele, dar nu zgârie.

— OK, n-are niciun sens.

A ridicat din umeri.

Mi-am scormonit creierul să mai caut întrebări. Aveam o grămadă, numai că reușise să-mi facă țândări gândurile.

— Crezi că mai sunt arumi pe aici?

Am văzut cum îi trece peste față o umbră vagă de emoție. Și-a tras capul înapoi, studiindu-mă cu atenție.

— Ei sunt mereu aici.

— Și te urmăresc?

— Asta-i singura lor ocupație, a răspuns și a început iar să contemple cerul. Fără puterile noastre ei sunt ca niște... ființe umane, numai că mai rele și mai lipsite de scrupule. Sunt gata să distrugă totul.

Am înghițit în sec.

— Și... te-ai luptat cu mulți din ăștia?

— Mda.

S-a întors pe o parte și și-a sprijinit capul în mână. O șuviță de păr i-a căzut peste ochi.

— Deja nu mai știu pe câți a trebuit să-i înfrunt și să-i ucid. Iar cu tine așa luminoasă, vor apărea și mai mulți.

Mă mâncau degetele să-i dau la o parte șuvița aia de păr.

— Atunci de ce-ai mai oprit camionul?

— Preferai să-l las să te facă pilaf?

Nu m-am mai obosit să-i răspund la asta.

— De ce l-ai oprit?

Mușchii obrazului i-au tresărit și și-a îndreptat privirea spre fața mea.

— Sincer?

— Da.

— O să primesc puncte bonus pentru asta? a întrebat el încet.

Cu respirația tăiată, m-am întins și i-am dat pe spate șuvița de păr. Degetele mele abia i-au atins pielea, dar el a respirat adânc și a închis ochii. Mi-am tras mâna, neștiind nici eu de ce am făcut asta.

— Depinde ce răspunzi.

Daemon a deschis ochii. Pupilele erau albe, de o frumusețe stranie. S-a lăsat iar pe spate, cu brațul lipit de al meu.

— Următoarea întrebare?

Mi-am împletit degetele pe burtă.

— De ce lasă urme folosirea puterilor tale?

— Pentru noi, oamenii sunt ca niște tricouri fosforescente.

Când ne folosim puterile în preajma voastră, fără să vreți ne absorbiți lumina. În cele din urmă, strălucirea aceasta dispare, dar, cu cât facem mai multe, cu cât mai multă energie folosim, cu atât mai strălucitoare este urma. Când Dee se estompează, nu lasă o urmă prea mare. Episodul cu camionul sau când am alungat ursul, asta lasă urme vizibile. Dar ceva mai important, cum ar fi vindecarea cuiva, lasă o urmă de mai lungă durată. O umbră mai palidă, așa am înțeles, dar, dintr-un motiv sau altul, se păstrează mai mult timp. Ar fi trebuit să fiu mai atent cu tine, a continuat el. Când am gonit ursul, am folosit o explozie de lumină, care e ca un fel de laser. Iar asta lasă pe tine o urmă suficient de mare ca să devii vizibilă pentru un arum.

— Te referi la noaptea în care am fost atacată? am șoptit eu cu voce răgușită.

— Da. Și-a trecut mâna peste față. Arumii nu vin prea des pe aici, fiindcă nu-și imaginează că aici e vreun luxen. Cuarțul beta din stânci refractă amprenta noastră energetică și în felul ăsta ne ascunde. Țăsta e și unul dintre motivele pentru care suntem așa de mulți în acest loc. Dar se pare că a ajuns unul și aici. A văzut urma pe care o purtai tu și și-a dat seama că trebuie să fie pe aproape unul dintre noi. A fost greșeala mea.

— N-a fost greșeala ta. Nu tu m-ai atacat.

— Nu, dar practic eu l-am îndrumat spre tine, a spus el cu o voce încordată.

La început nici n-am putut vorbi. Aveam o senzație gen pumn-în-burtă care se întinsese din cap până în picioare.

Parcă simțeam cum sângele mi se scurge așa de repede din cap, încât amețeam.

Brusc, ceea ce spusese omul ăla căpăta sens. *Unde sunt ei?* Pe ei îi căuta.

— Unde e el acum? Tot aici e? O să se întoarcă? Ce...

Mâna lui Daemon a apucat-o pe a mea și a strâns-o.

— Kitten, liniștește-te. O să faci un atac de cord.

M-am uitat la mâinile noastre. El nu și-a tras-o înapoi.

— N-o să fac atac de cord.

— Ești sigură?

— Da.

Mi-am dat ochii peste cap.

— El nu mai reprezintă o problemă, a spus după câteva secunde.

— L-ai... l-ai ucis?

— Păi, cam da.

— Cam da? Nu știam că poți să „cam” ucizi pe cineva.

— OK, bine, da, l-am ucis.

În vocea lui nu era nicio urmă de îndoială sau de regret, ca și cum a ucide pe cineva era pentru el ceva normal. Ar fi trebuit să mă sperii de el, să mă sperii foarte tare. Daemon a oftat.

— Noi suntem inamici, Kitten. Dacă nu l-aș fi oprit, m-ar fi ucis pe mine și familia mea, după ce ne-ar fi absorbit puterile. Mai mult de-atât, ar mai fi adus și alții aici. Cei din specia noastră ar fi fost cu toții în pericol. *Tu* ai fi fost în pericol.

— Și cu camionul? Acum strălucesc și mai tare, am spus, încercând să ignor stomacul care mi se strânsese. O să vină altul?

— Să sperăm că nu mai e niciunul pe aici. Dacă nu e, urmele de pe tine vor avea timp să dispară. O să fii în siguranță.

Degetul lui mare desena pe mâna mea literele unui alfabet mut. Era cumva liniștitor, relaxant.

— Și dacă o să fie?

— Atunci o să-i omor și pe ăia, a spus, fără să ezite deloc. O perioadă va trebui să stai pe lângă mine, până când urma se va mai estompa.

— Mi-a zis și Dee ceva de genul ăsta. Mi-am mușcat buzele. Deci nu mai vrei să stai departe de voi?

— Nu contează ce vreau eu. Și-a privit mâna. Dar dacă ar fi fost după mine, acum nu mai erai pe aici.

Am inspirat scurt, uimită, și mi-am tras mâna înapoi.

— M-ai făcut praf cu sinceritatea ta.

— Nu înțelegi, a răspuns Daemon. În clipa asta, tu poți conduce un arum direct la sora mea. Iar eu trebuie s-o protejez. E tot ce mi-a mai rămas. Și trebuie să-i protejez și pe ceilalți care sunt aici. Eu sunt cel mai puternic. Cu asta mă ocup. Și atâta timp cât porți cu tine urma asta, nu vreau să te duci nicăieri cu Dee dacă nu sunt și eu acolo.

M-am ridicat în fund și m-am uitat spre mal.

— Cred că ar fi timpul să mă întorc.

Degetele lui mi-au strâns brațul. Am simțit furnicături.

— Momentan, nu poți să pleci singură. Trebuie să stai cu tine până va dispărea urma.

— N-am nevoie de dădacă.

Mă durea falca de cât de încleștată era. Mă enervase la culme că-mi spusese să stai departe de Dee, deși înțelegeam. Dar asta nu înseamnă că mă durea mai puțin.

— N-o să mă mai apropii de Dee până când nu va dispărea.

— Tot nu pricepi.

Strângerea lui nu era mai puternică acum, dar aveam impresia că ar fi vrut să mă scuture zdravăn, deși știam că n-o va face.

— Dacă o să pună mâna pe tine un arum, n-o să te omoare. Cel de la bibliotecă doar se juca. Voia să te facă să-l implori să te lase în viață și apoi să te forțeze să îl duci la unul dintre noi.

Am înghițit în sec.

— Daemon...

— Nu ai de ales. În clipa asta, cu urma pe care o ai, reprezintă un risc uriaș. Ești un pericol pentru sora mea. Nu pot să permit să i se întâmple ceva.

Iubirea pentru sora lui era admirabilă, dar asta nu oprea deloc valul de furie care mă copleșise.

— Și după ce dispare urma? Atunci ce-o să fie?

— Aș prefera să stai naibii departe de noi, dar nu prea cred că o să se întâmple asta. Iar sora mea chiar ține la tine. Mi-a dat drumul și s-a lăsat pe spate, sprijinit în coate, și a adăugat: Atâta timp cât nu mai capeți și alte urme, nu am nicio problemă să fii prietenă cu ea.

Mi-am încleștat pumnii.

— Sunt încântată că am binecuvântarea ta.

Zâmbetul lui ușor nu i-a luminat ochii. Rareori se întâmpla asta.

— Am pierdut deja un frate fiindcă s-a îndrăgostit de o ființă umană. N-am de gând să mai pierd unul.

Tot mai fierbeam de furie, dar cuvintele lui mi-au atras atenția.

— Te referi la fratele tău și la Bethany.

A urmat o pauză, apoi a zis:

— Fratele meu s-a îndrăgostit de o fată... și acum sunt amândoi morți.

CAPITOLUL 19

Furia mi-a dispărut de parcă apăsase pe un buton și nu puteam decât să mă uit la el fără un cuvânt. Parcă era o voce în interiorul meu care îmi spunea că știam deja toate lucrurile astea, dar până atunci nu voisem să recunosc. Doamne, ce nemernic era, dar furia mea scăzuse, pălise, lăsând în locul ei un sentiment de nesiguranță.

— Cum s-a întâmplat? am întrebat.

El se uita peste umărul meu, fixând copacii din spate.

— Cu Dawson și Bethany a fost dragoste la prima vedere, pot să jur. Pentru el nu mai exista nimic în afară de ea. Matthew – domnul Garrison – l-a avertizat. L-am avertizat și eu că n-o să meargă. E imposibil să avem relații de felul ăsta cu oamenii.

L-am văzut cum își strânge buzele și a tăcut o clipă.

— Tu n-ai de unde să știi ce greu este, Kat. Noi trebuie să ascundem tot timpul ceea ce suntem și chiar și printre ai noștri trebuie să fim prudenți. Sunt foarte multe reguli. MA nu este de acord ca luxenii să aibă relații apropiate cu oamenii. A adăugat după o pauză, clătinând din cap: Ca și cum ar considera că suntem animale, inferioare lor.

— Dar nu sunteți animale, am zis eu.
Erau clar altfel decât noi, dar nu ne erau inferiori.

— Știi că de câte ori facem o cerere pentru ceva, ea este urmărită de MA?

S-a uitat la mine, cu ochii tulburați. Plini de furie.

— Vrem să dăm examen pentru permis de conducere – ei știu. Vrem să ne depunem dosarul la o facultate – ei văd asta. Certificat de căsătorie cu o ființă umană? Nici vorbă. Ba chiar avem nevoie de o înregistrare specială în caz că vrem să ne mutăm.

Am clipit.

— Pot să facă asta?

A râs fără urmă de veselie.

— E planeta voastră, nu a noastră. Până și tu ai spus asta. Și ne țin pe loc, finanțându-ne. Din când în când ne verifică, să nu cumva să plecăm sau ceva. Odată ce te-au înregistrat într-un loc, acolo rămâi.

Nu știam ce să spun, așa că am tăcut. Se pare că toată viața lor era controlată, înregistrată. Era înspăimântător și trist.

— Și asta nu e tot. Ne obligă să ne găsim un alt luxen și să stăm aici.

Parcă mi s-a aprins un becul de alarmă. Oare el era obligat să fie cu Ash? Nu mi se părea momentul potrivit să întreb. De altfel, mi se părea și mai nepotrivit să-l întreb, pur și simplu.

— Nu mi se pare corect.

— Nici nu e. Daemon s-a ridicat cu ușurința lui specifică în fund și și-a strâns genunchii în brațe. E ușor să te simți ca un om. Știu că eu nu sunt om, dar vreau aceleași lucruri ca și ființele umane. S-a oprit, clătinând din cap, apoi a continuat: În fine, între Dawson și Bethany a intervenit ceva. Nu știu ce. Nu mi-a spus niciodată. Într-o sâmbătă au plecat în excursie și el s-a întors târziu, cu hainele sfâșiate și pline de sânge. Erau mai

apropiați ca niciodată. Dacă până atunci Matt și Thompsonii se mai îndoiau, atunci n-au mai avut niciun dubiu. În weekendul următor, Dawson și Bethany s-au dus la film. Nu s-au mai întors niciodată.

Am strâns tare din ochi.

— L-a găsit MA-ul a doua zi în Moorefield, cadavrul lui era aruncat pe câmp ca un gunoi.

Vocea lui era aspră și joasă.

— N-am apucat să-mi iau rămas-bun de la el. I-au luat trupul de acolo înainte să-l văd și eu, evident, din cauza riscului de a fi descoperiți. Când murim sau suntem răniți, ne recăpătăm adevărata formă.

Mă durea să aud asta – mă durea pentru el și pentru Dee.

— Dar ești sigur că e... mort, din moment ce nici nu i-ai văzut trupul?

— Știu că a fost distrus de un arum. L-a secătuit de puteri și l-a ucis. Dacă ar fi supraviețuit, ar fi găsit o posibilitate să ne contacteze. Amândouă cadavrele – al lui și al lui Bethany – au fost ridicate înainte de a fi văzute de cineva. Părinții ei nu vor ști niciodată ce s-a întâmplat cu ea. Iar noi nu știm decât că el a făcut ceva care a lăsat o urmă asupra ei, iar asta i-a permis unui arum să-l găsească. Altceva nu s-a putut întâmpla. Altfel nu pot să simtă că suntem aici. *Sigur* a făcut ceva serios.

Mi s-a strâns inima. Nici nu puteam să-mi imaginez ce simțiseră el și Dee. Moartea tatălui meu nu a fost neașteptată. A fost dureroasă – aveam impresia că boala și moartea care avea să vină o să mă ucidă și pe mine – dar măcar nu fusese omorât de cineva.

— Îmi pare rău, am șoptit. Știu că nu e nimic de spus. Îmi pare foarte rău.

El s-a mișcat ușor și a ridicat capul spre cer. Într-o clipă, masca pe care o purta căzuse. Acolo era adevăratul Daemon.

Tot un nesimțit ordinar, dar plin de durere, având pe față o vulnerabilitate pe care mă îndoiesc că o mai văzuse cineva. Și deodată, asistând la această scenă, m-am simțit ca un intrus. Nu mi se părea normal ca tocmai eu, dintre toți, să îl văd fără orgoliul lui obișnuit, care îl ascundea pe el, cel adevărat. Ar fi trebuit să fie de față cineva drag lui, cineva important pentru el.

— Mi-e... mi-e dor de idiotul ăla, a zis el cu oboseală în glas.

Mi s-a strâns inima. Durerea din vocea lui mi se părea sfâșietoare. Inconștient, m-am întors spre el și i-am îmbrățișat trupul încordat. L-am ținut în brațe, strângându-l cât puteam eu de tare. Apoi i-am dat drumul, înainte să reacționeze și să mă arunce de pe stâncă.

Daemon tot nu se mișca. Se uita la mine cu ochii mari de uimire, de parcă nu-l mai îmbrățișase nimeni niciodată. Poate că luxenii nu obișnuiau să se îmbrățișeze.

Am lăsat ochii în jos.

— Și mie mi-e dor de tata. Durerea rămâne mereu acolo.

A respirat greu.

— Dee mi-a spus că a fost bolnav, dar nu mi-a zis ce-a avut. Îmi pare rău... pentru pierderea ta. Noi nu suntem obișnuiți cu bolile. Ce-a avut?

I-am povestit despre boala tatălui meu, cu o ușurință care m-a surprins și pe mine. Apoi i-am mai povestit și despre lucruri mai frumoase – lucruri pe care le făceam noi împreună. Cum aveam noi grijă de grădină și cum ne duceam sâmbăta dimineața, în fiecare primăvară, să cumpărăm tot felul de plante.

Apoi mi-a împărtășit și el amintiri despre Dawson. Prima dată când au urcat pe Stâncile Seneca. Sau când Dawson își schimbase forma și nu mai știa cum să revină la forma inițială. Am stat acolo, găsindu-ne într-un fel liniștea vorbind despre ei, până când lumina soarelui a început să scadă, iar căldura

stâncilor s-a risipit. Și eram numai eu cu el, în amurg, privind împreună la stelele care începeau să apară pe cer.

Nu-mi venea deloc să plec, nu fiindcă era apa rece, ci pentru că știam – știam – că fărâma asta de lume care o creaserăm noi aici, în care nu ne mai certam și nu ne mai uram, va dispărea. Se pare că Daemon... simțise nevoia să vorbească cu cineva și, întâmplător, eu m-am aflat la locul potrivit. I-am pus întrebările potrivite. Și pentru mine era la fel. El a fost la locul potrivit. Cel puțin, așa îmi spuneam eu, fiindcă știam că ziua de mâine avea să fie la fel ca acelea de dinainte.

Trebuia să ne întoarcem în lumea reală. Aceea în care Daemon își dorea să nu mă fi întâlnit niciodată.

Niciunul dintre noi n-a mai scos o vorbă până când am ajuns la mine pe verandă. În living era aprinsă lumina, așa că atunci când am vorbit, am făcut-o în șoaptă.

— Și acum ce se întâmplă?

Daemon avea pumnii încleștați și s-a uitat într-o parte, fără să răspundă.

Nici n-am apucat să mă întorc, iar Daemon a dispărut într-o fracțiune de secundă.

*

— N-ai făcut nimic de Labor Day? a întrebat Lesa, arătând cu mâna spre Carissa, care stătea în spatele ei. Ai o viață la fel de plină ca a Carissei.

Carissa și-a dat ochii peste cap și și-a aranjat ochelarii.

— Nu toți avem părinți care să ne sponsorizeze o minivanță în Carolina de Nord. Nu suntem așa de șmechere ca tine.

Nu puteam să le spun ce weekend palpitant am avut, cum am fost pe punctul de a fi călcată de un camion și am avut dovada existenței extraterestrilor, așa că am ridicat din umeri și am continuat să mâzgălesc în caiet.

— Am stat pe acasă, pur și simplu.

— Îmi dau seama de ce. Lesa a arătat cu bărbia spre ușa clasei. Și eu aș fi stat pe acasă dacă locuiam alături de așa ceva.

— Tu trebuia să fii bărbat, a remarcat Carissa, iar eu mi-am ascuns zâmbetul.

Tipele astea două erau exact pe dos; pe cât era una de timidă, pe atât de tupeistă era cealaltă. Când eram cu ele, parcă priveam o partidă nebună de tenis între îngerul de pe umărul drept și diavolul de pe umărul stâng.

N-a fost nevoie să mă uit spre ușă ca să știu că vorbeau despre Daemon. Noaptea trecută abia dacă închiseseam un ochi. Unicul lucru de care eram sigură era că marți dimineața va trebui să mă port de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. L-am ignorat, așa cum făceam și înainte să aflu că el venea de foarte departe.

Și părea că merge foarte bine, până când am simțit cum mă împunge cu pixul în spate. Mi-am lăsat încet pixul pe bancă și m-am întors spre el cât am putut de normal.

— Da?

Genele lungi i-au acoperit ochii, dar am apucat să-i văd sclipirea.

— Acasă la mine. După școală.

Îcnetul puternic pe care l-a scos Lesa era destul de jenant.

Știam că trebuie să stau cu Daemon până când urma aia nenorocită avea să dispară, dar nu-mi plăcea deloc să primesc ordine.

— Am alte planuri.

A înclinat foarte ușor capul într-o parte.

— Poftim?

Surpriza lui era o încântare pentru mica mea latură răutăcioasă.

— Am spus că am alte planuri.

Au urmat câteva secunde de tăcere, apoi a zâmbit. Nu era chiar atât de devastator cum mă așteptam, dar era pe aproape.

— N-ai niciun plan.

— De unde știi tu?

— Știu.

— Uite că știi prost.

Nu era adevărat. Nu aveam niciun plan.

S-a uitat spre cele două fete.

— Se întâlnește cu vreuna dintre voi după școală?

Carissa a deschis gura să spună ceva, dar Lesa i-a luat-o înainte.

— Nu.

Halal prietene.

— Dar poate că nu cu ele aveam planuri.

Daemon și-a aplecat banca mai în față, lăsând între noi doar câțiva centimetri.

— În afară de ele și Dee, ce alți prieteni mai ai tu?

I-am aruncat o privire ucigătoare.

— Am și alți prieteni.

— Aha, zi unul.

Fir-ar să fie! Își dăduse seama că blufez.

— Bine. N-ai decât să crezi ce vrei.

Mi-a aruncat un rânjel sexy și s-a așezat mai bine în scaunul lui, bătând tactul cu pixul în bancă. I-am mai aruncat o privire încărcată de ură, apoi m-am întors cu spatele la el. Da, nu se schimbase nimic.

*

De la școală, Daemon m-a urmărit până acasă. La propriu. S-a ținut după mine cu noul lui SUV Infinity. Vechiul meu Camry, care avea scurgeri pe la țeava de eșapament și o tobă care hârâia, nu era capabil să meargă cu viteza cu care ar fi vrut Daemon.

Am frânat de mai multe ori, ca să-l avertizez.
El claxona.

Toate astea îmi stârneau niște senzații plăcute.

Nici n-am apucat să cobor bine din mașină, că m-am trezit cu el în față.

— Doamne! Mi-am dus mâna la inimă. Te rog să nu mai faci chestia asta.

— De ce? A lăsat capul în jos. Acum ai aflat despre noi.

— Da, dar asta nu înseamnă că n-ai putea să mergi și tu ca o ființă umană normală. Dacă te vede mama?

A zâmbit.

— Aș fermeca-o și aș face-o să creadă că i s-a părut.

L-am ocolit și am plecat.

— Iau cina cu mama.

Daemon a apărut iar în fața mea, făcându-mă să scot un tipăt. M-am întins să-l lovesc, dar s-a ferit.

— Dumnezeu! Cred că-ți face mare plăcere să mă enervezi.

— Cui? Mie? Mă privea cu ochii mari și plini de inocență.

La ce oră mâncați?

— La șase, am răspuns și am urcat hotărâtă scările. Și tu nu ești invitat.

— De parcă voiam să iau cina cu tine, a ripostat el.

I-am arătat degetul fără să mă mai uit spre el.

— Dacă la șase jumate nu ești la ușa mea, vin după tine.

— Bine, bine.

Am intrat în casă fără să mai arunc o privire înapoi. Mama stătea în sufragerie și ștergea de praf o fotografie înrămată, lângă geam. Era poza ei preferată, cu noi. Eram la plajă și ea îl rugase pe un tânăr să ne fotografieze. I-a zâmbit frumos puștiului, iar el s-a supus. Îmi amintesc că eu mă simțisem penibil că-l oprise pe băiat. În comparație cu ea, eu păream bosumflată, morocănoasă și frustrată. Detestam poza aia.

- De cât timp stai acolo?
- Destul de mult ca să văd că i-ai arătat lui Daemon degetul mijlociu.
- Merita, am mormăit eu, aruncându-mi rucsacul jos. Mă duc pe la ei după cină.
- Ea și-a încrețit nasul.
- Ar trebui să întreb ceva?
- Am oftat.
- Nici să nu te gândești.

*

Când am ajuns la ușa lor, la 6.34, dinăuntru se auzea de parcă izbucnise cel de-al Treilea Război Mondial. Fiindcă nu răspundea nimeni la ușa aia nenorocită, am intrat singură.

— Nu pot să cred că ai mâncat toată înghețata, Daemon!

M-am încordat și am rămas în sufragerie. Sub nicio formă n-aș fi intrat în bucătăria aia.

— N-am mâncat-o pe toată.

— A, atunci s-a mâncat singură? Dee țipa așa de tare, că mi se părea că zornăie tavanul. A mâncat-o lingura? A, stai că știu. Cutia a mâncat-o.

— De fapt, cred că frigiderul a mâncat-o, a răspuns Daemon sec.

Am zâmbit auzind un zgomot care părea produs de o cutie goală lovindu-se de ceva moale, cum ar fi un corp.

M-am întors și am intrat în living, unde m-am fâțâit până am auzit pași în spatele meu. Daemon se rezemase de ușa dintre sufragerie și living. L-am studiat cu atenție. Părul era ciufulit, iar becul slab de veioză îi lumina pomeții înalți. Buzele lui schițau o jumătate de zâmbet și, îmbrăcat chiar așa, cu tricoul ăla simplu și în blugi, arăta... în fine, indescrribil.

Ziceai că umpluse camera, și nici măcar nu intrase.

Aștepta, cu o sprânceană ridicată.

— Kat?

M-am uitat în altă parte, dându-mi un picior în fund în sinea mea.

— Ai fost pocnit cu o cutie de înghețată?

— Da.

— Fir-ar să fie! Și eu n-am văzut.

— Sunt convins că Dee ar putea să facă un bis pentru tine. Am zâmbit puțin când a zis asta.

— A, ți se pare amuzant.

Dee a dat buzna în camera de zi, cu cheile de la mașină în mână.

— Ar trebui să te pun pe tine să te duci la magazin și să-mi iei Rocky Road, norocul tău că îmi place Katy și țin la ea, așa că mă duc eu să iau.

Asta însemna că o să rămân singură cu... Nici gând!

— N-ar putea să se ducă Daemon?

Daemon mi-a zâmbit.

— Nu. Dacă apare un arum, o să-ți vadă urma, a spus Dee și și-a luat geanta. Trebuie să stai cu Daemon. El e mai puternic decât mine.

Mi-au căzut umerii.

— Dar nu pot să stau acasă la mine?

— Îți dai seama că urma ta se vede și de afară? Daemon s-a desprins în sfârșit de ușă. Dar dacă vrei să mori, n-ai decât.

— Daemon, a izbucnit Dee. Toate astea sunt numai din cauza ta. Înghețata era a mea, nu a ta.

— Probabil că înghețata e foarte importantă, am spus eu.

— E viața mea. Dee a aruncat cu geanta în Daemon, dar nu l-a nimerit. Și tu mi-ai luat-o.

Daemon și-a dat ochii peste cap.

— Pleacă odată și vino mai repede.

— Da, să trăiți! a făcut Dee și l-a salutat militărește. Voi vreți să vă iau ceva?

Am clătinat din cap.

Daemon a făcut iar faza aia cu apariția bruscă. Era acum lângă Dee și a îmbrățișat-o repede.

— Ai grijă.

Nu aveam niciun dubiu că Daemon își iubește foarte mult sora și că are grijă de ea. Și-ar fi dat și viața pentru ea. Faptul că avea în permanență grijă de ea era mai mult decât admirabil. Nici nu exista vreun cuvânt care să exprime asta. Și mă făcea să regret din nou că n-am și eu un frate sau o soră.

— Întotdeauna am grijă.

A zâmbit, mi-a făcut repede cu mâna și a ieșit pe ușă ca săgeata.

— Uau. Să-mi aduci aminte să nu-i mănânc niciodată înghețata.

— Dacă ai face asta, nici măcar eu n-aș mai putea să te salvez.

I-am văzut rânjetul sardonice.

— Deci, Kitten, dacă în seara asta sunt pe post de dădacă, mie ce-mi iese?

Mi s-au îngustat ochii pe loc.

— Întâi și-ntâi, nu te-am pus eu să faci pe dădaca. Tu m-ai obligat să vin aici. Și nu-mi mai spune Kitten.

Daemon și-a dat capul pe spate și a râs. Râsul lui îmi dădea fiori pe șira spinării și îmi aminteam de momentul în care m-am trezit din somn cu capul pe genunchii lui.

— Ești cam arțăgoasă în seara asta.

— Încă n-ai văzut nimic.

S-a îndreptat spre bucătărie, râzând.

— Nu-mi vine să cred. Cu tine nu se plictisește omul niciodată. A făcut o pauză. Vii sau nu?

Am inspirat adânc și am dat încet drumul la aer.

— Unde să vin?

A dat ușa de la bucătărie de perete.

— Mi-e foame.

— Dar n-ai mâncat o cutie de înghețată?

— Ba da, dar tot mi-e foame.

— Doamne Dumnezeule, extratereștri care mănâncă.

Am rămas pe loc.

Daemon s-a uitat la mine peste umăr.

— Instinctul meu îmi spune că trebuie să stau cu ochii pe tine. Unde merg eu, vii și tu. A așteptat să vin după el și când a văzut că nu mă mișc din loc, zâmbetul lui a căpătat ceva drăcesc. Sau aş putea să te forțez să vii cu mine, a adăugat.

Eram destul de sigură că nu vreau să aflu cum avea de gând să facă asta.

— Bine, hai.

M-am strecurat pe lângă el și m-am trântit pe un scaun la masă.

Daemon a luat o farfurie în care erau resturile unei fripturi de pui.

— Vrei și tu?

Am clătinat din cap. Spre deosebire de ei, eu nu mâncam de zece ori pe zi.

Se învârtea prin bucătărie fără nicio vorbă. Din noaptea aceea de pe stâncă, nu ne mai atacaserăm prea tare. Nu că acum ne înțelegeam de minune, dar era ca și cum am fi semnat un fel de armistițiu fără să vorbim. Nici nu știam cum să mă port cu el dacă nu ne mai războiam.

Mi-am sprijinit capul în palmă și-mi era foarte greu să-mi iau ochii de la el. Era înalt și solid, dar se mișca delicat ca un dansator. Pașii îi erau ușori și supli. Chiar și cea mai simplă mișcare părea o formă de artă.

Și apoi era chipul lui.

În clipa aceea, a ridicat ochii din farfurie și m-a privit atent.

— Deci, cum te mai simți?

Mi-am smuls privirea de la el și m-am uitat înspre farfuria care era deja pe jumătate goală. De cât timp mă holbam oare la el? Asta era chiar ridicol. Urma aia mă transformase într-un hormon umblător?

— Mă simt bine.

A luat o gură de friptură și a mestecat încet.

— Într-adevăr. Ai acceptat toate lucrurile astea. Mă surprinzi.

— Dar ce credeai că o să fac?

Daemon a ridicat din umeri.

— Cu oamenii nu știi niciodată la ce să te aștepți.

Mi-am mușcat buzele.

— Crezi că dacă suntem oameni, suntem cumva mai slabi decât voi?

— Nu cred, chiar știu că sunteți. S-a uitat la mine pe deasupra paharului său cu lapte. Nu spun asta ca să te enervez. Dar chiar sunteți mai slabi.

— Poate fizic, dar nu mental sau... moral, am ripostat eu.

— Moral?

Părea nedumerit.

— Păi, da, de exemplu nu m-am dus să spun ce-am aflat ca să fac niște bani. Și dacă m-ar prinde un arum, nu i-aș spune unde sunteți.

— Nu i-ai spune?

Înșurubată, m-am lăsat pe spătar și mi-am încrucișat brațele pe piept.

— Nu, nu i-aș spune.

— Nici dacă viața ta ar fi în pericol?

Vocea lui era plină de neîncredere.

Am clătinat din cap și am început să râd.

— Faptul că sunt om nu înseamnă că sunt lășă sau imorală. N-aș putea niciodată să fac ceva care s-o pună pe Dee în pericol. De ce aș crede că viața mea e mai valoroasă decât a ei? A ta... mă rog, e discutabil. Dar nu și a ei.

S-a uitat fix la mine câteva secunde, apoi a început iar să mănânce. Dacă mă așteptam să-și ceară scuze, era clar că nu avea de gând s-o facă. Ce mare surpriză!

— Și cât durează până se șterge urma asta?

Privirea mea se lipise iar de el. O chestie de-a dreptul enervantă.

Ochii lui Daemon străluceau puternic, iar culoarea aia verde părea că mă arde. A luat o gură zdravănă de lapte.

Am înghițit în sec, mi se uscaseră gâtul.

— Probabil o săptămână-două, sau poate mai puțin, a zis el, uitându-se pieziș la mine. A început deja să se estompeze.

Mi se părea ciudat să vorbim despre o lumină pe care o aveam eu, dar pe care nici nu o puteam vedea.

— Cum arăt acum? Ca un bec uriaș, sau ce?

A chicotit, scuturând din cap.

— E o lumină palidă, albă, în jurul corpului tău, ca un fel de halou.

— A, OK, nu-i chiar așa de rău. Ai terminat?

Când a dat din cap, i-am luat farfuria din față, din obișnuință. Nu ca s-o arunc în el, ci pentru că nu aveam altceva de făcut.

— Cel puțin nu arăt ca un pom de Crăciun.

— Arăți ca steaua din vârful bradului.

Respirația lui mi-a mișcat ușor părul.

Am icnit și m-am întors.

Daemon era chiar în spatele meu, în picioare. Între noi nu erau decât câțiva centimetri. M-am sprijinit cu mâinile de dulap și am tras adânc aer în piept.

— Nu-mi place deloc când faci chestia asta extraterestră cu mișcatul superrapid.

A zâmbit și și-a lăsat capul într-o parte.

— Kitten, ce facem noi aici?

Mi-au trecut prin minte o mie de imagini într-o clipă. Noroc că citirea gândurilor nu era una dintre puterile lui extraterestre. Aerul din jurul meu parcă era încărcat și o dorință copleșitoare părea să iasă din străfunduri.

— De ce nu mă dai pe mâna MA-ului? am izbucnit eu.

Daemon a făcut un pas înapoi, șocat.

— Ce?

Aș fi vrut să nu fi spus asta, dar o spuseseam și acum nu mai puteam să dau înapoi.

— Nu s-ar rezolva toate problemele tale dacă m-ai da pe mâna lor? Atunci n-ar mai trebui să-ți faci griji pentru Dee sau alții.

Daemon a rămas tăcut. Culoarea ochilor lui era mai intensă ca niciodată și devenise mai strălucitoare. Aș fi vrut să fac un pas înapoi, dar nu aveam unde.

A spus încet:

— Nu știu, Kitten.

— Nu știi? Riști totul și nu știi de ce o faci?

— Exact asta am spus.

L-am privit fix, șocată de faptul că el putea să riște totul fără măcar să știe de ce. Mie asta mi se părea o nebunie. Absurd. Și, trebuie să recunosc, era și enervant pentru mine, fiindcă putea să însemne multe lucruri.

Lucruri pe care nu îndrăzneam să le aflu.

Și-a desfăcut brațele cu repeziciune și le-a așezat ferm pe dulap. Mă imobilizase acolo fără măcar să mă atingă, înconjurându-mă cu bariera mușchilor lui. A privit în jos spre mine și în ochii lui parcă pluteau valuri intunecate.

— Bine. Știu de ce.

La început nici n-am știut despre ce vorbea.

— Știi?

Daemon a dat din cap.

— Fiindcă fără noi n-ai supraviețui nici măcar o zi.

— N-ai de unde să știi asta.

— Ba da, am. Și-a lăsat ușor capul într-o parte. Știi câți arumi a trebuit să înfrunt eu? Sute. Și au fost situații în care abia am reușit să scap. O ființă umană nu are nicio șansă în fața lor sau a MA-ului.

— Bine. Cum zici tu. Acum poți să te dai la o parte?

Daemon a zâmbit, fără să se miște. Doamne, ce exasperant era. Nu aveam decât două posibilități: fie să stau acolo, să mă uit la el ca o idioată, fie să trec pe lângă el. Am ales varianta a doua. Planul meu era să mă încordez și să trec pe sub brațele lui repede.

N-am reușit să fac cine știe ce.

Era ca un zid pe care numai un marfar ar fi putut să-l dea la o parte. A rânjit și mai tare, încântat de eșecul meu.

— Jigodie, am murmurat eu.

Daemon a râs.

— Ce gură mai ai! Cu asta săruți băieții?

Obrajii au început să-mi ardă.

— Dar tu o săruți pe Ash cu a ta?

— Pe Ash?

I-a dispărut brusc zâmbetul și ochii parcă i se tulburaseră deodată.

— Ai vrea să știi și asta, nu?

Am simțit o înțepătură de gelozie absolut nepotrivită, dar n-am luat-o în seamă. M-am strâmbat.

— Nu, mersi.

Daemon s-a aplecat mai mult spre mine. Mirosul lui de condimente și de pământ m-a învăluit din toate părțile.

— Nu prea știi să minți, Kitten. Obrajii tăi se înroșesc când spui o minciună.

Serios? La naiba. Am încercat să-l împing deoparte, dar el m-a apucat de braț. Nu mă strângea prea tare, dar îi simțeam atingerea până în oase. Mâna lui zumzăia. Simțeam niște furnicături ascuțite și neliniștitoare, dar plăcute. Nu voiam să mă uit la el, dar nu mă puteam stăpâni.

Eram mult prea aproape unul de celălalt și era mult prea mare tensiunea. Când s-a uitat la mine, privirea lui părea că arde. A aplecat capul spre mine și eu am uitat brusc să mai respir. Fascinată, i-am privit buzele care se arcuiau într-un zâmbet. Îmi era foarte greu să fiu atentă la ce spune, dar cuvintele lui au reușit cumva să pătrundă prin ceața ciudată care îmi învăluia creierul.

— Mi-a venit o idee curioasă și cred că ar trebui s-o testez.

— Ce să testezi?

Ochii mi-au căzut pe buzele lui. Mă simțeam amețită.

— Cred că ai vrea să știi. S-a apropiat și mai mult de mine și mâna lui a alunecat în sus pe brațul meu până la gât. Ai un păr foarte frumos.

— Ce?

— Nimic.

Degetele lui se plimbau prin părul meu, răsfirându-l.

Apoi degetele lui ușoare au ajuns pe ceafă. Așteptam, cu gura ușor întredeschisă.

A lăsat mâna jos, apoi a ridicat-o iar, și eu stăteam acolo nerăbdătoare – poate mult prea nerăbdătoare – să aflu dacă și el simțea același fior neașteptat. Dacă era la fel de tulburat cum eram și eu.

Dar în loc de asta, Daemon a apucat o sticlă de apă de pe blat.

M-am lăsat moale pe dulap. Ce dracu' mai era și asta?

În ochi îi jucau scânteii de râs când s-a îndreptat spre masă.

— Ce mă întrebai, Kitten?

— Nu-mi mai spune așa.

A luat o gură de apă.

— Dee a ales un film, sau ceva?

Am dat din cap.

— Da, mi-a zis ceva despre un film la școală.

— Păi, atunci hai să vedem un film.

M-am desprins de marginea dulapului și m-am dus după el. Rămăsesem lângă ușă, iar el a luat DVD-ul în mână și s-a încruntat.

— A cui a fost ideea asta?

Am ridicat din umeri și l-am privit cum citește cu sprânce-nele ridicate rezumatul de pe spatele DVD-ului.

— În fine, a mormăit el.

Mi-am dres glasul și am făcut un pas în cameră.

— Știi ce, Daemon, nu trebuie să stai aici să te uiți cu mine la film. Dacă ai altceva de făcut, sunt sigură că o să fiu OK.

Și-a ridicat privirea de la DVD și a dat din umeri.

— N-am nimic de făcut.

— OK.

Nu eram prea sigură. Imaginea unui Daemon care se distrează uitându-se la filme cu mine mi se părea și mai aiurea decât ideea că extraterestrii trăiesc printre oameni.

Mi-am târât picioarele până la canapea și m-am așezat acolo în timp ce el pregătea DVD-ul. După ce a așezat discul în fantă, s-a așezat în partea cealaltă a canapelei. Apoi a început filmul, dar puteam să jur că telecomanda rămăsese lângă

televizor. M-am gândit că e foarte bine că nu am puterile lui. Aș fi devenit mult prea leneșă.

El s-a uitat la mine, iar eu am întors capul imediat la ecran.

— Dacă adormi la filmul ăsta, să știi că-mi rămâi datoare.

M-am întors la el încruntată.

— De ce?

Daemon mi-a zâmbit cu viclenie.

— Stai și uită-te la film.

M-am strâmbat, dar n-am zis nimic. Daemon s-a mișcat puțin. Canapeaua s-a lăsat și distanța dintre noi s-a micșorat. Mi-am ținut respirația până când n-am mai putut și a trebuit să iau aer. El părea că nu observă nimic, cu ochii la genericul care rula pe ecran.

Mă uitam la el din profil și mă întrebam pentru a suta oară ce-o fi în mintea lui și, ca de fiecare dată, n-am putut să-mi dau seama. Plină de frustrare, m-am întors cu fața spre televizor și m-am gândit hotărâtă că atracția aceea stranie pentru el nu era decât o închipuire de-a mea. N-avea cum să fie altceva.

Încordată și neobișnuită cu asemenea sentimente, am numărat minutele până la întoarcerea lui Dee.

CAPITOLUL 20

Miercuri la ora de matematică, Daemon a fost surprinzător de liniștit. Tradiționala împunsătură de pix s-a produs o singură dată și numai ca să-mi amintească de faptul că singurele mele planuri după școală trebuiau să fie cu el.

Da, în fine, de parcă aș fi putut să uit.

La biologie, ca și la prima oră, domnul Garrison se uita mereu la mine. Știam că vedea urma de pe mine și n-aveam nici cea mai vagă idee ce era în capul lui. Daemon nu-mi spusese dacă el sau Dee îi informaseră pe ceilalți luxeni despre mine. Cu o zi în urmă, mai mulți profesori se uitaseră ciudat la mine. Azi, când mă duceam la cantină, am trecut pe lângă unul dintre profesorii de sport și el s-a oprit în mijlocul holului și a început să mă măsoare din cap până în picioare. Ori era un pervers, ori era extraterestru. Sau poate amândouă, ceea ce cred că ar fi fost cea mai tare combinație.

Cât am stat la rând, am făcut tot posibilul să nu mă uit spre spatele cantinei. Cu ochii la mâncare, am făcut un pas înainte și aproape că am ricoșat înapoi după ce m-am lovit de un munte umblător.

Simon Cutters s-a întors și s-a uitat în jos spre mine. A zâmbit când m-a văzut.

— Salut, Katy.

I-am dat banii femeii de la casă și m-am întors spre Simon.

— Scuze.

— Nicio problemă.

L-am văzut că mă așteaptă lângă casă, cu tava plină de mâncare. Mânca aproape la fel de mult ca Dee.

— Ai idee ce spunea Monroe la trigonometrie? Pot să jur că vorbea într-o limbă străină.

Având în vedere că toată ora fusesem ocupată să îl ignor pe băiatul care stătea în spatele meu...

— N-am idee. Sper să-și fi notat cineva, am răspuns și mi-am luat tava. Săptămâna viitoare dăm test, nu?

Simon a aprobat din cap.

— Și chiar înainte de meci. Cred că Monroe face asta...

Cineva s-a întins printre noi să ia ceva de băut, obligându-ne să ne îndepărtăm unul de celălalt, deși ar fi putut foarte bine să ne ocolească. Iar când am simțit parfumul, am știut cine era.

Daemon a luat din coș o cutie de lapte și a săltat-o în mână. Mi-a aruncat o privire pe care n-am reușit s-o descifrez, apoi s-a întors spre Simon. Amândoi erau la fel de înalți, dar Simon era mai voinic. Totuși Daemon îl copleșea cu aerul lui șmecher.

— Ce mai faci, Simon? l-a întrebat el, continuând să se joace cu cutia.

Clipind des din ochi, după ce se dăduse înapoi, Simon și-a dres vocea.

— Bine... fac bine. Mă duceam la... ăăă, la masa mea. S-a uitat la mine agitat. Ne vedem la clasă, Katy.

Încruntată, l-am privit pe Simon cum pleacă spre masă aproape împiedicându-se. M-am întors spre Daemon.

— Da?

— Ai de gând să stai cu Simon la masă? a întrebat el, cu o mână peste piept.

— Ce? Nu, am râs. Aveam de gând să stau cu Lesa și Carissa.

— Și eu, a susurat Dee, care nu știu de unde apăruse. Ținea tava într-o mână, iar în cealaltă avea două sticle. Adică, dacă sunt bine-venită.

— Sunt convinsă că ești.

M-am uitat iar spre Daemon, dar el era deja în drum spre masa lui. Am rămas o clipă dezorientată. Ce naiba fusese asta? La masa lor erau deja gemenii Thompson și Ash. Mai erau câțiva copii care vorbeau întruna. Nu aveam idee dacă erau extraterestri sau nu. Daemon s-a așezat lângă ei, a scos o carte și a început să o frunzărească. Ash s-a uitat la el și nu mi s-a părut că era prea încântată.

— Nu ți-e teamă că se vor supăra ceilalți? am întrebat eu într-un târziu.

— Nu. Am fost foarte supărată că ieri n-am stat cu tine. Și cred că ar fi timpul să fac o schimbare. Dee părea așa de plină de speranță, încât nu puteam să o contrazic. Nu-i așa? a zis.

Lesa și Carissa au rămas împietrite de șoc vreo cinci minute după ce m-am așezat împreună cu Dee la masa lor, dar ea a reușit să-i câștige pe toți și în curând toată lumea era relaxată.

Toată lumea în afară de mine.

Jumătate din cantină se uita la mine, așteptându-se probabil să intru iar cu Blondie într-o epopeică luptă cu mâncare. Tre-cuse o săptămână de atunci, dar tot eram considerată un ninja al mâncării. Din când în când, Ash se uita spre masa noastră, cu o strâmbătură urâtă pe fața ei frumoasă. Avea un top de un albastru electric care îi scotea în evidență ochii. Cămașa albă

pe care o purta peste top era deschisă la toți nasturii, lăsând să se vadă un corp de invidiat.

Doamne, ce fel de ADN aveau extraterestrii ăștia? Am înțeles că sunt din altă lume, dar, frate, asta înseamnă că trebuie să aibă și niște sâni perfecți?

Carissa și Lesa sporovăiau cu un băiat plin de pistrui aflat în capătul celălalt al mesei, când Dee m-a lovit cu cotul.

— Ce e? am întrebat.

S-a rezemat de umărul meu și m-a întrebat în șoaptă, ca să nu audă nimeni:

— Ce e între tine și fratele meu?

Am mușcat repede din pizza, storcându-mi creierii ce aș putea să răspund.

— Nimic, știi tu, e la fel ca înainte.

Dee și-a arcuit sprânceana perfect aranjată.

— Păi, duminică a fost plecat toată ziua. La fel și tu. Și cât a fost plecat, l-a căutat o anumită persoană.

Mi-a căzut felia de pizza din mână.

Ea și-a luat sticla și a zâmbit ușor.

— Ieri n-am apucat să-ți spun, fiindcă a stat tot timpul pe capul nostru, dar nu poți să-mi spui că n-ai observat ce urât se uită Ash la tine.

— Chiar așa, s-a băgat Lesa în vorbă, sprijinindu-și coatele pe masă. Zici că vrea să te omoare.

M-am strâmbat.

— Uau. Ce grozav.

— Și chiar nu știi de ce? m-a întrebat Dee, așezându-se astfel încât să stea cu spatele spre ei. Prefă-te că te uiți la mine. Chiar acum.

— Păi chiar mă uit la tine acum, am spus eu și am mai luat o gură de pizza.

Lesă a răs.

— Uită-te peste umărul ei, isteăto. Spre masa lor.

Mi-am dat ochii peste cap și am făcut cum îmi spuseseă. Prima dată am observat că unul dintre gemeni era întors de la locul său și vorbea cu un băiat de la masa alăturată. Apoi mi-am mutat privirea și ochii mi s-au întâlnit cu ai lui Daemon, care mă privea. Chiar și la atâtea mese distanță, tot mi s-a oprit respirația. Era ceva... pervers în ochii ăia de culoarea smaraldului. Fascinată, nu mi-am mai putut lua ochii de la el și nici el n-a făcut-o. Distanța dintre noi parcă se evaporase.

O secundă mai târziu a început să rânjească și s-a întors spre Ash, care îi spunea ceva. Am respirat scurt și mi-am îndreptat din nou atenția spre prietenele mele.

— Mda, a murmurat Lesă visătoare, de-aia.

— Eu... n-are niciun motiv. Îmi simțeam obrazii în flăcări. Nu l-ați văzut? Făcea doar faza aia a lui cu buzele.

— Faza aia cu buzele e foarte sexy, a zis Lesă și s-a uitat la Dee. Scuze. Știu că e frate-tău și restul.

— Nu-i nimic. M-am obișnuit cu asta. Dee și-a sprijinit bărbia în palmă. Mai ții minte ziua aia pe verandă?

M-am uitat la ea printre gene.

— Ce-a fost pe verandă? a întrebat Lesă, așa de curioasă că-i sticleau ochii.

— Nimic, am zis eu.

— Erau uite-așa de aproape. Dee ținea două degete apropiate la un centimetru unul de altul. Și sunt convinsă că ar fi fost și mai apropiați de atât.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu e adevărat, Dee. Nici măcar nu ne simpatizăm. Carissa și-a scos ochelarii și a suflat peste ei.

— Despre ce e vorba?

Spre oroarea mea, Lesa i-a povestit despre ce vorbeam.

— A, da, a încuviințat Carissa. Vineri la oră se holbau unul la altul. Era foarte intensă chestia aia, gen „ți-o trag din priviri”.

M-am înecat cu apa.

— Ba nu făceam deloc așa. Vorbeam, atâta tot!

— Katy, exact asta făceați. Lesa a luat un șervețel și a început să-l răsucescă. Nu trebuie să-ți fie jenă de asta. Aș face-o și eu dacă s-ar băga.

M-am uitat fix la ea o clipă, apoi am început să râd.

— Fetelor, ați luat-o razna. Nu e nimic între noi. M-am uitat la Dee: Iar tu ar trebui să știi asta.

— Știu o groază de lucruri, a spus ea cu nevinovăție.

M-am încruntat.

— Ce vrei să spui cu asta?

A dat din umeri și a arătat spre felia de pizza din farfuria mea.

— O mai mănânci?

Am luat-o din farfurie și i-am dat-o. A început s-o devoreze încântată, ignorându-mi privirea.

— A, fetelor, ați auzit de Sarah? a spus Carissa, trântind capacul mobilului și ridicând privirea spre noi. Era să uit.

— Nu. Lesa s-a uitat la mine: Ben, fratele mai mare al Carissei, este prieten cu fratele lui Sarah. Sunt amândoi la WVU¹.

— Aha.

M-am apucat să curăț eticheta de pe sticla mea de apă. Când am auzit de Sarah, mi-am adus aminte de spital și de ceea ce mi se spusese despre moartea ei. Și mi-am amintit de arumi și de faptul că ei sunt pe undeva, pe aici.

— Robbie i-a spus lui Ben că poliția nu crede că ar fi fost un atac de cord și că nu a murit din cauze naturale. Carissa s-a

¹ West Virginia University, Universitatea din Virginia de Vest.

uitat puțin în jur și a început să vorbească în șoaptă: În orice caz, nu dintr-o cauză naturală cunoscută.

Dee a lăsat jos felia de pizza. Atunci mi-am dat seama că e o chestie gravă.

— Cum adică?

— Se pare că inima ei era într-așa un hal, încât nici dacă ar fi suferit de o boală cronică nu ar fi fost posibil să ajungă așa, a explicat Carissa.

Dee a ridicat din umeri.

— Am înțeles, dar ce ar fi putut să îi provoace asta?

M-am uitat la Dee, fiindcă eu aveam o bănuială în legătură cu ce-ar fi putut să fie. După masă, am tras-o deoparte.

— A fost unul din ăia? am întrebat-o eu. Un arum?

Dee și-a mușcat buza și apoi m-a luat de mână ca să plecăm din ușa cantinei și de lângă fratele ei, care tocmai ieșea de acolo.

— A fost, dar Daemon a avut grijă de el.

Am avut o ezitare.

— A fost tot ăla care m-a atacat pe mine?

— Da. Dee s-a uitat peste umăr, cu buzele strânse. Daemon crede că a fost o simplă coincidență și că arumul a dat întâmplător de ea. Sarah nu știa nimic despre noi, pot să jur.

Mie mi se părea că n-avea nicio logică.

— Și atunci, de ce?

Dee s-a uitat în ochii mei.

— Nici nu trebuie să aibă un motiv, Katy. Arumii sunt malefici. Ei ucid ca să ne ia puterile. A făcut o pauză, a pălit și a adăugat: Iar pe oameni îi ucid doar ca să se distreze.

CAPITOLUL 21

În mod surprinzător, lucrurile erau acum destul de... normale. Urma mea s-a pierdut într-adevăr după o săptămână și jumătate. Daemon se purta de parcă tocmai fusese eliberat după douăzeci de ani de pușcărie și nu mai era niciodată prin preajmă atunci când stăteam cu Dee. Luna septembrie trecuse fără niciun alt incident, la fel și jumătate din octombrie.

Mama continua să lucreze la cele două joburi ale ei și se mai întâlnește de vreo două ori cu domnul Michaels. Se vedea că îi place, iar eu mă bucuram pentru ea. De mult n-o mai văzusem zâmbind altfel decât trist.

Carissa și Lesa începuseră să mă viziteze acasă și fusesem de mai multe ori cu ele și cu Dee la mall, în Cumberland, să vedem un film. Chiar dacă acum mă împrietenisem cu cele două fete și aveam mai multe lucruri în comun cu ele, tot de Dee mă simțeam mai apropiată. Ne obișnuiserăm să facem totul împreună, mai puțin să vorbim despre Daemon. Ea încercase de mai multe ori.

— Știu sigur că te place, mi-a zis ea o dată, când se chema că învățam împreună. Am văzut cum se uită la tine. De câte ori aduc vorba de tine devine nervos.

Am oftat și am închis caietul.

— Dee, motivul pentru care se uită fix la mine e că se gândește cum să mă omoare și să-mi ascundă cadavrul.

— Ba nu se uită așa la tine.

— Dar cum se uită, Dee?

Ea a aruncat cartea din pat și s-a așezat în genunchi, punându-și mâinile pe piept.

— Se uită gen „Te urăsc dar te vreau”.

Am chicotit.

— Asta-i îngrozitor.

— E adevărat. Dee și-a lăsat mâinile jos. Putem și noi să avem relații cu oamenii, să știi. Nu prea are rost, dar putem. Iar el nu s-a uitat așa niciodată până acum la vreo fată.

— A fost obligat să se uite la mine, Dee.

M-am trântit pe spate în pat. Stomacul mi se strângea la gândul că Daemon ar fi putut să vrea în taină să fie cu mine. Sigur, știam că e atras de mine. *Simțeam* asta, dar nu avea nicio legătură cu dorința fizică.

— Dar tu? Cum merge treaba cu Adam?

— Cu Adam nu e absolut nimic. Nu știu cum poate Ash să simtă o atracție pentru Daemon. Am crescut împreună, iar Adam este ca un frate pentru mine. Și nici el nu cred că simte altceva. Dee a făcut o pauză și buza de jos i-a tremurat puțin. Nu-mi place niciunul dintre ai mei.

— Atunci îți place... vreun băiat uman?

A clătinat din cap.

— Nu. Dar dacă mi-ar plăcea, aș avea o relație cu el fără probleme. Am dreptul să fiu și eu fericită. N-ar trebui să conteze dacă e ca tine sau nu.

— Sunt perfect de acord cu asta.

Dee se cuibărise și ea lângă mine în pat.

— Daemon ar lua-o razna dacă m-aș îndrăgosti de un om. Mi-a venit să zâmbesc auzind-o, dar apoi mi-am amintit de fratele ei. Chiar așa era, Daemon ar lua-o razna. Și poate avea și de ce, fiindcă dacă fratele lor nu s-ar fi îndrăgostit de o fată umană, acum ar fi fost în viață.

Speram ca Dee să nu se îndrăgostească de vreun om, pentru binele ei. Mai mult ca sigur Daemon s-ar fi urcat pe pereți.

Pe la jumătatea lunii octombrie, parcă dintr-odată ne întorseserăm în timp. Eram gata să-i iau pixul ăla și să-l distrug. Nu mai știu de câte ori m-a împuns cu el în spate, la multă vreme după ce urma dispăruse. Părea că scopul lui în viață era să mă enerveze pe mine.

Și, într-un fel, de-abia așteptam să se întâmple asta, numai fiindcă era destul de amuzant... asta când nu sărea calul și devenea de-a dreptul schizofrenic.

Așa cum s-a întâmplat vineri, când eram în clasă și Simon m-a întrebat dacă nu vreau să învățăm la trigonometrie. Până să apuc să zic ceva, rucsacul lui Simon a zburat de pe bancă și tot ce era în el s-a împrăștiat pe jos, ca și cum cineva l-ar fi măturat cu mâna. Roșu la față și confuz, Simon nu a mai avut timp să se gândească la ce s-a întâmplat, fiindcă toată clasa râdea de el în timp ce-și aduna de pe jos caietele și creioanele împrăștiate peste tot.

M-am uitat peste umăr la Daemon, bănuind că el se afla în spatele rucsacului zburător, dar el nu a făcut decât să zâmbescă leneș.

— Care-i problema ta? l-am întrebat eu pe coridor, după oră. Știu că tu ai făcut chestia aia.

A ridicat din umeri.

— Și?

— Și? M-am oprit la dulapul meu și am constatat cu surprindere că Daemon venise după mine.

— Ai făcut o chestie urâtă, Daemon. L-ai pus într-o situație penibilă. Am adăugat apoi în șoaptă: Și credeam că chestia cu folosirea puterilor... îi atrage *pe ăia*.

— Faza asta nu le indică decât un punct slab pe hartă. Și nu lasă urme pe nimeni.

— Și-a aplecat capul spre mine până când șuvițele lui întunecate mi-au atins obraji. Pe de o parte, aș fi vrut să mă bag în dulap cu totul, pe de altă parte aș fi vrut să mă bag în *el*.

— În plus, a adăugat, ți-am făcut un serviciu.

Am râs.

— Adică de ce a fost un serviciu pentru mine?

Daemon a zâmbit și apoi a lăsat ochii în jos, iar genele dese îi umbreau privirea.

— Nu învățatul la matematică îl frământa pe el.

Asta era discutabil, dar nu l-am contrazis. Nu voiam să cedez cu nimic în fața lui, chiar dacă era capabil să mă arunce în aer cu un singur gând.

— Și dacă ar fi așa, ce?

— Ți place Simon? A ridicat bărbia, iar ochii lui de smarald erau plini de furie. Nu pot să cred că-ți place.

Am ezitat.

— Ești gelos?

Daemon s-a uitat în altă parte.

Iar eu am prins din zbor ocazia să-mi bat puțin joc de el și am atacat. El rămăsese nemișcat, nici nu respira.

— Ești gelos pe Simon? Am vorbit mai încet. Pe un om? Ce jenant, Daemon.

El a inspirat repede.

— Nu sunt gelos. Am încercat doar să te ajut. Indivizii ăștia ca Simon nu vor decât să ți se bage între picioare.

M-am uitat fix la el, roșie la față.

— De ce? Crezi că ăsta-i singurul motiv pentru care poate să mă placă un băiat?

Daemon a zâmbit cu un aer înțelept și s-a retras încet.

— Eu ți-am spus.

După aceea a plecat și s-a pierdut în mulțimea de copii de pe coridor. Ceea ce a fost foarte bine, fiindcă dacă mai stătea mult îl luam la bătaie.

Când m-am întors, am văzut-o pe Ash în fața clasei ei. Ai fi zis că mă străpunge cu ochii.

Nu mai vorbea nimeni despre Sarah. Nu fiindcă uitase toată lumea de ea. Dar trebuia să mergi mai departe, așa face toată lumea. Știam și eu cum murise și de ce murise, dar încercam să nu mă mai gândesc la asta. Când îmi aminteam, mi se răs-colea stomacul. Ea murise pentru că Daemon mă salvase din mâinile arumului, iar ăsta trebuise să-și verse furia pe cineva.

Noaptea visam de multe ori parcare din spatele bibliotecii. Îi vedeam fața și ochii *lui* reci și plini de furie în timp ce mă strângea de gât. În nopțile alea mă trezeam cu un urlet în gât și scăldată într-o transpirație rece.

În afară de coșmaruri și de talentele de bătauș extraterestru pe care și le arăta Daemon din când în când, nu era nimic anormal. Ziceai că sunt vecină cu doi adolescenți obișnuiți.

Adolescenți care nu trebuie să miște un deget ca să schimbe canalul la televizor și care sunt cam tensionați când apare o ploaie de meteoriți.

Dee îmi spusese că arumii se foloseau de aceste fenomene cosmice ca să ajungă pe Pământ nedetecțați de cei din guvern. Nu prea înțelegeam cum e asta și nici ea nu mi-a explicat, dar câteva zile după o asemenea ploaie de meteoriți, sau chiar după o stea căzătoare, gemenii erau foarte încordați. Uneori dispăreau, prelungindu-și weekendul cu o zi sau lipsind într-o

miercuri fără să anunțe în prealabil. În cele din urmă, Dee mi-a spus că aveau treabă cu MA-ul. Îmi tot spuneau să nu-mi fac griji cu arumii, dar eu nu-i credeam. Nu puteam să-i cred când vedeam cât se chinuie să evite subiectul.

Dar joi, la școală, Dee era preocupată de cu totul altceva. În weekendul următor avea loc Balul Bobocilor și ea nu-și găsisese nicio rochie care să-i placă. Urma să meargă la bal însoțită de Adam. Sau de Andrew? Nu puteam să-i disting pe cei doi blonzi incredibili.

Toată lumea aștepta cu nerăbdare balul. Pe coridoare erau atârtnate serpentine de hârtie. Peste tot erau afișe care anunțau meciul dintre noi și o altă școală și petrecerea dansantă care urma. Pretutindeni se vindeau bilete. Lesa și Carissa aveau și ele însoțitori pentru bal. Din câte înțelesesem din discuția de la masă cu o zi înainte, nici ele nu-și găsiseră rochii.

Eu însă nu aveam niciun partener.

Au încercat ieri să mă convingă că nu e o catastrofă socială dacă vin singură și știam și eu asta, numai că nu era genul meu să stau toată noaptea lângă perete și să fiu a cincea roată la căruță.

Într-o școală mică, așa cum era PHS, toată lumea cunoștea pe toată lumea. Erau perechi care se formaseră de la începutul școlii. Erau alții care se cuplau numai ca să meargă împreună la dans. Iar eu, care nu aveam de fapt nicio legătură reală cu nimeni, nu aveam de unde să-mi găsesc un partener. Situație fatală pentru respectul de sine.

După ce toată ora de mate mă străduisem să nu bag în seamă tentativele lui Daemon de a mă enerva, mă dusesem la dulapul meu ca să pun la loc cărțoaia aia inutilă și să iau alta la fel de inutilă, când m-am trezit lângă mine cu Simon.

— Hei, i-am spus eu, zâmbind și sperând că Daemon nu e pe acolo, altfel cine știe ce Dumnezeu ar mai fi făcut. Am avut impresia că ai adormit la oră.

A râs.

— Cam asta am făcut. Și am visat numai formule trigonometrice. Iar asta era înfricoșător.

Am râs și eu, mi-am îndesat cartea în rucsac și am împins ușa de la dulap cu șoldul.

— Îmi dau seama.

Simon nu era un tip urât. Nu că mă dădeam în vânt după fortoșii masivi care păreau că toată vara au ridicat baloți de fân deasupra capului. Avea niște brațe cât un trunchi de copac, dar zâmbea destul de plăcut. Și ochii albaștri erau frumoși, iar când zâmbea, i se încrețea pielea din jurul ochilor. Dar nu erau verzi, iar buzele lui nu aveau niciun pic de poezie.

— Nu te-am văzut niciodată la meciurile noastre, a spus el, încrețindu-și ochii. Nu-ți place fotbalul?

Simon era fundaș sau apărător, ceva. Sincer, habar n-aveam.

— Am fost la unul, i-am răspuns eu.

Și plecasem la pauză împreună cu Dee. Ne plictisiserăm amândouă la culme.

— Nu prea le am cu fotbalul.

Mă așteptam să plece după ce i-am spus asta, fiindcă pe aici fotbalul era ca un fel de religie, dar el s-a rezemat de dulapul de alături, cu brațele încrucișate la piept.

— Păi, mă întrebam dacă ai ceva în plan pentru sâmbăta viitoare.

Privirea mi s-a dus spre bannerul roșu cu alb de deasupra capului său. Sâmbăta viitoare era balul. Mi s-a uscat gâtul ca unui animal încolțit și am făcut ochii mari.

— Nu. N-am niciun plan.

— Nu te duci la dans? m-a întrebat el.

Să spun că nu am cu cine să mă duc, sau ar suna prea penibil? M-am mulțumit să clatin din cap.

Simon a părut ușurat.

— Ți-ar plăcea să mergi? Cu mine?

Primul impuls a fost să spun nu. Nu-l cunoșteam aproape deloc pe tipul ăsta și credeam că e prieten cu una dintre con-torsionistele alea din echipa de majorete, și nici nu-mi plăcea. Dar dacă mă duceam la bal cu el, nu însemna că mă și mărit cu el. Nu însemna nici că e iubitul meu. Pur și simplu, mergeam împreună la dans. Și mi-a trecut prin cap o idee groaznică. De-abia așteptam să văd ce față o să facă Daemon când o să afle că mi-am găsit partener.

I-am zis da, am făcut schimb de numere de telefon și asta a fost tot. Mă duceam la balul bobocilor, iar acum trebuia să-mi caut și eu rochie. Mama o să fie încântată. La prânz, i-am dat vestea cea mare lui Dee, cu gândul că se va bucura.

— Simon te-a invitat la dans? Dee rămăsese cu gura căscată. Ba chiar s-a oprit din mestecat vreo cinci secunde. Și ai zis da? Am dat din cap.

— Da, ce-i cu asta?

— Simon are o reputație, a spus Carissa, uitându-se la mine pe deasupra ochelarilor. Se zice că vrea să fie bicicleta PHS.

— Adică vrea să ia toate fetele la plimbare, a clarificat Lesa, ridicând din umeri. Dar e drăguț. Mie îmi plac brațele lui.

— Dar nu înseamnă că dacă are el reputația asta de cuceritor o să fiu și eu una dintre cuceririle lui.

Am adunat cu furculița salata din farfurie. Azi ne dăduseră chiftele. Iar eu nu mă omoram după ele.

— Și a fost destul de simpatic când m-a întrebat.

— S-a despărțit de Kimmy cam de o săptămână, așa ceva, a spus Carissa. Se pare că a înșelat-o cu Tammy.

A, da, Kimmy. Așa o chema pe majoretă.

— Are el o chestie cu fetele al căror nume se termină în y?

Lesă a pufnit.

— Ah! la fel ca al tău. E un semn divin.

Mi-am dat ochii peste cap.

— În fine, asta e. Ai un partener. Așa că acum putem să mergem împreună să ne căutăm rochiile în weekendul ăsta.

Carissa și-a plesnit palmele.

— A! Ce-ar fi să mergem toate cu aceeași mașină? N-ar fi grozav? Ce zici, Dee?

— Ce? a făcut Dee.

Carissa a repetat întrebarea, iar Dee a dat din cap cu un aer absent.

— Sunt sigură că Adam n-are nimic împotriva.

Am stabilit să ne ducem sâmbătă la Cumberland, iar Lesă și Carissa nu-și mai găseau locul de atâta entuziasm. Dee nu părea deloc încântată. Și, cel mai ciudat, nu numai că nu mi-a mai mâncat jumătate din porție, dar nici nu și-a terminat-o pe a ei.

*

Când am plecat de la școală în ziua aceea, a trebuit să mă duc după mașină până în fundul parării, fiindcă dimineață venisem târziu. Parcare era chiar lângă terenul de fotbal, care acum era gol. Era nasol să parchezi acolo. Dinspre munte bătea un vânt rece, care mătura violent parcare.

— Katy!

M-am întors, recunoscând vocea aceea joasă. Inima îmi sărise în gât. Nici nu mai simțeam vântul. Mi-am încleștat mâinile pe curelele rucsacului și l-am așteptat să ajungă lângă mine.

Daemon s-a oprit în fața mea și a întins mâna să-mi îndrepte cureaua răsucită a genții.

— Te pricepi să-ți alegi locul de parcare.

Surprinsă de gestul lui, am rămas câteva secunde fără reacție.

— Știu.

Ne-am îndreptat spre mașina mea și, cât mi-am pus rucsacul pe bancheta din spate, Daemon a așteptat lângă mine, cu mâinile în buzunare. Avea ceva întunecat în ochi și buzele strânse.

Am simțit un nod în stomac.

— E totul în regulă? S-a întâmplat ceva... ?

— Nu. Daemon și-a trecut mâna prin păr. Nimic, aăă... de natură cosmică.

— Bun. Am suspinat ușurată și m-am rezemat de mașină lângă el. Ai reușit să mă sperii o clipă.

El s-a întors spre mine și astfel eram la doar câțiva centimetri distanță unul de altul.

— Am auzit că te duci la dans cu Simon Cutters.

Mi-am aranjat o șuviță de păr care-mi căzuse pe ochi. Vântul mi-a aruncat-o înapoi.

— Veștile circulă foarte repede.

— Da, așa se întâmplă pe aici.

S-a întins iar spre mine, de data asta ca să-mi dea după ureche șuvița aia de păr. Încheieturile degetelor lui mi-au atins ușor fața. Atingerea aceea ușoară mi-a dat o furnicătură ciudată și un tremurat care nu avea nimic de-a face cu frigul de afară.

— Credeam că nu-ți place de el.

— Nu e chiar așa de rău, am zis eu.

Pe terenul de sport erau acum niște copii la încălzire, care se pregăteau de alergări.

— În felul lui, e drăguț, și m-a invitat să merg cu el.

— Te duci cu el doar fiindcă te-a invitat?

Nu așa se face? Am dat din cap. Îmi tot învârteam cheile în mână, iar Daemon nu se grăbea să vorbească.

— Tu te duci la dans? l-am întrebat.

Daemon s-a apropiat mai mult de mine, astfel încât genunchiul lui mi-a atins coapsa.

— Are vreo importanță? a zis.

Mi-am reținut potopul de înjurături care îmi venea în minte.

— Nu chiar.

S-a aplecat spre mine.

— N-ar trebui să te duci cu cineva doar fiindcă te-a invitat.

Mă uitam în jos, la cheile de la mașină, întrebându-mă dacă aș putea să scot ochii cuiva cu ele.

— Nu văd ce legătură are toată treaba asta cu tine.

— Ești prietena surorii mele și de-aia are legătură cu mine.

M-am uitat la el cu gura căscată.

— E cel mai prost raționament pe care l-am auzit vreodată.

M-am îndreptat spre mașină, dar m-am oprit lângă portbagaj.

N-ar trebui să te preocupe ce face Ash?

— Ash și cu mine nu suntem împreună.

O parte idioată din mine s-a bucurat la gândul că ei doi nu sunt împreună. Am clătinat din cap și m-am dus spre portieră.

— Nu te mai agita, Daemon. N-am de gând să renunț fiindcă nu-ți convine ție.

A tras încet o înjurătură și a venit după mine.

— Nu vreau să intri în vreo belea.

— Ce fel de belea?

Am deschis portiera mașinii.

El s-a prins cu mâna de portieră. Una dintre sprâncene i se arcuise în sus.

— Cunosându-te, nici măcar nu pot să-mi imaginez în ce-ai putea să intri.

— Da, normal, fiindcă Simon o să lase o urmă pe mine care o să atragă niște vaci ucigașe în loc de extraterestri ucigași. Ia mâna de pe portieră.

— Mă scoți din sărite, a izbucnit el, cu ochii sclipind de enervare. Ăstuia i s-a dus vestea, Kat. Nu vreau decât să ai grijă.

M-am uitat țintă la el o secundă. Era posibil oare ca Daemon să fie sincer preocupat de siguranța mea? Am alungat repede gândul ăsta din minte.

— N-o să mi se întâmple nimic, Daemon. Pot să am și singură grijă de mine.

— Bine. A dat drumul portierei așa de repede, încât am împins-o înapoi fără să vreau. Kat...

Era prea târziu. Portiera îmi prinsese degetele. Am început să urlu, fiindcă durerea mi s-a dus până în sus pe braț.

— Au!

Mi-am scuturat mâna, ca să-mi mai treacă durerea din degete. Arătătorul îmi sângera. Restul degetelor sigur aveau să se învinețească și să arate ca niște cârnați mâine-dimineață. Lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraji.

— Doamne, ce mă doare.

Pe neașteptate, fără să spună o vorbă, a întins brusc brațul și mi-a prins mâna. Am simțit un val de căldură și un fel de furnicături care plecau din vârful degetelor care îmi zvâcneau dureros și ajungeau până în cot. În clipa următoare, durerea trecuse.

Am rămas cu gura căscată.

— Daemon?

Privirile ni s-au încrucișat. Mi-a dat fulgerător drumul la mână, de parcă îl ardea.

— Rahat...

— Ai făcut... iar am urme pe mine?

Mi-am șters sângele de pe deget. Pielea era rozalie, dar rana era deja închisă.

— Fir-ar să fie!

El a înghițit în sec.

— Nu se vede prea tare. Cred că n-o să fie nicio problemă.

De-abia o văd și eu, dar ai putea să...

— Nu! Ai zis că nu se vede. N-o s-o vadă nimeni. N-am nimic. Nu mă mai dădăci.

Am respirat greu. Stomacul mi se strânsese.

— Pot să am și singură grijă de mine.

Daemon m-a privit câteva secunde.

— Ai dreptate. E clar că poți să ai grijă de tine, atâta timp cât te ferești de portiere. Ai rezistat mai mult decât orice ființă umană care a știut adevărul despre noi.

*

Cuvintele pe care mi le spusese Daemon înainte de a pleca mi-au răsunat în minte toată noaptea și o bună parte din ziua de sâmbătă. Am rezistat mai mult decât oricine aflase adevărul despre ei. Nu puteam să nu mă întreb cât mai era până îmi suna și mie ceasul.

După prânz, am plecat împreună cu Dee și le-am luat și pe cele două fete cu noi. Am ajuns repede la Cumberland și am găsit imediat magazinul la care voiau ele să mergem. Mă așteptam ca la ora asta să nu mai găsim cine știe ce chestii la Dress Barn, dar rafturile erau pline de haine.

Carissa și Lesa știau deja ce căutau: ceva strâmt. Dee oscila între ceva roz și ceva din dantelă. Eu voiam ceva care să nu arate ca pe vremea bunicii sau ca un prototip de la fabrica de fundițe.

Până la urmă, Dee mi-a găsit o rochie roșie, în stil greceasc, strânsă în talie și care de la mijloc cădea în falduri largi. Avea

un decolteu destul de îndrăzneț, dar nu se compara cu ce-și luaseră Carissa și Lesa.

— Ce n-aș da să am eu sânii ăștia, a bombănit Lesa, uitându-se cu jind la pieptul Carissei, care se revărsa afară din rochie. Nu-i corect. Eu am doar fund și piept deloc.

În timp ce Dee proba o rochie roz, până la genunchi, Carissa se admira în oglinda de pe perete.

— Ce ziceți, fetelor? ne-a întrebat.

— Ești foarte sexy, i-am zis eu.

Și chiar era. Avea o siluetă perfectă de clepsidră.

Dee a ieșit din cabină, arătând absolut uluitor în rochia ei roz. Materialul avea niște fire subțiri de lamé și se mula perfect pe talia ei frumoasă. Ea a aruncat o privire în oglindă, a dat din cap și a intrat înapoi în cabină să se schimbe.

Am schimbat un surâs cu Lesa.

— N-are nevoie de părerea noastră.

— Păi, nu cred că există ceva în lumea asta care să nu-i stea ei bine.

Și-a dat ochii peste cap și a intrat și ea în cabină să se probeze.

Când mi-a venit și mie rândul să mă probez, a trebuit să recunosc că Dee se pricepea. Avea un gust desăvârșit în materie de modă. Rochia mi se potrivea perfect, de parcă fusese făcută pentru mine. Iar cu sutienul ăla incorporat, puteam să stau și eu cu capul sus lângă Carissa, fără să mă mai simt ca o fetiță. M-am răsucit în fața oglinzii, ca să mă văd din spate. Nu era rău deloc.

— Ar trebui să-ți ridici părul, mi-a spus Dee, care apăruse lângă mine. S-a întins și mi-a răsucit artistic părul în vârful capului. Ai gâtul așa de lung. Trebuie să-l lași la vedere. Dacă vrei, îți aranjez eu părul și te și machiez.

Am dat din cap, îmi plăcea ideea.

— Mersi. N-aș fi zis niciodată că o să-mi stea bine cu o asemenea rochie.

— Ți-ar sta bine în oricare din rochiile astea. Dee mi-a dat drumul la păr. Acum ai nevoie de pantofi. A arătat cu capul spre rafturile de încălțăminte. Ar merge ceva roșu sau argintiu. Dacă se poate, cu cât mai multe curelușe.

M-am uitat la rafturile cu pantofi, gândindu-mă că aveam acasă o pereche de sandale în curelușe și cu toc înalt. Știam prea bine că rochia aia avea să mă coste și ultimul bănuț din suma pe care mi-o dăduse mama cu mare bucurie în dimineața aceea. Am luat totuși de pe raft o pereche de pantofi roșii cu toc. Erau absolut superbi.

Cum stăteam acolo, am avut deodată o senzație curioasă. M-am uitat în jur. Fetele erau în fundul magazinului, la poșete, iar vânzătoarea era în spatele tejghelei. Ușa s-a deschis, scârțâind, din cauza vântului. Nu era nimeni la ușă.

Vânzătoarea și-a ridicat capul o clipă, încruntată. Apoi și-a văzut de revista ei.

M-a apucat tremuratul când mi-am mutat privirea de la ușă la ferestrele magazinului. În spatele manechinelor împodobite era un bărbat care stătea pe trotuar și se uita înăuntru. Părul negru era pieptănat pe spate și îi lăsa la vedere fața palidă. Jumătate din față era acoperită de o pereche de ochelari de soare supradimensionați, care păreau total nepotriviți într-o zi înnoată ca aceea. Avea jeanși negri și geacă de piele.

Și îmi dădea fiori.

M-am tras în spatele rafturilor, prefăcându-mă că mă uit la rochii. Căutând să par cât mai indiferentă, am ridicat capul pe deasupra rafturilor, să mă uit afară.

Era tot acolo.

— Ce dracu'? am scăpat eu printre dinți.

Ori aștepta pe cineva care era în magazin, ori era un ciudat. Sau un arum. Refuzam să cred ultima variantă. M-am uitat prin magazinul aproape gol și am ajuns la concluzia că trebuie să fie un ciudat.

— Ce faci aici? Lesa ieșise din cabină, trăgându-și fermoarul la rochia strânsă pe corp și cloșată jos, care îi făcea mai feminină silueta băiețoasă. Te ascunzi după rafturi? m-a întrebat mirată.

Mă pregăteam să i-l arăt pe pervers, dar când m-am uitat spre fereastră, acesta dispăruse.

— Nimic. Mi-am dres glasul. Voi ați terminat?

A dat din cap iar eu am intrat repede înapoi în cabină și m-am schimbat. Tot timpul cât am plătit, m-am uitat spre fereastră. Am avut aceeași senzație stranie tot drumul până la locul unde parcase Dee mașina. Mă așteptam ca individul ăla să-mi sară în față în orice moment și să bage groaza în mine.

Ne-am împăturit cu grijă rochiile și le-am așezat în portbagaj. Carissa și Lesa au urcat pe bancheta din spate. Dee a închis portbagajul și s-a întors spre mine. Avea un mic zâmbet pe față.

— Nu ți-am zis de la început ca să nu te răzgândești în legătură cu rochia.

— Ce? m-am încruntat eu. Îmi face fundul mare?

A râs.

— Nu. Arăți superb în ea.

— Atunci, care-i faza?

Zâmbetul ei a devenit ușor viclean.

— Știi, roșul e culoarea preferată a lui Daemon.

CAPITOLUL 22

În seara balului eram plină de nervi. Eram gata să-l sun pe Simon să-i spun să nu mai vină, fiindcă ținuse morțiș să mă ia de acasă, dar m-am gândit că mama dăduse atâția bani pe rochia aia, iar Dee se chinuise să mă aranjeze.

Îmi ondulase părul și mi-l ridicase, lăsându-mi gâtul la vedere. La tâmpile lăsase niște șuvițe strategice care îmi cădeau pe umerii goi. Ba mi-a dat chiar și cu o chestie cu aromă de vanilie pe păr și, când m-am uitat în oglindă, am văzut că părul meu strălucea. Ochii mei aveau acum o culoare mai caldă datorită liniei fumurii pe care mi-o desenase pe pleoape. Începeam să cred că-mi pusese și gene false, fiindcă genele mele nu fuseseră niciodată așa de lungi și de negre. Ultimul retuș pe care l-a făcut înainte de a pleca în grabă ca să se întâlnească cu Lesa a fost luciul de buze, care le-a dat o nuanță perfectă de rubin.

M-am studiat mult timp în oglindă înainte de a coborî. Parcă mă uitam la altcineva și mi-am spus că de-acum ar trebui să încep să mă machiez și eu mai des.

Mama a început să plângă când m-a văzut.

— Doamne, scumpo, ce frumoasă ești. A vrut să mă îmbrățișeze, dar s-a oprit. Nu vreau să stric ceva. Stai să-mi iau aparatul de fotografiat.

Nu puteam să o refuz, măcar de data asta. Am așteptat să vină cu aparatul și mi-a făcut o mie de poze. Îmbrăcată așa cum era, în uniforma ei de asistentă medicală, arăta destul de caraghios făcând poze.

— Știi, în legătură cu tipul ăsta, Simon, a început ea, încrețindu-și fruntea. Nu mi-ai zis niciodată nimic despre el.

O, Doamne.

— Suntem prieteni. Nimic mai mult, așa că n-ai de ce să-ți faci griji.

Mi-a aruncat privirea aia maternă.

— Dar ce s-a întâmplat cu băiatul de-alături, cu Daemon? Ai ieșit cu el de vreo câteva ori, nu?

Am ridicat din umeri. Era o discuție pe care nu aveam cum s-o port cu mama.

— Păi, acum suntem prinamici.

— Ce?

Sprâncenele i s-au încruntat.

— Nimic, am oftat eu, privind-mi mâna.

Nu se mai vedea nimic. Și totuși aveam o urmă slabă pe mine, cel puțin așa îmi spusese el.

— Suntem prieteni.

— Păcat. S-a întins spre mine să-mi așeze o buclă rebelă. Părea un băiat tare drăguț.

Daemon? Băiat drăguț? Hmmm, nu. Conversația noastră a fost întreruptă de un zgomot puternic de motor. M-am dus la fereastră să mă uit. Doamne Dumnezeule. Mașina lui Simon era de dimensiunile unui submarin.

— De ce n-ai vrut să luați cina împreună, așa cum zicea și Dee? m-a întrebat mama, pregătindu-și aparatul pentru a doua sedință foto.

Dacă Simon n-a vrut să mergem toți cu aceeași mașină, n-am vrut nici eu să mergem la cină. Am stabilit să vină să mă ia, chestie care nu mă încânta prea tare, dar mi se părea stupid să ne întâlnim la bal. Ca să nu mai spun că el avea și biletele.

Nu i-am mai răspuns și m-am dus să deschid ușa. Simon era acolo, îmbrăcat în smoching. M-am și mirat că există smochinguri de mărimea asta. Ochii lui, care păreau cam tulburi, au alunecat de la fața mea în jos, pe corp, ceea ce m-a făcut să capăt și eu culoarea rochiei.

— Arăți sexy, a zis el, întinzându-mi un buchețel din ăla care se pune la încheietura mâinii.

Am clipit din ochi și am auzit-o pe mama că-și drege glasul. Am luat buchețelul și m-am dat la o parte ca să-i fac loc lui Simon să intre.

— Mamă, el e Simon.

Simon a făcut un pas, ca să strângă mâna pe care mama i-o întinsese.

— Acum îmi dau seama de la cine a luat Katy trăsăturile astea frumoase.

Mama a ridicat o sprânceană și s-a transformat în Crăiasa Zăpezii. Simon nu reușise să-și facă un fan.

— Ce drăguț ești.

M-am dus lângă el și mi-am prins buchețelul la mână, ușurată că nu trebuia să-l prind în piept. Simon a stat răbdător la milioanele de poze pe care le-a făcut mama, ținându-mă de mijloc și zâmbind în obiectiv.

— A, era să uit. Mama a dispărut în sufragerie, de unde s-a întors cu un șal negru de dantelă, pe care mi l-a așezat pe umeri. O să-ți țină cald.

— Mersi, i-am spus eu și am îmbrățișat-o strâns, mai bucuroasă decât putea ea să-și imagineze.

Rochia mi se păruse minunată mai devreme, dar acum, cu Simon care se holba în decolteul meu, mă simțeam stânjenită cu atâta piele goală expusă.

Mama m-a tras deoparte după ce Simon a ieșit din casă.

— Mă suni neapărat când ajungi acasă. Dacă e ceva, îmi dai telefon imediat. Bine? În seara asta lucrez la Winchester. S-a uitat spre ușă, încruntată. Dar pot să plec, dacă e nevoie.

— Mamă, o să fie bine. M-am aplecat și am sărutat-o pe obraz. Te iubesc.

— Și eu te iubesc. A venit după mine până la ușă. Arăți cu adevărat superb.

Am tăiat-o repede, înainte să înceapă iar să plângă. Ca să ajungi în mașina lui Simon îți trebuia o anumită metodă de cățărare și am fost surprinsă că n-a fost nevoie de vreo scară.

— Frate, ce sexy ești.

Simon și-a aruncat o bomboană mentolată în gură, înainte să iasă de pe alee.

Speram că n-are de gând să mai folosească bomboanele alea.

— Mersi. Și tu arăți bine.

Cam asta a fost toată conversația noastră. Simon nu era un interlocutor spiritual. Șocant, ce să zic. Drumul până la școală a fost lung și stânjenitor, iar eu mă țineam de capetele șalului ca de un colac de salvare. S-a uitat de mai multe ori spre mine, a zâmbit și și-a aruncat iar câte o bomboană în gură.

De-abia așteptam să ajung la bal.

Când am intrat în parcare, am înțeles, în sfârșit, de ce băga în el atâtea bomboane mentolate. Simon a scos o sticlă argintie din buzunarul smochingului și a tras o dușcă zdravănă. Apoi mi-a întins-o și mie.

Alcool. Era un început promițător. Am refuzat oferta lui și deja mă gândeam cu cine o să mă întorc acasă. Nu mă deranja faptul că bea. Dar nu aveam de gând să plec acasă cu un șofer beat.

Simon, nepăsător, și-a băgat sticla înapoi în buzunar.

— Stai așa. Te ajut eu să cobori.

Ei, da, asta era frumos din partea lui, fiindcă mă și gândeam cum o să mă dau jos de acolo.

El mi-a deschis portiera și eu i-am zâmbit.

— Mersi.

— Vrei să-ți lași geanta aici? m-a întrebat el.

La dracu', bineînțeles că nu. Am clătinat din cap și am lăsat clutch-ul să-mi atârne de mână. Simon mi-a luat mâna și m-a ajutat să mă dau jos. M-a tras cam tare, așa că am ajuns să mă lovesc de pieptul lui tare.

— Ești bine? m-a întrebat el zâmbind.

Am dat din cap, încercând să nu iau în seamă senzația neplăcută pe care o aveam în stomac.

Afară se auzea ritmul susținut al muzicii care venea din sala de sport. Ne-am oprit în fața ușilor aburite, iar Simon m-a tras spre el într-o îmbrățișare neîndemânatică.

— Mă bucur mult că ai venit cu mine la dans, a zis el, iar respirația lui avea un miros ciudat de mentă și un iz puternic de alcool.

— Și eu, am spus eu, încercând să par cât mai sinceră. Mi-am pus mâinile pe pieptul lui zdravăn și l-am împins. Ar trebui să intrăm.

A zâmbit și mi-a dat drumul. O mână i-a alunecat pe spaatele meu, până pe șold. Am înțepenit brusc și mi-am spus că a fost un accident. Nu puteam să cred că m-ar pipăi în halul ăsta. Nici măcar nu apucaserăm să dansăm.

Sala de sport fusese transformată într-un salon de dans cu tematică autumnală. Din tavan atârnavă ghirlande de frunze îngălbenite și tot frunze erau lipite și pe uși. Prin colțuri și în fața scenei erau așezați dovleci și cornuri ale abundenței pline cu frunze.

Cum am intrat în sală, am fost înconjurați de prietenii lui Simon. Unii dintre ei mă măsurau din cap până-n picioare și apoi băteau cuba cu Simon sau îi trăgeau una pe spate fără a se feri, ca și cum i-ar fi spus că a nimerit-o. Se pare că devenisem dintr-odată interesantă, fiindcă acum se vedea că am și eu sâni. Băieții sunt așa de infantili. În timp ce ei își treceau de la unul la altul sticla lui Simon, eu m-am salutat, destul de încordată, cu prietenele lor. Toate erau majorete. Ce plictiseală.

M-am uitat prin mulțime și am văzut-o pe Lesa cu partenerul ei.

— Mă întorc imediat.

Înainte ca Simon să apuce să mă oprească, am plecat ca din pușcă spre ea. Ea s-a întors când prietenul ei i-a făcut semn în direcția mea. I-am zâmbit.

— Arăți superb.

A trebuit să țin ca să mă audă, fiindcă muzica era prea tare.

— Și tu! M-a îmbrățișat repede și apoi s-a dat un pas înapoi. Se poartă frumos cu tine?

— Până acum, da. Te superi?

A dat din cap că nu și mi-am pus șalul și clutch-ul pe masa lor.

— Au făcut frumos aici, am remarcat.

Lesa a aprobat din cap.

— Tot sală de sport e. A râs. Are mirosul ăla specific.

Asta cam așa era. Carissa a venit și ea în scurt timp lângă noi, invitându-ne pe ringul de dans fără băieți. Mie îmi convenea. Am dansat fete cu fete, chicotind și prostindu-ne. Lesa

dansa ca o târfă drogată în ultimul hal, iar Carissa la un moment dat a început să alerge pe loc.

Am văzut-o cu coada ochiului pe Dee, care stătea de vorbă cu Adam lângă scenă. Le-am făcut fetelor cu mâna și m-am dus la ei.

— Dee!

Ea s-a întors la mine, cu ochii sclipind în lumina puternică.

— Hei.

M-am oprit brusc, uitându-mă de la unul la altul. Adam mi-a zâmbit cam strâmb, după care s-a pierdut în mulțimea de dansatori.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o, luând-o de mână și strângându-i-o. Ai plâns?

— Nu. Nu! Și-a dus cealaltă mână la ochi și s-a șters cu degetul mic. Numai că... Adam nu a fost prea încântat să vină cu mine și eu nici măcar nu cred că aş fi vrut să fiu aici... Și e așa... A scuturat capul și și-a tras mâna. În fine. Arăți superb! Rochia asta e mortală!

Mi se rupea sufletul pentru ea. Mi se părea așa de incorect ca ea să nu-și poată alege singură un partener. Cu atât mai mult cu cât toți luxenii pe care îi întâlнисem eu erau niște jigodii. Iar dacă au crescut împreună de mici, era ca și cum ar fi mers la dans cu frate-său.

— Hei, am zis eu, fiindcă îmi venise o idee. Putem să plecăm de-aici, dacă vrei. Putem să mergem să ne uităm la niște filme și să mâncăm înghețată îmbrăcate în rochiile noastre frumoase. N-ar fi mișto? Putem să luăm *Braveheart*. Știu că-ți place filmul ăla.

Dee a râs și m-a îmbrățișat, iar cu ochii în lacrimi.

— Nu. O să ne distrăm aici. Cum e partenerul tău?

M-am uitat în jur, dar nu l-am văzut.

— Probabil că e beat pe undeva.

— Nu se poate! Și-a dat pe spate o şuviță de păr. Își îndreptase părul cu placa și acum îi cădea pe umeri ca niște valuri întunecate. Beat rău?

— Încă nu, dar voiam să te întreb dacă n-ai putea să mă luați și pe mine cu voi când plecați.

— Normal. M-a tras de mână spre ringul de dans. Probabil că după dans o să mergem la focul de tabără. Dacă vrei, vii și tu cu noi, dacă nu, te lăsăm acasă.

Simon nu-mi spusese nimic despre vreo petrecere. Poate aveam noroc și uita de mine. Dee și cu mine ne-am făcut loc cu greu până la ringul de dans, ținându-ne de mână. Renunțasem s-o mai caut pe Lesa în toată mulțimea aia, dar apoi am înțepenit.

Pe o măsuță albă era o lumânare micuță într-un pahar de sticlă. Flacăra ei tremurătoare arunca umbre mișcătoare pe pomeții înalți ai lui Daemon și pe buzele lui pline. Ash nu se vedea nicăieri, dar chiar nu-mi păsa dacă era și ea pe acolo.

Daemon se uita la mine așa de concentrat, încât fără să vreau am făcut un pas înapoi, dar privirile noastre au rămas tot lipite. Am simțit brusc o dorință imensă care mă străbătea din cap până în picioare ca un fulger fierbinte, o senzație care nu știi de unde vine și care ți se pare irepetabilă.

Și apoi m-am trezit cu Simon în fața mea, luându-mă de mână și trăgându-mă de lângă Dee pe ringul de dans. Nu era o melodie lentă, dar el tot și-a pus brațele groase în jurul meu și m-a ținut strâns la pieptul lui. Am simțit în coaste conturul sticlei din buzunar.

— Dispari așa de lângă mine, a zis el cu buzele pe urechea mea, suflându-mi în față vapori de alcool. Credeam că ai plecat și m-ai lăsat.

— Nu, am văzut niște prietene. Am încercat să mă îndepărtez de el, dar era imposibil. Unde sunt prietenii tăi?

— Hă? a făcut el tare, fiindcă nu mă auzea din cauza muzicii. E o petrecere pe Câmp. Toată lumea se duce acolo.

Mâna lui era jos pe spatele meu, cu un deget chiar pe fund.

— Ar trebui să mergem și noi.

Fir-ar să fie!

— Nu știu. Trebuie să mă întorc acasă, am strigat eu la el, încercând să-i dau mâna la o parte de pe fundul meu.

— Și ce dacă? E Balul Bobocilor. Trebuie să ne distrăm.

Nu m-am mai obosit să-i răspund. Eram prea ocupată să-i țin mâinile la distanță, iar mâinile lui erau *peste tot*. Am mai dansat pe încă o melodie, după care am reușit în sfârșit să scap de el, numai datorită Carisei, care m-a salvat.

În jurul meu era un haos total. Am privit-o pe ascuns pe Ash, care stătea la masă și părea iritată, în timp ce Daemon se uita fix în podea. După mai multe pauze de baie și câteva dansuri, m-am trezit iar cu Simon lângă mine.

Pentru o ființă umană, se pricepea destul de bine să ia prin surprindere pe cineva.

Parcă nu mai putea așa a alcool de data asta, dar, la naiba, mâinile lui erau mult prea prietenoase în înghesuiala aia. Îi simțeam fiecare părticică a corpului lipită de mine, iar lui nu părea să-i pese. M-au trecut toate transpirațiile când și-a luat mâna de pe umărul meu și aproape că mi-a atins sânii.

M-am tras repede înapoi, uitându-mă urât la el.

— Simon.

— Ce? Avea un aer nevinovat. Scuză-mă, mi-a alunecat mâna.

Mâna i-a alunecat din nou pe fundul meu. M-am uitat într-o parte, gândindu-mă ce să fac în situația asta. Trebuia să dispar de aici. Și repede.

— Îmi dai voie? s-a auzit o voce joasă din spatele meu.

Ochii albaștri ai lui Simon s-au lărgit, iar eu m-am întors. Daemon stătea lângă noi, cu o expresie dură. Nu se uita la mine. Ochii lui erau ațintiți asupra lui Simon, de parcă l-ar fi înfruntat. De parcă l-ar fi provocat să spună „nu”.

După o secundă tensionată, Simon mi-a dat drumul.

— La fix. Chiar simțeam nevoia să beau ceva.

Daemon a ridicat o sprânceană spre Simon și apoi s-a întors către mine.

— Dansezi?

Nu aveam nici cea mai vagă idee ce are de gând să facă și mi-am pus mâinile pe umerii lui cu prudență.

— Asta chiar e o surpriză.

El n-a spus nimic, m-a apucat de talie și mi-a luat mâna în mâna lui. Muzica devenise din ce în ce mai lentă, de parcă se târa, o melodie obsedantă despre iubiri pierdute și regăsite. M-am uitat în sus, în ochii lui extraordinari, șocată că era în stare să mă țină cu atâta... tandrețe. Inima îmi bubuia și îmi simțeam sângele pulsând în tot corpul. Cred că era din cauza dansului, a rochiei mele... a felului în care îi venea smochingul ăla.

M-a tras mai aproape de el.

În mine se dădea o luptă crâncenă între dorință și frică. Luminile orbitoare care veneau din tavan se reflectau în părul lui întunecat.

— Te simți bine... cu Ash?

— Tu te simți bine cu Mâini Alunecoase?

Mi-am mușcat buzele.

— Șmecher ca întotdeauna.

A râs în urechea mea, făcându-mă să mă înfior.

— Am venit toți trei – Ash, Andrew și cu mine.

Mâna lui se odihnea pe șoldul meu, dar asta avea un impact complet diferit asupra mea. Sub șifonul rochiei, simțeam cum mă furnică pielea. Daemon și-a dres glasul și s-a uitat în altă parte.

— Apropo... arăți minunat. Mult prea bine ca să stai cu idiotul ăla.

M-am făcut roșie ca focul și mi-am lăsat ochii în jos.

— Ești drogat cumva?

— Din păcate, nu. Deși sunt curios de ce mă întrebi.

— Nu mi-ai spus niciodată ceva frumos până acum.

— Bună observație, a oftat el.

Daemon s-a apropiat puțin mai mult de mine și și-a aplecat ușor capul. Am tresărit când obrajii noștri s-au atins.

— N-am de gând să te mușc. Sau să te pipăi. Poți să stai liniștită.

Riposta mea inteligentă mi-a murit pe buze când el a luat mâna de pe șoldul meu și mi-a pus capul pe umărul lui. În momentul în care i-am atins umărul, pe care îl simțeam prin smoching, am fost cuprinsă de un vârtej de senzații. Mâna lui s-a întors iar pe șalele mele și am dansat ușor pe muzica lentă. După câteva clipe, el a început să fredoneze încet, iar eu am închis ochii. Asta... asta nu era ceva plăcut. Era tulburător.

— Serios, cum merge întâlnirea ta? m-a întrebat el.

Am zâmbit.

— E cam prea prietenos.

— Așa mă gândeam și eu. A făcut o mișcare cu capul și preț de o clipă bărbia lui s-a sprijinit în părul meu, apoi a ridicat-o. Te-am avertizat că așa o să fie.

— Daemon, am spus încet, fiindcă nu voiam să stric atmosfera.

Era ceva așa de plăcut, cumva liniștitor.

— Mă descurc eu cu el.

A pufnit.

— Da, așa mi se pare, Kitten. I se mișcau mâinile așa de repede, încât începusem să mă întreb dacă e o ființă umană sau nu. Am devenit rigidă și am deschis ochii. Am numărat până la zece. Ajunsesem la trei când el a început să vorbească din nou.

— Ar trebui să pleci acasă pe furiș, când nu te vede. Mâna lui mă ținea acum și mai strâns.

— Dacă vrei, aș putea să-i zic lui Dee să ia forma ta până pleci.

Șocată că era în stare să meargă așa de departe, m-am tras înapoi și m-am uitat în sus la el.

— Și ți s-ar părea în regulă s-o pipăie pe *sora ta*?

— Știu sigur că ea se poate descurca ușor cu el. Tu n-ai nicio șansă cu tipul ăsta.

Ne-am oprit din dans, fără să mai fim atenți la ceilalți. Nu-mi venea să cred ce-mi spunea.

— Poftim? N-am nicio șansă?

— Uite, eu am venit cu mașina. Aș putea să-i zic lui Dee să meargă cu Andrew și te duc eu acasă.

Se părea că se gândise la toate. Apoi și-a îngustat ochii.

— Nu-mi spune că ai de gând să te duci și la petrecere cu idiotul ăla?

— Tu te duci? am întrebat eu și mi-am tras mâna dintr-a lui.

Cealaltă mână o țineam încă pe pieptul lui, iar el avea încă brațul în jurul mijlocului meu.

— N-are importanță ce fac eu.

Fiecare cuvânt pe care îl rostea era plin de frustrare.

— Tu n-ai ce căuta acolo.

— Dar nu poți tu să-mi spui ce să fac, Daemon.

Ochii i s-au îngustat, dar tot puteam să văd strălucirea aceea ciudată care începea să se formeze acolo, acoperindu-i pupilele.

— Te duce Dee acasă. Și jur că, dacă o să fie nevoie, o să te arunc pe umăr și o să te car așa de aici, să știi.

Mâna de pe pieptul lui mi s-a strâns în pumn.

— Aș vrea s-o văd și pe-asta.

A zâmbit, dar ochii lui începuseră să lucească.

— O s-o vezi.

— Las-o baltă, am spus, fără să iau în seamă privirile care începuseră să se întoarcă spre noi. Peste umărul lui l-am văzut pe domnul Garrison, care se uita la noi, lucru pe care l-am speculat imediat. Tu ești cel care ar face o scenă cu asta, am replicat.

Daemon a scos un sunet care chiar semăna cu un mormăit.

Orice om sănătos la minte s-ar fi speriat, și așa ar fi trebuit să fac și eu, mai ales că știam de ce era în stare. Dar nu mă speriasem.

— Fiindcă acum, când vorbim, profesorul extraterestru de prin partea locului se uită fix la noi. Ce crezi c-ar zice el dacă m-ai arunca pe umăr așa cum vrei tu, băiete?

L-am simțit cum se încordează tot.

Am zâmbit ca o pisică după ce a mâncat toți peștii din acvariu.

— Așa ziceam și eu.

În mod surprinzător, a început și el să zâmbească.

— Mereu te subestimez, Kitten.

N-am avut timp să-mi savurez marea victorie, că Simon s-a infiltrat iar neauzit lângă noi.

— Ești gata? m-a întrebat el, uitându-se când la mine, când la Daemon. Toată lumea se pregătește să plece la petrecere.

Expresia de pe fața lui Daemon m-a îmboldit să nu fac cum spunea el, și mai mult de asta am și acceptat. Nu îmi controla el mie viața. Eu o controlam.

CAPITOLUL 23

Câmpul era la vreo trei kilometri de Petersburg, în direcția opusă față de casa mea. Era o câmpie imensă pe care fusese cultivat porumb. Cât vedeai cu ochii erau baloți de paie, luminați de flăcări roșii și portocalii. Îmi era imposibil să nu mă gândesc că această combinație de foc și paie uscate nu mirosea a bine.

Cineva a dat cep la un butoi de bere.

Corecție: combinația de paie, foc și bere ieftină nu mirosea a bine.

Simon își ținuse mâinile acasă tot drumul până aici, așa că eram destul de mulțumită de decizia pe care o luasem, dacă lăsam la o parte problema de mai sus. Am mers împreună până la foc, pe tulpini de porumb călcate în picioare.

— Fetele sunt acolo, a spus Simon și mi-a arătat cu mâna de partea cealaltă a focului, unde mai multe fete stăteau grămadă, bând din pahare roșii de plastic. Ar trebui să mergi și tu acolo, să le saluți. Socializează puțin.

Am dat din cap, dar nu aveam de gând să mă duc.

— O să aduc ceva de băut.

Înainte de asta s-a aplecat spre mine și mi-a strâns ușor umerii. Când a ajuns lângă butoiul cu bere, i-a făcut semn cu mâna unui tip și a strigat în gura mare „U-raa!”.

În jurul focului era o grămadă de lume, care se întindea până spre pădurea din spate. Cineva adusese o camionetă până aici și dăduse drumul tare la radio, lăsând portierele deschise, așa încât era imposibil să mai auzi ceva. Mi-am înfășurat mai bine șalul pe umeri și am început să mă plimb pe margine, căutând persoane cunoscute. Am văzut-o cu mare ușurare pe Dee, care era cu tripleții Thompson. Lângă ei, pe o pătură, stăteau Lesa și Carissa. Daemon nu se vedea nicăieri.

— Dee! am strigat-o eu, dându-mă la o parte din fața unei fete care se chinuia să meargă pe tocuri. Dee!

S-a întors și apoi a început să fluture cu putere din mână. Am apucat să fac un singur pas spre ea, că Simon a și apărut de undeva cu două pahare în mână.

— Doamne, am zis eu, făcând un pas înapoi. M-ai speriat.

Simon a râs și mi-a întins un pahar.

— Nu știu de ce. Doar te-am strigat.

— Scuze.

Am luat paharul și am încrețit din nas la mirosul ăla neplăcut. Am luat o înghițitură și mi-am dat seama că gustul era la fel ca și mirosul.

— E cam greu să auzi ceva în hărmălaia asta.

— Știu. Și nici n-am putut să stăm și noi de vorbă. Simon mi-a cuprins umerii cu brațul, împiedicându-se puțin. Și asta-i nasol. Aș fi vrut să stau de vorbă cu tine toată noaptea. Ți place buchetelul?

— E foarte frumos. Ți mulțumesc din nou.

Chiar era drăguț, cu trandafiri roz și roșii.

— L-ai luat din oraș?

A dat din cap și apoi a golit pe gât conținutul paharului, în timp ce ne îndepărtam de mașină.

— Mama lucrează la o florărie de-acolo. Ea l-a făcut.

— Uau. Ce tare. Mi-am trecut un deget peste petale, atentă să nu vărs paharul. Și tatăl tău lucrează tot în oraș?

— Nu, el face naveta în Virginia. A aruncat paharul și și-a scos sticla. E avocat, s-a lăudat el, deșurubând capacul cu o mână. E specializat în daune morale. Fratele lui e medic și lucrează în oraș.

— Și mama mea e asistentă medicală în Virginia.

Toate mișcările lui îmi trăseseșă șalul de pe umeri. Aproape că îmi căzuse.

— Te-ai hotărât la ce facultate vrei să te duci? am întrebat eu, chinuindu-mă să găsesc ceva de zis.

Dacă nu luam în considerare mâinile lui prea prietenoase, era destul de drăguț.

— Mă duc la WVU, cu băieții. S-a uitat la paharul meu neatins și s-a încruntat. Nu bei?

— A, ba da.

Am mai luat o înghițitură, demonstrativ. El a zâmbit și s-a uitat în altă parte, spunându-mi care dintre prietenii lui vor să meargă la Marshall, în loc de WVU. Fiindcă nu se uita la mine, am vărsat jumătate din lichidul din pahar.

Simon a continuat cu întrebările, întrerupându-se des de câte ori trecea pe lângă noi vreun prieten de-al lui. Am reușit să arunc și restul de băutură, dar mi-a umplut paharul de mai multe ori. Simon îmi spunea să rămân acolo, iar el se ducea la butoiul cu bere și îmi umplea iar paharul. Pe la al treilea pahar pe care pretinsesem că l-am băut, Simon deja se gândea probabil că sunt o bețivă, dar cel puțin făcuse ceva mișcare de întreținere cu drumurile la butoi.

Fără să-mi dau seama, ne îndepărtaserăm destul de mult de foc și acum eram aproape de pădure. Fiecare pas era un chin. Pământul era denivelat, mai aveam și tocure înalte, iar Simon se rezema de mine.

Simon și-a îndreptat umerii și și-a luat mâna de pe umerii mei, odată cu șalul, pe care l-am văzut o clipă zburând în spațiile mele, apoi pierzându-se undeva în tufișurile întunecate și dese.

— Fir-ar să fie, am spus eu și m-am întors să-l caut.

— Ce? a zis el cam împleticit.

— Șalul meu – a căzut pe jos.

Am făcut vreo doi pași spre foc.

— Mmm, îți stă mai bine fără el, a zis el. Rochia asta e criminală.

I-am aruncat o privire enervată peste umăr și am început iar să caut cu privirea în... întunericul deplin.

— Mă rog, dar șalul e al mamei și mă omoară dacă îl pierd.

— O să-l găsim noi. Nu te mai gânde acum la el.

M-a prins pe neașteptate de mijloc și m-a tras spre el. Speriată, am scăpat din mână paharul cu bere și am început să râd nervos, pe când mă eliberam din îmbrățișarea lui.

— Cred că trebuie să-l găsec acum.

— Nu poate să mai aștepte?

Simon a făcut un pas spre mine, iar eu m-am tras un pas înapoi. L-am văzut stând chiar în fața mea și abia acum mi-am dat seama că eram prinsă între el și un copac.

— Știi, când vorbeam, mi-am dat seama că vreau să fac o chestie.

M-am uitat spre focul de tabără. Acum eram departe de el.

— Ce?

A pus o mână masivă pe umărul meu și m-a strâns cu putere. Senzația pe care am avut-o era mai mult decât dezgust. Mai era

ceva. Un sentiment mai violent, care îmi lăsa un gust ciudat în gură, la fel ca atunci când arumul mă abordase în fața bibliotecii. Simon s-a aplecat spre mine și în același timp m-a tras spre el lăsându-și capul în jos.

Am înghețat o singură secundă, dar lui nu i-a trebuit mai mult. Îi simțeam buzele pe gura mea, mirosind a bere și bomboane mentolate. A scos un fel de icnet și s-a împins în mine. M-am trezit cu spatele lipit de copac înainte să pot reacționa, și se tot împingea în mine, sărutându-mi buzele strânse. Nu puteam să respir. Mi-am pus palmele pe pieptul lui și l-am împins până când am putut să-mi eliberez gura.

— Potolește-te, Simon, asta-i deja prea mult, am spus, trăgând aer adânc în piept.

Am încercat să mă eliberez de sub el, dar era de neclintit.

— Ei, hai, cum e prea mult?

A reușit să-și strecoare mâna între copac și spatele meu și acum mă ținea și mai strâns.

L-am împins iar, furioasă.

— N-am venit aici pentru asta!

Simon a râs.

— Toată lumea vine aici pentru asta. Uite, am băut amândoi, ne distrăm bine. Nu e nimic rău în asta. N-o să spun la nimeni dacă nu vrei să se afle. Toți știu că astă-vară ai făcut-o cu Daemon.

— Ce? am țipat eu. Simon, dă-mi dru...

Buzele lui umede și scârboase mi-au astupat gura. Își strecurase limba în gura mea și simțeam că-mi vine să vomit. Bătăile inimii mele se întetiseră și în clipa aceea îmi doream să-l fi ascultat pe Daemon și să mă fi dus cu el acasă, fiindcă toată chestia asta *chiar* mă depășea.

Am reușit cumva să-mi eliberez capul.

— Simon, *oprește-te!*

Și atunci Simon *chiar* s-a oprit. M-am sprijinit de copac, amețită și cu respirația tăiată. S-a auzit un zgomot ca și cum cineva ar fi căzut, apoi un țipăt de durere. Cineva stătea aplecat peste un Simon prăbușit cu fața la pământ și îl trăgea în sus de ceafă.

— Nu înțelegi engleza?

Am recunoscut imediat vocea baritonală. Era aceeași voce cu care Daemon îmi vorbise în ziua când lucrasem în grădină. Avea cumva un calm mortal, o profunzime amenințătoare. Respira greu, uitându-se la băiatul care se chircise de frică.

— Omule, îmi cer scuze, a bolborosit Simon, apucându-l pe Daemon de mână. Am crezut că ea...

— Ce-ai crezut? Daemon l-a tras în sus, așezându-l din nou pe picioare. Ai crezut că „nu” înseamnă „da”?

— Nu! Da! Am crezut că...

Daemon a ridicat o mână, iar Simon... s-a *oprit* pur și simplu. Ținea mâinile ridicate și întinse în dreptul feței. Sângele care îi curgea din nas i s-a oprit în gura deschisă. Ochii erau larg deschiși și nu mai clipea deloc. Pe față îi încremenise o expresie de frică și confuzie beată.

Daemon îl înghețase pe Simon. La propriu.

Am pășit în față.

— Daemon, ce... ce-ai făcut?

Nu s-a uitat la mine, era cu ochii ațintiți asupra lui Simon.

— Ori îi făceam asta, ori îl omoram.

Nu aveam niciun dubiu că ar fi fost în stare să-l omoare. L-am lovit ușor pe braț pe Simon. Părea viu, dar era țeapăn. Ca un leș. Am înghițit în sec.

— Este viu?

— Ar trebui să fie? m-a întrebat el.

Ne-am uitat unul la celălalt, cu înțelegere și regret.

Daemon a strâns din fălci.

— N-are nimic. În clipa asta e ca și adormit.
Simon arăta ca o statuie, ca statuia unui pervers beat.

— Doamne, ce nebunie. M-am tras înapoi, strângându-mi brațele cu mâinile. Și cât o să stea așa?

— Cât vreau eu, a replicat el. Aș putea să-l las aici. Să se pișe pe el căprioarele și să se găinățeze ciorile în capul lui.

— Nu poți să faci... așa ceva, știi și tu. Nu?

Daemon a ridicat din umeri.

— Trebuie să-l trezești, dar mai întâi vreau să fac și eu ceva.

Daemon a înălțat curios din sprâncene.

Am respirat adânc, simțind încă în gură gustul ăla oribil de bere ieftină, bomboane mentolate și limba lui Simon, și l-am lovit fix între picioare. Simon nu a reacționat, dar avea să simtă el mai târziu.

— Mamă. Daemon a râs ușor. Poate era mai bine dacă-l omoram.

S-a încruntat când mi-a văzut expresia. S-a întors spre Simon și și-a fluturat mâna.

Băiatul s-a încovoiat și și-a dus mâinile între picioare.

— Rahat.

Daemon l-a împins pe Simon.

— Dispari dracului din fața mea și îți jur că dacă mai îndrăznești să te uiți vreodată la ea, o să fie ultimul lucru pe care-l faci.

Simon era încă și mai livid când și-a șters nasul de sânge. Ochii lui se mutau de la mine la Daemon și înapoi.

— Katy, scuză-mă...

— Pleacă. Dracului. De. Aici, a rostit Daemon sacadat și a pășit amenințător înainte.

Simon s-a întors rapid pe călcâie și a plecat, împiedicându-se și schiopătând prin tufișuri. Între noi se lăsase o tăcere

Obsidian

mormântală. Parcă nici muzica nu se mai auzea. Daemon s-a întors și a plecat. Eu am rămas acolo în picioare, tremurând.

Daemon avea de gând să mă lase aici.

Nu puteam să-l învinovățesc. Mă avertizase de mai multe ori și eu nu îl ascultasem. Lacrimi de furie și de frustrare îmi ardeau ochii.

Dar apoi el s-a întors, cu șalul meu în mână. Mi l-a întins, înjurând în șoaptă. Am luat șalul din mâinile lui, tremurând, și am văzut că ochii îi străluceau. De cât timp străluceau așa? Îi simțeam efectiv privirea pe mine, intensă și grea.

— Știu, am șoptit eu, acoperindu-mi cu șalul rochia sfâșiată în față. Te rog, nu-mi mai spune.

— Ce să-ți spun? Că ți-am zis eu?

Vocea lui era plină de dezgust.

— Nici măcar eu nu sunt așa jigodie. Te simți bine?

Am dat din cap și am respirat adânc.

— Mulțumesc.

Daemon a înjurat iar și apoi s-a apropiat, aruncându-mi peste umeri ceva cald care purta mirosul acela al lui.

— Ia asta, a spus el răgușit. Pune-l pe tine. O să... te acopere mai bine.

M-am uitat în jos. Șalul de dantelă nu era de ajuns să îmi acopere corsajul rupt. Am roșit și m-am îmbrăcat cu smochingul lui. Simțeam că mă înec în lacrimi. Eram furioasă pe Simon – pe mine – și îmi era rușine. După ce m-am îmbrăcat cu haina, m-am înfășurat strâns cu ea și cu șalul. Daemon n-o să mă lase să scap așa ușor din asta. Poate că acum nu mi-o arunca în față, dar mai era timp.

Daemon și-a trecut degetele pe obrazul meu, aranjându-mi o vorță de păr după ureche.

— Haide, a șoptit el.

Am ridicat ochii spre el. Avea o blândețe neașteptată în privire. Am înghițit cu greu nodul din gât. Poate să fie el așa de drăguț?

— Te duc acasă.

De data asta nu mai suna ca o comandă sau ca o declarație arogantă. Erau doar niște cuvinte obișnuite. Am dat din cap. Nu aveam de gând să mai zic nimic despre dezastrul care se întâmplase și despre faptul că acum aveam probabil altă urmă pe mine. Apoi am avut o revelație.

— Stai.

Expresia lui părea să spună că e gata să revină la amenințarea lui de dinainte și să mă ia cu forța de acolo.

— Kat.

— N-o să aibă și Simon o urmă pe el, la fel ca mine?

Chiar dacă i-ar fi trecut prin minte gândul ăsta, nu părea să-l intereseze prea tare.

— Ba da.

— Dar...

Daemon a fost în fața mea într-o fracțiune de secundă.

— Nu asta e problema mea în momentul ăsta.

Apoi m-a luat de braț. Nu mă strângea prea tare, dar mă ținea bine. N-am mai scos niciun cuvânt în timp ce mă conducea prin aerul rece al nopții spre SUV-ul lui, care era parcat în apropiere de șoseaua principală. Mai multe mașini pe lângă care treceam ambalau motoarele. Unele chiar plecau. De câte ori mă uitam la el, își îngusta ochii și își încleșta fălcile.

Sentimentul de vină mă rodea ca un acid. Dacă arumul mai era pe aici și vedea urma lui Simon? Bine, e adevărat că era un violator ordinar, dar ce-ar fi pățit dacă l-ar fi găsit arumul? Nu puteam să-l lăsăm acolo, bântuind cu urma aia pe el.

Mi-a dat drumul la braț și a deschis portiera din dreapta a SUV-ului. Am urcat în mașină, mi-am desfăcut de pe mână

cureaua poșetei și am așezat-o lângă mine. L-am văzut cum înconjoară mașina, butonând la telefon.

Daemon s-a urcat în mașină, aruncându-mi o privire întunecată.

— I-am trimis un SMS lui Dee că te duc eu acasă. Când am ajuns aici, zicea că te văzuse undeva dar nu te găsea.

Am dat din cap și am vrut să trag centura de siguranță, dar nu s-a mișcat. Toate frustrările s-au ridicat la suprafață și am tras cu putere de ea.

— Fir-ar să fie!

Daemon s-a aplecat peste mine și mi-a desfăcut degetele de pe centură. Într-un spațiu așa de mic, nu era prea mult loc să te miști și, până să spun eu ceva, el deja trăgea de centura de siguranță. Când s-a apropiat, mi-a atins obrazul cu maxilarul și apoi cu buzele. Au fost niște atingeri de scurtă durată și neintenționate, dar cu toate astea mi-au tăiat respirația.

După ce a deblocat centura, a tras-o peste mine, iar dosul palmei lui mi-a atins ușor pieptul. M-am smucit în scaun.

El a ridicat capul spre mine, speriat. Și eu eram la fel de surprinsă ca el. Buzele noastre aproape că se atingeau. Respirația lui era caldă și plăcută. Mă amețea. Ochii lui s-au oprit pe buzele mele, iar inima mea a început să facă în piept tot felul de chestii anormale.

Am rămas amândoi nemișcați un timp care mie mi s-a părut o eternitate.

Apoi el a fixat centura de siguranță și a revenit la locul lui, respirând precipitat. S-a apucat cu mâinile de volan și a rămas așa minute lungi, în timp ce eu încercam să-mi amintesc cum se respiră calm.

Fără să spună un cuvânt, a pornit pe șosea. În mașină domnea o tăcere tensionată și grea. Drumul către casă a fost aproape chinuitor. Voiam să-i mai mulțumesc o dată și să-l

întreb ce are de gând să facă în legătură cu Simon, dar aveam bănuiala că nu e discuția potrivită.

În cele din urmă mi-am lăsat capul pe spate, prefăcându-mă că dorm.

— Kat? a zis el pe la jumătatea drumului.

M-am prefăcut că nu-l aud. Mă purtam copilărește, îmi dădeam și eu seama, dar nu știam ce să spun. Pentru mine el era o adevărată enigmă. Fiecare gest al lui era în contradicție cu un alt gest al lui. Îi simțeam privirea asupra mea și îmi era greu să o ignor. La fel de greu cum îmi era să ignor și ceea ce era între noi.

— Rahat! a explodat Daemon, călcând frâna cu putere.

Am deschis ochii brusc și am văzut șocată un bărbat în mijlocul drumului. SUV-ul a oprit scrâșnind din roți, m-a aruncat în față, am simțit cum centura îmi intră dureros în umăr și apoi mă azvârle înapoi. Pe urmă mașina s-a oprit pur și simplu, și motorul, și luminile – tot.

Daemon vorbea într-o limbă care suna plăcut și muzical. Mai auzisem limba asta, atunci când fusesem atacată de arum la bibliotecă.

L-am recunoscut pe bărbatul care stătea în fața mașinii noastre. Avea aceeași jeanși negri, aceeași ochelari de soare întunecați și aceeași haină de piele ca atunci când îl văzusem la magazin. Apoi am mai văzut un bărbat, aproape identic cu primul. Nici măcar n-am putut să-mi dau seama de unde venise. Era ca o umbră care aluneca printre copaci. Pe urmă a apărut și un al treilea, și stăteau toți unul lângă altul. Nu se mișcau.

— Daemon, am șoptit eu, cu inima în gât. Cine sunt ăștia?

Un fulger înspăimântător de un alb orbitor îi lumina ochii.

— Arumii.

CAPITOLUL 24

Spaima m-a cuprins așa de repede, încât mă simțeam amețită și aproape paralizată. Cum era posibil să fiu paralizată, când ar fi trebuit să simt o grămadă de lucruri?

Daemon s-a aplecat și și-a ridicat cracul pantalonilor. S-a auzit un sunet scrâșnit, ca și cum s-ar fi dezlipit o bandă cu arici. Avea în mână ceva lung, întunecat și lucios. Numai când mi l-a pus în mâinile care îmi tremurau am văzut că era un soi de sticlă neagră în formă de pumnal, ascuțită la un capăt ca o lamă, iar capătul celălalt era înfășurat în piele.

— Åsta e obsidian – sticlă vulcanică. Marginea asta e a năibii de ascuțită și taie *orice*, mi-a explicat el în grabă. E singurul lucru de pe planeta asta, în afară de noi, care poate ucide un arum. Este kriptonitul lor.

Mă uitam la el șocată, cu degetele strânse pe mânerul de piele.

— Haide, frumușelule! a strigat arumul din față, cu o voce guturală care te zgâria pe creier. Avea un accent foarte pronunțat, străin. Hai să ne jucăm!

Daemon nu l-a luat în seamă și mi-a cuprins obraji în mâinile lui, pe care le-am simțit ferme și puternice.

— Ascultă-mă, Kat. Când îți spun să fugi, să fugi și să nu te uiți o clipă înapoi, indiferent ce s-ar întâmpla. Dacă vreunul dintre ei vine după tine – *oricare* –, nu trebuie decât să-l lovești cu obsidianul, nu contează unde.

— Daemon...

— Nu. Când îți spun eu să fugi, tu fugi, Kat. Spune-mi că ai înțeles.

Ei erau trei, iar Daemon era unul singur. Premisele nu erau prea bune.

— Te rog, nu face asta. Hai să fugim amândoi...

— Nu pot. Dee e la petrecerea aia.

Ochii noștri s-au întâlnit preț de o secundă.

— Să fugi când îți spun eu.

Apoi s-a întors, a oftat resemnat și a deschis portiera. Umerii lui Daemon erau foarte drepecți și atitudinea lui plină de siguranță. Zâmbetul ăla arogant, pe care de-atâtea ori am vrut să i-l șterg de pe față, apăruse iar pe buzele lui.

— Uau, a făcut Daemon. Băieți, sunteți și mai urâți în forma asta umană decât în forma voastră reală. Arătați de parcă ați ieșit de sub niște pietre. E soare prea puternic pe-aici?

Cel din față, probabil șeful lor, a mârâit.

— Ești plin de aroganță acum, ca toți luxenii. Să vedem unde va mai fi aroganța ta când îți vom absorbi puterile.

— Acolo unde va fi și piciorul meu, a replicat Daemon, încheștându-și pumnii.

Șeful a părut cam descumpănit.

— Adică *în fundul vostru*, a zămbit Daemon. Cei doi arumi au început să sușotească între ei.

— la stați așa. Parcă vă cunosc de undeva. A, da, mi-am adus aminte. L-am omorât pe unul dintre frații voștri. Îmi cer scuze pentru asta. Cum îl chema? Că pentru mine toți sunteți la fel.

Siluețele lor au început să pâlpâie cumva, transformându-se din oameni în umbre și iar în oameni. M-am întins spre mânerul portierei, ținând strâns în mână pumnalul. Sângele îmi pulsa așa de repede în vene, încât toate păreau că se mișcă cu încetinitorul.

— O să-ți smulg eu esența din trup, a mârâit un arum, și o să te fac să cerșești îndurare.

— Așa cum a făcut frate-tău? a răspuns Daemon, cu o voce joasă și rece. Fiindcă el așa făcea – plângea ca o fetiță înainte să-l desființez.

Și cu asta s-au încheiat discuțiile. Arumii au început să urle toți deodată: urlatul vântului și al morții. Respirația mi s-a oprit în gât.

Daemon și-a aruncat mâinile în aer și de sub mașină s-a pornit un fel de cutremur hârâitor, care zgâlțâia șoseaua și scutura copacii din jur. S-a auzit mai întâi o bubuitură puternică, asemenea unui tunet, și imediat după aceea altele, încontinuu. Pământul părea că se scutură și huruie.

M-am uitat pe geam și am icnit. Copacii erau smulși din pământ, iar de rădăcinile lor groase atârnavă mormane de pământ umed. Tot aerul se umpluse de miros de pământ reavăn.

Doamne, Dumnezeule, Daemon scotea copacii din rădăcină.

Unul dintre copaci l-a lovit în spate pe un arum, aruncându-l la câțiva metri distanță pe șosea. Peste tot cădeau copaci. Unii aterizau pe șosea, blocând drumul oricărui șofer nevinovat care s-ar fi întâmplat să treacă pe acolo. Crengile se rupeau și zburau prin aer ca niște pumnale. Ceilalți doi arumi

reuşiseră să se ferească, pâlپând întruna în timp ce înaintau spre Daemon, iar crengile treceau prin siluetele umbroase fără să întâmpine nicio rezistență.

Pământul de sub SUV tremura. Toată șoseaua începuse să crape. Bucăți uriașe de asfalt se roteau în aer, căpătând o nuanță de portocaliu intens, de parcă erau incandescente, și se duceau drept spre arumi.

Mamă, Doamne, de-acum o să mă gândesc de două ori înainte de a face ceva care să-l scoată din sărite pe Daemon.

Arumii încercau să pareze loviturile de asfalt și copaci cu un fel de globuri uleioase. Acolo unde cădeau chestiile alea vâscoase, șoseaua începea să fumege. Aerul se umpluse de miros de smoală arsă.

Apoi Daemon nu a mai fost decât o lumină albă orbitoare, o siluetă care nu mai avea nimic uman în ea, complet nepământească, superbă și înfricoșătoare în același timp. Din silueta lui s-au înălțat niște lumini strălucitoare, care s-au unit într-un glob de energie zumzăitor și au explodat. Lumina s-a revărsat pe șosea. Cablurile electrice de pe marginea drumului au pocnit și apoi au explodat și ele. Arumii erau doar umbre, dar nici așa nu se puteau feri de lumina lui Daemon. Totuși îi vedeam că vin în continuare spre Daemon. Unul dintre ei se pregătea să-l atace din lateral. Daemon și-a împreunat mâinile, iar trăsnetul care a urmat a zgâlțâit mașina. Din el a izbucnit o lumină care a țâșnit direct în arumul care era mai aproape de el și l-a proiectat în sus, învârtindu-l, și pentru o clipă acesta a căpătat iar formă umană. Ochelarii de soare erau făcuți praf. Cioburile pluteau în aer, suspendate. Daemon și-a lipit iar palmele, iar arumul a explodat în mii de scânteii orbitoare, care păreau niște stelute licăritoare.

Daemon și-a repezit mâna în față, iar celălalt arum a zburat câțiva metri în spate, dar a reușit să aterizeze pe vine.

Fugi. Vocea venea din capul meu. Acum fugi, Kat. Nu te uita înapoi. Fugi!

Am deschis repede portiera și m-am împiedicat. Am căzut în genunchi și am coborât în șanțul de lângă șosea, strângând din ochi la urletul arumului. Am reușit să ajung la un copac rămas încă în picioare și m-am oprit. Instinctul îmi spunea să fug în continuare, așa cum îmi ceruse Daemon, dar nu puteam să-l las singur acolo. Nu puteam să fug.

M-am întors, cu inima în gât. Cei doi arumi care mai rămăseseră voiau să-l încercuiască pe Daemon, estompându-se în umbre abia vizibile și apoi transformându-se în niște siluete înalte, copleșitoare. Globuri de ulei gros, negre ca noaptea, treceau pe lângă Daemon, foarte aproape de haloul de lumină care îl înconjura. Un vârtej întunecat s-a lovit de un copac, despicându-l în două.

Daemon riposta aruncând spre ei globuri de lumină mortale, cu o repeziciune uluitoare. Globurile suierau prin aer și se transformau în pereți de flăcări care se stingeau atunci când ratau ținta. Arumii nu erau la fel de rapizi ca Daemon, dar reușeau să îi evite proiectilele. După vreo treizeci de globuri aruncate, era clar că silueta luminoasă a lui Daemon devenise mai palidă, iar intervalul dintre două aruncări era acum mai mare. Mi-am amintit ce-mi spusese atunci, după ce oprise camionul. Folosirea puterilor îl epuiza. Nu putea s-o mai țină mult timp așa.

M-a cuprins groaza când i-am văzut pe cei doi arumi apropiindu-se de Daemon, iar întunericul lor aproape îi acoperise lumina. Am văzut o minge roșie de foc țâșnind spre un arum,

dar nu l-a nimerit. Mingea de foc a căzut pe șosea, sfărâind inutil.

Unul dintre arumi dispăruse aproape complet, în timp ce altul continua să arunce bombele alea uleioase spre Daemon, una după alta, neobosit. Daemon apărea și dispărea, după fiecare proiectil apărând la câțiva metri mai departe. Se mișca așa de repede, că mișcările pe care le vedeam parcă erau întrerupte de o lumină stroboscopică.

Daemon își concentrase toată atenția asupra arumului care arunca bombele de ulei și nu îl vedea pe celălalt, care apăruse în spatele lui. Niște brațe întunecoase au apucat ceea ce părea a fi capul lui Daemon, îngenunchindu-l pe șosea. Am țipat, dar țipătul meu a fost acoperit de râsul arumului.

— Acum ești gata să mă implori? i-a spus în bătaie de joc arumul din fața lui, luând formă umană. Hai, fă-o. Mi-ar plăcea mult să te aud spunând „te rog”, în timp ce eu îți iau totul.

Daemon nu a răspuns, dar lumina lui era intensă și zumzăia.

— Ai de gând să taci până la moarte? Fie și așa. Arumul a făcut un pas înainte, ridicându-și capul. Baruck, acum e momentul.

Baruck l-a ridicat pe Daemon în picioare.

— Fă-o acum, Sarefeth!

O parte a creierului meu nu mai funcționa. Mă mișcam fără să gândesc, alergând chiar spre cei de care Daemon îmi ordonase să fug. Obsidianul devenea tot mai cald în mâna mea pe măsură ce mă îndepărtam de șanțul unde mă aflasem, și se aprinsese ca jarul. Un toc de la pantofi mi s-a rupt când alergam peste crengile căzute, dar nu m-am oprit.

Nu era curaj. Era disperare.

Sarefeth s-a transformat în umbră și a aruncat un braț înainte, spre pieptul lui Daemon. Urletul lui Daemon m-a sfâșiat,

iar frica mea, ajunsă la punctul ei maxim, s-a transformat în furie și disperare. Lumina lui Daemon a țâșnit, orbitoare și densă. Pământul s-a zguduit de un cutremur înfiorător.

Ajunsă la doar câțiva metri în spatele lui Sarefeth, am înălțat mâna cu obsidianul în spate, ca să-mi iau avânt, și am sărit înainte, coborând-o cu toată puterea pe care o aveam. Mă așteptam să întâmpin o oarecare rezistență, așa cum ai lovi carnea sau oasele cuiva, dar obsidianul a trecut prin umbra lui de parcă Sarefeth ar fi fost făcut din fum și aer, iar eu am căzut în genunchi.

Sarefeth a tresărit brusc, luându-și brațul din lumina lui Daemon. S-a întors spre mine, întinzându-și brațele de umbră. M-am tras înapoi și am căzut. Obsidianul strălucea în mâna mea, zumzăind de energie.

Și apoi Serafeth s-a oprit. Din silueta lui au început să se desprindă bucăți întregi, un fel de fragmente de întuneric care au prins să plutească spre cer, întunecând stelele, și așa, bucată cu bucată, s-a dezintegrat cu totul.

Baruck îi dăduse drumul lui Daemon și se îndepărtase de el. Preț de o clipă l-am văzut în formă umană, cu jeanșii și haina lui neagră uitându-se cu o expresie îngrozită la obsidianul luminos din mâna mea. Privirile ni s-au întâlnit pentru o fracțiune de secundă. Dar a fost de ajuns ca să văd acolo setea lui de răzbunare. Apoi s-a transformat în umbră, parcă trăgând în el întunericul din jur, s-a îndepărtat de noi, răsucindu-se ca un șarpe, și a dispărut în noapte.

Am alergat cu o grabă nebună la Daemon, împiedicându-mă de crengile și bucățile de asfalt de pe jos. El rămăsese tot în forma aceea luminoasă, așa că nu aveam nici cea mai mică idee unde as putea să-l ating sau cât de grav este rănit.

— Daemon, am șoptit eu, așezându-mă lângă el în genunchii mei însângerați.

Buzele, mâinile – totul în mine tremura.

— Daemon, te rog, spune ceva.

Lumina lui a crescut ușor în intensitate, aruncând în jur un val de căldură, dar nu a scos niciun sunet și nu a făcut nicio mișcare, nu am auzit nici măcar o șoptă în mintea mea. Dacă ar fi venit acum cineva? Cum Dumnezeu aş fi putut să explic așa ceva? Și dacă era foarte grav rănit sau pe moarte? Eram gata să izbucnesc în plâns.

Mobilul meu! Puteam s-o sun pe Dee. Ea știa ce să facă. Trebuia să știe. Am vrut să mă ridic în picioare, când am simțit o mână pe brațul meu.

M-am întors repede și l-am văzut pe Daemon, în formă umană, stând în genunchi pe asfalt, cu capul în piept, dar strânsoarea mâinii lui era fermă.

— Daemon, Dumnezeule, te simți bine? Am îngenuncheat iar lângă el și i-am pus mâna pe obrazul cald. Te rog, spune-mi că ești bine. Te rog.

El a ridicat încet capul și mi-a prins și cealaltă mână.

— Să-mi aduci aminte, a zis el, apoi a făcut o pauză ca să respire adânc, să nu te mai enervez vreodată. Frate, ești cumva un ninja ascuns?

Am hohotit de râs și de plâns în același timp. Apoi l-am luat în brațe, gata să-l trântesc la pământ. Mi-am îngropat fața în gâtul lui, inspirându-i mirosul de pământ. Nu avea încotro, trebuia să mă îmbrățișeze și el. M-a cuprins în brațe, cu o mână în buclele mele care acum se desfăcuseră.

— Nu m-ai ascultat, a murmurat el cu buzele în umărul meu.

— Niciodată nu te ascult. L-am strâns tare în brațe. Am înghițit cu greu, și l-am împins ușor, ca să-i văd fața frumoasă și obosită, apoi l-am întrebat: Ești rănit? Aș putea să fac ceva pentru tine?

— Ai făcut deja destule pentru mine, Kitten. S-a ridicat în picioare, ajutându-mă și pe mine să mă ridic. A respirat adânc și s-a uitat în jur. Trebuie să plecăm înainte să apară cineva.

Nu prea credeam că asta ar avea vreo importanță. Locul acela ziceai că fusese devastat de o tornadă, dar Daemon s-a dat puțin înapoi și și-a fluturat mâna. Toți copacii care căzuseră pe șosea s-au ridicat și s-au rostogolit spre margine, eliberând drumul. Chestia asta părea că nu l-a solicitat cu nimic.

— Haide, a spus Daemon.

În timp ce mergeam spre mașină, mi-am amintit că aveam încă obsidianul în mână. Mașina a pornit la prima cheie, spre ușurarea mea și a lui Daemon.

— Ești bine? Te-ai rănit cumva? a întrebat el.

Tremuram.

— Sunt bine. Numai că... a fost cam mult pentru mine, știi?

El a râs scurt, dar apoi a lovit cu pumnul în volan.

— Trebuia să-mi dau seama că o să apară mai mulți. Ei merg câte patru. Fir-ar să fie!

Țineam strâns obsidianul în mână și mă uitam drept înainte. Adrenalina începea să dispară și încercam să procesez ce se întâmplase în noaptea aceea.

— Nu erau decât trei.

— Da, fiindcă pe unul l-am omorât mai înainte. Și-a scos telefonul din buzunar. Și sunt convins că asta i-a enervat.

Între timp mai omorâserăm doi, așa că îmi imaginam că ultimul care rămăsese era și mai enervat. Extratereștri furioși.

În gâtul meu se înghesuia un hohot isteric de râs, dar mi-am ținut gura încleștată.

El a sunat-o pe sora lui și i-a spus să plece cu Thompsonii la domnul Garrison și să stea acolo până la ziua. În timp ce arumii erau mai puternici noaptea, fiindcă se foloseau de întineric ca să se miște nevăzuți și se hrăneau cu umbre, luxenii erau exact pe dos, mai puternici ziua. Daemon i-a povestit lui Dee pe scurt ce s-a întâmplat și l-am auzit spunându-i că eu sunt bine.

— Kat, ești bine? Cu adevărat bine? m-a întrebat el îngrijorat, după ce a închis telefonul.

Am încuviințat din cap. Eram în viață. *El* era în viață. Eram amândoi bine. Dar nu puteam să mă opresc din tremurat, nu puteam să-mi scot din minte strigătul lui Daemon.

Daemon a vrut să rămân la el în noaptea aia. Argumentele lui erau solide. Pe undeva pe aproape mai băntuia un arum și până când nu se rezolva problema asta, era mai sigur să stau cu el. Pentru a doua oară în seara aceea, nu l-am mai contrazis. Nu mă păcăleam că invitația lui era din grijă pentru mine. Era mai mult o necesitate.

După ce am sunat-o pe mama să-i spun că rămân la Dee peste noapte, iar ea a protestat la început dar apoi a acceptat. Daemon m-a condus sus, în camera lor de oaspeți, acolo unde mă trezisem în dimineața aceea când aflasem adevărul despre ei. Parcă trecuse de atunci o eternitate.

Daemon fusese foarte tăcut de când ajunsesem acasă și părea dus cu gândurile la milioane de kilometri depărtare. M-a lăsat în camera de oaspeți cu o pereche de pantaloni de pijama de flanel, purtați, și un tricou care părea să fie al lui Dee. M-am dus în baie și mi-am scos rochia făcută ferfență, am făcut-o

ghem și am aruncat-o la coșul de gunoi. Nu voiam s-o mai văd în fața ochilor.

Apa fierbinte nu reușea să-mi domolească durerile. Nu mai simțisem niciodată așa ceva. Fiecare mușchi părea să țipe de durere, iar mintea imi era complet epuizată. Am ieșit de sub duș cu picioarele tremurându-mi și, cu toată căldura care era în baia plină de aburi, mie imi era frig.

Am șters ușor oglinda aburită și am fost uimită de imaginea care se reflecta acolo. Ochii mei erau foarte mari. Obrajii aveau o paloare cadaverică și eram trasă la față. Sernănam mai mult cu un extraterestru decât prietenii mei.

Am râs, dar imediat m-am chircit. Râsul meu suna înecat și urât în liniștea camerei.

Baruck avea să se întoarcă. Nu de-asta era Daemon așa de tăcut? Știa că arumul avea să caute să se răzbune pe familia lui, iar el nu putea să facă nimic. Sau poate că nici nu mai spera să poată face ceva.

— Te simți bine acolo? a strigat Daemon prin ușă.

— Da. Mi-am trecut repede mâna prin părul umed, dându-mi pe spate șuvițele groase care imi cădeau peste ochi. Da, am șoptit eu iar.

Mi-am pus hainele pe care mi le adusese el și mi s-au părut calde, mirosind ușor a detergent și frunze uscate.

Când am ajuns în cameră, el stătea pe marginea patului, părând foarte obosit și foarte tânăr. Se schimbase deja într-un pantalon de trening și un tricou.

— Te simți bine? l-am întrebat eu.

A dat din cap.

— Când ne folosim puterile, e ca și cum... am pierdut o parte din noi. Durerea ceva până ne selocăncim. Cum o să răsară

soarele, o să-mi revin. A făcut o pauză și mi-a căutat privirea. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta.

M-am oprit în fața lui. În vocabularul lui nu se găseau prea des cuvintele „îmi pare rău”. Și nici următoarele, bănuiam eu.

— Nu ți-am mulțumit, a zis el, uitându-se în ochii mei. Ar fi trebuit să fugi, Kat. Ei te-ar fi... ucis fără să stea pe gânduri. Dar tu mi-ai salvat viața. Ți mulțumesc.

Cuvintele mi s-au oprit în gât. M-am uitat fix la el.

— Rămâi cu mine în noaptea asta? Mi-am frecat brațele. Nu mă dau la tine. Nu ești obligat să rămâi, dar...

— Știu. S-a ridicat în picioare, cu sprâncenele arcuite. Mă duc să mai verific o dată casa și vin imediat înapoi.

M-am suit în pat și mi-am tras pătura până la bărbie, uitându-mă în tavan. Am închis ochii și am început să număr în gând până am auzit din nou pașii lui Daemon. Când am deschis ochii, el stătea în ușă și se uita la mine.

M-am tras cât mai aproape de marginea patului, ca să-i fac loc. Văzându-l cum se uită la mine, mi-a venit un gând ciudat. Oare fusese vreodată în pat cu o fată umană? Ce stupid era să mă gândesc la asta. Relațiile cu oamenii nu erau interzise. Numai că nu prea aveau sens. Și, după tot ce se întâmplase, cum puteam să mă gândesc la așa ceva?

Daemon a încuiat ușa, a verificat ferestrele mari și apoi, fără un cuvânt, s-a băgat în pat cu mâinile încrucișate pe piept, la fel ca mine. Stăteam așa, uitându-ne amândoi în tavan. Și inima mea bătea nebunește. Poate din cauza celor întâmplate în seara aceea, poate din cauza faptului că Daemon era lângă mine, așa de aproape și de viu – în orice caz, simțurile mele erau mai sensibile ca niciodată. Îi auzeam respirația liniștită și ușoară. Simțeam căldura care venea dinspre corpul lui. Și o nevoia mea de a fi învăluită de acea căldură.

Mi-am trecut degetele peste marginea păturii, în tăcerea acea ciudată. Apoi, fără să vreau, m-am uitat la el. Daemon a întors și el capul spre mine, cu un zâmbet nesigur.

Nu mi-am putut stăpâni râsul și am zis:

— Chestia asta... e așa aiurea.

A zâmbit mai larg, iar pielea din jurul ochilor i s-a încrețit.

— E aiurea, nu?

— Da.

Chicoteam întruna. Parcă nu era în regulă să râd după toate câte se întâmplaseră, dar nu mă puteam abține. Odată ce începem, nu mă mai puteam opri. În seara asta avusesem de-a face cu un potențial violator și cu o haită extraterestră chită să-i în puterile lui Daemon. Cele mai tâmpite chestii.

A început și el să râdă și am râs amândoi până când am simțit că-mi dau lacrimile. Râsul lui s-a stins, a întins mâna și mi le-a șters. Am înțepenit, uitându-mă fix la el. Și-a luat mâna de pe obrazul meu, dar continua să mă privească.

— Ce-ai făcut tu... a fost de-a dreptul uimitor, a murmurat el.

M-am înfiorat de plăcere.

— E valabil și pentru tine. Sigur nu ești rănit?

Daemon a avut iar zâmbetul ăla puțin strâmb.

— Nu. Sunt bine, datorită ție.

S-a întors să stingă veloza și apoi s-a așezat la loc în pat.

Căutam să spun ceva în întunericul care se lăsase.

— Acum strălucesc?

— Ca un brad de Crăciun.

— Nu numai ca steaua din vârful brăduțului?

Patul s-a lăsat ușor și am simțit mâna lui pe brațul meu.

— Nu. Ești ultra-luminoasă. Ca și cum m-ai ținut la soare.

Asta chiar era ciudat. Am ridicat mâna și de-abia puteam să-i deslușesc conturul în întuneric.

— Atunci o să-ți fie greu să dormi.

— Drept să-ți spun, e chiar plăcut. Lumina asta îmi amintește de ai mei.

Am întors capul spre el și l-am văzut că stătea pe o parte, uitându-se la mine. Inima mi-a bătut mai tare.

— Ce-i cu obsidianul ăla? Nu mi-ai zis nimic de el până acum.

— Nu m-am gândit că o să fie nevoie. Sau, cel puțin, am sperat să nu fie nevoie.

— Pe tine te poate răni?

— Nu. Și înainte să mă întrebi ce anume ne poate răni pe noi, îți spun că nu avem obiceiul să povestim asta oamenilor. A răspuns el cu o voce egală. Nici măcar MA-ul nu știe ce ne poate distruge. Obsidianul are calitatea de a anula puterile arumilor. Așa cum cuarțul beta din stâncile de-aici poate anihila energia pe care o emanăm noi, cu obsidianul nu ai nevoie decât de o înțepătură și... în fine, înțelegi tu. E vorba tot despre lumină, de felul în care obsidianul o frânge.

— Și toate cristalele sunt letale pentru arumi?

— Nu, numai ăsta. Presupun că e ceva legat de încălzire și de răcire. Matthew mi-a explicat o dată. Dar, ca să fiu sincer, nu prea am fost atent. Știu doar că îi poate ucide. Il avem la noi oriunde ne ducem, ascuns de obicei. Dce îl ține în geantă.

M-am cutremurat.

— Nu-mi vine să cred că am omorât pe cineva.

— N-ai omorât pe *cineva*. Ai omorât un extraterestru - o creatură malefică ce te-ar fi ucis fără să clipească. Și care voia să mă ucidă pe mine, a adăugat el după un moment de gândire, frecându-și absent pieptul. Mi-ai salvat viața. Kuten.

Quar dacă știam că arumul era o creatură malefică, asta tot
mi-ai atenua senzația de gol din stomac.

– Ai fost ca Pasărea Zăpezii, a zis Daemon în cele din
urmă.

Închise ochii și avea chipul relaxat. Cred că era pentru
prima oară când era așa de... deschis.

– De ce spui asta?

Un zâmbet ușor i-a apărut pe buze.

– Puteai să mă lași acolo și să fugi, așa cum îți spuseseam
eu. Dar tu te-ai întors și m-ai ajutat. Nu erai obligată să faci
asta.

– Dar nu... n-aș fi putut să te las acolo. Mi-am întors ochii
de la el. Nu era normal. Și n-aș fi putut să mi-o iert niciodată.

– Știu. Culcă-te, Kitten.

Eram obosită, epuizată, dar nu puteam să scap de senzația
că dincolo de ușă e omul negru.

– Dacă vine iar cel care a mai rămas în viață? Am făcut
o pauză și am mai descoperit o altă sursă de îngrijorare. Dee-
este cu domnul Garrison. El știe că am fost cu tine când ne-au
atacat. Dacă mă toarnă? Dacă MĂ-ul...

– Șșș, a murmurat Daemon, căutându-mi mâna pe in-
tineric.

Degetele lui au trecut ușor peste dosul mâinii mele. O miș-
care atât de simplă, dar am simțit-o până în vârful degetelor de
la picioare.

– N-o să se întoarcă, cel puțin, nu acum. Și n-o să-i permit
lui Matthew să te toarne.

– Dar...

– Ei, n-o să-i permit. Bine! Îți promit eu asta. N-o să per-
mit nimănui să-ți facă rău.

Am simțit iar în mine neliniștea aceea, ca și cum zeci de fluturi și-ar fi luat zborul în același timp. Am încercat să-mi reprim senzația. Lăsând la o parte componenta asta extraterestră, Daemon și cu mine... în fine, eram ca doi magneti care se resping. Cu toate că mă irita la culme, nu puteam să scap de fluturii ăia nenorociți din stomac.

N-o să permit nimănui să-ți facă rău.

Pieptul mi s-a umflat. Atingerea lui parcă mă ardea. Cuvintele lui mă umpluseră de o dorință copleșitoare, neașteptată. Și mă simțeam așa de bine lângă el. Trupul meu se relaxase. Câteva secunde mai târziu, sau poate minute, am adormit lângă singurul băiat pe care nu-l puteam suferi.

Ultimul lucru care mi-a trecut prin minte înainte să adorm a fost dacă dimineață o să mă trezesc lângă acest Daemon sau lângă nesimțitul de Daemon.

CAPITOLUL 25

Când m-am trezit în dimineața următoare, soarele trecuse de crestele munților care înconjurau valea. Nu mai eram pe jumătatea mea de pat. La naiba, nici nu eram în pat. Eram pe jumătate întinsă peste pieptul lui Daemon. Sub pătură, picioarele noastre erau împletite. Brațul lui îmi ținea mijlocul ca o centură de oțel. Mâna mea era pe stomacul lui. Puteam să-i aud bătăile inimii, regulate și puternice, sub obrazul meu.

Am rămas acolo, cu respirația tăiată.

Era ceva atât de intim, să fim așa încolăciți împreună în pat. Ca doi iubiți.

Am simțit cum mă cuprinde o dulce căldură și am strâns din ochi. Fiecare părticică din mine era hiper-conștientă de atingerea lui. De felul în care corpul meu se potrivea perfect cu al lui, de felul în care coapsele lui erau lipite de ale mele, de fermitatea abdomenului său sub palma mea.

Hormonii mă bombardau ca niște mingi de baseball aruncate cu putere. Prin venele mele treceau fulgere de siebințeală. Pentru o clipă, am vrut să mă prefac. Nu că făceam parte din

specii diferite, fiindcă nici nu îl vedeam așa, am vrut să mă prefac că ne placem cu adevărat.

Apoi el s-a mișcat și s-a rostogolit peste mine. Stăteam pe spate, iar el nu se oprise. Își băgase fața în spațiul dintre gâtul și umărul meu și se tot împingea acolo. Doamne, Dumnezeule... respirația lui caldă părea că dansează pe pielea mea, înfiorându-mă cu totul. Brațul lui atârna greu pe stomacul meu, piciorul lui era între picioarele mele și se împingea tot mai sus. Mi-a ieșit tot aerul din plămâni.

Daemon a murmurat ceva într-o limbă necunoscută. Indiferent ce-o fi zis, suna frumos și muzical. Magic. Nepământean.

Aș fi putut să-l trezesc, dar, nu știu de ce, n-am făcut-o. Tulburarea pe care mi-o stârnea atingerea lui era mai puternică decât orice altceva.

Mâna lui era chiar la marginea tricoului pe care mi-l împrumutase, iar degetele sale prelungi se odihneau chiar pe bucata aia de piele care rămănea descoperită, dintre tricou și pantalon. Apoi mâna lui a urcat încet mai sus, pe sub tricou, pe stomacul meu, cu o apăsare ușoară. Pulsul meu ajunsese la limita infarctului. Vârfurile degetelor lui îmi atingeau coastele. Trupul lui s-a mișcat iar, genunchiul lui m-a apăsat mai tare.

Am icnit.

Daemon a încetat deodată să se miște. Amândoi am rămas incremenți. Se auzea ceasul de pe perete ticăind.

Iar eu m-am crispat.

A ridicat capul. Ochii lui ca două pete de iarbă lichidă mă priveau confuz. Într-o secundă s-au limpezit și au căpătat un aer concentrat și dur.

— Bună dimineața? am îngânat eu.

S-a sprijinit în brațele lui puternice și s-a ridicat de pe mine. Nu își desprindea ochii de pe chipul meu. A părut să tragă

adânc aer în piept. Nu eram sigură dacă l-a și expirat. A trecut ceva printre noi, ceva nespus și greu. Ochii lui s-au îngustat. Aveam senzația ciudată că el evalua situația și că mă învino-văța cumva pe mine de mângâierile lui din somn – de altfel foarte, foarte plăcute.

Ca și cum era vina mea.

Fără să scoată un cuvânt, s-a dat jos din pat. Am auzit ușa deschizându-se și apoi trântindu-se în urma lui, și toate astea fără să apuc măcar să-l văd.

Am rămas acolo, uitându-mă țintă în tavan, cu inima bubuindu-mi în piept. Obrajii îmi ardeau, iar trupul meu era fierbinte, mult prea fierbinte. Nu știu sigur cât timp a trecut așa, dar apoi am auzit ușa deschizându-se la viteză normală.

Dece a băgat capul pe ușă, cu ochii mari.

– Voi doi ați...

Interesant că după toate câte se întâmplaseră în ultimele douăzeci și patru de ore, mă întreba tocmai asta.

– Nu, am zis eu, cu o voce pe care nici nu mi-o mai recunoșteam, apoi mi-am dres glasul. Adică, am dormit împreună, dar nu ne-am culcat împreună.

M-am rostogolit într-o parte și mi-am îngropat fața în pernă. Mirosea ca el – reavăn și cald. Ca frunzele de toamnă. Am gemut.

Dacă cineva mi-ar fi spus că o să mă aflu la un moment dat în aceeași cameră cu o jumătate de duzină de extraterestri, cu siguranță i-aș fi zis să lase naibii drogurile. Ca toate acestea, tată-mă acum, așezată într-un fotoliu din această casă, cu picioarele strânse sub mine, dar gata să fug pe ușă în orice clipă.

Daemon stătea pe brațul fotoliului, cu mâinile încrucișate la piept. Același piept pe care mă trezisem eu de dimineață.

Simțeam un nod în gât. Nu vorbisem deloc cu el. Nici măcar un cuvânt, ceea ce, din punctul meu de vedere, era foarte bine.

Dar atitudinea lui nu fusese trecută de nimeni cu vederea. Dee avea un aer ciudat de arogant. Chipurile lui Ash și Andrew aveau aceeași strâmbătură neiertătoare, dar faptul că eu mă aflam acolo era mai de neînțeles decât motivul pentru care Daemon juca rolul câinelui de pază.

Domnul Garrison întrebase direct:

— Ce caută ea aici?

— E luminoasă ca un glob nenorocit de discotecă, a completat Ash acuzator. Cred că se vede și din Virginia.

Spusese că sunt luminoasă ca și cum ar fi zis că sunt plină de bube, nu de lumină. M-am uitat urât la ea.

— Aseară era cu mine când au atacat arumii, a răspuns Daemon calm. Doar știi asta. Lucrurile au devenit cam... explozive. Era imposibil să acopăr ceea ce s-a întâmplat.

Domnul Garrison și-a trecut mâna prin părul lui șaten.

— Daemon, mă așteptam de la tine să-ți dai seama mai bine decât oricare altul, să fii mai atent.

— Mai exact, ce dracu' ar fi trebuit să fac? Să-i dau una în cap înainte ca arumii să atace?

Ash a ridicat o sprânceană. Expresia ei arăta clar că pentru ea asta nu era o idee așa de rea.

— Katy a știut adevărul despre noi de când a început școala, a zis Daemon. Și trebuie să mă credeți că am încercat în toate felurile să nu aște.

Unul dintre băieții Thompson a tras aer adânc în piept.

— În tot timpul asta ea a știut? Cum ai putut permite să se întâmple asta, Daemon? Viețile noastre s-au aflat în mâinile unei ființe umane?

Dee și-a dat ochii peste cap.

— După cum îți dai seama, Andrew, n-a spus nimic. Deci calmează-te.

— Să mă calmez?

Strămbătura lui Andrew era copia perfectă a strămbăturii lui Ash. Acum că știam că el e Andrew, puteam să-i disting pe gemeni. Andrew avea un cercel în urechea stângă. Adam, care tăcea, nu avea.

— Asta e o nenorocită de...

— Ai grijă ce spui.

Vocea lui Daemon era calmă, dar amenințătoare.

— Fiindcă ce nu știi tu și ce nu poți tu înțelege sub nicio formă poate să-ți aducă un fulger de lumină în cap.

Ochii mei s-au făcut mari, la fel ca ai tuturor celor din cameră. Ash a înghițit în sec cu mare greutate și a întors capul, lăsând pletele ei blonde să-i ascundă fața.

— Daemon, a spus domnul Garrison, făcând un pas în față. Ți-ai amenințat pe unul de-ai tăi pentru ea? Nu mă așteptam la așa ceva de la tine. A luat o poziție rigidă. Așa ceva nu se face.

Am tras aer în piept.

— N-o să spun nimănui despre voi. Știu ce riscuri sunt și pentru voi, dar și pentru mine dacă aș vorbi. Niciunul dintre voi nu trebuie să-și facă probleme în privința asta.

— Dar cine ești tu ca să avem încredere în tine? a întrebat domnul Garrison, privindu-mă cu ochii îngustați. Să nu mă înțelegi greșit, sunt convins că ești o fată minunată. Ești dreptă și judeci foarte bine situația, numai că pentru noi e o chestiune de viață și de moarte. E vorba de libertatea noastră. Nu ne putem permite să avem încredere într-o ființă umană.

— Așară mi-a salvat viața, a spus Daemon.

Andrew a râs.

— Hai, Daemon, las-o baltă. Crei că aronul ăla te-a răpăcit. E imposibil ca o ființă umană să salveze viața omului ca noi.

— Ce tot vorbești acolo? am izbucnit eu. Te porți de parcă oamenii nu sunt capabili de nimic. OK, voi sunteți mai nu-știu-cum, dar asta nu înseamnă că oamenii sunt organisme monocelulare.

Dinspre Adam s-a auzit un râset înăbușit.

— Chiar mi-a salvat viața, a spus Daemon și s-a ridicat în picioare, iar toți ochii s-au îndreptat spre el. Au fost trei arumi care au atacat, rudele celui pe care îl omorâsem. Am reușit să distrug unul, dar ceilalți mă incolțiseră. Mă puseseră la pământ și începuseră deja să-mi ia puterile. Eram pe ducă.

— Daemon, a pălit Dee. Nu ne-ai spus asta.

Domnul Garrison părea tot sceptic.

— Nu prea văd cum ar fi putut ea să te ajute. E o ființă umană. Arumii sunt puternici, lipsiți de scrupule și răi. Cum ar putea să le țină piept o fată?

— Li dădusem mai înainte lama mea de obsidian și i-am spus să fugă.

— I-ai dat ei lama, când puteai s-o folosești tu? Ash părea șocată. De ce?

Ochii ei m-au săgetat.

— Nici măcar n-o placi.

— Poate, dar n-aveam de gând s-o las să moară doar pentru că n-o plac.

Am tresărit. La dracu'. Am simțit imediat în piept o durere ca o arsură, chiar dacă nu-mi păsa.

— Dar puteau să te rănească, a protestat Ash și în vocea ei se simțea frica. Puteau să te omoare fiindcă i-ai dat ei singura armă cu care te puteai apăra.

Daemon a oftat și s-a așezat la loc pe brațul fotoliului.

— Eu am alte posibilități de a mă apăra. Ea nu avea. Dar nu a fugit așa cum i-am spus. În schimb, s-a întors și l-a omorât pe arumii care era gata să mă nimicească.

Un fel de mândrie ezitantă a strălucit în ochii profesorului
de biologie.

— Asta e ceva... demn de admirație.

Mi-am dat ochii peste cap și am simțit că mă încearcă o
năpădă.

— La naiba, e mai mult decât demn de admirație, a exclamat
Dee, cu ochii la mine. Ea putea foarte bine să nu facă asta.
O dovadă că e mai mult decât admirabil.

— E o dovadă de curaj, a spus Adam liniștit, cu ochii în
cerc. Oricare dintre noi ar fi făcut așa.

— Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că știe totul despre
noi, a ripostat Andrew, aruncându-i fratelui său o privire
disprețuitoare. Nu avem voie să spunem niciunei ființe umane
despre noi.

— Nu i-am spus noi, a răspuns Dee, făcându-se agitată. Așa
s-a întâmplat.

— Da, așa cum s-a întâmplat și data trecută, a spus Andrew,
spoi și-a dat ochii peste cap și s-a uitat spre domnul Garrison.
E ceva incredibil.

Domnul Garrison a clătinat din cap.

— După weekendul ăla de Labor Day, mi-ai zis că a fost
ceva, dar ai rezolvat.

— Ce-a fost? a întrebat Ash, care era evident că aurea pentru
prima oară de asta. Vorbiți despre prima dată când a început
ea să strălucească?

Pentru ea se pare că eram un fel de vierme luminos.

— Ce s-a întâmplat atunci? a întrebat Adam curios.

— Era să mă calce un camion.

Am așteptat inevitabila privire „Normal? Ce puteai tu să
faci?”, și ea a venit.

Achiziționează pe Daemon, iar ochii ei albaștri se făcuseră
cât se făcuse.

— Ai oprit camionul?

Daemon a dat din cap.

Ea a întors capul, uluită, și a remarcat:

— E clar că nu aveai cum să explici așa ceva. Și ea știe de atunci?

M-am gândit că nu e cazul să mai spun că începusem să bănuiesc ceva mai devreme.

— Nu s-a speriat, a spus Dee. Ne-a ascultat, a înțeles de ce nu trebuie să vorbească, și gata. Până aseară n-am avut nicio problemă în privința asta.

— Dar m-ați mințit – amândoi m-ați mințit. Domnul Garrison s-a rezemat de perete, între televizor și un raft plin de cărți. Cum aș putea să mai am încredere în voi acum?

Am simțit o durere ascuțită în spatele pleoapelor.

— Uite care-i treaba, eu știu foarte bine care sunt riscurile. Mai bine decât toată lumea de aici, a spus Daemon, frecându-se cu palma pe piept, acolo unde arumul își băgase mâna întunecată. Dar ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Acum trebuie să mergem înainte.

— Adică să contactăm MA-ul? a întrebat Andrew. Sunt sigur că ei ar ști ce să facă cu ea.

— N-aș vrea să te văd că încerci să faci asta, Andrew. Chiar n-aș vrea, fiindcă aș putea să te bat măr chiar dacă după noaptea trecută nu mi-am revenit complet.

Domnul Garrison și-a dres glasul.

— Daemon, nu e cazul să faci amenințări.

— Nu e? a făcut Daemon.

În cameră s-a așternut o tăcere grea. Cred că Adam era de partea noastră, dar Andrew și Ash erau clar împotriva.

Când, în sfârșit, domnul Garrison a început să vorbească, mi-a fost greu să-i prind privirea.

— Nu cred că e prea înțelept, a zis el. Mai ales după... după ce s-a întâmplat înainte de asta, dar nu am de gând să te torn. Numai dacă îmi dai motive. Și poate că n-o să-mi dai. Nu știu. Ființele umane sunt niște creaturi așa de... capricioase. Ceea ce suntem noi, ceea ce putem face noi, trebuie să fie protejat cu orice preț. Sper că înțelegi asta. A făcut o pauză și iar și-a dres glasul: Tu ești în siguranță, dar noi nu suntem.

Andrew și Ash nu păreau deloc încântați de decizia domnului Garrison, dar nu au mai insistat. Au schimbat doar o privire între ei și au început să vorbească despre ce ar fi de făcut pentru a termina și cu ultimul arum.

— N-o să aștepte prea mult. Se știe că n-au răbdare, a spus domnul Garrison, așezându-se pe canapea. Aș putea să iau legătura cu ceilalți luxeni, dar nu știu dacă ar fi înțelept. Dacă noi am fost dispuși să avem încredere în ea, ceilalți n-o să fie.

— Și problema e că acum arată ca un bec de un megawatt, a adăugat Ash. Nici măcar nu mai contează dacă spunem noi ceva sau nu. În momentul în care iese undeva, o să se afle imediat că iar s-a întâmplat ceva major.

M-am strâmbat la ea.

— Păi nu știu ce crezi tu că aș putea face în legătură cu asta.

— Are cineva vreo propunere? a întrebat Daemon. Căci cu cât scapă mai repede de urmă, cu atât mai bine pentru toată lumea.

Da, fiindcă de-abia aștepta să mă dădăcească iar, pun pariu.

— Cui îi pasă? a făcut Andrew, dându-și ochii peste cap. Problema noastră e arumul. O s-o vadă indiferent unde am ascunde-o noi. În momentul ăsta toți suntem în pericol. Nu putem să stăm cu mâinile în sân. Trebuie să-l găsim.

Dee a scuturat din cap.

— Dacă am reuși să-i ștergem ei urma, am câștiga puțin timp ca să-l găsim, a spus ea. Prioritatea numărul unu ar trebui să fie ștergerea urmei.

— Părerea mea e s-o ducem undeva în câmp și s-o lăsăm naibii acolo, a mormăit Andrew.

— Mersi, am zis eu, masându-mi tâmplele. Sfatul tău e foarte util.

El mi-a zâmbit.

— Hei, am făcut și eu o sugestie.

— Taci din gură, Andrew, a zis Daemon.

Andrew și-a dat ochii peste cap.

— Dacă scapă de urmă, o să fie în siguranță, a insistat Dee, dându-și părul pe spate, tensionată. De fapt, arumii nici nu-și bat capul cu oamenii. Sarah... ea a fost doar la locul nepotrivit în momentul nepotrivit.

S-au lansat într-o altă dezbatere, despre ce ar fi mai important: să mă ascundă pe mine undeva, ceea ce nu prea avea sens, din moment ce lumina mea se vedea de oriunde, sau să găsească o metodă de a șterge urma aceea în alt fel decât să mă ucidă. Și sunt convinsă că Andrew considera că uciderea mea era o opțiune foarte bună. Javra.

— Am o idee, a spus Adam.

Toată lumea a întors capul spre el.

— Lumina din jurul ei este un produs secundar al puterilor noastre, nu? Iar puterea noastră este energie în formă concentrată. Și noi devenim mai slabi pe măsură ce folosim mai multă energie.

Domnul Garrison a clipit, cu ochii strălucind de interes.

— Cred că încep să înțeleg.

— Eu nu, am bolborosit eu.

— Puterile noastre scad pe măsură ce le folosim, fiindcă pierdem energie. Adam s-a întors spre Daemon. Ar trebui să

fie la fel și cu urmele, fiindcă urmele sunt doar energia reziduală pe care o lăsăm pe cineva. Dacă am reuși să-i consumăm energia proprie, ar trebui să dispară și energia din jurul ei. Poate nu de tot, dar măcar s-o aducem la un nivel care să nu atragă toți arumii de pe Pământ la noi.

Eu nu înțelegeam mai nimic, dar domnul Garrison a încuviințat din cap.

— S-ar putea să meargă.

Daemon și-a frecat pieptul, cu un aer sceptic.

— Și cum am putea s-o facem să-și consume energia?

Andrew a rânjit din colțul lui.

— Am putea s-o ducem pe câmp și s-o alergăm cu mașinile. Ar fi distractiv.

— Du-te dra..., am început, dar râsul lui Daemon m-a întrerupt.

— Nu cred că e o idee prea grozavă, a spus el. E amuzantă, dar nu e bună. Ființele umane sunt foarte fragile.

— Ce-ar fi să-ți trag eu una în fund cu piciorul meu fragil, am izbucnit eu, iritată.

Capul îmi bubuia și nu mi se părea amuzant niciunul dintre ei. L-am împins pe Daemon de pe brațul fotoliului meu și m-am ridicat.

— Mă duc să beau ceva. Anunță-mă când o să găsiți o soluție care nu implică și moartea mea.

Am ieșit furioasă pe ușă, iar ei au continuat să discute. Nu-mi era sete. Simțeam numai nevoia să ies de acolo, să scap de ei. Aveam nervii întinși la maximum. Am intrat în bucătărie și mi-am trecut mâinile prin păr. Liniștea plăcută de acolo parcă mi-a mai atenuat bubuiturile din cap. Am strâns ochii puternic, până am început să văd punctulețe luminoase în spațele pleoapelor strânse.

M-am gândit eu că în bucătărie te ascunzi.

Am țipat fără să vreau când i-am auzit vocea.

— Scuze, a zis ea, rezemându-se de dulap. N-am vrut să te sperii.

Nu eram prea sigură de asta.

— OK.

De aproape, Ash era genul ăla de frumusețe care mă făcea să vreau să slăbesc zece kile și să dau fuga la cel mai apropiat magazin de cosmetice. Iar ea știa asta. Se vedea siguranța ei și din felul în care își ținea bărbia.

— Cred că e destul de greu pentru tine, să afli toate lucrurile astea și să treci prin ce ai trecut azi-noapte.

M-am uitat la ea circumspectă. Chiar dacă nu se repezea să-mi crape capul, n-aveam de gând să stau relaxată.

— A fost ceva diferit.

Buzele ei pline au zâmbit ușor.

— Cum era în filmul ăla? „Adevărul e undeva acolo.”

— *Dosarele X*, i-am spus eu. Am vrut să revăd *Întâlnire de gradul trei* de cum am aflat despre voi. Mi se pare cel mai realist film cu extraterestri.

S-a uitat la mine și, când mi-a întâlnit privirea, a zâmbit iar ușor.

— N-o să pretind că am putea vreodată să ne împrietenim sau că am încredere în tine. Nu am. Și tu chiar mi-ai vărsat spaghetele în cap.

Am clipit când mi-a zis asta, dar ea a continuat:

— Și, da, poate că am fost cam jigodie cu tine, numai că tu nu pricepi. Ei sunt tot ce am. Aș face orice ca să-i știu în siguranță.

— N-aș face niciodată ceva care să-i pună în pericol.

S-a apropiat de mine, iar eu a trebuit să-mi reprim instinctul de a fugi. M-am ținut tare.

— Păi deja ai făcut. De câte ori a trebuit Daemon să intervină pentru tine, riscând să ne expună, să se afle cine suntem și ce putem face? Simpla ta prezență aici ne pune pe toți în pericol.

Furia m-a cuprins ca un foc.

— Eu nu fac absolut nimic. Iar azi-noapte...

— Azi-noapte i-ai salvat viața lui Daemon. Superb. Bravo tie. Și-a dat părul ei perfect drept după ureche. Bineînțeles, Daemon n-ar fi trebuit să se afle în situația de a i se salva viața, dacă nu erai tu care să-i conducă pe arumi direct la el. Iar relația pe care crezi tu că o ai cu Daemon să știi că nu există.

Hai, mă lași cu asta?

— Nu cred că am vreo relație cu Daemon.

— Îți place Daemon, nu-i așa?

Am rânjit și am luat o sticlă de apă de pe dulap.

— Nu chiar.

Ash și-a înclinat ușor capul într-o parte.

— El te place.

Inima nu mi-a tresărit ca proasta în piept.

— Nu mă place. Chiar și tu ai zis asta.

— Am greșit. Și-a încrucișat brațele subțiri și m-a studiat cu atenție. I-ai stârnit curiozitatea. Ești altfel. Nouă. Strălucitoare. Băieților – chiar și celor din specia noastră – le plac jucăriile noi și strălucitoare.

Am luat o gură bună de apă.

— Ei, cu jucăria asta nu are de gând să se joace. (*Adică, atunci când e treaz.*) Și, pe bune, arumii...

— Arumii o să reușească să-l omoare până la urmă.

Tonul ei nu se schimbase deloc. Rămăsese plat, lipsit de expresie.

— Din cauza ta, fetiță umană. O să fie omorât fiindcă te protejează pe tine.

CAPITOLUL 26

— Scumpo, sigur te simți bine?

Mama se tot învârtea pe lângă canapea, încruntată. De când mă trezisem, numai asta făcea.

— Vrei ceva? Niște supă de pui? Îmbrățișări? Pupici?

Am râs.

— Mamă, n-am nimic.

— Ești sigură? m-a întrebat ea, acoperindu-mă mai bine cu pătura de lână. S-a întâmplat ceva la bal?

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic.

Nimic dacă nu luam în considerare miliardele de SMS-uri pe care mi le trimisese Simon, în care își cerea iertare pentru felul în care se purtase, și atacul ucigașilor extraterestri care urmase. Nu. Nu. Nimic nu s-a-ntâmpat.

— Mă simt foarte bine.

Eram obosită după ce petrecusem aproape toată ziua de sâmbătă într-o cameră plină de extraterestri care se certau. Doi dintre ei nu aveau încredere în mine. Unul dintre ei credea că Daemon va muri din cauza mea. Adam nu părea că mă urăște, dar nu era nici prea prietenos. Am tăiat-o acasă înainte să

ajungă pizza pe care o comandaseră. Ash avea dreptate. Ei erau o familie. Toți cei de acolo, iar eu nu aveam ce căuta printre ei.

După ce a plecat mama la serviciu, m-am întins pe canapea și am vrut să văd un film pe Syfy¹, dar am nimerit unul despre o invazie extraterestră. Extraterestrii de acolo nu erau niște creaturi luminoase, ci niște insecte uriașe care mâncau oameni.

Am schimbat canalul.

Afară ploua cu găleata – așa de tare, încât ploaia aproape că acoperea orice alt zgomot. Știam că Daemon trebuie să fie undeva prin apropiere, mai ales că încă nu găsiseră o soluție ca să-mi dispară urma luminoasă. Toate propunerile care fuseseră făcute implicau ieșirea în natură și epuizarea mea fizică, ceea ce nu se putea face într-o zi ca asta.

Sunetul ploii era adormitor. După un timp, mi-am simțit pleoapele prea grele ca să nu închid ochii. Când eram pe punctul de a adormi, am auzit o bătaie în ușă care m-a făcut să tresar.

Am aruncat pătura de pe mine și m-am împleticit până la ușă. Fiindcă mă îndoiam că un arum ar veni să bată la ușa mea, am deschis. Daemon stătea în fața ușii, abia stropit ușor de ploaia care cădea în valuri în spatele lui. Se vedeau doar niște picături răzlețe pe tricoul lui cu mânecă lungă. Eram sigură că se folosisese de viteza lui super-extraterestră. Ce îi trebuia lui umbrelă? Și de ce naiba avea pe el pantaloni de jogging?

— Care-i faza?

— N-ai de gând să mă inviți înăuntru? m-a întrebat el.

Am strâns buzele și m-am dat la o parte ca să-i fac loc să intre. El a trecut pe lângă mine, uitându-se atent prin camere.

— Cauți ceva?

¹ Canal de filme științifico-fantastice.

— Mama ta nu e acasă, nu?

Am închis ușa.

— Mașina ei nu e afară.

Ochii lui s-au îngustat.

— Trebuie să ne ocupăm puțin de urma aia.

— Afară plouă cu găleata.

Am trecut pe lângă el și m-am dus să închid televizorul. Daemon mi-a luat-o înainte. Televizorul s-a stins înainte să apăs eu pe butonul de la telecomandă.

— Talente, am bombănit.

— Mi s-a spus și mai urât de-atât. S-a încruntat, apoi a început să râdă. Ce-ai pe tine?

M-am uitat în jos, cu obrazii în flăcări. Ce *nu* aveam pe mine era un sutien. Doamne, cum am putut să uit?

— Ce sunt ăia? Spiridușii Keebler?

— Nu! Spiridușii lui Moș Crăciun. Îmi plac pantalonii ăștia de pijama. Tata mi i-a luat.

Zâmbetul lui ironic a pălit ușor.

— Îi porți fiindcă îți amintesc de el?

Am încuviințat din cap.

N-a mai zis nimic. Și-a vârât mâinile în buzunarele din față ale blugilor.

— Cei din specia mea cred că după ce murim, esența noastră luminează stelele din univers. Pare destul de stupid să crezi așa ceva, dar când mă uit noaptea pe cer, îmi place să cred că măcar două stele de acolo sunt părinții mei. Iar una este Dawson.

— Nu e deloc stupid.

Am făcut o pauză, surprinsă de o credință așa de înduioșătoare. Nu la fel credem și noi, că ființele iubite ne urmăresc din rai?

— Poate una dintre ele e și tatăl meu.

Ochii lui m-au privit o clipă, apoi s-au îndepărtat.

— În fine, oricum, spiridușii tăi sunt foarte sexy.

Și iată cum un moment profund, serios, s-a făcut țândări.

— Ați găsit până la urmă o metodă să-mi ștergeți urma?

— Nu chiar.

— Ai de gând să scoți untul din mine, nu-i așa?

— Păi, asta ar fi una din metode.

M-am așezat pe canapea, din ce în ce mai iritată.

— Păi, azi nu prea se poate face asta.

— Ai ceva împotrivă să ieși afară pe ploaie?

— Când e aproape sfârșitul lui octombrie și e frig, da, am spus, trăgându-mi furioasă pătura peste picioare. În niciun caz n-o să ies afară acum să alerg.

Daemon a oftat.

— Nu putem să mai așteptăm, Kat. Baruck e tot acolo și, cu cât așteptăm mai mult, cu atât devine mai periculos.

Știam că are dreptate, dar, pe bune, să alerg acum prin ploaia aia rece ca dracu'?

— Dar Simon? Măcar le-ai spus și despre Simon?

— Pe Simon îl supraveghează Andrew. După meciul pe care l-a avut ieri, urma aproape că s-a estompat. Abia se mai vede. Ceea ce demonstrează că metoda asta o să funcționeze.

M-am uitat la el pe ascuns. În loc de expresia aia stoică la care mă așteptam, am văzut fața de ieri-dimineață. Privirea aia pe care o avusese înainte să-și dea seama că era în pat cu mine.

Tot corpul mi s-a înfierbântat. Hormonii ăștia idioti!

A dus mâna la spate și a scos lama de obsidian.

— Asta e celălalt motiv pentru care am venit la tine.

Obsidianul era lucios, de un negru strălucitor, iar el l-a pus pe măsuta de cafea. Nu avea luciul acela roșu ca atunci când mă apropiasem de arum.

— Aș vrea să-l ții la tine, pentru orice eventualitate. Pune-ți-l în rucsac, în poșetă, în fine, ce-ți iei tu la tine.

M-am uitat fix la el o secundă.

— Serios?

Daemon mi-a evitat privirea.

— Păi da, chiar dacă reușim să facem urma să se estompeze, e mai bine să-l ai la tine până terminăm cu Baruck.

— Dar nu cumva ai tu mai multă nevoie de el decât mine? Sau Dee?

— Nu-ți face griji pentru noi.

Ușor de zis. M-am uitat lung la obsidian, întrebându-mă cum Dumnezeu aș putea să îndes chestia aia în rucsacul meu.

— Crezi că Baruck e tot aici?

— E pe undeva pe-aici, da, a spus el apăsător. Cuarțul beta nu îi permite să ne vadă, dar știe că suntem aici. Știe că eu sunt aici.

— Crezi că o să te urmărească?

Dintr-un motiv sau altul, stomacul meu s-a strâns groaznic la gândul ăsta.

— I-am ucis doi dintre frați și ți-am dat ție posibilitatea de a-l uide și pe al treilea.

Era perfect detașat discutând despre un extraterestru sonat care voia să-l omoare. Avea ceva tupeu. Îmi plăcea chestia asta.

— Arumii sunt niște creaturi răzbunătoare, Kitten. Nu se va opri până nu va pune mâna pe mine. Și se va folosi de tine ca să mă găsească, mai ales după ceea ce ai făcut. Sunt pe Pământ de suficient timp ca să înțeleagă ce înseamnă asta. Că tu ești punctul meu slab.

— Nu sunt niciun punct slab. Pot să am și singură grijă de mine.

N-a spus nimic, dar privirea lui era așa de intensă, de parcă îmi pătrundea până în inimă. Siguranța mea s-a făcut praf. Eram punctul lui slab, și poate că și Dee credea asta. Ceilalți luxeni sigur o credeau.

Și totuși reușisem să ucid un arum... care stătea cu spatele la mine. Nu că eram vreun ninja invizibil.

— Gata cu vorba. Avem treabă, a zis el, uitându-se în jur. Nu-mi dau seama ce am putea face înăuntru, ca să scăpăm cât de cât de urmă. Sărituri, ceva?

Sărituri fără sutien nu era nicio șansă să fac. Ignorându-l complet, mi-am deschis laptopul care era pe măsută și mi-am verificat ultima postare. Pusesem un filmuleț în „Cutiuța poștală” ieri, după ce am ajuns acasă, fiindcă simțeam nevoia să mă relaxez puțin printre cărțile și blogul meu, așa, ca să simt din nou ce înseamnă să fii „normal”. Nu prea aveam ce vedea, fiindcă nu erau decât două cărți. Și arătam ca dracu’. Cine naiba mă pusese să-mi fac codițe împletite?

— La ce te uiți? m-a întrebat el.

— La nimic, am spus și am vrut să închid fereastra, dar era blocată. Termină cu puterile tale tâmpite pe laptopul meu. O să mi-l strici.

El și-a ridicat amuzat o sprânceană și s-a așezat lângă mine. Tot nu puteam să-l închid. Nici mouse-ul nu se mai mișca. Nu puteam nici măcar să închid site-ul. Aplecându-se spre laptop, Daemon și-a lăsat capul într-o parte.

— Asta ești tu?

— Tu ce crezi? am mârâit eu.

Pe fața lui apărea încet un zâmbet.

— Te filmezi?

Am respirat adânc și rar.

— O zici de parcă fac vreun film porno sau așa ceva.

Daemon a scos un sunet înfundat.

— Și asta faci?

— Asta e o întrebare idioată. Îmi dai voie să-l închid acum, te rog?

— Vreau să văd și eu.

— Nu!

Gândul că ar putea vedea filmulețul în care mă entuziasmam eu de cărțile pe care le cumpărasem săptămâna trecută mă îngrozea. Nu avea cum să priceapă.

Daemon s-a uitat la mine lung, dintr-o parte. Mi-am fixat iar privirea pe monitor, cu ochii îngustați. Mica săgeată de pe ecran a început să se miște și a dat click pe butonul de pornire al filmulețului.

— Te urăsc, cu puterile tale extraterestre cu tot, am mormăit eu.

În secunda următoare, videoclipul a început și iată-mă acolo, în toată gloria mea de obsedată a cărților, arătând copertă după copertă în fața camerei mele de filmat de doi bani. Arătam acolo și niște semne de carte. Și chiar am făcut reclamă la Diet Pepsi. Slavă Domnului, în clipul ăsta măcar nu cântam.

Am stat acolo, cu brațele încrucișate, și am așteptat inevitabilul val de comentarii șmechere. În viața mea nu îl urăsem mai tare pe Daemon ca acum. Nimeni dintre cunoscuții mei din viața reală nu băgase în seamă blogul meu. Cărțile erau pentru mine o pasiune pe care o împărtășeam cu prietenii mei virtuali. Nu cu Daemon. Mă scotea din minți că se uita la asta.

Videoclipul s-a terminat. El a spus încet:

— Până și în videoclip luminezi.

Am dat din cap cu fălcile încleștate. Și am așteptat.

— Tu chiar ai o chestie cu cărțile. Când a văzut că nu zic nimic, a închis laptopul fără să-l atingă, apoi a adăugat: E drăguț. Am întors fulgerător capul spre el.

— Drăguț?

— Dap, drăguț. Încântarea ta, a zis el, ridicând din umeri, e drăguță.

Am crezut că-mi cade falca pe jos.

— Dar drăgălășenia ta, chiar și cu codițele astea, tot n-o să te scape de urmă.

S-a ridicat în picioare și s-a întins. Normal că trebuia să i se ridice și tricoul, ca să am eu la ce mă uita.

— Trebuie să scăpăm de urma asta de pe tine.

Eram încă înmărmurită de uimire că nu mă luase peste picior și, din cauza șocului, nu puteam să scot un cuvânt. Avea de la mine o grămadă de puncte bonus.

— Cu cât scăpăm mai repede de urma de pe tine, cu atât mai puțin timp vom fi nevoiți să petrecem împreună.

Și uite așa s-au dus punctele bonus.

— Știi ceva, dacă îți displace așa de mult să stai cu mine, de ce nu trimiți pe altul să facă asta? Să știi că prefer să vină oricare altul, chiar și Ash.

— Nu ești problema lor. S-a uitat fix în ochii mei. Ești problema mea.

Râsul meu a sunat neplăcut.

— Nu sunt problema ta.

— Ba da, a făcut el, cumva vesel. Dacă aș fi reușit s-o conving pe Dee să nu se apropie așa de mult de tine, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Mi-am dat ochii peste cap.

— În fine, ce să zic. Aici nu putem să facem ceva care să aibă vreun efect, așa că putem să considerăm pierdută ziua de

azi și să ne scutim unul pe celălalt de efortul de a respira același aer.

Mi-a aruncat o privire dură.

— A, stai că am uitat. Tu n-ai nevoie de oxigen. Am greșit, am zis și m-am ridicat în picioare, fiindcă abia așteptam să-l văd plecat. N-ai putea să te întorci după ce se oprește ploaia?

— Nu. Daemon s-a rezemat de perete, cu brațele încrucișate. Vreau să termin odată cu asta. Nu e deloc distractiv să-mi fac griji și din cauza ta, și din cauza arumilor, Kitten. Trebuie să facem ceva în sensul ăsta cât mai repede. Există niște chestii pe care am putea să le facem.

Mi-am încleștat pumnii.

— Cum ar fi ce?

— Păi, vreo oră de ... sărituri.

Și-a coborât privirea. Am apucat să văd ceva licărindu-i în ochi.

— Poate vrei să te schimbi mai întâi.

Eram disperată să mă acopăr, dar am rezistat eroic. Nu aveam de gând să mă umilesc în fața lui.

— N-o să fac eu sărituri o oră.

— Atunci poate vrei să fugi prin casă sau pe scări. A făcut o pauză, apoi zâmbetul lui arogant a devenit pervers când mi-a întâlnit privirea. Sau, dacă vrei, putem face sex. Am înțeles că așa se consumă o grămadă de energie.

Am rămas cu gura căscată. Pe de o parte, aș fi vrut să-i râd în față. Pe de altă parte, mă simțeam jignită că a putut să se gândească la ceva așa de ridicol, dar îmi dădeam seama că mai era o parte din mine care nu respingea deloc ideea. Ceea ce nu era bine, nu era bine deloc, și nici măcar nu era amuzant.

Daemon aștepta.

— Asta n-o să se întâmple nici într-un milion de ani, băiete. Am făcut un pas în față, cu arătătorul îndreptat spre el. Nici dacă ai rămâne ultimul... stai, nici măcar nu pot să zic ultimul bărbat de fața pământului.

— Kitten, a murmurat el domol.

În ochii lui era un avertisment clar.

L-am ignorat.

— Nici dacă ai fi ultima creatură cu înfățișare umană de pe pământ. Ai priceput? *Capisci?*

Și-a lăsat capul între-o parte și câteva șuvițe de păr i-au căzut pe frunte. Daemon a zâmbit, dar zâmbetul lui avea ceva amenințător, însă eu eram prea pornită.

— Nici măcar nu mă atragi.

Minți. Tit-tit! Minți.

— Nici măcar un pic. Ești...

Daemon a fost într-o fracțiune de secundă înaintea mea, la nici un centimetru de fața mea.

— Cum sunt?

— Prost, am zis eu și am făcut un pas înapoi.

— Și mai cum?

A făcut un pas după mine.

— Arogant. Dominator.

Am mai făcut un pas înapoi, dar el tot îmi invada spațiul personal.

— Și ești și... nesimțit.

— Hai, Kitten. Sunt sigur că poți mai mult de-atât.

Vorbea cu voce scăzută și se apropia iar de mine. Abia îl auzeam prin zgomotul ploii torențiale și bubuitul inimii mele.

— Fiindcă am dubii serioase că nu ești atrasă de mine.

M-am forțat să râd.

— Nu sunt deloc atrasă de tine.

Încă un pas făcut de Daemon și m-am trezit lipită de perete.
— Minți.

— Și tu ești un încrezut. Am tras aer în piept, dar mirosul lui mă copleșise și îmi producea niște chestii bizare în stomac. Și știi, aroganța asta a ta. Nu e deloc atractivă.

Daemon și-a pus mâinile de-o parte și de alta a capului meu, pe perete, și s-a aplecat spre mine. În stânga mea era o veioză, în dreapta era televizorul. Eram prinsă în capcană. Când a început să vorbească, i-am simțit respirația pe buze.

— Când minți, obrazii ți se înroșesc.

— Nu-nu-nu.

Nu era cel mai elocvent lucru pe care l-am spus vreodată, dar altceva mai bun nu fusesem în stare să zic.

El și-a lăsat mâinile să alunece pe perete, până a ajuns cu ele în dreptul șoldurilor mele.

— Pun pariu că te gândești tot timpul la mine. Non-stop.

— Nu ești sănătos la cap.

M-am lipit de perete cu respirația tăiată.

— Probabil că mă și visezi.

Privirea lui s-a oprit pe gura mea. Am simțit cum mi se desfac buzele.

— Pun pariu că îmi scrii numele pe caiete, iar și iar, și în jur desenezi o inimioară.

Am râs.

— În visele tale, Daemon. Ești ultima persoană la care mă gân...

Daemon m-a sărutat.

N-a fost nicio clipă de ezitare. Gura lui s-a lipit de gura mea, iar eu am încetat să mai respir. L-am simțit înfiorându-se, apoi a scos un sunet din gât, ceva între mârâit și geamăt. Sărutul lui era tot mai pasional, buzele mele se deschideau mai mult

și simțeam în tot corpul mici fiori de panică și de plăcere. Am încetat să mai gândesc. M-am dezlipit de perete și între noi n-a mai rămas niciun spațiu, mă împingeam în el și îmi agățasem degetele în părul lui. Era moale și mătăsos. Ca nicio altă parte a corpului lui. Simțeam că explodez, simțeam că inima mea era gata să-mi sară din piept. Avalanșa aceea de senzații care îmi alerga prin corp mă înnebunea. Înfricoșător. Înfrorător.

Măinile lui m-au prins de umeri și m-au ridicat ca pe un fulg. Mi-am strâns picioarele în jurul mijlocului lui și ne-am mișcat spre dreapta, lovindu-ne de un lampadar. Acesta a căzut la podea, dar nu mi-am bătut capul cu el. Undeva în casă a pocnit un bec. Televizorul a pornit, s-a închis, după care a pornit din nou. Buzele noastre rămăseseră lipite. Parcă nu ne mai săturam unul de altul. Ne devoram, pur și simplu, ne confundam unul în altul.

Pasiunea asta se acumulase de luni de zile și, pe cuvântul meu, meritase așteptarea. Și voiam mai mult.

Mi-am lăsat mâinile în jos și am tras de tricoul lui, dar era blocat de picioarele mele. M-am lăsat încet jos, până am ajuns cu picioarele pe podea. Apoi l-am apucat de tricou și i l-am ridicat. El s-a desprins de mine doar ca să-și tragă repede tricoul peste cap și să-l arunce.

Mi-a apucat capul în mâini și m-a tras înapoi spre gura lui. În casă s-a auzit un pârâit puternic. Instalația electrică sfârâia. Ceva începuse să fumege. Dar mie nu-mi păsa. Mergeam amândoi cu spatele. Măinile lui s-au lăsat în jos, pe sub tricoul meu, iar degetele lui se plimbau pe pielea mea, umplându-mă de fiori în tot corpul. Mi-am lăsat și eu mâinile să-mi alunece. Abdomenul lui era ferm și îi simțeam sub palme musculatura perfectă.

Apoi și tricoul meu a căzut pe podea lângă al lui. Piele lipită de piele. Zumzăitul acela al lui se auzea mai puternic. Am

coborât mâna de pe pieptul lui spre nasturele de la blugi. Am simțit canapeaua în spatele meu, apoi am căzut amândoi pe ea, iar mâinile și picioarele noastre erau înlănțuite și se mișcau, căutau. Coapsele noastre erau parcă sudate și ne strângeam unul în altul. Cred că i-am rostit numele în șoaptă, apoi brațele lui s-au strâns mai tare în jurul meu, strivindu-mă de pieptul lui, iar mâinile i-au alunecat între picioarele mele. Iar eu eram copleșită de senzații.

— Ce frumoasă ești, a murmurat el lângă buzele mele.

Și m-a sărutat iar. Genul ăla de sărut care mă făcea să nu mai pot gândi. Era numai senzație și dorință. Numai atât. Mi-am strâns picioarele în jurul coapselor lui, trăgându-l și mai aproape de mine, gemând ușor și spunându-i ce vreau.

Sărutările noastre s-au domolit, devenind mai tandre și cumva mai profunde. Parcă simțeam că aveam să ne cunoaștem la cel mai intim nivel, iar eu aveam respirația tăiată și eram amețită, deloc pregătită pentru asta, dar corpul meu voia cu disperare mai mult decât sărutări și mângâieri, îl voia și mai mult pe el. Și știam că și el voia asta. Trupul lui puternic tremura la fel ca și al meu. Simțeam că mă pierd în el, în legătura aceea strânsă dintre noi. Lumea – universul întreg – încetase să mai existe.

Apoi Daemon s-a oprit brusc și s-a tras înapoi, și-a ridicat capul cu respirația întretăiată. Am deschis încet ochii, mirată. Pupilele lui erau albe, luminate din interior.

Daemon a respirat adânc. Mi s-a părut că trece o veșnicie cât timp m-a privit încordat, cu ochii mari, apoi a părut că se adună. Lumina s-a stins. Și-a încleștat fălcile. Pe fața lui parcă s-a așezat o mască. În colțul gurii i-a apărut zâmbetul ăla arogant pe care îl uram așa de mult.

— Acum nu mai strălucești aproape deloc.

CAPITOLUL 27

Îl uram pe Daemon Black – dacă ăsta era într-adevăr numele lui – cu o ură care depășea în putere energia a o mie de sori. *Acum nu mai strălucești aproape deloc.* După ce spusese asta plecase, luându-și din mers tricoul de pe jos și ieșind afară din casă.

Ticălosul îmi stricase și laptopul.

De la el venea fumul pe care îl simțisem atunci. Magia lui extraterestră se pare că avea efecte majore asupra electricității și, în general, asupra tuturor echipamentelor electronice. Acum trebuia să apelez la computerele de la școală ca să-mi updatez blogurile. Uf. Și după ce a plecat și am reușit să mă ridic de pe canapea, a trebuit să stau vreo oră să înlocuiesc becurile arse din casă. Din fericire, televizorul nu se arsese.

Creierul meu însă, da. Ce naiba fusese în capul meu? Cum am putut să fac asta? Cred că totul se datora stării conflictuale permanente în care ne aflasem de la început. Nu aveam altă explicație pentru explozia masivă care a dus la episodul ăla în-cins de pipăială. Iar el nu era așa de netulburat cum pretindea. Nimeni n-ar putea să se prefacă în halul *ăsta*.

Strălucirea mea dispăruse aproape cu desăvârșire, spre uimirea tuturor. Încearcă să explici cum s-a întâmplat asta. Și sunt convinsă că el de-abia aștepta să povestească exact cum se întâmplase.

Îl uram.

Nu doar pentru că-mi demonstrase cât e de fals, sau pentru că acum trebuia să aștept până la ziua mea ca să primesc un alt laptop, sau pentru că Dee era acum foarte suspicioasă fiindcă nu înțelegea cum a putut să-mi dispară așa de repede strălucirea; îl uram pentru ceea ce mă făcuse să *simt* și pentru că mă făcuse să i-o *mărturisesc*.

Iar dacă mai avea tupeul să mă mai împungă cu pixul în spate la școală, eram în stare să-l arunc drept în brațele unui arum.

Când mă îndreptam spre mașină, abia înaintând prin vântul puternic care bătea dinspre Stânci, am auzit telefonul sunând din rucsac. Nici nu trebuia să mă mai uit, știam sigur că e un alt mesaj de la Simon. De o săptămână încoace îmi trimitea non-stop mesaje cu scuze. Nu îndrăznea să vorbească cu mine în clasă sau în altă parte, de frica amenințării lui Daemon. Iar eu nu aveam de gând să-l iert prea repede. Beat sau nu, nu avea nicio scuză să se comporte ca o javră care nu pricepe cuvântul „nu”.

— Katy!

Am tresărit la auzul vocii lui Dee. Mi-am aranjat mai bine rucsacul pe umeri, m-am întors și am așteptat-o.

Ca întotdeauna, Dee era uluitor de frumoasă. Azi purta niște jeansi strâmți, negri și un pulovăr pe gât dintr-un material fin. Cu părul ei lucios și cu ochii strălucitori, arăta superb. Zâmbetul ei era larg și prietenos, dar, când s-a apropiat de mine, a început să se estompeze.

Obsidian

— Hei, credeam că nici n-o să te oprești, a spus ea.

— Scuză-mă, eram pierdută în gânduri. Am început din nou să merg, uitându-mă la mașina mea. Ce faci?

Dee și-a dres vocea.

— Cumva vrei să mă eviți, Katy?

Încercam să-i evit pe toți, ceea ce era destul de greu. Stăteam ușă în ușă cu ei. Eram împreună la ore. Mâncam împreună la cantină. Și îmi lipsea Dee.

— Nu.

— Ești sigură? Fiindcă de sâmbăta trecută n-ai fost prea vorbărească, a argumentat ea. Luni nici n-ai venit cu noi la masă, fiindcă ai zis că trebuie să înveți pentru test. Iar ieri nu știu dacă mi-ai adresat două vorbe.

Mă simțeam foarte vinovată.

— Nu prea am fost... în apele mele.

— A fost prea mult pentru tine, așa-i? Chestia asta cu noi. Vocea ei era subțire, ca de copil.

— De asta mi-a și fost teamă. Că o să ne vezi ca pe niște ciudățenii...

— Nu sunteți niște ciudățenii, am spus eu, cu sinceritate. Să știi că sunteți mai umani chiar decât credeți voi.

Dee a părut ușurată să mă audă spunând asta. A venit repede în fața mea.

— Băieții încă îl mai caută pe Baruck.

Am făcut un pas în lateral și am deschis portiera mașinii. Lama de obsidian s-a clătinat în buzunarul portierei. Nu puteam s-o țin în rucsac, aveam sentimentul că mă pregăteam să înjunghii vreun coleg, sau ceva de genul ăsta. Așa că o lăsasem în mașină.

— Asta-i bine, am spus.

Ea a dat din cap.

— Băieții o să-l caute în continuare și o să supravegheze lucrurile, iar tu și Simon nu mai aveți urme aproape deloc. Dee a făcut o pauză. Tot nu mi-e clar cum de s-a pierdut urma așa de repede.

Am simțit că mi se strânge stomacul.

— Păi, ce... am făcut o grămadă de exerciții fizice.

Sprâncenele ei s-au arcuit mult.

— Katy...

— În orice caz, am zis eu repede. Se pare că toate merg bine, dacă nu iau în calcul realitatea înfricoșătoare – urma lui Simon s-a dus și mă bucur, mai ales că el nici măcar nu știa despre ce e vorba.

— Cam bați câmpii, a zis ea, zâmbind.

— Mda, cam așa ceva.

— Deci, ce program ai mâine? m-a întrebat ea plină de speranță. E sâmbătă și e și Halloweenul. Mă gândeam că am putea să luăm niște filme de groază.

Am scuturat din cap.

— I-am promis Lesei că mergem să împărțim bomboane. Ea stă într-un cartier rezidențial și...

Pe fața lui Dee a trecut o umbră de durere. Ce naiba făceam? Îmi răneam prietena fiindcă fratele ei era un nemernic? Nu mă recunoșteam.

— Dar poate după aia trec pe la tine să ne uităm la filme, vrei?

— Dacă vrei tu, a șoptit ea.

M-am aplecat spre ea și am strâns-o de umerii înguști.

— Normal că vreau. Numai să-ți faci provizii de floricele și dulciuri. Astea sunt obligatorii.

Dee m-a îmbrățișat și ea.

— Cred că pot să fac asta.

M-am desprins din îmbrățișare și am zâmbit.

— OK, atunci ne vedem mâine-seară.

— Stai. M-a prins de braț și degetele ei erau reci. Ce s-a întâmplat între tine și Daemon?

Am încercat să-mi compun o față impenetrabilă.

— Nu s-a întâmplat nimic, Dee.

Ea și-a îngustat ochii.

— Katy, știi că a fost ceva. Ca să scapi de urma aia puternică într-o după-amiază ar fi trebuit să alergi la maraton.

— Dee...

— Iar Daemon de atunci e mai ursuz ca niciodată. Ceva s-a întâmplat între voi. Dee și-a dat deoparte părul de pe față, dar buclele au revenit imediat la loc. Știu că mi-ai zis că n-ați făcut nimic atunci, dar...

— Serios, nu s-a întâmplat nimic. Pe cuvânt. Am urcat în mașină, silindu-mă să zâmbesc, și i-am aruncat un: Ne vedem mâine-seară.

Nu crezuse nimic din ce i-am spus. Nici eu nu mă credeam pe mine, dar ce puteam să-i spun? Ce fusese între mine și Daemon nu era ceva ce puteam să-i povestesc soră-sii.

*

Halloweenul îmi amintea întotdeauna de copilărie, cum mă costumam și mâncam o grămadă de dulciuri. Acum nu-mi mai rămăsese decât partea cu dulciurile. Ceea ce nu era deloc rău.

Lesă a început să râdă când am mai luat o cutie de bomboane Nerds.

— Ce e? am îmbrâncit-o eu cu cotul. Îmi plac la nebunie bomboanele astea.

— Da, și ciocolățelele Hershey, și Kit Kat, și guma de mestecat care face baloane, și caramellele Starburst...

— Uite cine vorbește! Am arătat spre mormanul de ambalaje de la picioarele *ei*. Tu ești un monstru mâncător de bomboane.

Ne-am oprit, fiindcă la ușă apăruse un copil îmbrăcat ca un membru al formației Kiss. Ciudată alegere.

— Ne dați ori nu ne dați?¹

Lesa s-a topit toată de plăcere și i-a dat o grămadă de bomboane.

— N-ai venit tu aici ca să primim copiii, a spus ea, uitându-se în urma copilului care plecase în fugă spre părinții lui.

Am băgat o caramela în gură.

— Cum ți-a venit ideea asta?

— Nu crezi că puștiul ăla era un dulce?

Mi-a luat castronul cu bomboane din față.

— Cred că da, adică, parcă mi s-a părut că are un miros așa de... nu știu, mă rog – de copil.

Lesa a izbucnit în râs.

— Ți plac copiii?

— Copiii mă sperie.

La ușă au apărut o mumie și un vampir. Lesa i-a copleșit și pe ei cu bomboane și au plecat.

— În special ăia mici, am continuat eu, când am văzut că nu mai erau bomboane Nerds. Te toacă tot timpul la cap și nici nu-ți dai seama ce vor să zică, dar frățiorul tău e super simpatic.

— Frățiorul meu face caca pe el.

Am râs.

¹ Expresia *Trick or treat!* s-ar traduce prin „păcăleală sau răsplată?” și se referă la amenințarea copiilor că, dacă nu vor primi dulciuri, vor face o farsă celui vizitat.

— Păi, poate tocmai de-aia e unic în felul lui?

— O fi, dar tot scârbos e.

I-a dat niște bomboane unui cowboy cu o săgeată înfiptă în pălărie. Drăguț.

— Deci, care-a mai fost treaba cu tine?

— Treaba?

Ca un adevărat ninja, am întins mâna rapid și am înhățat o pungă de Smarties.

— N-am avut nicio treabă.

— Da, ce să-ți spun.

Afară era așa de întuneric, încât nici nu puteam să-i văd ochii. În cartierul ei rezidențial becurile de pe stradă nu erau deloc apreciate.

— Toată săptămâna te-ai comportat ca o adolescentă nevrotică, exact ca în cărțile pe care le citesc eu.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ba nu.

M-a împins cu genunchiul.

— N-ai vorbit cu nimeni, ai evitat-o până și pe Dee. Și asta-i ciudat, fiindcă voi două erați așa de apropiate.

— Și acum suntem.

Am oftat, uitându-mă în gol la întunericul ăla sinistru. Se distingeau slab pe trotuare siluete de părinți cu copii.

— Nu sunt supărată pe ea sau ceva. După ce plec de la tine mă duc la ea acasă.

Lesă a zornăit castronul cu bomboane.

— Dar?

— Dar a fost ceva cu frate-său, am zis eu, cedând tentației de a vorbi cu cineva despre asta.

— Știam eu! a țipat ea. Mamă, trebuie să-mi zici tot! V-ați sărutat? Stai. Ai făcut sex?

Mămica unei zâne i-a aruncat o privire urâtă și și-a împins fetița înapoi de pe veranda Lesei.

— Lesa, pe bune, calmează-te.

— Nu contează. Trebuie să-mi spui. O să te urăsc de moarte dacă nu-mi spui. Cum miroase?

— Cum miroase? m-am strâmbat eu.

— Păi, știi tu, arată de parcă ar mirosi frumos.

— A, am închis ochii. Da, miroase într-adevăr frumos.

Lesa a oftat visătoare.

— Amănunte. Acum.

— Nu e mare lucru de spus.

Am luat de pe jos o frunză uscată și am răsucit-o între degete. Îmi tremurau buzele gândindu-mă la sărutul nostru.

— Duminica trecută a venit pe la mine și ne-am sărutat.

— Atât?

Părea dezamăgită.

— Nu m-am culcat cu el. Doamne. Dar... a fost destul de intens. Am aruncat frunza și mi-am trecut mâna prin păr, dându-mi-l pe spate, apoi am continuat: Ne certam și apoi - pac. Deja ne sărutam.

— Uau, e așa de... excitant.

Am oftat.

— Mda, cam așa ceva. Dar apoi el a plecat brusc.

— Normal că a plecat, fiindcă între voi e pasiunea asta puternică, una care explodează, iar el nu a făcut față tensiunii.

M-am uitat la ea neîncrezătoare.

— Nu e nicio pasiune.

Lesa nu m-a băgat în seamă.

— Chiar mă întrebam cât o să vă mai întărâțați așa unul pe altul.

— Eu nu l-am întărâtat deloc, am mormăit.

— Și de ce vă certați?

Cum aș fi putut să-i explic? Că ne contraziceam fiindcă eu susțineam că nu simt nicio atracție față de el, iar el voia să-mi estompeze strălucirea? Mda, nu puteam să-i zic asta.

— Katy?

— Nu cred că a vrut să mă sărute cu adevărat, am zis eu într-un târziu.

— Ce? Dar ce-a făcut, a alunecat și a căzut din greșeală pe gura ta? Se întâmplă foarte des chestii de-astea.

Am chicotit.

— Nu. Dar după aia părea nemulțumit de ce se întâmplare. De fapt, *era* clar nemulțumit.

— I-ai mușcat limba sau ceva? Lesa și-a dat părul pe spate, încruntată. Trebuie să existe o explicație pentru supărarea lui.

Fiindcă se făcuse târziu și copiii erau din ce în ce mai puțini și veneau tot mai rar, i-am luat castronul cu bomboane și am început să ciugulesc din el ce mai rămăsese.

— Nu știu. Adică, n-am mai vorbit despre asta. Efectiv a plecat după aia, iar de atunci n-a făcut decât să mă împungă în spate cu pixul.

— Poate fiindcă vrea să te împungă cu altceva, a zis ea sec. Am căscat ochii la ea.

— Nu pot să cred că ai zis așa ceva.

— Ce să spun. Și-a fluturat mâna prin aer. Nu e iar cu Ash, nu? Vreau să zic, ăștia doi sunt...

— Da, știu, sunt când împreună, când despărțiți. Nu cred. Nu contează.

Am băgat în gură o bomboană. În stilul ăsta, era posibil să plec de pe veranda Lesei rostogolindu-mă.

— Numai că...

— Îți place de el, a completat ea.

Am ridicat din umeri și mi-am luat un baton Snickers. Îmi plăcea de el? Poate. Eram atrasă de el? Evident. Mai lipsiseră câteva secunde să ajung goală-pușcă lângă el.

— E cea mai tâmpită situație în care am fost. Nu există pe lumea asta cineva care să mă enerveze mai mult decât el, dar... Uf, nu vreau să mai vorbesc despre asta, am spus, punând înapoi punga de Skittles. În fine, tu cum mai ești cu Chad?

— Vrei să schimbi subiectul. Nu mă duci tu așa ușor.

Nu m-am uitat la ea, îmi tot făceam de lucru prin castron.

— Aseară ați avut întâlnire, nu? Te-a sărutat? *El* cum miroase?

— Chad chiar miroase bine. Am impresia că se dă cu ultima versiune de Old Spice. Nu aia cu care se dă tata, că asta ar fi sinistru.

Am râs. Am mai pălăvrăgit un timp, apoi eu am plecat spre casă. Dee își decorase toată casa cu dovleci sculptați, care nu erau acolo când plecasem de acasă. M-a tras de mână înăuntru, iar în aer plutea un miros ciudat.

— Ce miroase aici? mi-am încrețit eu nasul.

— Prăjesc semințe de dovleac, a zis ea entuziasmată. Ai mâncat vreodată?

Am clătinat din cap.

— Nu. Ce gust au?

— De dovleac.

Bineînțeles că ea le prăjea, la propriu. Semințele albicioase erau puse pe o foaie de copt, dar coacerea o făcea ea cu mâinile, nu cuptorul. Resturile de dovleac erau împrăștiate pe toată masa, care fusese acoperită în prealabil cu ziare.

— O să împrumut și eu mâinile tale la iarnă, când o să-mi înghețe parbrizul.

Dee a râs.

— Nicio problemă.

Am zâmbit și eu și m-am dus să mă uit la vraful de casete de pe bufet. Am râs când am văzut ce filme a luat.

— Doamne, Dee, ai luat niște filme grozave.

— M-am gândit că o să-ți placă o combinație între *Scream* și seria *Scary Movie*.

Și-a trecut iar mâinile peste hârtia de copt. Semințele au început să pocnească și să sară. Începea să miroasă a scorțișoară.

— Filmele de Halloween le vedem mai târziu.

Am aruncat o privire spre ușă.

— Ăăă... Daemon e acasă?

— Nu. Dee a apucat hârtia și a vărsat semințele într-un castron decorat cu lilieci și cranii. A plecat cu băieții, să încerce să-l facă pe Baruck să iasă de pe unde o fi ascuns.

Am luat gustările și filmele și ne-am dus în sufragerie, iar eu mă gândeam la ce-mi spusese ea.

— Vor să-l provoace să iasă? Adică vor să se lupte cu el?

Un DVD și-a luat zborul din grămadă și a ajuns în mâna ei. A dat din cap.

— Nu-ți face griji. Daemon și Adam îl caută prin oraș. Matthew și Andrew sunt prin împrejurimi. O să fie în regulă.

Simțeam o neliniște în stomac.

— Ești sigură?

Dee a zâmbit.

— Nu e prima dată când fac asta. Știu foarte bine ce au de făcut. O să fie bine.

M-am rezemat de spătarul canapelei și am încercat să nu-mi fac griji. Era foarte greu, mai ales că-mi aminteam privirea lui Baruck. Dee s-a instalat lângă mine, iar eu am încercat semințele de dovleac. Nu erau rele. Văzusem deja primul film din seria *Scream*, când i-a sunat mobilul.

Ridicându-și mâna, Dee a făcut mobilul să zboare de pe masă în mâna ei. A răspuns dându-și ochii peste cap.

— Sper că e ceva serios, Daemon, altfel...

Ochii i s-au deschis larg. A sărit în picioare, iar mâna liberă i s-a strâns pumn.

— Ce vrei să spui?

Am văzut-o ocolind măsuța de cafea și am simțit un nod în stomac.

— Katy e cu mine, dar urma ei de-abia se mai vede!

Altă pauză și apoi fața ei a pălit.

— OK. Ai grijă. Te iubesc.

M-am ridicat în picioare imediat ce a aruncat telefonul pe canapea.

— Ce se întâmplă?

Dee s-a întors spre mine.

— L-au văzut pe Baruck. Vine înapoi.

CAPITOLUL 28

Sigur că asta nu însemna că venea fix aici, dar era o șansă – o șansă destul de mare – să vină. Era destul ca Dee să se plimbe prin sufragerie ca un leu în cușcă. Nu era speriată, dar era gata de luptă.

— Dacă Baruck vine aici, tu poți să te lupți cu el? am întrebat eu.

Dee mi-a aruncat o privire de oțel. Acum era o cu totul altă persoană, se transformase într-o prințesă războinică neînfri-cată. Cum de nu mai văzusem până acum latura asta a ei?

— Nu sunt la fel de puternică sau rapidă ca Daemon, dar pot să-l țin pe loc până ajunge el aici.

Stomacul mi s-a strâns de tot. Nu era de ajuns că putea să-l țină pe loc. Dacă Daemon nu ajungea aici la timp? Dee se oprise în fața ferestrei, stând dreaptă cu umerii ei înguști. Am avut brusc o revelație. Toate grijile lui Daemon deveniseră realitate. Eu eram pentru ei un punct slab – iar pentru Dee eram o povară. Nu puteam – și nu *voiam* să fiu asta.

— Urma mea e destul de puternică pentru ca el să mă vadă la tine în casă?

Ea a tăcut o clipă.

— Nu chiar.

— Dar din stradă? Din pădure?

A făcut iar o pauză.

— Nu știu, Katy, dar o să-l opresc înainte să ajungă la tine.

— Nu, am o idee. Am făcut un pas în față, și era gata să mă lovesc de teancul de DVD-uri. E cam nebunească, dar cred că o să meargă.

Și-a îngustat ochii.

— Ce idee?

— Dacă poți să-mi faci urma să strălucească mai tare, o să pot să-l îndepărtiez de aici. N-o să mai vină încoace, iar Daemon...

— În niciun caz, a spus ea, întorcându-se repede spre mine. Ești nebună?

— Poate, am zis eu, mușcându-mi buzele. Uite ce e. E mai bine așa decât să-l aduc aici, în casa voastră. Atunci o să-și dea seama și unde stați! Și după aia? Niciodată n-o să mai fiți în siguranță aici! Trebuie să-l ademenesc undeva departe de casă.

— Nu. Dee a scuturat din cap. Nu pot să fac asta. Pot să mă lupt cu el...

— Dar eu nu pot să fac altceva! Nu pot să mă lupt cu el, și dacă o să scape? Ce se întâmplă dacă o să le spună celorlalți unde stați?

Cuvintele lui Daemon îmi răsunau în urechi. *Pentru mine ai fi un punct slab.* Numai că acum nu aș fi punctul lui slab, ci a lui Dee. Și nu puteam să accept asta.

— Iar eu aș fi o povară. Baruck ar ști asta. Tu trebuie să stai aici. Dacă Baruck ne găsește împreună, se va folosi de mine ca să te distrugă. Cel mai bun plan este să-l atrag pe arum în altă parte, și acolo puteți să veniți cu toții să-l atacați.

— Katy...

— Nu accept niciun refuz! Nu avem prea mult timp la dispoziție, am spus și am pornit-o spre ușă, luându-mi în drum cheile și mobilul. Hai, luminează-mă. Fă chestiile alea ciudate cu globurile de lumină. Parcă data trecută a mers. O să mă duc... mă duc acolo unde a fost petrecerea aia! Spune-i lui Daemon că acolo mă duc! Văzând că stă acolo înmărmurită, holbându-se la mine, am țipat la ea: Hai odată!

— E o nebunie.

Dee a scuturat din cap, dar s-a dat un pas înapoi și a început să se estompeze. O clipă mai târziu avea forma ei adevărată, o siluetă frumoasă de lumină. *E o nebunie*, șoptea vocea ei în mintea mea.

Mi-am alungat din minte orice gând.

— Grăbește-te.

În brațele ei întinse s-au format două globuri de lumină. Au început să zboare prin cameră, făcând becurile și televizorul să explodeze, după care s-au lovit de perete fără alte pagube. Din cauza energiei statice din cameră mi se ridicase părul de pe corp.

— Gata, luminez? am întrebat-o eu.

Ca soarele.

Deci avusese efect. Am tras adânc aer în piept și am dat din cap.

— Sună-l pe Daemon și spune-i unde mă duc.

Ai grijă. Te rog. Lumina ei începuse să scadă.

— Și tu.

M-am întors și am ieșit în fugă din casă, spre mașină, fără să stau pe gânduri.

Fiindcă asta chiar era o nebunie – cea mai tâmpită chestie pe care o făcusem în viața mea. Era mai nasol decât atunci când am evaluat cărți cu o singură stea, era mai înfricoșător

decât dacă i-aș fi cerut un interviu unui scriitor pentru care l-aș fi sacrificat și pe primul meu născut doar ca să iau masa cu el, mai idiot decât să-l sărut pe Daemon.

Dar nu aveam încotro.

Când am băgat cheia în contact, mâinile îmi tremurau, iar când am dat înapoi ca să ies în șosea era gata să-i lovesc Volkswagenul lui Dee. Am apăsât pe accelerație și am ieșit în șosea. Mă țineam strâns de volan ca o bunicuță, dar conduceam de parcă aș fi concurat la NASCAR.

Mă uitam mereu în oglinda retrovizoare pe când alergam pe autostradă și mă așteptam ca în orice clipă să apară pe urmele mele arumul. Dar autostrada era pustie.

Poate că strategia n-a funcționat? Doamne, dacă Baruck s-a dus în continuare tot spre casă și a găsit-o pe Dee? Simțeam că mi se urcă inima în gât. Fusesse o idee idioată, cea mai idioată. Piciorul meu slăbea tot mai mult pedala de accelerație. Măcar n-o să se poată folosi de mine ca să-i facă rău lui Dee.

De pe scaunul de alături, mobilul meu a început să sune. Număr necunoscut? Acum? Voiam să nu-l bag în seamă, dar am luat totuși telefonul să răspund.

— Alo?

— Ai înnebunit dracului de tot? a urlat Daemon în telefon, iar eu am tresărit. N-am mai auzit de o chestie așa de idioată...

— Taci, Daemon! am țipat și eu, ieșind ușor cu mașina de pe banda mea, fără să vreau. Acum e prea târziu. E în regulă? Dee e bine?

— Da, Dee e bine. Tu nu ești bine! L-am pierdut, iar dacă Dee zice că strălucești ca o nenorocită de lună plină, pun pariu că e pe urma ta!

Frica mi-a accelerat bătăile inimii.

— Păi, ăsta era și planul.

— Jur pe toate stelele din cer că o să te strâng de gât când o să pun mâna pe tine. Daemon a făcut o pauză și îi auzeam în telefon respirația grea. Unde ești?

M-am uitat pe fereastră.

— Aproape am ajuns pe Câmp. Dar nu-l văd nicăieri.

— Normal că nu-l vezi. Avea o voce plină de dezgust. E făcut din umbre... din *noapte*, Kat. N-o să-l vezi decât când o să vrea el să-l vezi.

A. Bun. Rahat.

— Nu pot să cred că ai făcut așa ceva, a zis el.

Cu toată frica, mi-a sărit muștarul.

— Nici să nu îndrăznești să vorbești! Tu mi-ai spus că sunt un punct slab. Și că pentru Dee sunt o povară. Dacă venea acolo? Tu singur ai zis că o să se folosească de mine ca să ajungă la ea. Ce altceva aveam de făcut? Așa că nu mai fi așa o jigodie nenorocită!

A urmat o tăcere așa de adâncă, încât am crezut că o să-mi închidă telefonul în nas, dar când a început să vorbească, vocea îi era calmă.

— N-am vrut să faci *asta*, Kat. Niciodată nu m-aș fi gândit să faci *asta*.

Vocea lui mi-a dat fiori. M-am uitat la copacii întunecați, care de-abia se vedeau. Am vrut să trag aer adânc în piept, dar respirația parcă mi se blocase.

— Nu m-ai pus tu să fac *asta*.

— Ba da.

— Daemon...

— Îmi pare rău. Nu vreau să pățești ceva, Kat. Nu pot – *nu* pot să accept *asta*.

A mai trecut o vreme până să vorbească din nou.

— Rămâi la telefon. O să caut un loc unde să las mașina și vin după tine. Nu durează decât câteva minute. Să nu ieși din mașină sau altceva.

Am intrat cu mașina pe câmpul ăla și m-am oprit, dând din cap. Luna intrase după nori și se făcuse întuneric beznă. În stomac aveam o senzație oribilă și mi-era rău. M-am aplecat și am luat în mână lama de obsidian, ținând-o strâns.

— OK. Poate că n-a fost cea mai tare idee.

Daemon a râs aspru, sarcastic.

— Nu, pe bune?

Mă uitam în oglinda retrovizoare și buzele îmi tremurau.

— Și, hmm, ce ziceai tu că nu poți să...

Am văzut o umbră care părea... mai solidă decât întunericul din jur. Se mișca prin aer, vâscoasă ca un ulei, aluneca peste copaci și se împrăștia pe pământ. Niște tentacule negre au prins spatele mașinii, alunecând peste portbagaj. Mi s-a uscat gâtul și buzele mi s-au deschis.

Lama de obsidian mi s-a încălzit în mână.

— Daemon?

— Ce?

Inima îmi bubuia.

— Cred că...

Încuietoarea automată de la mașină s-a descuiat și portiera de pe partea șoferului s-a deschis brusc. S-a auzit un urlet. Acum țineam telefonul în mână, și în clipa următoare zburam afară din mașină, aproape gata să scap lama de obsidian. Am simțit cum mă săgetează durerea prin braț pe partea pe care căzusem și am ascuns sub mine lama.

Mi-am ridicat privirea. Am văzut pantalonii negri și geaca de piele. Fața aia palidă. Niște fălci puternice și o pereche de ochelari de soare care îi acopereau ochii, cu toate că era noapte.

Baruck mi-a zâmbit.

— Uite că ne întâlnim din nou.

— Rahat, am șoptit eu.

— Ia spune-mi, a zis el, aplecându-se spre mine și apucându-mi o șuviță de păr.

Capul îi era aplecat într-o parte și se mișca înainte și înapoi ca la păsări.

— Unde este el?

Am înghițit în sec, târându-mă pe pământ mai departe de el.

— Cine?

— Ai de gând să faci pe proasta cu mine?

A făcut un pas înainte și și-a scos ochelarii de soare, punându-i în buzunarul de la geacă. Ochiul lui erau două globuri negre.

— Sau așa sunteți voi oamenii, proști?

Pieptul mi se ridica și cobora repede. Lama nu avea efect decât dacă el se afla în forma lui reală. Și o simțeam arzându-mă prin haine, îmi frigea mâna.

— Îl vreau pe cel care mi-a omorât frații.

Daemon. Tremuram din tot corpul. Am deschis gura, dar n-am putut să zic nimic.

— Iar tu... mi-ai ucis și tu un frate, ca să-l aperi pe *el*.

A dispărut brusc. Asta era șansa mea, dar până să fac o mișcare, s-a solidificat din nou în fața mea.

— Du-mă la el, altfel o să te fac să mă implori să te ucid.

Am scuturat din cap, strângând mai bine lama în mână.

— Du-te dracului.

Baruck s-a estompat, devenind o masă de întuneric și umbre incolăcite. M-am ridicat repede în picioare, cu un urlet războinic, și mi-am rotit brațul, încercând să nimeresc mijlocul vâscozității aleia negre. Lama devenise strălucitoare, ziceai că e făcută din jar.

Dar lovitura mea n-a nimerit nimic.

O mână de fum mi-a apucat brațul. Atingerea mi-a înghețat oasele. Vocea lui era o șoaptă care se insinua în gândurile mele ca un șarpe care mi se târa în creier. *Chiar credeai că o sssă mă nimerești? Ssserios....*

Mi-a răsucit mâna. Am auzit mai întâi cum trosnește și abia apoi am simțit durerea. Degetele mi s-au răsucit, iar lama a căzut pe pământ, spărgându-se în mii de cioburi, precum cea mai subțire sticlă. Am urlat de durerea groaznică pe care o simțeam în tot corpul.

Asssta a fossst pentru fratele meu.

O mână de întuneric m-a prins de gât și m-a ridicat în picioare. *Iar asssta e fiindcă m-ai sssupărat.*

Baruck m-a aruncat cu putere în spate. M-am izbit dureros de pământ, după care m-am târât cum am putut câțiva metri pe resturile de porumb care erau pe jos. Țeapănă, mă uitam în sus la cerul de smoală.

Ssspune-mi unde e.

Am căscat gura după aer, m-am ridicat în picioare cu greutate și am luat-o la fugă spre pădure. Îmi țineam brațul lipit de piept și fugeam cât puteam de repede, iar tenișii îmi alunecau pe pământul tare, iarba strivită și frunze. Nu m-am uitat înapoi. Nu era bine să mă uit înapoi. M-am repezit în pădure, lovindu-mă de crengile joase. Am avut senzația de déjà-vu când am simțit sub picioare rădăcinile copacilor și pământul denivelat.

Baruck a apărut de nicăieri, trecând pe lângă mine într-o perdea de umbre. Apoi s-a solidificat pe neașteptate chiar în fața mea. M-am chinuit să mă opresc, am alunecat și m-am întors în direcția opusă. Dar era și acolo și m-a trântit iar la pământ.

— Ți-ai băgat mințile în cap?

Pe buzele lui palide s-a format un zâmbet plin de cruzime.

— Sau vrei să mai alergi?

M-am tras înapoi, în patru labe, respirând cu mare greutate. Groaza mă făcuse să-mi pierd orice control. Nu mai aveam timp.

Baruck a pornit la atac. Brațul lui nici nu m-a atins, dar am zburat iar înapoi și am aterizat pe pământ cu o bufnitură grea. Am simțit că-mi iese tot aerul din plămâni. Prin blugi simțeam dureros pietrele pe care căzusem.

El s-a aplecat spre mine și m-a apucat de păr, răsucindu-l pe mână. Mi-am mușcat buzele ca să nu urlu când a început să mă tragă după el. Blugii mi s-au rupt în genunchi. Durerea radia în tot corpul și simțeam că o să-mi pierd cunoștința. Eram convinsă că o să-mi smulgă tot părul, iar pielea de pe genunchi se duse de tot.

M-a mai smucit o dată și am țipat.

— Ups, a exclamat și s-a oprit. Mereu uit ce specie fragilă sunteți. Nu vreau să-ți smulg capul din greșeală. Apoi a râs, amuzat de replica lui. Cel puțin, nu acum.

M-am agățat cu mâna sănătoasă de brațele lui, încercând să mai slăbesc puțin strânsoarea, dar n-am reușit să fac mare lucru. M-a tras pe cărarea plină de crengi, rădăcini și bolovani. Mușchii mei protestau și țipau din fiecare fibră și m-am prăbușit. Începeam să mă simt amețită și eram gata să cedez în fața durerii.

— Cum te simți acolo jos? a întrebat el, ca și cum am fi avut o conversație.

Mi-a tras brusc capul în sus. Am simțit o durere ascuțită în gât și în spate.

— Văd că te simți bine.

S-a oprit și am căzut iar, de la o distanță mai mică. Eram iar la marginea pădurii. S-a aplecat asupra mea.

— Spune-mi unde e.

M-am sprijinit de pământ cu mâna jupuită, gâfâind.

— Nu.

M-a lovit în coaste cu bocancul. Am știut imediat că s-a rupt ceva acolo. Ceva al dracului de rău, fiindcă simțeam cum îmi curge ceva cald pe sub tricou.

Ssspune-mi.

Am clipit din ochi și m-am chircit la pământ. Răceala formeii lui reale îmi înghețase și sufletul.

S-a apropiat mai mult de mine. *Sssunt lucruri și mai rele decât durerea fizică. Poate assta te va motiva.*

Baruck m-a apucat iar de gât, ridicându-mă până când am ajuns să stau în vârful picioarelor. S-a aplecat spre mine și m-a tras violent spre el. Fața lui era la doar câțiva centimetri de mine, invadându-mi spațiul vital.

Aș putea sssă-ți iau toată esssența, să te sssecătuiesssc până când ți ssse va opri inima. Pentru mine nu înssseamnă nimic, dar gândește-te cum ar fi sssă sssimți o durere lentă și nesssfârșită. Ssspune-mi unde e.

Nu eram curajoasă, dar nu aveam de gând să îl dau pe Daemon pe mâna lui. Dacă Baruck l-ar fi înfrânt, următoarea lui țintă ar fi fost Dee. N-aș fi putut să-mi iert asta niciodată. Nu eram chiar așa de slabă. În situația asta, nu eram eu punctul slab.

N-am spus nimic.

El s-a tras înapoi și și-a înfipt mâna în stomacul meu. Puteam să simt *asta* – mâna lui umbroasă în interiorul meu, răcindu-mi fiecare celulă. Micul spațiu care mai rămăsese între noi parcă s-a contractat și a dispărut. Aerul din plămânii mei a ieșit cu o viteză dureroasă.

Pur și simplu nu mai puteam respira. Plămânii mei s-au oprit, fiindcă el îmi respira tot aerul. Arsura pe care o simțeam

în gât și în plămâni s-a transformat rapid într-un foc mistuitor și dureri ascuțite radiau în toate extremitățile. Fiecare celulă din corpul meu urla, cerșea îndurare și protesta împotriva bătailor anormale ale inimii mele. Nu îmi lua numai oxigenul cel prețios, ci chiar suflul vital care mă menținea în viață. Îmi pierdeam rapid puterile, iar faptul că acum eram cuprinsă de panică nu mă ajuta deloc. Mâinile îmi amortiseră și brațul bun acum atârna flasc într-o parte. Parcă totul încetinise, iar durerea se mai estompase. Am simțit vag că își ia mâna de pe gâtul meu, dar nu puteam să mă mișc. Puterile lui mă legaseră de el, iar el se alimenta din mine.

A spus ceva, dar nu mai puteam să-i disting cuvintele. Eram așa de epuizată, mă simțeam așa de grea, încât numai durerea groaznică din capul pieptului mă împiedica să cad. Ochii mi s-au tulburat și s-au închis singuri, l-am simțit cum inhalează adânc și durerea m-a străbătut iar.

Am simțit că plesnește ceva în mine, ca o coardă întinsă prea mult. S-a rupt și a revenit cu aceeași putere, iar și iar. Prin pleoapele închise am văzut o explozie de lumină albăstruie care m-a orbit pe moment. În urechi mi-a răsunat un fel de urlet. Moartea venise după mine.

Moartea suna dureros, furios și disperat. Nu era tihnită. Mă gândeam că nu e corect. După câte se întâmplaseră, moartea nu ar fi trebuit să vină cu îmbrățișări calde și cu imagini ale tatălui meu care să mă aștepte?

Pe neașteptate, s-a ivit o siluetă între mine și el, care m-a trimis rostogolindu-mă pe pământ grămadă. Cu un efort supraomenesc am deschis ochii și l-am văzut ghemuindu-se ca un animal în fața mea.

Daemon a urlat plin de furie și s-a ridicat deasupra mea ca un inger răzbunător, scăldat în lumină.

CAPITOLUL 29

Râsul nebunesc al lui Baruck îmi răsuna în cap, lovindu-se de pereții craniului meu.

— Ai venit să mori împreună cu ea? Perfect. Asta îmi ușurează și mai mult treaba, fiindcă după părerea mea ea e terminată.

Daemon imita mișcările agitate ale lui Baruck, estompându-se și luând forma lui reală – forma în care putea fi ucis.

— E bună la gust, să știi. Cumva altfel, îl persifla Baruck. Nu e chiar ca un luxen, dar să știi că merită, până la urmă.

Repezindu-se asupra lui Baruck, Daemon a reușit să-l arunce câțiva metri mai departe cu un fulger puternic de lumină lansat din mână întinsă.

— O să te omor, a spus.

Baruck s-a rostogolit pe spate, înecat de râs.

— Crezi că poți să mă învingi, luxenule? Am devorat alții mai puternici ca tine.

Acoperind restul cuvintelor lui Baruck cu un urlet furios, Daemon a trimis spre el un alt fulger de lumină. Am reușit cumva să mă ridic în coate, simțind cum tremură pământul

sub mine. Orice mișcare, cât de mică, pe care o făceam îmi înfigea pumnale ascuțite în tot corpul. Îmi simțeam bătăile inimii și efortul depus pentru această batere. Prin întunericul arumului țâșneau fulgere de lumină. Cei doi se loveau fără ca măcar să se atingă.

La capetele brațelor lui Daemon se formaseră globuri strălucitoare de foc portocaliu. Dar treceau pe deasupra lui Baruck și se stingeau înainte de a ajunge la marginea pădurii, unde se loveau de copaci fără să provoace niciun rău. Lumea întreagă căpătase culori de chihlimbar și aur. Fierbințeala mă lovea în față. În aer trosneau tăciuni aprinși, care se stingeau înainte de a atinge pământul.

La fiecare lovitură, pământul începea să trepideze și eu cădeam gemând înapoi, cu fața în iarba umedă și aspră. M-am ridicat iar puțin și am văzut un fascicul de lumină care se apropia peste câmp, ca un fel de ploaie de stele căzătoare, care însă se deplasau pe jos cu o viteză amețitoare.

Lumina aceea a căzut între Daemon și Baruck, după care a ajuns la mine sfârâind inofensiv. Am simțit că mâini calde mă apucă de umeri și mă ridică în picioare.

— Katy, spune ceva, implora Dee. Te rog, spune ceva!

Am încercat să vorbesc, dar n-am reușit. Din gura mea nu ieșea niciun sunet.

— Oh, Doamne.

Dee plângea, iar lacrimile i se scurgeau pe chipul ei frumos și cădeau pe pieptul meu aproape nemișcat. M-a strâns în brațele ei subțiri și a țipat la fratele ei geamăn.

Daemon, din mijlocul luptei, s-a întors spre noi în același timp cu Baruck. El s-a uitat scurt spre noi și a aruncat un fulger de întuneric care a trântit-o pe Dee în spate. Ea a țipat de

durere și a căzut în genunchi. Și-a înălțat privirea, iar ochii ei erau de un alb strălucitor.

S-a ridicat și a rămas ghemuită, iar forma ei umană a dispărut într-o lumină care trosnea.

Daemon a atacat cu și mai mare putere, iar pământul a hruit. Baruck a reușit să pareze atacul și s-a repezit spre Dee. Cu un țipăt furios, s-a năpustit și ea spre Baruck.

A reușit s-o prindă iar. O clipă, a fost înghițită de întuneric, apoi s-a prăbușit la pământ într-o grămadă tremurătoare. Daemon l-a atacat din nou pe Baruck, trântindu-l la pământ cu o furie devastatoare, care alimenta cu energie totul în jur. Cren-gile care tremurau, frunzele uscate care cădeau ca o ploaie macabră, pământul de sub mine. Și aerul bâzâia de electricitate.

O simțeam până în oase. Gemând, m-am ridicat anevoie și am tras cu greu o gură de aer. Nu aveam de gând să mor așa. Prietenii mei nu vor pieri așa.

Dee era acum în picioare, o lumină tremurătoare. Îi curgea sânge din nas. A scuturat din cap și s-a repezit împiedicat înainte.

Ceea ce a urmat am văzut parcă prin niște lentile înguste. Parcă toate se mișcau cu încetinitorul. Când Daemon s-a uitat peste umăr spre sora lui, eu m-am repezit înainte. Baruck și-a retras mâna, pregătindu-se pentru un alt atac de întuneric. Prin fața ochilor mi-a trecut într-o fracțiune de secundă imaginea copacului de pe marginea șoselei care se rupea în două.

Alergând bezmetic în față, m-am lovit de lumina în care se transformase Dee în momentul atacului lui Baruck. Întunericul m-a cuprins instantaneu și am auzit un țipăt – un țipăt ascuțit care nu era al meu. Și apoi am simțit că zbor – efectiv zburam. Cerul se rotea și vedeam numai stele și întuneric venind spre mine.

Am căzut la pământ cu un bufnet greu și știam că e prea târziu.

Am simțit cum lângă mine mai aterizează un trup. Un braț subțire și inert zăcea alături de mine. Dee. Nu fusesem destul de rapidă. Brațul se încălzea din ce în ce mai tare, devenind tot mai puțin... solid. Lumina ei s-a revărsat asupra mea. Simțeam o suferință imensă, de parcă m-ar fi tăiat deodată mii de lame ascuțite. Nu se mișca, dar vedeam că pieptul ei încă se mișcă, încet și slab.

Daemon își pierduse concentrarea, cu ochii la sora lui, și a făcut greșeala fatală de a se întoarce cu spatele la Baruck. O să-l omori, spusese Ash. Baruck și-a tras brațul în spate și a aruncat o lovitură puternică în spatele lui Daemon. Lovitura l-a proiectat în sus, învârtindu-l prin aer, în vreme ce forma lui umană se pierdea și apărea intermitent. A aterizat la vreo doi metri de noi.

Baruck a râs și și-a luat iar forma lui întunecoasă. *Trei pentru unul ssspecial.*

Cu obrajii îngropați în iarba udă, simțeam că lacrimile îmi ard ochii. Daemon a încercat să se ridice în coate, dar s-a prăbușit la pământ cu fața schimonosită de durere.

Sss-a terminat. O sssă muriți cu toții. Baruck înainta spre noi.

Daemon a întors capul spre mine. Privirile noastre s-au întâlnit. Era așa de mult regret în acea simplă privire. Fața i se estompase, se încetșase, era de nerecunoscut. Nu putea să-și mai mențină forma umană. În câteva secunde avea forma lui reală. Silueta unui bărbat prinsă în cea mai frumoasă și mai intensă lumină.

A întins un braț spre mine, cu degete de lumină. Cu inima sfâșiată, am întins mâna spre el, iar degetele mele s-au pierdut în lumina lui. Căldura lui îmi învăluisese degetele și simțeam

o strângere slabă a mâinii lui Daemon. Mă strângea de mână parcă să mă liniștească, iar pe mine mă îneca plânsul.

Lumina lui Daemon tremura, dar continua să urce pe brațul meu, învăluindu-mă într-o căldură intensă. La fel ca în seara când fusesem atacată de arum, sub căldura mâinii lui, corpul meu începea să-și revină. Daemon își folosea ultimele puteri ca să mă salveze.

— Nu! am strigat eu, dar nu a ieșit decât o șoaptă hărâită.

Am încercat să-mi trag mâna, dar Daemon refuza să-mi dea drumul. Dar el nu știa ce știam eu... eram mult prea rănită ca să pot fi salvată. Ar fi trebuit să-și folosească ultimele puteri ca să se salveze pe el. Sau s-o salveze pe Dee...

L-am implorat din ochi, dar el mi-a strâns mâna și mai tare.

Nu era corect. Nu era normal. Ei nu meritau să pățească asta. Nici *eu* nu meritam asta. Durerea și ura îmi umpleau sufletul. Aveam să mor, prietenii mei aveau să moară, mama mea o să fie distrusă, iar Daemon... nici măcar nu înțelegeam de ce se întâmplă toate astea. Din cauza arumilor, care erau avizi de putere? Merita pentru asta să sacrifici atâtea vieți? Nedreptatea mi se părea intolerabilă și, de undeva din străfundul meu, am simțit cum se naște o nouă energie.

Nu aveam de gând să mor așa. Și nici Daemon sau Dee, aici, pe un câmp nenorocit din scârba asta de Virginia de Vest.

Folosindu-mă de puterea pe care mi-o dăduse Daemon, m-am ridicat în capul oaselor și am apucat-o pe Dee de brațul infierbântat, ținându-l și pe Daemon de mână, vrând să-i ridic de acolo, să le dau curaj să lupte în continuare.

Baruck venea spre lumina lui Daemon. Evident că pe el voia să-l distrugă mai întâi – era cel mai puternic. Lumina lui îl săcăia de ore bune. Eu nu eram nici măcar un punctuleț pe radarul lui în momentul ăsta.

Mâna lui Daemon s-a strâns, iar lumina lui a început să pâl-
ze când umbra lui Baruck s-a întins peste el.

Apoi s-a întâmplat ceva, ceva neașteptat.

Prin Daemon a trecut un puls de lumină, strălucind așa de
puternic, încât am închis ochii o clipă. Lumina s-a arcuit sus
în aer, pocnind și împrăștiind scântei peste tot. S-a întins spre
jumătatea ei, spre silueta de lângă mine. Apoi s-a întâmplat la
fel și cu Dee, cu toate că ea era în continuare inconștientă. Lu-
mina ei a fulgerat, conectată la lumina lui Daemon.

Umbra lui Baruck s-a oprit brusc.

Arcul de lumină a pulsat acolo, sus, și apoi a tăsnit jos, fix
în pieptul meu. Am crezut că puterea luminii mă va îngropa
în pământ dar... m-am ridicat de la pământ și am început să
plutesc, cu părul răsfirat în vânt. Între noi trei se crease acum
un arc de putere. Săreau scântei peste tot și am văzut cu coada
ochiului cum amândoi își reiau forma umană. Dee s-a răsucit,
gemând ușor, iar Daemon a reușit să se ridice în genunchi și
s-a întors spre mine.

Însă eu... pluteam. Cel puțin, așa simțeam. Nu puteam să
mă concentrez deloc, nici măcar nu-mi dădeam seama ce face
Daemon. Nu-l vedeam decât pe Baruck.

Voiam să-l gonesc, să-l fac să dispară. Voiam să dispară
complet de pe fața pământului. Îmi doream asta mai mult de-
cât îmi dorisem vreodată ceva. Fiecare fibră a corpului meu era
concentrată asupra lui. Am adunat în mine totul: toate fricile,
toate lacrimile pe care le-am vărsat pentru tata și toate clipele
din viața mea în care nu am fost decât un *spectator*.

Simțeam cum crește în mine o mare putere, care vine din
străfunduri. Cu un strigăt sălbatic de luptă, i-am dat drumul.
Coanda s-a plesnit și a explodat afară din mine.

Cerul de deasupra noastră a erupt într-un fulger alb. Am simțit cum *cade* și am auzit copacii bătrâni din jur cum trosnesc și gem, atinși de fulger. Stejarii groși din calea fulgerului s-au îndoit sub forța lui. Lumina fulgerului s-a dus mai departe, spre țintă, a trecut prin Daemon și Dee și l-a lovit pe Baruck în piept.

Forma lui întunecoasă a zvăcnit. S-a auzit un zgomot puternic ca un plesnet, iar lumina a mai explodat încă o dată, învăluindu-l complet.

Daemon s-a tras în spate, apărându-se cu mâna de explozie. Lumina a pălpăit, apoi s-a stins rapid și Baruck a dispărut, fără să mai scoată un cuvânt. Daemon și-a lăsat încet brațul jos și a privit în gol spre locul în care fusese Baruck. S-a întors spre mine. Vocea lui era slabă ca o șoaptă.

— Kat?

Nici nu-mi dădusem seama când aterizasem pe spate. Cerul întunecat părea că se încețoșează. Nu știam ce se întâmplase și nici cum făcusem asta, dar simțeam cum puterea aceea iese încet-încet din mine și, odată cu ea, și altceva mai important.

Nu mai simțeam *nimic* și am expirat epuizată. Aerul ieșise cu un hârâit care îmi dădeam seama că ar trebui să mă îngrijoreze, dar nu îmi păsa. Apăruse iar întunericul, dar de data asta nu era întunericul arumului. Era mai cald și adormitor.

Daemon a ingenuncheat lângă mine și m-a luat în brațele lui puternice, solide.

— Kat, hai, spune-mi ceva jignitor. Haide.

Ca de la o mare depărtare o auzeam pe Dee cum se ridică în picioare și spune ceva cu o voce panicată. Fără să-și ia ochii de la mine, Daemon își trecea ușor mâinile pe fața mea și spunea:

— Dee, du-te acasă chiar acum. Găsește-l pe Adam – trebuie să fie pe acolo, pe undeva.

Dee se ținea cu mâna de șold și stătea aplecată într-o poziție care indica o fractură de coastă.

— Nu vreau să plec. E plină de sânge! Trebuie s-o ducem la spital.

Săngeram? Hmm. Nu știam. Toată fața mi-era udă: sub buze, nasul și chiar în jurul ochilor, dar nu mă durea nimic. Plăngeam? Era sânge? Îl simțeam pe Daemon pe lângă mine, dar mi se părea foarte îndepărtat.

— Du-te acasă în clipa asta! a strigat el și m-a strâns mai tare, dar apoi vocea s-a îndulcit. *Te rog. Lasă-ne. Du-te. Ea e bine. Numai că... are nevoie de ceva timp să-și revină.*

Ce mincinos ordinar. Nu eram deloc bine.

Daemon s-a întors cu spatele la ea și mi-a dat de pe față părul incurcat. Numai după ce a plecat Dee, mi-a spus cu blândețe:

— Kat, nu vei muri. Nu te mișca și nu face nimic. Trebuie doar să te relaxezi și să ai încredere în mine. Să nu te împotrivești la nimic din ce va urma.

L-am văzut pe Daemon cum își înclină capul. Și-a sprijinit fruntea de fruntea mea. Silueta lui s-a estompat și a trecut în forma lui reală. Ochii mi s-au închis de lumina aceea mult prea intensă. Căldura era aproape insuportabilă. Eram prea aproape de ea.

Rezistă. Nu renunța. Auzeam vocea lui în minte. Mai rezistă.

Simțeam că mă afund tot mai tare, iar el îmi ținea ușor capul cu mâna. Daemon a început să sufle lung și continuu pe buzele mele. Am simțit cum căldura se răspândește de la el în mine, încălzindu-mi încet gâtul, apoi plămânii, umplându-mă de o fierbînțeală binefăcătoare, încât simțeam că acum pot să mă abandonez, fiindcă era așa de bine.

Ca un balon care se umfla încet-încet, am început să mă ridic. Plămânii mei erau plini, iar căldura se împrăștiase prin toate venele, degetele începuseră să mă furnice. Presiunea pe care o simțeam în cap aproape dispăruse. Pluteam în senzațiile amețitoare care mă inundau. Simțurile mele au început să funcționeze din nou, ieșisem din lumea aceea amorțită și cețoasă.

A continuat așa până când am reușit să mă mișc în brațele lui. M-am agățat de ele și m-am tras în sus, urmându-l afară din abisul acela întunecat. M-am întins orbește după el. Buzele mele le-au atins pe ale lui și în mine au explodat o mulțime de senzații. Se tot schimbau și a trecut mult timp până să-mi dau seama cam ce simt. Și nici nu erau toate ale mele.

Ce fac eu? Dacă ei vor afla ce am făcut... dar nu pot s-o pierd. Nu pot.

Am înghițit greu o gură de aer, șocată să-mi dau seama că îi aud gândurile lui Daemon. El vorbea cu mine – nu ca până atunci, când avea formă umană. De data asta era ceva diferit, ca și cum gândurile și sentimentele lui erau peste tot în jurul meu. Mă cuprinsese frica, dar și un alt sentiment, mai cald și mai puternic decât frica.

Te rog. Te rog. Nu pot să te pierd. Te rog, deschide ochii. Te rog, nu mă părăsi.

Sunt aici. Am deschis ochii. Sunt aici.

Daemon a tresărit, iar lumina a început să dispară încet, ieșind treptat din mine, alunecând pe pielea mea înapoi în el.

— Kat, a șoptit el, cu o voce care m-a înfiorat.

S-a așezat jos, ținându-mă strâns la pieptul lui. Îi simțeam inima bătându-i tare, la fel ca a mea, într-o sincronizare perfectă.

Acum totul în jur mi se părea... mai clar.

— Daemon, ce-ai făcut?

— Trebuie să te odihnești. A făcut o pauză, iar vocea lui era răgușită, obosită. Nu ești refăcută total. Mai durează câteva minute. Cred. N-am mai vindecat până acum pe nimeni într-o stare așa de gravă.

— Ai mai făcut-o și la bibliotecă, am murmurat eu. Și atunci, cu mașina...

Și-a aplecat capul spre mine.

— Atunci nu fusese vorba decât de niște luxații și vânătăi. Nu se poate compara cu asta.

Mâna care-mi fusese ruptă nici măcar nu mă mai durea când am ridicat-o. Am întors capul spre el și obrații noștri s-au atins. M-am uitat uluită la copacii îndoiți din jurul nostru, care stăteau grămadă într-un cerc perfect. Privirea mi-a alunecat spre pământ, acolo unde fusese Baruck. Singura urmă pe care o lăsase era pământul pârjolit.

— Cum am făcut asta? am șoptit eu. Nu înțeleg.

El și-a îngropat capul în scobitura dintre gâtul și umărul meu, respirând adânc.

— Cred că s-a întâmplat ceva când te-am vindecat. Nu știu ce. Nu prea are sens, dar ceva s-a întâmplat când energiile noastre s-au unit. N-ar fi trebuit să se întâmple asta — ești o ființă umană.

Începeam să am dubii în legătură cu asta.

— Cum te simți? m-a întrebat el.

— Bine. Cam adormită. Tu?

— La fel.

L-am privit fără să spun nimic cum urmărea cu degetul bărbia mea, cu un aer mirat; apoi degetul lui mi-a mângâiat

— Cred că ar fi bine să păstrăm asta între noi, deocamdată – chestia cu vindecarea și ce-ai făcut tu aici. Bine?

Am dat din cap și apoi am rămas nemișcată, în timp ce mâinile lui se plimbau pe fața mea, îndepărtând urmele pe care le lăsase lupta noastră.

Valul de păr negru i s-a revărsat pe frunte iar fața i s-a luminat toată de un zâmbet, zâmbea și cu ochii care acum căpătaseră o nuanță intensă de verde strălucitor. Degetele lui se plimbau pe fața mea, își aplecase capul spre mine, iar eu nu puteam să nu-mi amintesc ce spunea el când gura lui era pe gura mea. Era un soi de tandrețe nesfârșită în sărutul acela delicat. Mă atinsese până în fundul sufletului, iar inima mea o luase razna. Era nevinovat și profund. Sufletul meu a luat foc atunci când mi-a dat capul ușor pe spate și m-a sărutat ezitant, ca și cum era primul nostru sărut. Și poate chiar așa era – primul nostru sărut adevărat.

Când, în sfârșit, și-a desprins buzele, a râs tremurat.

— Mi-a fost teamă că te-am distrus.

— Nu chiar. I-am privit atent trăsăturile obosite. Dar tu, te-ai distrus?

A pufăit ușor.

— Aproape.

Am respirat adânc, puțin amețită.

— Și acum?

Pe buze i-a apărut încet un zâmbet obosit.

— Mergem acasă.

CAPITOLUL 30

Mă durea sufletul la propriu că nu puteam să postez „Așteptând ziua de miercuri”, dar asta era situația, până la ziua mea mai erau destule săptămâni. Cu toate că Dee mi-ar fi dat computerul ei, nu voiam să-l iau numai pentru asta. Îmbufnată, am luat o cutie de suc din frigiderul lui Dee și m-am întors în sufragerie.

Extraterestrii sunt capabili să mănânce o groază de mâncare, clar.

— Mai vrei pizza? mi-a oferit Dee, uitându-se cu atâta poftă la ultima felie rămasă, încât m-am gândit că ea și Adam ar trebui să-și reevalueze relația.

Am scuturat din cap. Dee mâncase o cantitate care ar fi fost suficientă să hrănească un mic sat de oameni flămânzi, dar mie, sincer, nu mi-era foame. Și, oricum, să mănânc în timp ce Dee și Adam se holbează la mine mi se părea obositor și neplăcut. Dee nu-și dădea seama că observasem, iar Adam era momentan în pauza dintre două întrebări legate de noaptea aceea cu Baruck.

Varianta oficială era că Daemon îl omorâse pe Baruck, iar eu nu fusesem foarte grav rănită, așa cum crezuse Dee. Daemon o convinsese cumva că eram numai împietrită de spaimă. M-am uitat cu coada ochiului la ei.

Numai că eu fusesem aceea – eu uciseseam pe cineva. Din nou.

În mod surprinzător, gândul acesta mă umplea de aceeași spaimă și greață ca și prima dată. În ultimele două zile ajunsesem să-mi înțeleg perfect acțiunile. Ajunsesem la un punct în care acceptam oarecum ce s-a întâmplat și asta mă făcea să merg mai departe, deși nu puteam să uit.

Atunci avusesem de ales între viața lui și a mea și a prietenilor mei.

Idiotul ăla de extraterestru trebuia să dispară.

Și acum toată lumea se holba la mine. Drăguț.

Dee s-a așezat lângă mine și a sorbit din paharul ei cu suc. Mai mult sau mai puțin convinsă, când m-am întors cu Daemon în dimineața aceea, Dee și-a dat seama că ceva se întâmpla... și chiar se întâmpla ceva.

M-a atins ușor cu piciorul, ca să-mi atragă atenția.

— Te simți bine?

Dacă aș fi câștigat un dolar de fiecare dată când m-a întrebat asta, acum aveam deja un laptop nou. Nu că nu-mi dădeam seama că avusesem mare noroc să scap cu viață, iar acum poate ar fi trebuit să sufăr de șoc post-traumatic, dar mă simțeam bine. De fapt, ca să fiu sinceră, fizic mă simțeam mai bine ca niciodată. Mă simțeam în stare să alerg la maraton sau să mă cațăr pe munți. Nu aveam chef să analizez prea mult de ce mă simțeam așa. Fuseseră oricum destule chestii care mă șocaseră.

Cineva și-a dres glasul și asta m-a făcut să ies din reveria mea. M-am uitat și i-am văzut pe Dee și Adam privind-mă întrebător. Nu-mi aminteam ce voiau de la mine.

— Ce?

Dee a zâmbit puțin cam prea larg.

— Ne întrebam cum te descurci. Dacă ești cumva speriată că ar putea apărea și alți arumi.

— A, crezi că vor mai apărea și alții? am zis eu repede.

— Na, m-a liniștit Adam.

De când fusese lupta cu Baruck, începuse și el să vorbească cu mine. Asta era o schimbare plăcută. Cu Ash și Andrew era altă poveste.

— Noi credem că nu.

M-am foit stânjenită pe canapea, simțind că mă furnica pielea. Nici nu mai știam de când stăteam acolo, de cât timp se uitau ei cercetător la mine ca la un experiment care a dat greș.

— Parcă ziceai că Daemon se întoarce repede, a zis Adam și s-a așezat mai bine în fotoliul lui.

Ochii lui Dee au trecut de la Adam la mine.

— Daemon trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

Nu-l mai văzusem pe Daemon din dimineața aceea. O întrebasesm pe Dee de mai multe ori unde era plecat, dar Dee nu mi-a răspuns niciodată. În final, am încetat s-o mai bat la cap.

Cei doi au început să vorbească, făcându-și planuri pentru vacanța de Ziua Recunoștinței, care era peste câteva săptămâni. M-am lăsat iar în voia gândurilor, așa cum făcusem în ultimele trei zile. Era foarte ciudat. Nu mă puteam concentra deloc. Mă simțeam slăbită, de parcă îmi lipsea ceva.

Am simțit pe piele o căldură, ca o adiere ușoară. Apăruse din senin. M-am uitat spre ei, ca să-mi dau seama dacă ei erau

conștienți de ceea ce simțisem eu. Continuau să vorbească. Senzația de căldură se intensifica și m-am foit pe canapea.

Ușa de la intrare s-a deschis, iar respirația mi s-a oprit în gât.

Într-o clipă, Daemon a fost în cameră. Părul îi era ciuflit, iar sub ochi avea umbre întunecate. Fără să spună un cuvânt, s-a trântit pe canapea, cu pleoapele lăsate, dar eu îmi dădeam seama că se uită la mine.

— Unde ai fost? am întrebat eu, dându-mi seama că vocea mea suna cam strident.

S-a așternut tăcerea și încă două perechi de ochi straniu de frumoși s-au întors către mine. Am simțit că încep să-mi ardă obraji și m-am lăsat pe spătarul canapelei, simțindu-mă ca o idioată. Mi-am împreunat mâinile în poală și mi-am ațintit privirea asupra lor. Grozav mod de a atrage atenția asupra mea.

— Salut și ție, iubito, am fost la băută cu niște curve. Știu, preocupările mele trebuiau să fie altele.

Mi s-au strâns buzele la răspunsul lui batjocoritor.

— Jigodie, am șoptit.

Dee a scos un geamăn.

— Daemon, nu fi nesimțit.

— Bine, mami. Am fost plecat cu unii prin tot statul ăsta nenorocit, să vedem dacă nu mai sunt și alți arumi de care noi nu știam, a spus Daemon, iar vocea lui joasă trezea în mine un fel de suferință ciudată, deși în același timp îmi venea să-i crăp capul.

Adam s-a aplecat în față.

— Și nu mai sunt, nu? Fiindcă noi tocmai îi spuneam lui Katy că nu are de ce să-și facă griji.

Și-a mutat o clipă ochii de la mine.

— N-am văzut niciunul.

Dee a răs fericită și a bătut din palme. S-a întors spre mine, de data asta cu un zâmbet sincer.

— Vezi, n-ai de ce să-ți mai faci griji. S-a terminat.

I-am zâmbit și eu.

— Ce ușurare.

I-am auzit pe Adam povestindu-i lui Daemon despre excursia pe care o planificase, dar mi-era greu să fiu atentă la ce spunea. Am închis ochii. Fiecare celulă din corpul meu era conștientă de prezența lui, ca atunci, în sufrageria mea, dar cumva altfel.

— Katy? Ești și tu cu noi acum?

— Cred că da.

M-am forțat să zâmbesc de dragul lui Dee.

— Ce i-ai făcut, ați innebunit-o? a întrebat Daemon, ofțând. Ați bombardat-o cu milioane de întrebări?

— Deloc! a protestat Dee. Apoi a început să râdă. OK. Poate.

— Mă gândeam eu, a mormăit Daemon, întinzându-și picioarele lungi.

N-am putut să mă abțin și m-am întors spre el. Privirile noastre s-au încrucișat. Aerul dintre noi a părut că se încarcă de căldură și electricitate. Ultima oară când l-am văzut, ne sărutam. Iar eu nu aveam nici cea mai vagă idee ce era între noi acum.

Dee s-a foit lângă mine și și-a dres glasul.

— Mie tot mi-e foame, Adam.

El a răs.

— Ești mai rău decât mine.

— Așa e. Dee a sărit în picioare. Hai să mergem la Smoke Hole. Am impresia că au chiftele în meniu. A trecut pe lângă mine, s-a aplecat și l-a ciupit de obraz pe Daemon, spunându-i: Înăi pare bine că ai venit. Mi-a fost dor de tine.

Daemon i-a zâmbit surorii sale.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

După ce s-a închis ușa în spatele lui Dee și Adam, am dat drumul aerului pe care îl reținusem în plămâni.

— Sigur e totul în regulă? am întrebat eu.

— În general, da. A întins mâna spre mine și m-a mângâiat pe obraz. A icnit scurt: La dracu'.

— Ce?

Și-a îndreptat spatele și s-a tras mai aproape de mine, lîpindu-și coapsa de piciorul meu.

— Am ceva pentru tine.

Nu la asta m-aș fi așteptat.

— O să-mi explodeze în față sau ceva?

El s-a lăsat pe spătarul canapelei, răsând, și a băgat mâna în buzunarul din față al blugilor. A scos de acolo un săculeț mic de piele și mi l-a întins.

Curioasă, am tras de curelușa cu care era legat săculețul și l-am răsturnat în palmă. Am ridicat privirea spre el și, când l-am văzut zâbind, am simțit cum îmi tresare inima. Era o bucată de obsidian de vreo opt centimetri, șlefuită și sculptată ca un pandantiv. Sticla era de un negru strălucitor. La atingerea cu pielea părea să zumbăie și era rece. Lănțișorul de argint de care era agățată era fin și se înfășura în spirală la un capăt al pandantivului. Celălalt capăt era ascuțit.

— Oricât ar părea de incredibil, a zis Daemon, chiar și o bucățică așa de mică poate înțepa pielea unui arum și îl poate ucide. Când se infierbântă foarte tare, să știi că este unul prin preajmă, chiar dacă nu îl vezi.

A apucat lanțul cu grijă, ținându-l de capete.

— Mi-a luat o veșnicie să găsesc bucata asta, după ce lama alaltă s-a dus naibii. Vreau să nu ți-l scoți niciodată de la gât, bine? Cel puțin când... în fine, să-l porți aproape tot timpul.

Limită, mi-am adunat părul și mi l-am ridicat la spate, ca să poată să-mi prindă lăntișorul la gât. După ce l-a prins, m-am uitat la Daemon.

— Mulțumesc. Pentru tot.

— N-ai pentru ce. Te-a întrebat cineva de urmă?

Am clătinat din cap.

— Probabil că se așteptau să am o urmă după toată lupta aia.

Daemon a aprobat din cap.

— Păi, ce naiba, acum strălucești ca o cometă. Trebuie să estompăm nenorocita asta de urmă, altfel ne întoarcem de unde am plecat.

Am simțit o fierbințeală crescând în mine. Deloc plăcută.

— Cum, adică, de unde am plecat, mai exact?

— Știi tu, să ne câptușim unul cu altul... până dispare urma aia.

A privit într-o parte.

Să ne câptușim? Degetele mi s-au infipt în genunchii acoperiți de materialul blugilor.

— După tot ce am făcut, tu consideri că a sta cu mine înseamnă că te câptușești cu mine?

Daemon a ridicat din umeri.

— Știi ceva? Du-te dracului, baiatule. Datorită mie, Baruck n-a găsit-o pe sora ta. Și era să mor făcând asta. Tu m-ai readus la viață. De-asta am acum urmă. Iar eu n-am nicio vină în toată povestea asta.

— Dar eu ce vină am? Trebuia să te las să mori?

Ochii îi ardeau acum ca două cercuri de smarald.

— Asta ai fi vrut să fac?

— Ce întrebare tâmpită! Nu-mi pare rău că m-ai vindecat, dar nu mai vreau să mai trec prin rahatul ăsta când cald, când rece cu tine.

— Cred că ți-e prea mult să arăți că nu mă plăci. A zâmbit cu viclenie. Așa vorbește de obicei cineva care vrea să se convingă pe sine.

Am inspirat adânc și am expirat cât am putut de încet. Oricât de greu îmi era, trebuia să recunosc că o parte din mine îl dorea.

— Cred că cel mai bine ar fi să stai departe de mine.

— Scuze, dar nu se poate.

— Oricare alt luxen ar putea să mă supravegheze sau ceva, am protestat eu. Nu trebuie s-o faci tu neapărat.

Ochii ni s-au întâlnit.

— Ești o responsabilitate pentru mine.

— Nu sunt nimic pentru tine.

— Ceva tot ești.

Mă mâncam palmele să-i trag una peste față.

— Nu te plac nici măcar un pic.

— Ba da.

— OK. Hai să scăpăm de urma asta. Acum.

Un zâmbet pervers i-a apărut pe față.

— Poate ar fi bine să ne mai pupăm nițel. Să vedem dacă dispare urma. Data trecută a mers.

Corpului meu îi plăcea ideea. Dar mie nu.

— Da, ce să spun, asta nu se va mai întâmpla.

— Era doar o sugestie.

— Una care nu se va concretiza. Niciodată. Nici măcar o dată.

Subliniam fiecare cuvânt.

– Nu te prefăce că nu ți-a plăcut, așa cum mi-a...

L-am lovit cu putere în piept. El s-a mulțumit să râdă, eu am început să-l împing, dar... stai. M-am uitat fix la el, cu mâinile pe pieptul lui.

Daemon a ridicat o sprânceană.

– Vrei să mă pipăi, Kat? E un început care îmi place.

Da, îl pipăiam – un piept mișto și așa mai departe – dar nu asta era chestia. Îi simțeam în palmă bătăile inimii, un ritm puternic, ușor accelerat. *Bum. Bum, bum. Bum.* Am pus mâna cealaltă pe pieptul meu. *Bum. Bum, bum. Bum.*

Am simțit că mă ia amețeala.

– Inimile noastre... bat la fel.

Acum amândouă inimile băteau mai tare, complet sincronizate.

– Dumnezeule, cum se poate una ca asta?

Daemon a pâlit.

– A, fir-ar să fie!

Mi-am ridicat ochii spre el. Privirile ni s-au încrucișat. Aerul din jur părea să scânteieze, plin de tensiune. Într-adevăr, fir-ar să fie.

Și-a așezat mâna peste mâna mea și m-a strâns.

– Dar nu-i prea rău. Vreau să zic, cred că te-am transformat cumva, iar chestia asta cu inima arată că suntem conectați, probabil. A rămbit. Putea să fie și mai rău.

– În ce sens putea să fie mai rău? am întrebat, uluită.

– Cu noi doi. A ridicat din umeri. Putea să fie mai rău.

Aveam impresia că nu l-am auzit bine.

– Stai nițel. Tu crezi că ar trebui să fim împreună fiindcă ai făcut tu știu ce magie extraterestră tâmpită care ne-a conectat? Păi, acum două minute mi bătăneai tu că te-ai capturat cu mine!

— Da, bine, dar nu bombăneam. Doar spuneam că ne-am câptușit unul cu altul. Ceea ce e altceva... iar tu ești atrasă de mine.

Mi s-au îngustat ochii.

— Discutăm imediat și afirmația asta, dar până atunci vrei să spui că vrei să stai cu mine fiindcă acum te simți... obligat?

— N-aș zice chiar obligat, dar... dar te plac.

M-am uitat țintă la el. Îmi era foarte simplu să-mi amintesc ce spunea când mă vindeca. Puteam să cred că ceea ce simțea atunci era adevărat, dar poate că era doar o consecință a ce naiba făcuse el atunci. Dacă luam în considerare ce zicea acum, părea să fie logic.

Daemon s-a încruntat.

— A, nu. Cunosc privirea asta. La ce te mai gândești?

— Mă gândesc că e cea mai ridicolă declarație a cuiva care pretinde că este atras de cineva, am spus eu, ridicându-mă în picioare. E așa de penibil, Daemon. Vrei să fii cu mine din cauza unei chestii stupide care s-a întâmplat?

S-a ridicat și el, dându-și ochii peste cap.

— Ne placem unul pe altul. Chiar asta e adevărul. Stupid e să tot zicem că nu-i așa.

— A, cine spune asta? Tipul care m-a lăsat pe canapea topless? Am clătinat din cap. Nu ne placem.

— OK. Probabil ar trebui să-mi cer scuze pentru chestia aia. Îmi pare rău. Daemon a făcut un pas spre mine. Eram atrași unul de altul încă înainte de a te vindeca eu. N-ai cum să spui că nu e așa, fiindcă eu întotdeauna... am fost atras de tine.

M-am dat un pas înapoi.

— E la fel de penibil să zici că ești atras de mine ca și atunci când ai zis că te-ai câptușit cu mine.

— Știi foarte bine că e mai mult de-atât. A făcut o pauză, apoi: De la bun început mi-am dat seama că o să am probleme cu tine, chiar din clipa când mi-ai bătut la ușă.

Am râs sec.

— Reciproca e valabilă, dar asta nu e o scuză pentru faptul că te-ai purtat de parcă ai fi avut dublă personalitate.

— Păi, eu cam așa credeam, dar se pare că m-am înșelat. A zâmbit ușor. Kat, știu că și tu ești atrasă de mine. Știu că îți place...

— Asta nu e de ajuns, am spus eu.

— Ne înțelegem bine.

M-am uitat la el fix.

Un alt zâmbet i-a dezvelit dinții.

— Uneori.

— N-avem nimic în comun, am protestat eu.

— Avem mai multe în comun decât crezi tu.

— Ce să spun.

Daemon mi-a apucat o șuviță de păr și a început să o răsucească pe deget.

— Știi bine că și tu vrei.

Mi-a revenit în minte sărutul nostru tandru de pe câmp. Frustrată, mi-am tras părul din mâna lui și m-am adunat.

— Nu știi tu ce vreau eu. Habar n-ai. Eu vreau un tip care își dorește să fie cu mine fiindcă vrea cu adevărat asta. Nu fiindcă e obligat de un sentiment de responsabilitate aiurea.

— Kat...

— Nu! l-am întrerupt eu, cu pumnii încleștați.

Hai, Kittykat, nu mai fi spectator. Nu voiam să mai fiu un spectator, dar asta implica să nu mai cedez în fața lui Daemon. Cel puțin nu în condițiile în care motivele lui de a fi cu mine puteau ascunde un top rece al celor mai penibile motive.

— Nu. Scuze. Luni întregi n-ai făcut altceva decât să fi cât mai nesimțit cu mine. Te aștepți să uit toate astea fiindcă ți s-a năzărit într-o bună zi că mă plăci. Eu vreau pe cineva care să țină cu adevărat la mine, așa cum ținea tata la mama. Iar tu nu ești deloc ca tata.

— De unde știi?

Ochii i-au scânteiat, arătând acum ca două nestemate strălucitoare.

M-am îndreptat spre ușă, clătinând din cap. Daemon mi-a apărut în față, blocându-mi ieșirea.

— Doamne, ce mă enervezi când faci asta!

El nu a râs și nici nu a zâmbit, așa cum făcea de obicei. Ochii lui erau mari și strălucitori, febrili.

— Nu poți să te prefaci la nesfârșit că nu vrei să fii cu mine, a spus.

Ba puteam – sau puteam să încerc, deși știam în adâncul sufletului că vreau să fiu cu el. Dar mai voiam ca și el să mă vrea pe mine, nu pentru că ne-am câptușit unul cu altul sau pentru că eram nu știu cum conectați. Îmi plăceau momentele când apucam să-l văd pe adevăratul Daemon. Cu acela aș fi putut să fiu – pe acela l-aș fi putut iubi. Numai că acel Daemon nu rămânea prea mult timp așa, era mereu împins de la spate de nesfârșitele lui responsabilități față de familia și semenii lui. Mi-am strâns buzele, întristată la gândul ăsta.

— Nu mă prefac deloc, am spus.

Privirea lui îmi căuta ochii.

— Minți.

— Daemon.

M-a prins de șolduri și m-a tras spre el delicat. Îi simțeam căsuflarea în părul de pe tâmplă.

— Dacă aş vrea cu adevărat să fiu cu tine..., a început el, ținându-mă mai strâns. Dacă aş vrea să fiu cu *tine*, nu mi-ai face deloc viața ușoară, nu-î așa?

Am ridicat capul.

— Tu nu vrei cu adevărat să fii cu mine.

A început să zâmbescă.

— Mi se pare că aş cam vrea.

Trupului meu îi plăcea ce auzea. Pieptul mi se umflase. Stomacul mi se strânsese.

— „Mi se pare” și „aş cam vrea” nu e totuna cu a fi sigur.

— Nu, nu e, dar tot e ceva. Și-a lăsat pleoapele jos, iar genele i-au umbrît ochii. Nu crezi?

M-am gândit iar la dragostea dintre mama și tata. M-am tras înapoi, clătinând din cap.

— Nu e de ajuns.

Daemon mi-a întâlnit privirea și a oftat.

— Tu *chiar* vrei să-mi faci viața grea.

N-am mai spus nimic. L-am ocolit și m-am îndreptat spre ușă, cu inima bubulind.

— Kat?

Am respirat adânc și m-am întors spre el.

— Ce?

Zâmbea.

— Sper că-ți dai seama că imi plac provocările.

Am râs încet și m-am întors spre ușă, după ce l-am salutat cu un deget.

— Și mie, Daemon. Și mie.

MULȚUMIRI

Obsidian n-ar fi fost nici măcar o sclipire în ochii mei dacă n-ar fi fost Liz Pelletier. Ce să mai spun, ești cea mai bună. Serios. Interesant cum un simplu e-mail a dus la ideea asta de-a dreptul nebunească în doar câteva minute, ore... apoi zile – stai, ore? Ești un ninja al editorilor. Mulțumesc.

Îi mulțumesc și echipei extraordinare, minunat de minunate, de la Entangled Publishing. Heather Howland – îmi place cocul ăla pe care îl ai în avatarul de pe Twitter. Ți-am mai spus asta până acum? Îi mulțumesc lui Suzanne Johnson fiindcă după redactarea ei mi-a făcut un manuscris frumos ca un pom de Crăciun, lui Heidi Stryker – un uriaș mulțumesc pentru faptul că a fost prima care a citit *Obsidian* și s-a gândit „Uau, nu e chiar o porcărie”.

Slavă și onoare agentului meu de presă Lewis Pollak – îți mulțumesc pentru felul în care faci ceea ce faci.

Agentului meu literar, Kevan Lyon – ești un vis devenit realitate. Mulțumiri deosebite și agenților Rebecca Mancini și Stephanie Johnson. De câte ori aud numele voastre, mă cuprinde un sentiment de caldă duioșie.

Familiei și prietenilor le mulțumesc că nu m-au renegat când au văzut că nu le răspund la telefon și că nu sunt atentă

la conversațiile lor. Știu că, din când în când, m-am pierdut în gândurile mele, așa că vă mulțumesc pentru răbdare. Lesa Rodrigues și Cindy Thomas – voi, fetelor, m-ați ajutat să nu-mi pierd mințile cât am scris *Obsidian*. Trebuie să-i mulțumesc și Carissei Thomas, fiindcă i-a plăcut să-și facă de lucru cu fotografii de tipi sexy și mi-a făcut blogul să arate de-a dreptul erotic.

Julie Fedderson – ești cea mai bună analistă și susținătoare din lume.

Și o mulțumire uriașă, GIGANTICĂ, tuturor bloggerilor de cărți de peste tot, care au ajutat la popularizarea *Obsidianului*, publicându-i coperta. Vă iubesc pe toți.

O CĂLĂTORIE CAPTIVANTĂ DE LA PRIMA PÂNĂ LA ULTIMA PAGINĂ.

Începuturile sunt întotdeauna dificile.

Când ne-am mutat în Virginia de Vest, chiar înaintea ultimului meu an de liceu, mă resemnasem să am de-a face cu accente ciudate, acces intermitent la internet și teribil de multă *plictiseală*... până când am dat cu ochii de vecinul meu sexy, înalt și cu ochii de un verde straniu. Lucrurile păreau deja să meargă mai bine.

Și pe urmă a deschis gura.

Daemon este enervant. Arogant. Îmi vine să-l omor. Nu ne înțelegem deloc. Absolut deloc. Dar când un străin mă atacă și Daemon efectiv face timpul să încremenească doar cu o simplă mișcare a mâinii, ei bine, ceva... neașteptat se întâmplă.

Vecinul meu extraterestru sexy a lăsat o urmă pe mine.

Da, ați auzit bine. Extraterestru. Se pare că Daemon și sora lui Dee au o galaxie de inamici care vor să le fure abilitățile, iar atingerea lui Daemon mă face să strălucesc asemenea luminilor din Las Vegas. Singurul fel în care pot rămâne în viață în toată povestea asta este să stau cât mai aproape de Daemon, până când amprenta vrăjii extraterestre dispare de pe mine.

Asta dacă nu-l omor mai întâi.

RECOMANDAT DE:

**Super
BRAVOgirl!**

LEDA, marcă înregistrată a
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

